Jurnalistă freelance la Cosmopolitan, Times, FHM, Esquire, Living, Daily Telegraph, Anna Maxted, este una dintre cele mai bine cotate scriitoare britanice de chick-lit ale momentului, având un stil inimitabil şi un simț al observației în spatele cărora se ghiceşte cu uşurință experiența îndelungată în presa scrisă. A debutat cu o carte self-help{How to Have Him Begging for More) atât de bine scrisă, încât a atras atenția unui editor care i-a propus să-şi încerce norocul cu un roman. „Am zis OK, dar dacă nu se vinde, mă las de meserie", mărturiseşte autoarea într-un interviu. Şi nu numai că nu s-a lăsat de meserie, dar, de la debutul în 2000 cu Am scăpat de griji (Getting Over It), a mai scris patru romane:

Alergând pe tocuri (Running In Heels, 2001; Humanitas Fiction, 2007), Behaving UkeAdults (2003), Being Commited (2005), A Tale of Two Sisters (2006), toate bucurându-se de megasucces la publicul tânăr din Marea Britanie şi Statele Unite. Actualmente, Anna Maxted locuieşte la Londra împreună cu soțul, ziaristul Phil Robinson, cei doi copii şi pisicile Disco şi Natasha.

M\ IM

lima Maxted

Am scăpat de griji

Traducere din engleză şi note de MARIAN BRĂTESCU

Coperta de ANGELA ROTARU Redactor NICOLETA DRÂGHICEANU

ANNA MAXTED GETTING OVER IT Copyright © Anna Maxted 2000 All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 73, fax 021/408 8 3 74 www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel./fax 021/311 23 30 C.P.C.E. - CP 14, Bucureşti e-mail: cpp@humanitas.ro www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MAXTED, ANNA

Am scăpat de griji / Anna Maxted; trad.: Marian Brătescu. - Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008

ISBN 978-973-689-212-7

I. Brătescu, Marian (trad.) 821.111-31=135.1

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Capitolul 1

Când s-a întâmplat, nu eram pregătită. Mă aşteptam la asta aşa cum m-aş aştepta să câştig titlul de Miss World şi să fiu dusă cu avionul la capătul lumii, ca să lucrez cu copii urlători. Adică era o noțiune complet absurdă şi n-am luat-o niciodată în calcul. Şi, fiind aşa de nepregătită, am reacționat ca Scooby Doo când dă peste o stafie. Mi-am urmat instinctul, care s-a dovedit a fi rătăcit fără speranță şi habarnamist la cititul hărților.

Poate că eram prea buimăcită ca să fac ceea ce trebuie.

La urma urmei, „ceea ce trebuie" rareori implică distracția şi, în general, înseamnă să faci alegerea cea mai puțin inspirată, ca atunci când aştepți ca pizza semipreparată pe care ai smuls-o din cuptor să se răcească sub 100°C înainte să muşti din ea. Sau când te hotărăşti să nu-ți cumperi cizmele alea sexy, cu tocuri-turn, fiindcă-ți vor distruge fluierele picioarelor, îți vor strivi degetele până la albire, făcându-te să mergi ca omul primitiv, iar o mare parte a salariului tău va mucegai liniştită în fundul şifonierului. Dacă am face întotdeauna cea mai deşteaptă alegere, nu ne-am mai trage-o niciodată.

Acestea fiind zise, în ziua în care a început totul, eram gata să fac o alegere foarte înțeleaptă. Iat-o, mâzgălită cu vitejie şi cerneală neagră în jurnalul meu Letts albastru:

„Ii voi da papucii lui Jasper mâine."

Cuvinte care mă poartă în trecut. Doar cu un an în urmă, dar mie mi se pare un secol. Totuşi, data de şaişpe

iulie îmi rămâne proaspătă în minte, de parcă ar fi azi.

Poate că chiar este azi. Şi iată cum începe „azi":

„îi voi da papucii lui Jasper mâine."

Merită asta, în primul rând, fiindcă-l cheamă Jasper.

Şi, ca să concluzionez, pentru că e la mii de metri sub standardul acceptabil pentru un iubit.

Ciudat e că, la vârsta de cinci ani, ştiam care e standardul. Mă întâlneam cu băiatul de vizavi şi obişnuiam să-i beau ceaiul înainte să mă apuc de-al meu. Făceam şi crize, până când îmi dădea cățelul lui Fisher Price cu roți. Şi refuzam să mă joc în dormitorul lui, fiindcă mirosea a pipi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Apoi, am crescut şi am început să înghit toate prostiile.

Din păcate, Jasper e frumos. E înalt, ceea ce-mi place.

Singura dată când am avut de-a face cu un tip scund a fost când pisăloaga mea prietenă Michelle mi-a aranjat o întâlnire. El a sunat la uşă, eu am deschis şi m-am uitat în jos.

Iar eu am un metru şi cincizeci şi cinci. Doi pitici piticindu-se pe stradă. Scuza lui Michelle a fost că, atunci când l-a cunoscut, stătea pe scaun. Aşa că Jasper, la un metru optzeci, e minunat. Port tocuri de doisprezece centimetri, ca să nu se vadă diferența. Are un păr castaniu bogat, ochi de un albastru ca ceru', încât e incredibil că-i foloseşte ca să vadă cu ei şi, preferata mea, o structură osoasă solidă, în ciuda faptului că e cel mai egoist bărbat pe care l-am întâlnit vreodată - ce performanță! - e un tigru în pat.

într-acolo mă îndrept acum. Spre pat. Pentru o ultimă repriză. Doar că sunt blocată în trafic, pe Park Road. Se pare că sunt lucrări pe drum, la care nu lucrează nimeni.

Sunt prizonieră în bătrâna mea Toyota Corolla gri (o vechitură primită de la mama, care a fost fericită să scape de ea, şi să nu credeți că m-aş duce să-mi cumpăr alta, chiar dacă aş avea bani) şi încerc să-mi păstrez calmul. în ultimele douăzeci de minute, am înaintat doişpe centimetri.

Aş putea să-l sun pe Jasper, să-i spun că voi întârzia. Strada are vreo cincizeci de semafoare şi toată lumea se înghesuie - atât cât te poți înghesui când stai pe loc. E

8

14.54. Trebuie să ajung la Jasper la 15.30. Grozav. Mobilul mi s-a descărcat. îmi scarpin buza. Bine. II sun.

Evaluez blocajul - da, traficul e blocat - sar din maşină, țâşnesc pe trotuarul de vizavi, spre cabina telefonică şi formez numărul lui Jasper. Țâr-țâr. Țâr-țâr. Unde e ? Doar n-a uitat. Rahat, traficul s-a pus în mişcare. îl sun pe mobil. Ce fericire! Răspunde.

— Jasper Sanderson.

Nu spune niciodată „alo", ca un om normal. E foarte directorial. Urăsc asta, dar îmi şi place. Gâfâie suspect.

— De ce gâfâi ? zic eu scurt.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Cine e ? zice el.

Isuse!

— Prietena ta. Helen, îți amintești ? zic eu. Ascultă, o să întârzii, sunt blocată în trafic. De ce gâfâi ?

— Joc tenis. La naiba, am uitat că vii. O să-mi ia ceva timp ca să ajung acasă. Cheia e sub preş.

Inchide.

— Eşti foarte original, zic eu acră ridicând privirea, ca să văd că blocajul a trecut şi şoferii furioşi îmi claxonează veninos Toyota, ocolind-o.

După patruzeci de minute, ajung la apartamentul lui Jasper din Fulham. Sun, în caz că a ajuns deja acasă, dar nimic. Dau un şut preşului, ca să sperii păianjenii, ridic uşurel un colț cu două degete şi recuperez cheia. Ingenios, Jasper! Apartamentul e o copie a casei părinților lui.

Există chiar şi o fotografie cu ramă de argint a maică-sii de când era mică, pe masa din hol, şi chiar arăta ca o domnişorică drăguță. Din fericire, nu m-a prezentat niciodată.

Cea mai odioasă crimă de design interior, însă, e un set de picturi nautice urâte care îmbracă pereții de culoare deschisă. Faza cu Jasper e că, tocmai când zic că nu mai suport, face ceva irezistibil, cum ar fi să-şi calce gulerul şi manşetele cămăşii şi să se ducă la serviciu aşa, ascunzând părțile boțite sub sacou. împing cu degetul mormanul de plicuri, să caut scrisori de la alte femei, şi văd clipind

beculețul verde al robotului telefonic. Jason mă anunță că mai întârzie. Apăs play.

Când maşinăria începe să toarcă, se aude cheia în broască. Jasper deschide larg uşa, iar eu mă întorc, zâmbind, să-l întâmpin. Ooof, e superb. O să-i dau papucii săptămâna viitoare. Săptămâna asta, e al meu, să-l am şi să-l țin în brațe şi să-l simt şi să-mi pară rău pentru asta. E ca ciocolata la micul dejun - te simți ca o paraşută, ştii că nu-i chiar indicată şi ar trebui să mănânci cereale integrale, dar Weetabix sunt deprimante chiar şi cu stafide. Jasper e nehrănitor şi delicios. Deschide gura numa' bună de sărutat, ca să spună: „Bună, iubito",

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

dar i-o ia înainte o voce înaltă şi clară, care răsună voioasă de-a curmezişul gresiei şi se izbeşte de pereții alb-gălbui.

— Bună, iubitule! cântă vocea. Eu sunt! Sună-mă! Pupici! Pupici!

Zâmbetul îmi îngheață pe față. Jasper şi cu mine fixăm cu privirea robotul telefonic care, după ce a săvârşit trădarea, tace afectat. Ştiind răspunsul, ricanez â la Quentin Tarantino:

— Cine mama dracului a fost asta ?

Jasper nu e amuzat. Dacă am fi la Hollywood, i s-ar vedea un muşchi tresărind pe obraz şi chipul lui dăltuit s-ar face palid sub bronzul caramel. In cazul de față, lasă cu grijă geanta sport pe podea şi-şi pune racheta de tenis frumos, deasupra ei. Simt că pieptul mi-e cuprins de un val de furie şi-mi vine să smulg racheta Prince şi să-l pocnesc cu ea în cap. Măcar a fost să joace tenis, deşi e aşa de al naibii de parşiv, încât nu m-ar mira să fi fost o acoperire elaborată. Se uită la fața mea roşie de furie şi spune calm:

— Fosta mea prietenă. Ii place să ținem legătura.

Sunt sigură că-i place.

— Când ai văzut-o ultima oară ? mârâi eu.

— Acum o săptămână, răspunde el. Am stat doar de vorbă.

Nu mă-nnebuni!

10

Sunt ca Fox Mulder. Vreau să cred. Şi Jasper vrea. Şi-a înclinat capul într-un unghi de penitență. Drăguț, dar din câte-l cunosc eu pe Jasper, plus expresia „Eu sunt!", care-mi dă fiori, mă fac să fiu sceptică. „Eu sunt!" sună la fel de atotstăpânitor ca un doberman care păzeşte un biscuit cu ciocolată. O femeie nu-şi sună fostul prieten şi zice: „Eu sunt!", pentru că, din câte ştie ea - iar asta, evident, nu ştie, există acum o altă „eu". Eu.

— Ai făcut sex cu ea ? urlu eu.

Jasper pare rănit.

— Sigur că nu, Helen, toarce el. Louisa le spune tuturor „iubitule".

Numele astea care se termină în „a"... Mrrr! Mijesc ochii şi-i arunc cea mai rece privire de care sunt în stare.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Marile cuvinte: „Eşti mazilit" sunt calde, gata să iasă, dar îmi rămân, firave şi reticente, în gât. Acum, îmi zic eu, nu e momentul. O să creadă că sunt îndrăgostită de el! Singurul lucru decent pe care-l pot face e să plec.

— Plec acasă, zic eu arţăgoasă.

Şobolanul se dă la o parte, recunoscător. Intenţionez să-mi fac ieşirea furtunos, ca în *Pe aripile vântului*, şi totul merge conform planului, până când ajung la prag şi mă împiedic. Mă împleticesc şi nu sunt sigură dacă suspinul sforăitor pe care-l aud e Jasper încercând şi nu prea să-şi înăbuşe amuzamentul, dar nu mă întorc ca să aflu. Cu fălcile încleştate, tropăi pe aleea de beton din grădină, mă arunc în Toyota, virez violent, ca să fac întoarcerea din trei mişcări, în timpul căreia îndoi portiera unui MG parcat, şi dispar vâjâind în după-amiaza târzie.

Labagiule. Labagiule. îmi smulg mobilul din geantă, în caz că sună să se pocăiască, apoi îmi amintesc că mi-a murit. Un rahat de telefon. Merg drept înainte. Labagiule.

Nu intenţionez să mă autoelimin din peisaj, ca Louisa să ocupe scena. Nu mă pot hotărî dacă el a încurajat-o sau a refuzat-o. Lui Jasper îi place să fie „pe piaţă". Dar îi place

şi să ducă o viaţă ordonată. Când mi-a văzut prima oară dormitorul, a murmurat:

— Cred că ţi-a spart cineva casa.

Tot el îmi povesteşte cu mândrie despre dimineaţa în care stătea lângă un tip bărbos în metrou şi încerca să citească The Telegraph peste umărul lui. Omul şi-a agitat bunul iritat şi s-a răstit:

— Ziare! Patruşcinci de pence, de la chioşc.

Jasper i-a replicat sarcastic:

— Lame de ras. Patruşcinci de pence, de la farmacie.

Lui Jasper, lăsând la o parte cămăşile necălcate, îi place

ca viaţa lui şi tot ce-o înconjoară să fie exact aşa. Dacă şi-ar pune-o cu visătoarea lui fostă, ar fi prea mare deranjul, i-ar da orarul peste cap. Aşa deci şi prin urmare: labagiule!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Işi mai arătase mutra urâtă şi altă dată. La o lună de când ne începuserăm relația, cum îmi place mie să-i zic , Jasper a sunat, să-mi spună că nu ne puteam întâlni, fiindcă stătea cu amicul lui, Daniel, în Notting Hill. Mai mult decât surpriza că Jasper avea un prieten în Notting Hill, nu mi-am pus alte întrebări. Eram în faza ochilor blegoşi, când te săruți în public şi enervezi pe toată lumea care nu-i aşa de excitată ca tine, aşa că l-am crezut. In după-amiaza următoare, a zis deodată:

— Ți-am spus o grămadă de minciuni aseară.

— Ce anume ?

— Am rămas la fosta mea prietenă.

S-a dovedit că pierduse ultimul metrou (nu şofează, e latura lui cea mai lipsită de imaginație), aşa că se dusese pe jos până în Kensington şi sunase la uşa fostei.

— A fost foarte drăguță.

A fost drăguță! Sunt sigură că a fost grozavă! Interogatoriul care a urmat a dezvăluit că îi dăduse să mănânce fulgi de porumb cu zahăr brun la micul dejun. Vrăjitoarea şmecheră încerca să-l hrănească sănătos! Din fericire, fusese prea dornică să fie fermecătoare şi stricase un castron mare

cu cereale. Dar poate că s-a dat pe brazdă. Şi poate că farmecul meu s-a tocit. Hopa, mi se manifestă personalitatea.

Primele săptămâni au fost destul de artificiale. L-am întâlnit pe Jasper la o lansare de carte, un manual de sex broşat. Plecasem de la serviciu cu Lizzy şi cu Tina. In parte, pentru că Laetitia, editoarea nefericit botezată a rubricii Evenimente, n-a vrut să se ducă şi e treaba mea, ca om bun la toate în redacția evenimente a revistei Girltime, să-i preiau sarcinile nerezolvate. Şi, în parte, din cauză că Tina, asistenta de la departamentul de modă, şi cu mine suntem nişte prostituate hardcore ale şampaniei - facem orice pentru un pahar gratis de Krug (sau Asti, ca să vorbim cinstit). Şi, cu toate că Lizzy e asistentă la Sănătate şi frumusețe pe probleme profesionale şi de viață personală, iar băutura ei preferată e laptele de soia - e o tipă foarte dulce, chiar face ceea ce spune -, poate fi convinsă.

I-am forțat brațul bine antrenat.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lansarea era pe o stradă împuțită din Soho. Mă îmbrăcasem la țol festiv pentru respectiva ocazie - pantaloni negri, cizme negre (zece centimetri, mai jos de atât nu mă cobor şi nu numai la capitolul încălțări), top negru. Look-ul tipic pentru înmormântările celebrităților. Mi-am întins şi un grăunte de sclipici argintiu pe pomeți. Era înspăimântător de mult în stilul Abba, dar, în seara cu pricina, am simțit cu tărie că nu pot să mă arăt la lansare fără el.

M-aş fi simțit stingheră şi incompletă. Cu cât îmbătrânesc mai mult şi cu cât mai epuizant de responsabilă sunt nevoită să fiu, cu atât mai mult tânjesc după gajurile copilăriei.

Acum dețin: o poşetă roz, micuță şi haioasă, cu mărgele colorate, pe care ardeai de nerăbdare s-o cumperi. Un elicopter de plastic pe care-l agăți de tavan cu o sfoară şi care zboară bâzâind în cerc, cu lumini roşii care se aprind şi se sting. Un caleidoscop. Un exemplar din Elmer de David McKee. O țintă de darts (mă rog, nu-i chiar aşa de sofisticat s-o obții, nu ?) şi un pisoi răsfățat pe nume Grasu'.

13

De obicei, nu vorbesc cu oamenii la petreceri. Trec în revistă nenumărați „cei mai buni prieteni" care sporovăiesc cu toții, râd, adunați în bisericuțe impenetrabile, şi-mi vine să fug acasă. Simt că machiajul începe să-mi lucească, fața îmi scârțâie, trecând de la o expresie neliniştită la alta, iar eu sunt adolescenta grăsuță de acum doişpe ani, cu tot cu ochelari de tocilară, ghiozdan de umăr maro şi o haină albastră şi țepoasă de molton, cu nasturi în formă de dinte de rechin şi glugă uriaşă. Acum, desigur, aş fi o victimă a modei. Dar petrecerea lui Jasper a fost diferită. Făceam parte dintr-un grup de trei fete spumoase, dădusem pe gât două pahare de vin spumos în primele douăzeci de minute şi eram fardată cu mai mult sclipici decât o Crăciuniță. Străluceam! Era absolut natural ca Jasper să apară în fața mea şi să-mi ofere o țigară.

— Nu fumez, am zis înțepată. într-o sclipire de geniu, am adăugat cu modestie: Sunt fată cuminte.

El n-a ezitat nici o secundă. A replicat:

— Păi, pari cam libertină.

A fost cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată. Ce puteam să fac, decât să mi-o trag cu el, din recunoştință ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Jasper lucra „în presă", ceea ce însemna că scria comunicate de presă pentru o companie minusculă cu sediul în Hounslow. Eu, prin urmare, asistentă mare şi tare la revista Girltime, cu sediul în Covent Garden, eram un contact grozav. Nu că am face noi multe cronici ale unor cărți despre sistemul de salubritate elisabetan sau despre insectele indigene din Guatemala, dar, cam la momentul în care îi priveam chipul superb şi el îmi contempla chipul sclipitor, am decis să facem afaceri împreună. Timp de câteva săptămâni, mi-am menținut imaginea uşor deformată. Am exagerat importanța slujbei mele. Tina m-a sfătuit ce să port, adică gri, ocazional. Am evitat să-l duc în apartament. Şi mi-am cenzurat orice urmă de obtuzitate

din conversație şi mi-am exacerbat spiritul nebunesc şi libertin. Ca Bjork, dar mai bine îmbrăcată. E ruşinos, dar funcționează. Desigur, mi-am dat seama după trei zile că aveam un rahat în comun - îi spunea OJ oranjadei şi făcea economii ca să-şi trimită fiul la Eton (cam prematur, din moment ce n-avea încă un fiu) -, dar nu-mi place gândirea liniară, aşa că era în regulă, din punctul meu de vedere.

Ii place să fie distrat, aşa că era în regulă, din punctul lui de vedere. Dar, uneori, mai recent, eram sigură că momentul critic se apropie. Am petrecut o după-amiază în parc, săptămâna trecută, şi jur că n-am avut nimic să ne spunem. M-a condus la maşină şi eram sigură că va pune punct. Sigur că avea să mi-o servească direct, cu barosul, în stilul ăla eficient, lipsit de sentimente al băieților bogați:

„Helen, nu merge". Dar n-a făcut-o. M-a sărutat uşor, de „la revedere", ca şi când nimic n-ar fi fost aiurea.

Am mers posomorâtă până acasă. îmi displace tăcerea. Mă tem de potențialul ei. Prefer s-o umplu cu propria mea voce, care, inevitabil, bălmăjeşte ceva straniu. Săptămâna trecută, i-am scăpat unei vânzătoare care se oferea să mă ajute: „Nu, mulțumesc, doar mă plimb p-aici".

Recepționerei de la sala de fitness a lui Lizzy, care m-a întrebat cum mă simt: „Gata de o rafală de exerciții". Lui Jasper, excitat după prânzul de la Pizza Express: „Cred că încă-mi mai fac digestia". Sunt o doamnă sexy!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Aşa că, pe măsură ce tăcerea se amplifică, acoperirea mea de fată obraznică se destramă. El nu pare să-şi fi dat seama, dar eu mă simt tot mai stânjenită. Nu se prinde la glumele mele, iar eu mă simt aiurea şi deloc bine. Sunt aşa de nepotrivită pentru Jasper şi el e aşa de nepotrivit pentru mine, dar se pare că tot îl mai amuz şi are un penis de dimensiuni decente. Despărțirea e foarte grea. Louis-a n-o face deloc mai uşoară.

Intru în Swiss Cottage şi încep căutarea de trei ore a unui loc de parcare. Ai zice că nimeni n-a plecat vreodată de aici. Uneori, a doua zi, reuşesc să-mi înghesui Toyota

15

între un Saab şi un Mini, la o oră distanță de mers pe jos de apartament, şi-mi iau picioarele la spinare. Tocmai scotocesc după chei, când uşa se deschide brusc. Colegul meu de apartament, Luke, arată, dacă e posibil, şi mai neţesălat şi cu privirea şi mai rătăcită decât de obicei.

— Ce-i ? ciripesc eu ca răspuns la tăcerea lui apăsătoare.

Mă priveşte ciudat.

— A sunat Jasper, sugerez eu. Am câştigat la loterie!

Nu un rahat de trei sute de mii, am dat lovitura, opt milioane! Vrei o motocicletă şi o casă! Şi o excursie în Bali - zburăm cu Concorde!

Dumnezeu ştie de ce tocmai Bali, nici măcar nu-mi plac țările calde, fac bube de la căldură şi dacă stau prea aproape de prăjitorul de pâine, dar expresia lui Luke mă face să-mi doresc să vorbesc încontinuu.

Clatină din cap. Apoi întinde mâna şi mă prinde de braț.

— Nu, Helen, zice. A sunat mama ta. Tatăl tău... Tatăl tău a murit.

Capitolul 2

Când aveam cinşpe ani şi nu fusesem sărutată niciodată (am vorbit serios când am zis de haina de molton), îmi alimentam cu lăcomie foamea cu un regim de romane Mills & Boon1 de dinainte de anii '70. Inocența suavă a acelor eroine broşate era la fel de departe de grasa mea castitate ca un diamant de un sac de cărbuni, dar îmi dădeau speranțe că, într-o zi, o să-mi pierd cunoştința la vederea, ăăă, să zicem a unui schimb de focuri şi că un afacerist puternic, decis, cu nas acvilin, va sări din maşina

1 Mills & Boon - editură britanică specializată în romane de dragoste.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

lui imaculată şi mă va duce spre o viaţă de dragoste, fericire şi pasiune nesfârşită.

Din păcate, cel mai aproape am fost de scenariul cu pierderea cunoştinţei când m-am trezit cu frisoane într-o duminică, m-am clătinat până la parter în pijamale şi am leşinat pe hol. Bufnitura zdravănă i-a alertat pe părinţii mei, iar mama m-a prins de braţe şi tata de glezne şi, împreună, şi-au cărat nervoşi fiica prea solidă până pe canapeaua din hol. Partea cea mai puţin romantică a situaţiei a fost că, între legănări, pantalonii mei de pijama s-au lăsat în jos şi, semiconştientă, îmi dădeam perfect seama că tuleiele mele de păr pubian se arătau zbârlite privirii tatălui meu.

Cel puţin, atunci când Luke mă informează despre decesul tatălui meu, sunt, ca o eroină din cărţile Mills & Boon, bine îmbrăcată. Mai mult, Luke mă ţine de braţ, aşa că, atunci când cuvintele îmi penetrează craniul şi mi se învârtesc nebuneşte prin cap, dându-mi ameţeli, mă clatin puţin, dar rămân în picioare.

„Tatăl tău a murit."

Tot ce s-a întâmplat înaintea acestui moment se năpusteşte spre el. Tata e mort. Tatăl meu e mort. Tati e mort.

Dar nu e mort! Nu era mort. Nu era mort ieri şi nici alaltăieri. E viu de când îl ştiu eu. Acum un minut, nu era mort. Şi acum e mort ? Amândoi părinţii mei sunt în viaţă.

Aşa stau lucrurile. Cum poate tata să fie mort ? Morţi sunt alţi oameni bătrâni, ca Frank Sinatra. Asta nu mi se întâmplă mie. Sau părinţilor mei. Moartea. Nu fi nebună.

— C-ce ? Când ?

Gura mea e o bucată de piftie, tremură în toate părţile.

Bietul Luke arată groaznic. Nu e un specialist al dramei, ca Michelle - cea cu incidentul cu întâlnirea aranjată cu un pitic -, care probabil că are vise erotice în care împărtăşeşte veşti de o asemenea importanţă. A da o veste cuiva e un purgatoriu pentru Luke. Când mi-a dat vestea că tocmai intrase în camera proprietarului nostru, să împrumute

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

o lamă de ras şi că se părea că Grasu' făcuse un caca mare în mijlocul plăpumii albe a lui Marcus, era - până când ne-am stricat amândoi de râs - roşu la faţă şi se bâlbâia, ştiind dinainte ce se va întâmpla.

De data asta, e altfel. Cuvintele curg din el într-un torent.

— Pur şi simplu s-a prăbuşit atac masiv de cord mama ta a sunat şi tot sună de vreo oră mobilul tău e închis nu ştiam unde eşti poate ştia Jasper dar nu am găsit numărul am căutat în camera ta dar mi-a fost imposibil nu ştiam de unde să încep mi-am zis să caut în factura telefonică dar nu ştiu unde ţine Marcus actele nu ştiu unde e ca să-l întreb ea sună încontinuu e la spital e foarte supărată vreau să zic foarte supărată trebuie s-o suni dar cei de acolo îi spun că trebuie să-şi închidă mobilul aşa că dacă...

Luke e foarte ambalat şi un strop mare de salivă îmi aterizează pe obraz. încerc să-l şterg pe furiş, fără să observe, îmi tremură mâna. Prea târziu. E prea târziu ca să decid să nu vin acasă direct, ci să mă duc până la Tina, să mă văicăresc în legătură cu Jasper într-o fericită ignoranţă.

E prea târziu să mă duc în Hampstead şi să cumpăr o pereche de pantofi de care n-am nevoie, în Pied â Terre.

Prea târziu. Luke a rostit cuvintele. Nu mai pot fi luate înapoi. Odată spuse devin realitate. Luke insistă să mă ducă cu maşina la spital.

Amândoi părinţii mei sunt în viaţă. Nu, vorbesc serios.

Tata e aproape mort. Luke, zevzecul, a înţeles greşit deşi, văzându-l cum vorbeşte cu mama, pot înţelege cum a apărut neînţelegerea. Luke virează brusc în parcare, iar eu mă reped fuga-fuguţa la Urgenţe şi încep să bolborosesc către prima persoană în uniformă care-mi iese în cale. Ea mă îndrumă spre sala de aşteptare a rudelor, lângă „Rean". Reanimare. La dracu'. Alerg pe un coridor, pe lângă un bărbat care scoate cearşafuri de pe saltele pătate. Apoi, aud vocea mamei şi ţâşnesc într-acolo. O, nu, Nana Fio.

— Helen! zice mama cu glas sugrumat şi izbucneşte în lacrimi.

Buni Fio, care crede că emoţiile extreme sunt vulgare şi l-ar adora pe Jasper, priveşte dezaprobatoare. Mama se agaţă de mine, de parcă, dacă m-ar rupe în două, totul ar dispărea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Deşi mă lupt să respir, reuşesc să şuier:

— C-când a murit ?

Atunci, mama mă aruncă cât colo, ca un dansator de flamenco.

— Nu e mort încă! ţipă ea, în timp ce eu mă clatin, încercând să mă echilibrez. Maurice! Bietul meu Maurice!

Greşeala mea. Tata este, în momentul de faţă, bibilit de experţi după un puternic atac de cord suferit în timpul mesei de prânz. Şi, cum prânzul lui implică patru ouă bătute - când eu ştiu de la Lizzy că porţia recomandată e de două pe săptămână -, asta nu mă surprinde prea mult.

Şi mai şi fumează ca Manchesterul industrial. Mama, care era sus, să-şi refacă machiajul, l-a găsit prăbuşit şi gemând în farfurie, cu ouăle pe faţă. Fiind mama, i-a şters oul de pe faţă cu Clarins şi - nu vă mint - i-a curăţat dinţii înainte să cheme ambulanţa. Nu sunt sigură dacă curăţarea dinţilor i-a împiedicat încercarea panicată de a-i face respiraţie gură la gură. Zic „panicată" pentru că era încă conştient. Din fericire, se bărbierise de dimineaţă şi avea lenjerie curată şi o cămaşă frumoasă, altfel, ambulanţa n-ar fi fost chemată decât mâine-dimineaţă.

Nu avem ce face, potrivit unei băgăreţe care-şi spune asistentă de A&U', până când medicii nu termină de lucrat cu tata. Zice ceva despre perfuzii, monitoare, oxigen şi analize ale sângelui şi lansează bomba că el „e foarte rău". Aşa că stăm în cantina jegoasă şi cu pereţii jupuiţi.

Măcar cafeaua e de la filtru. Mama continuă să izbucnească în plâns şi să sară ca să-şi sune toate cunoştinţele.

Apoi, decide că nu se poate descurca cu toţi cei care îşi

1 In original: „A&E sister" - asistentă în secţia de accidente şi urgenţe.

manifestă interesul aşa că trebuie să sun eu înapoi, să-i descurajez pe toţi, ca să nu apară la spital.

Mă uit la buni Fio. Şocul i-a îngustat gura subţire şi mai mult, ca un şiret. Pielea ei e la fel de decolorată ca şi rochia bej, de nailon, şi are pungi la ochi, ca o salamandră.

Simt un val de milă, dar ştiu că nu trebuie s-o exprim cu voce tare. Ca întotdeauna, îşi transformă anxietatea în furie şi, astăzi, Luke e beneficiarul

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

acesteia. Buni presupune că e prietenul meu şi-l bagă la interogatoriu. „Ai părul prea lung, arăți ca o fată", e una dintre cele mai blajine observații ale ei. își ține mâinile umflate în poală, încleştate, dar nu suficient cât să le mascheze tremuratul. Şi nu se uită la mine nici măcar o dată, iar eu ştiu că o face ca să nu mă lase să-i văd durerea. într-adevăr, dacă n-ai căuta semnele, nici n-ai zice că unicul ei fiu își dă ultima suflare.

îl las pe Luke să fiarbă şi-i ignor privirile cu care mă imploră să-l ajut.

Privesc pereții jupuiți fără să-i văd şi vocea scârțâită a bunicii mele, de obicei atât de penetrantă, pluteşte imaterială în jurul meu, ca un sunet îndepărtat, vag, scrâşnit.

Totul pare ireal. De fapt, totul pare inexistent. Mă simt golită. Ce fac aici, stând în scaunul ăsta portocaliu ? Ar trebui să mi-o trag cu Jasper. Tata ar trebui să stea în biroul lui, fumând un trabuc şi citind Sunday Times. Părinții pur şi simplu există, sunt o constantă în fundal. Tapet.

Pereți jupuiți.

Moartea iminentă - supremul suspans. O scuză, ca să-l sun pe Jasper şi să-l fac să se simtă vinovat. Din ambele motive, inima mea galopează cu o sută patruzeci de bătăi pe minut. Măcar bate. Mai întâi, îl întreb totuşi pe Luke dacă e aşa de drăguț, să se ducă acasă şi să-l hrănească pe Grasu'.

Sare în picioare şi strigă fericit:

— Mi-ar face mare plăcere! înainte să arunce o privire temătoare spre buni Fio şi să adauge grav:

— Fac tot ce pot ca să ajut.

îi dau instrucțiuni detaliate.

— Mâncare pentru pisici Whiskas, dacă n-o mănâncă, încearcă cu Hill's Science Plan. Dacă e foarte mofturos, deschide o cutie de ton şi toarnă sucul într-un bol, dar să nu fie cu ulei, nu-i place aia, trebuie să fie în suc propriu.

Dar nu-l lăsa să mănânce carnea de ton ca atare, că i se face rău.

Grasu', deşi e lacom, are un stomac sensibil. Vomită mâncarea pentru pisici obişnuită, scumpă. Rezistă doar cea foarte scumpă, care nu se vinde în supermarketuri şi care necesită un drum special la Pet World.

Buni Fio pufneşte:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Pisici, zice ea. Paraziți.

îmi pare rău pentru buni Fio. Adică îmi pare rău pentru ea în general. Zâmbeşte foarte rar. Nu e deloc ceea ce ți-ai dori de la o bunică. Nu are picioare groase şi coc, nu-ți dă bancnote de cinci lire la aniversări, nu-ți găteşte cine cu piure de mazăre şi peşte înăbuşit, nu te lasă să clămpăni la pianul ei vechi, nu-ți explică pozele din albumul ei îngălbenit şi nici nu-ți cumpără dulciuri pe la spatele părinților. E Antibunica şi bănuiesc că şi ea vorbeşte despre mine foarte frumos. Tata, în puținele momente în care vorbea despre ea, dădea ochii peste cap şi spunea că a avut o viață nefericită. Păi, să mă scuzați, dar mulți oameni vârstnici pe care-i ştiu au avut o viață grea, dar asta nu înseamnă că sunt toți nişte capre nefericite.

Bunica lui Michelle e o dulce, iar ea a lucrat într-o fabrică de cârnați timp de douăşase de ani. Imaginați-vă un fel de Barbara Cartland, dar cu mai mult machiaj. Bunica mea doar se uită la televizor. O las adâncită în gânduri negre şi alerg la telefonul public.

Discuția mea cu Jasper mă umple de spume. începe cu un sardonic: „O, bună, tu erai!" şi mă bucur de o scurtă satisfacție dându-i vestea şi smucindu-l din indiferența lui.

Nici mie nu-mi vine să cred, nu pot să cred că spun cu voce tare nişte cuvinte străine. Aşa că, poate nu-i chiar

atât de uimitor că Jasper refuză să mă creadă! Repetă încontinuu, ca un robot extraterestru de bani gata: „Sunt sigur că se va face bine".

Eu spun fermă:

— Nu, Jasper, chiar e foarte bolnav, dar fără nici un rezultat.

Ultima lui ofertă e:

— Sună-mă mâine şi spune-mi cum se simte.

După răspunsul dezamăgitor al lui Jasper, nu mai vreau

să vorbesc cu nimeni.

încă o oră de uitat pe pereți şi ne întoarcem în camera rudelor de lângă „Rean". E jegoasă, strâmtă, duhneşte a fum şi seamănă perfect cu sala mea de clasă dintr-a şasea, în fine, un adolescent cu ochi roşii, îmbrăcat neglijent, cu blugi negri şi o cămaşă cadrilată naşpa, se apropie şi ne informează că tata a fost

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

mutat în unitatea de terapie coronariană intensivă şi ne spune să-l urmăm. Adolescentul are un stetoscop atârnat de gât, dar chiar şi aşa, buni Fio parcă ar vrea să-l bată cu cureaua. Liftul urcă până la etajul unşpe în ritmul unui melc retardat, oprind la fiecare etaj. încep să chicotesc. Nu mă pot abține. Mă cutremur de râs. Nu mă opresc nici măcar când mama țipă:

— Termină!

Apoi, am ideea strălucită de a-mi muşca buza atât de tare, încât simt gustul sângelui. Funcționează. Câteva minute mai târziu, rezidentul de serviciu, cum pretinde a fi, se opreşte în fața unui bătrân scofâlcit întins pe un pat şi trece o clipă până să-l recunosc.

Tatăl meu, partener senior, care îl face pe Boss Hogg să pară un fraier. Tatăl meu, tăcutul, dar respectatul rege al fiecărei serate de la clubul de golf. Tatăl meu, care nu poartă decât costume făcute de comandă. Tatăl meu, care pune nuditatea pe acelaşi palier cu satanismul. Tatăl meu, care mi-a zis chiar săptămâna trecută - prin intermediul mamei, desigur - că se gândea că era timpul să mă mut într-un apartament al meu şi că-mi putea da sfaturi în

privința zonei, dacă voiam. Această creatură sfrijită, neajutorată, care zace nemişcată, cu pieptul dezgolit, branşată la o încâlceală de fire, având un iz dulceag, grețos, palidă şi cu obrajii supți, horcăind cu ochii închişi pe un pat urât de spital. Acesta e tatăl meu. Arată al naibii de îngrozitor.

In timp ce eu sunt amuțită de şoc -, deşi nu mă pot abține să nu mă gândesc că asta înseamnă să lipsesc cel puțin o săptămână de la birou -, mama îşi manifestă zgomotos neconsolarea. Buni Fio nu zice nimic, dar îşi priveşte fiul, care e doar piele întinsă pe oase, şi ochii ei pe jumătate acoperiți de pleoape sclipesc. îmi pun reticentă o mână pe umărul ei osos. Spre surprinderea mea, mă bate uşor pe mână. Atunci, o îmbrățişez pe mama, îi murmur cuvinte inutile în ureche şi o privesc cum ține mâna inertă a tatei şi plânge cu fața în cearşaf. Buni Fio a clipit şi şi-a limpezit ochii de lacrimi şi stă tăcută lângă ea, ca un înger morocănos al morții. Adolescentul sugerează încet că, dacă ne-am întoarce în camera rudelor, ne-ar putea explica ce se petrece, dar, aşa cum îmi reaminteşte întotdeauna şefa mea, Laetitia - care cere citate direct din gura reginei, nu de la o

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

clonă a Biroului de Presă al Palatului Buckingham -, trebuie să vorbeşti cu flaşnetarul, nu cu maimuța. Alerg după el.

— Scuzați-mă!

Se întoarce.

— Eu, ăă, nu vreau să fiu nepoliticoasă, îi spun, dar e posibil să vorbim cu specialistul ? Ca să aflăm ce se petrece ? Adică cât mai...

Adolescentul oftează şi spune că-l va aduce pe registratorul medical. După cinci minute, se întoarce cu un tip care, sunt sigură, are douăjdoi de ani, maximum. Se prezintă drept Simon şi ne spune că „Tata e foarte bolnav". Surpriză! Apoi explică, în limbaj de grădiniță, ce e un atac de cord. Ne spune că fac tot ce le stă în putere.

Că-i dau medicamente foarte puternice. Dar că e afectată o mare porțiune a muşchiului cardiac. Rinichii cedează.

23

Fluidul se acumulează în plămâni. E greu să faci o estimare exactă. Nu au un glob de cristal. Trebuie să vadă evoluția de la o oră la alta. Ca să-l parafrazez, acest infarct a fost foarte violent. Judecând după expresia îndurerată de pe chipul lui Simon, tata nu mai are mult de trăit.

Buni, eu şi mama stăm neajutorate la patul tatei, până când cerul se întunecă şi suntem poftite într-o altă cameră jegoasă a rudelor. Nu sunt perdele şi, când îmi lipesc fața de geam, văd toată Londra licărind frumos sub cerul negru. Petrecem noaptea stând, plimbându-ne prin încăpere, privind în gol, oftând. Hilary, o persoană cu voce blândă, asistent specialist cardiac, intră regulat, ca să ne țină la curent. Hilary e un el, ceea ce e o sursă de mare neplăcere pentru buni Fio, care tot mormăie:

— Nu-i în regulă.

De două ori, datorită vaierelor şi scrâşnetelor mamei, ni s-a permis accesul în secție, pentru o scurtă veghe. De fiecare dată când tata horcăie, trebuie s-o împiedic să apese butonul roşu, pentru urgențe. In timpul celei de-a doua veghi, Hilary o roagă să vorbească mai încet, deoarece pacienții din secție încearcă să doarmă. Mama scoate un țipăt de furie la auzul unei asemenea îndrăzneli şi o ia la fugă pe coridor. Mă plec în semn de scuză şi mă reped după ea. E o noapte lungă. La ora cinci dimineața, sunt indecent de înfometată, aşa că ies din spital

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

până la magazinul din colț şi-mi cumpăr un pachet de Pringles Cheez Ums. Puteam să-mi cumpăr preferații mei, cu sare şi vinegretă, dar mi s-a părut că nu se cuvine. Mama „nu poate să pună nimic în gură". Buni Fio îmi mănâncă cel puțin jumătate din Pringles. Se aruncă aşa de repede spre pachet, încât mă mir că nu-i iese brațul din articulație.

La scurt timp după răsăritul soarelui, mama se duce „să-şi întindă picioarele" şi buni Fio la toaletă - ceea ce, din fericire, îi ia douăzeci de minute. Hilary deschide uşa sprijinindu-se de ea şi zice:

— Vrei să-l vezi ?

încuviințez din cap. Inima îmi bate cu putere. O secundă mai târziu, sunt singură cu tata. O pădure de țepi gri-murdar îi acoperă bărbia şi şocul mă loveşte ca o palmă. îmi pun mâna cu blândețe peste a lui. Ar trebui să spun ceva. Dar e jenat. Cel mai jenant lucru, lucrul de care tata ar fi cel mai jenat, e punga de plastic transparent, mare şi pătrată, pentru pipi, care atârnă de un tub ce dispare, din fericire, sub pătura lui. Pungile celorlalți pacienți sunt pline cu urină portocalie. A tatei - sunt uşurată să văd - e goală.

Nu vreau să par ca una care lucrează la o revistă pentru femei, dar ar putea să folosească şi ei o pungă pentru urină mai stilată, mai opacă. Mă întreb în treacăt dacă Prada ar accepta o comandă de catetere de la NHS1 sau dacă Louis Vuitton ar fi o alegere mai judicioasă, când tata scoate un horcăit sonor. Rahat! Spune-i, spune-i acum, acum, acum, spune-i! Dar sunt paralizată. îi strâng mâna şi rostesc, înțepenită, te iubesc, în mintea mea. Tată, te iubesc. Tată, ți-am spus vreodată, tată, sper că ştii, tată, ştiu că noi n-am fost, noi n-am... Spune-o odată. Nu pot. Cuvintele-mi sunt încleiate. Ca şi „eşti mazilit", dar de un milion de ori mai lipicioase.

Orele trec şi eu tot n-o spun. în schimb, îi strâng mâna tatei şi îmi plec fruntea, să mi-o odihnesc pe ea. Mâna asta, mâna asta care a făcut semne taxiurilor, care cerea nota de plată, care semna cecuri cu o înfloritură, care mângâia chipul mamei şi care mă plesnea pe mine la fund, mâna asta caldă, solidă, mare ca o labă, va deveni rece şi moartă, carne putrezindă, desfăcându-se adânc, în pământul rece şi tare. Isuse Christoase. Mama intră grăbită, cu un exemplar din Daily Mail, şi mărşăluieşte spre Hilary, să-l bată la cap. Aşa că, în

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

loc să spun „Te iubesc, tati" şi să vărs lacrimi filiale pe trupul fragil şi muribund al tatălui meu, îi citesc extrase din secțiunea financiară a lui Daily Mail.

Buni Fio se întoarce şi mă priveşte suspect.

1 National Health Service - Serviciul Național de Sănătate.

— Nu te aude! se răsteşte ea înainte să-şi înceapă iar urmărirea de la distanță.

Mă ridic, mă duc pe coridor, dau un şut în perete şi aproape că-mi rup o unghie. Mă sprijin cu spatele de perete şi trag adânc aer în piept. Apoi, mă clatin înapoi, în secție - ignorând privirile fixe ale celor bolnavi şi nefericiți -, şi-mi continui lectura. Şi, de nicăieri, murmurul stins al secției devine haos, cu strigăte de: „e în stop!" şi de: „dați alerta de stop cardiac!", iar roiuri de oameni în albastru şi alb aleargă spre mine strigând, trăgând, zdrăngănind patul, împingând mese rulante, smucind perdelele şi, în acest vârtej, în timp ce sunt trasă deoparte, văd că linia portocalie de pe ecranul negru al monitorului cardiac e un zigzag sălbatic şi că tata zace moale pe perna lui. Aşa că sunt alături de tatăl meu când moare, dar fiecare dintre noi e singur.

Douăzeci de minute mai târziu, registratorul medical, flancat de adolescent, îi explică mamei mele, care tremură şi suspină, şi bunicii mele, care tace nemişcată.

E o confuzie de scurtă durată, când spune că tata a suferit un stop cardiac şi „s-a dus acum în alt loc", dar adăugirea grăbită „vreau să spun că e mort" o lămureşte. Tatăl meu e mort. Moare la 7.48 p.m. Moare în ora de aur, când soarele care apune învăluie lumea cu o pătură caldă şi gălbuie de lumină vrăjită. Nu vor mai fi ore de aur pentru Maurice. E o zi minunată şi tatăl meu e mort.

Capitolul 3

Condurii de cristal ai Cenuşăresei erau făcuți din blăniță. Dar când francezii au interpretat textul original, au tradus „căptuşiți cu blană" prin sticlă. Vocea mamei se încălzeşte când îmi spune asta şi ştiu că o reevaluează

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

pe Cenuşăreasa ca pe o fată mai domestică şi mai iubitoare de confort decât ca pe madama opulentă care ţăcănea prin sala regală de bal în conduri tari, de cristal. Ii plac chestiile astea şi de-aia, ca educatoare, mama dă clasă oricui.

Asta şi faptul că ţipă mai tare decât orice persoană pe care o cunosc. Copiii o adoră, mai mult decât îi place ea pe ei. Motoul ei este: „Nu te poţi implica". Nici măcar când mămica lui Ahmed sună ca să întrebe dacă Ahmed, în vârstă de cinci ani, poate să rămână peste noapte în şcoală, fiindcă albii din zona lor le-au spart geamurile şi l-au bătut pe tatăl lui Ahmed şi le bagă de trei ani rahat de câine în cutia poştală, iar Ahmed are nevoie să doarmă puţin.

Mama nu-şi ia munca acasă.

Acasă, mama recurge la un basm propriu. Ea e o prinţesă din nord-vestul Londrei, cu un prinţ chipeş, pe nume Maurice, care are grijă de ea. N-ai bănui că e o femeie inteligentă şi educată. Intră în trepidaţii dacă trebuie să programeze videoul. E renumită pentru faptul că nu returnează apelurile lui buni Fio sau oricui altcuiva care o solicită emoţional. Urmează şcoala ideologică a struţului - care spune că, dacă-ţi ignori prietenii şi rudele care te solicită, vor dispărea, în loc să devină furioşi şi ofensaţi. Vrea ca totul să fie drăguţ şi, dacă nu e, bate din picior până când devine cum vrea ea.

In parte, ăsta-i motivul pentru care moartea tatălui meu - moartea tatălui meu! - e o problemă. Nu vrea să se implice. N-a vrut să-i „vadă" cadavrul (deşi, sinceră să fiu, nici eu n-am vrut), a refuzat să meargă la ofiţerul de servicii de consolare al spitalului - „Nu spune cuvântul ăsta!" - şi n-a vrut să aibă de-a face în nici un fel cu aranjamentele funerare. Aşa că sarcina ne-a revenit mie şi lui buni Fio care, uimitor, a devenit vijelios de eficientă.

Cu munca a fost grozav. Am sunat-o pe Laetitia luni dimineaţă. A fost plină de compasiune, dar a făcut presiuni şi a sugerat să vin la lucru „ca să-mi iau gândul de la necazuri". I-am spus:

— Ăă, cred că e între viaţă şi moarte de fapt.

S-a oferit şi să-mi trimită nişte reviste. „Să rămâi la curent." Am acceptat. E nepoliticos să refuzi. Oricum, am o săptămână liberă şi plină de compasiune. Dacă nu vin nici săptămâna următoare, primesc jumătate din salariu. Furioasă şi ameţită, sun să confirm ce s-a întâmplat cu tata marţi dimineaţă. Spun cuvintele,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

dar fără convingere. Imediat, secretara redactorului-şef trimite un buchet uriaş de flori portocalii la casa părinților mei. Luke a fost de acord să aibă grijă de Grasu' şi mama e devastată, aşa că stau la ea. Un lucru pot să spun despre Girltime, că face buchete frumoase.

Lizzy mă sună, îmi spune cât de rău îi pare şi mă întreabă cu voce şoptită dacă sunt bine.

— N-am nimic, spun repede, înainte să mă gândesc mai bine la asta.

Zice:

— Eşti sigură ?

— Zău, îi spun cu voce uscată, de pantomimă, sunt bine, sunt ocupată, mama şi-a ieşit din minți, pentru că nu-i vine să creadă că cei de la Biroul Paşapoarte sunt atât de cruzi încât să ceară înapoi paşaportul tatei.

Lizzy vrea detalii şi, când îi povestesc despre strângerea hainelor tatei şi a ceasului lui într-un sac de plastic şi cum mama nu voia să plece din spital, începe să plângă cu suspine. Nu-i drept, dar asta mă enervează. Cum îndrăzneşte să plângă ? Apoi, încearcă să mă regaleze cu poveşti vesele de la birou. Astăzi, spune ea, directoarea administrativă l-a prezentat pe fostul ostatic Terry Waite - chiar aşa a zis, „fostul ostatic"! - în birou şi toată lumea l-a ignorat, pentru că tocmai avea loc o vânzare de produse cosmetice. Asta se întâmplă când departamentul de cosmetice vinde toate produsele acumulate cu cincizeci de pence bucata şi apoi dă fondurile adunate organizațiilor de caritate. Toate se bat cu dinții şi cu pumnii, în hotărârea lor de a pune mâna pe produse de marcă. Nu dădeam doi

bani pe faza asta, dar am reuşit să scot un mic pufnet apreciativ.

Apoi, Lizzy spune ceva ce nimeni altcineva n-ar visa să spună.

— Helen, zice ea solemnă, sunt sigură că ai fost o fiică minunată. Sunt sigură că tatăl tău a fost foarte mândru de tine.

Isuse, asta e oribil. Ce lucru oribil a putut să spună!

— Lizzy, te rog, nu mai spune astfel de lucruri, şoptesc eu şi pun telefonul în furcă.

Tremur. Capul parcă mi-e plin de plumb, e instabil, ca un bolovan care e gata să se prăvălească de pe o stâncă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Scrâşnesc din dinți atât de tare, că toată fața mi-a devenit un rictus. Respir în reprize scurte şi rapide, până când pătura liniştitoare a amorțelii se reinstalează. Abia atunci îndrăznesc să vorbesc.

— In casa asta e beznă şi un frig cumplit, îi spun răstită lui buni Fio. Adaug cu reproş: E ca într-o nenorocită de morgă.

Tropăi prin casă, pornind radiatoarele şi aprinzând luminile. Tot mi-e frig, dar m-am mai calmat.

Mama stă pe jos în dormitorul lor, al ei, cu nasul în pijamalele tatei. Ii las o ceaşcă de ceai decofeinizat, fiindcă mă tem că ceaiul obişnuit ar face-o să ia pastile cu nemiluita. Am ascuns şi Nurofenul. între timp, buni Fio şi cu mine ne-am împărțit sarcinile mortuare, care sunt în jur de un milion. Avocați, anunțuri, certificate, formulare de cerere, testamente, certificate de autenticitate, pensii, polițe, asigurări, impozite. Isuse. Dacă mă gândesc la cât de multe am de făcut, încep să urlu şi s-o iau razna, aşa că încerc să nu mă gândesc. O să spun doar că urăsc să mă ocup de oameni şi urăsc să organizez chestii, aşa că ziua de azi nu e tocmai grozavă. în mod ideal, aş vrea să mă prăbuşesc pe patul meu şi să privesc în gol, dar inima încă îmi bate nebuneşte, aşa că mi-e imposibil să mă relaxez.

Face minuni pentru metabolismul meu şi acum ştiu de

ce oamenii îndurerați slăbesc aşa de mult. Michelle o să turbeze. De asemenea, nu credeam vreodată să spun asta, dar îi mulțumesc cerului pentru buni Fio. A reuşit s-o scoată pe mama din stupoare suficient cât să ne arate unde îşi ține tata actele. Le-a sunat pe toate rudele noastre nesuferite şi le-a spus să nu vină încă şi a insistat să-i scoată tatei certificatul de deces - ceea ce înseamnă un drum istovitor până la primăria din Camden.

O conving să ia un taxi. începe să protesteze că autobuzul e foarte bun, aşa că spun „fac cinste". îi spun şoferului s-o aştepte şi s-o aducă înapoi şi că-i plătesc eu. Hei, sunt doar bani, tata a murit, hai să trăim puțin. Nu ştiu dacă e doar delirul de vină, dar încep să vorbesc în clişee.

Când sun la casa funerară din Pagini Aurii - casă! ăştia glumesc ? - spun:

— Vă sun din partea tatălui meu.

Ca şi cum i-aş face rezervare la hotel!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Să fiu a naibii dacă am idee ce fac şi folosesc un fluturaş albastru pe care mi l-a dat femeia de la Consolări, intitulat „Ce să facem după un deces în Anglia şi Țara Galilor" ca pe o carte de bucate. E mai util decât prietenii mei inutili. Lizzy mă sună din nou să-mi spună că a vorbit cu directoarea de la Sănătate şi frumusețe, care spune că există o organizație numită Centrul pentru Decese Naturale, care face înmormântări ecologice şi sicrie biodegradabile. Apoi, spune cuvintele „capsulă din salcie împletită" şi îi zic:

— Te rog să te opreşti.

Vreo cinci ore mai târziu, buni Fio se întoarce triumfătoare cu certificatul de deces - pufnind fiindcă o costase 6,50 de lire. îi bag banii în geantă când se duce la toaletă.

A adus şi infamul formular verde despre care-şi făcea toată lumea griji. îți permite să îngropi cadavrul şi morții n-ar fi morți fără el. Ha, ha, ha.

în ciuda situației de un comic terifiant, tipul de la casa funerară e foarte dulce. Arată, aşa cum mă aşteptam, ca

30

Uriah Heep (sau aşa cum îmi imaginez eu că ar arăta Uriah Heep, fiindcă n-am trecut niciodată de prima pagină a vreunui roman de Dickens, în afară de Marile speranțe, pe care eram obligați să-l citim în şcoală). E înalt, ciolănos, cu ochi albaştri, apoşi şi păr cărunt, aruncat într-o stare jalnică peste chelie. Strângerea lui de mână e sinistru de moale. Mă pregătesc să dau piept cu un parazit rapace, dar se dovedeşte a fi un om bun. Mă pofteşte într-o cameră, al cărei punct central e o pictură deloc subtilă a unui cerb într-o pădure întunecată, cu o rază de soare care îi cade direct pe cap. îmi oferă o cafea şi îmi prezintă opțiunile. Frunzărim o broşură cu sicrie. în orice clipă, o să apară Nicky Clarke. Uriah spune că, dacă un client alege incinerarea:

— Recomandăm ceea ce eu numesc un sicriu simplu, dar demn.

Adaugă plin de tact:

— Nu e lemn de cea mai bună calitate, dar ştiți ce se întâmplă la incinerare.

Dau din cap şi zâmbesc ca şi cum aş discuta aproape în fiecare zi despre incinerarea lui tata. Uriah continuă:

— Arată frumos şi conform cu ocazia, nu v-ar displăcea, dacă l-ați vedea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Binecuvântat fie sufletul lui.

îmi arată şi o broşură cu accesorii, plină cu îngeri mari şi îmbujorați, perne, trompete şi forme de scaune. Ciudat - sunt sigură că moartea are mai mult legătură cu poziția întins decât cu cea în şezut. Costul unui mormânt e incredibil şi Uriah e, normal, disprețuitor la adresa prețurilor din Londra.

— O bucată de pământ care ar servi pentru trei oameni poftim ? — ar costa o mie de lire.

îmi vede fața şocată - deşi sunt mai puțin şocată de preț decât de perspectiva unui trio - şi adaugă:

— Terenul din Londra e foarte scump. Un lot în cimitirul Highgate poate costa cincizeci de mii! Pe de altă

parte, nu demult, a trebuit s-o îngrop pe mama mea în Cornwall. Lotul costa cinci lire!

La momentul poantei, ridic sprâncenele şi spun că, în ciuda costurilor, cred că familia mea vrea o înmormântare.

înmormântarea tatălui meu mormânt moarte corp neînsuflețit - un vocabular nou, de cuvinte urâte, străine, dezgustătoare. E grotesc şi nu-mi vine să cred că sunt aici.

Stau încremenită în scaunul meu, cu picioarele apropiate frumos, şi, în tot acest timp, capul mi se învârteşte de parcă m-aş da în montagnes russes şi creierul meu țipă e ridicol, nu poate fi adevărat şi-mi vine să fug şi să tot fug până când nu mai e. Uriah, între timp, ține să sublinieze că el ar lua legătura cu spitalul, cu preotul, va pune la dispoziție dricul, maşinile, îmi va lua toate grijile de pe capul meu de fetiță şi, până la funeralii, „tata ar sta aici, cu noi". Zâmbesc şi încuviințez din cap, deşi nu-mi imaginez ceva ce i-ar putea plăcea tatei mai puțin.

— Puteți, adaugă Uriah, să treceți şi să-l vedeți oricând vreți.

îmi sugerează să mă duc acasă, să discut detaliile cu mama şi să-l sun mâine. îşi ia rămas-bun cu altă strângere de mână moale şi cu vorbele:

— E o zi oribilă, nu ?

Are dreptate. Plouă abundent şi cerul e de un cenuşiu la fel de funebru, ca şi costumul cenuşiu al lui Uriah.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Mulțumesc, zic eu şi alerg spre Toyota.

Intru pe uşă şi, zău dacă-mi cred ochilor! (îmi place expresia asta - o spune Vrăjitorul din Oz - şi chiar o prefer celeilalte expresii de suflet, „Ai crede aşa ceva?") Pe cine văd stând la masa din bucătărie, vrăjind-o de zor pe buni Fio - care e destul de bătrână şi n-ar trebui să cadă în plasă - şi pe mama - care, ca prin farmec, şi-a aplicat un machiaj complet de văduvă plus că a îmbrăcat o rochie neagră - pe nimeni altul decât pe Jasper.

— Jasper ? zic, cu un chițăit ascuțit.

32

— Heeelen! behăie mama, smulgându-se din scaun şi zdrobindu-mă într-o îmbrățişare lungă şi îndurerată. Ai lipsit aşa de mult! Am fost îngrijorată! Credeam că ai avut un accident!

Vă rog! Ca şi cum m-ar îmbrățişa vreodată!

— Mamă, nu vorbi prostii, zic eu. Am rezolvat cu tăcu înmormântarea. îți povestesc mai târziu.

Mă smulg din brațele ei de oțel şi—1 pup pe Jasper cu castitate pe obraz. într-un fel prostesc şi stupid, mă bucur că e aici. Buni Fio şi mama nu dau semne că ar vrea să ne lase puțină intimitate, aşa că-i sugerez lui Jasper să mergem sus. Urcăm până în biroul tatei, care e, de fapt, vechiul meu dormitor. Părinții mei l-au transformat în birou, în ziua în care m-am mutat.

Jasper are ceva de zis. Are o mutră foarte serioasă.

— Helen, începe el, regret foarte mult pierderea pe care ai suferit-o. Biata de tine. Măcar n-a suferit. Şi a avut o viață bună. Şi îți promit, timpul vindecă.

Se opreşte. Sunt furioasă. Tembel ezitant! Ce să mai fac ? Să încerc să-mi mențin ocupat timpul cu câte ceva ?

E bine să vorbesc cu cineva ? Să fac o baie cu spumă ?

— Asta mă linişteşte foarte mult, zic eu, fără să mă obosesc să-mi ascund sarcasmul, deşi, Jasper, aş prefera ca el să mai fie încă în viață.

Asta-l şochează. în lumea lui Jasper, a etichetei victoriene, femeile nu răspund obraznic.

Şovăie şi adaugă:

— Aşa e. Trebuie să fie foarte greu pentru tine. Şi trebuie să fie şi mai rău pentru mama ta, care l-a cunoscut mai mult decât tine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Isuse Christoase! Probabil că e şi mai rău pentru noi toți, loază proastă!

— Ascultă, Jasper, zic eu.

Sunt aşa de furioasă, încât abia dacă pot să vorbesc.

Tremur şi - dacă vreți detalii sinistre - sfincterul mi se

strânge în trei spasme ascuțite. Probabil fiindcă e aşa de al dracului de uimit că spun ceea ce gândesc.

— Ascultă, Jasper, tata tocmai a murit şi am multe de făcut. Iar tu, când spui lucruri... când spui chestii ca... ca alea pe care le spui, nu eşti de nici un ajutor.

Pentru prima oară de la începutul acestui fiasco, sunt gata să plâng.

— Acum, Jasper, mai ai ceva să-mi spui ?

Priveşte în podea. Apoi, spre surpriza mea, fața i se

face treptat roşie ca focul.

— Duminică, anunță el, am mințit. M-am văzut cu Louisa săptămâna trecută. Şi ne-am tras-o scurt. Eu... eu nu intenționam asta. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Se uită la mine. Mă uit şi eu la el.

— Mi-a părut rău, explică el. Şi, văzând că tatăl tău a murit, mi-am zis că-ți datorez adevărul.

Ce cetățean de ispravă, curajos şi ferm eşti!

— Măi, să fie! zic eu. Ce drăguț. Măcar a ieşit ceva bun din moartea tatălui meu, până la urmă!

Jasper nu pricepe. Pare încântat şi zice:

-Da.

— Jasper, zic eu, cu pumnii strânşi. Eşti un labagiu.

Te rog, pleacă. S-a terminat.

Capul îi tresare din cauza surprizei.

— Dar... se bâlbâie el, dar, iubito, a fost o greşeală. O eroare de judecată.

îl privesc rece.

— Sigur că aşa a fost, zic. Zic asta şi nici nu ştiu dacă-mi mai pasă, poate c-o spun doar pentru că aşa se spune.

Jasper îşi trece mâinile prin păr şi, pe un ton superior, spune:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Helen, eşti...

îl întrerup. Cu o voce aspră, îi spun:

— Jasper, te părăsesc.

34

Ochii lui de un albastru paradiziac devin duri şi ridică din umeri.

Apoi, pleacă. închide uşa încet în urma lui.

Isuse. Ce am făcut! Amețeala a revenit. încep să-mi curgă lacrimi mânioase, rapide, incontrolabile. Furioasă, pufnesc cu agresivitate şi le şterg. Intru în bucătărie în stare de şoc. Mi-e rău, mă doare capul, sunt epuizată.

Mama ridică privirea spre mine.

— Helen! Ce băiat drăguț! Nu-mi vine să cred că nu ni l-ai prezentat. Mi-a cumpărat crini.

Pauză. Se uită la fața mea plină de bube şi adaugă blând:

— Draga mea, ştiai că, în timpul războiului, se cultivau legume în şanțul cu apă al Turnului Londrei ?

Capitolul 4

Când am împlinit patru ani, tata m-a dus să văd Spărgătorul de nuci şi l-am făcut de râs răcnind: „Vreau şi eu să fiu zână!" De atunci, mi-am revizuit această dorință, pentru simplul motiv că zânele poartă fuste. Eu nu port fuste. Refuz să port fuste. N-am mai purtat o fustă de aproximativ cinci ani, pentru că am picioare scurte şi groase şi, dacă port fustă, arăt ca un buldog îmbrăcat.

Acestea fiind spuse, am zărit recent o creație suplă, gen Mic dejun la Tiffany's, la Miss Selfridge şi, nebuneşte, inconştientă, mi-am încălcat regula. Am purtat-o la muncă, zicându-mi: „Picioarele mele nu arată chiar aşa de rău".

Apoi, le-am văzut pe-ale alteia şi mi-am spus: „Doamne, ce-a fost în mintea ta?" A doua zi, i-am dat fusta lui Michelle - care a luat-o bucuroasă şi a spus că o va duce să şi-o strâmteze.

35

Incredibil, mama refuză să accepte regula mea privitor la fustă.

— Nu poți să vii în pantaloni la o înmormântare!

protestează ea.

— Dar...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Vocea începe să-i sune răstit:

— Fă cum ți-am spus, Helen! Nu mă contrazice, te previn, nu suport aşa ceva!

Mama l-ar putea învăța pe Elton John câte ceva despre teatralitate şi răbdarea mea slăbeşte aşa de mult, că devine anorexică. Tatei nu i-ar fi păsat nici dacă aş fi venit la înmormântarea lui îmbrăcată ca un pompier.

Am mai zis că punea nuditatea pe acelaşi plan cu satanismul ? Ei bine, punea şi religia pe acelaşi plan cu satanismul. In consecință, înmormântarea lui va fi, aşa cum i-am comandat lui Uriah, mai relaxată la capitolul spiritual. Fără imnuri, fără capelă. Şi fără galben, pentru că tata ura galbenul. O ceremonie de înmormântare simplă.

— Efectuată de către cine ? a întrebat Uriah.

— De un preot, normal! am zis eu. Asta l-a nedumerit pe Uriah, până când i-am explicat că nu-mi imaginam cine altul decât un preot ar fi putut s-o facă (deşi s-a oferit şi vărul Stephen), aşa că trebuia să ne mulțumim cu un preot.

Dar s-o facă mai scurtă şi, dacă se poate, să evite galbenul şi referirile la Dumnezeu.

Mama e foarte conştientă de toate astea, însă amplifică subiectul fustei la proporții intergalactice. Brusc, gândul de a petrece încă un minut în compania persoanei ei flagelatoare şi zbierătoare devine insuportabil.

— Bine, zic eu. Scuip cuvintele ca pe sâmburii de struguri. Ai câştigat. O să-mi pun o fustă. O să-mi pun o fustă, dar am decis - şi decid asta în timp ce vorbesc - că vreau să merg singură cu maşina la înmormântare. Nu vreau să particip la procesiune. Consider că e sinistră. Refuz să particip.

Acum, începe al treilea război mondial.

36

Nu se poate. Sunt nebună. Vreau s-o omor. E ceva nemaiauzit. Ce vor crede oamenii. Hî-hî-hîîî. Din fericire, mie îmi revine sarcina de a suna experții ca să obțin citate cu care să mai piperez articolele terne scrise de jurnaliştii leneşi şi plătiți exagerat de mult. Aşa că mă folosesc de o stratagemă învățată de la unul dintre mulții psihologi pe care-i intervievez la Girltime. Tehnica Discului Stricat. Orice mi-ar arunca mama în față - acuzații, amenințări, rugăminți, secțiunea

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Educație mototolită a ziarului The Guardian -, eu repet calmă acelaşi enunț extrem de iritant:

— Da, îmi dau seama, dar am decis să merg singură cu maşina la înmormântare.

La a cincea repetare, ea lasă să-i scape un geamăt profund şi zbiară:

— Taci taci taci nu mai suport! şi fuge la etaj.

Interpretez asta ca pe o capitulare şi conduc triumfătoare până la apartament. Nu mă simt vinovată, de ce-aş face-o ?

Se ivesc zorii zilei înmormântării. Mă târăsc spre starea de conştientă şi simt gheara îngrețoşătoare a fricii, fără să ştiu de ce. Cerul e albastru, dar e o zi rece, oprimantă şi nasoală. E genul ăla de zi care-ți strică părul, chiar dacă l-ai dat cu spumă şi l-ai uscat zdravăn cu fohnul. Pentru a înrăutăți şi mai mult lucrurile, Tina a fost la New York, pentru o şedință foto de modă, până ieri, aşa că nu e disponibilă pentru consultații şi singura fustă ieftină pe care am găsit-o în singuratica mea excursie la cumpărături era lungă, neagră şi strâmtă, cu un volan de pânză în talie, nedetaşabil. O pun pe mine şi imediat arăt ca Alison Moyet.

In apartament e linişte, iar eu încep să bufnesc şi să trântesc uşile, ca să-l fac mai puțin liniştit şi mă înfurii pe mama, fiindcă nu sună. Mă mai înveselesc puțin când dau drumul la radio şi aflu că un balon cu aer cald, conținând doi tonți, s-a prăbuşit în mare, ruinându-le astfel

37

încercarea de a doborî plictisitorul record la ocolul lumii în balon. Isuse! E hobby-ul lor! îmi caut cerceii şi mă întreb ce fel de ac îți trebuie ca să spargi un balon cu aer cald, când mă uit la ceas şi îmi dau seama că e zece fără douăşcinci şi că înmormântarea începe la unsprezece.

După şase minute furibunde pe şosea, mă târăsc prin Golders Green, încercând să mă rujez în oglinda retrovizoare. Cel puțin douăşcinci de Volvo-uri au dublat parcarea, în mijlocul drumului. Mai bine aş fi luat-o pe alt drum, când percep o mişcare familiară prin ceață, în depărtare.

Mă concentrez asupra ei şi îl văd pe tata mergând pe trotuar. Stomacul mi se strânge ghem în timp ce-i urmăresc mersul apăsat, pasul larg, încrezător, umerii pătrați şi apoi, se întoarce pentru o fracțiune de secundă, şi nu e

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

nicidecum tata şi imediat aud un bubuit puternic, cu sunet de tablă şi sunt aruncată în față şi mă opresc brusc, fiindcă am virat - încet, dar cu convingere - într-un Volkswagen Beetle portocaliu, parcat pe stradă.

— O, nuuuuuu! țip.

Primul meu gând e să-l sun pe tata. Aş putea să izbucnesc în lacrimi, dar m-am dat cu fond de ten care nu-i rezistent la apă. In schimb, sar din maşină şi încep să evaluez pagubele. Imediat, celelalte maşini încep să claxoneze.

O femeie bine conservată, într-un Jeep Cherokee, coboară geamul şi îmi spune un lucru foarte util:

— Mergeai prea repede.

Apoi, aud urlete.

— Ai distrus-o pe Nancy! urlă vocea.

Vocea aparține unei femei micuțe, blonde, care poartă un ruj cu contur de buze şi un halat alb. Fața îi e desfigurată de furie. Aleargă spre mine până când stăm nas în nas şi-i simt respirația uşor fetidă.

— Nancy ? mă bâlbâi eu îngrozită.

Doamne, am omorât pe cineva.

— Nancy e maşina mea, vacă proastă!

Suspinul de uşurare când îmi dau seama că nu voi merge la închisoare plus procesarea cu întârziere a faptului că o străină siropoasă, care-şi botează maşina, mă face

„vacă proastă", se contopesc într-o izbucnire de adrenalină şi zbier la ea:

— încetează dracului cu urletele, e doar o maşină de căcat, cât o cutie de cola!

Pare şocată, probabil că nu-i vine să creadă că cineva care poartă o astfel de fustă foloseşte cuvântul „căcat".

Deschide gura excesiv rujată, să-mi dea replica, dar eu nu sunt în toane bune. Răcnesc:

— îmi pare rău! Dar sunt în drum spre înmormântarea tatei şi...

Mă opresc în mijlocul răcnetului. Mă opresc, pentru că un tip înalt, cu părul negru, purtând şi el un halat alb, a alergat spre noi şi pare să aştepte să fie inclus în conversație.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Da ? zic eu pe un ton de gheață.

Instantaneu, blonda devine miorlăită.

— Tom! se smiorcăie ea.

Practic, îşi freacă nasul de pieptul lui. Rânjetul din mintea mea trebuie să-mi fi scăpat pe față, fiindcă tipa îmi aruncă o privire malefică.

— Tom, uite ce i-a făcut lui Nancy!

Ne uităm amândouă la fundul boțit al lui Nancy.

Apoi, ne uităm la Tom. Ea pare căzută în adorație. Eu par cu nasul pe sus şi mai trag o dublă, încercând repede să-mi şterg expresia de pe față. Reapare victorioasă ca un tic nervos. Tom e superb. Sau mai degrabă are - şi ştiu că nu sună deloc ca un compliment, dar îmi veți scuza expresia, ca fiind un fetiş personal - ochi de câine husky.

De un albastru rece, palid, pătrunzător. Ham. Şi dinții.

Dinți de lup. Ştiu asta, pentru că-mi adresează un zâmbet surprinzător. Caninii ascuțiți mă termină. Ce pot să spun ?

E ciudat. Vreau să zic că nici nu-mi plac câinii.

— Celine, e mai mult bara de protecție. Nu mai țipa, zice Tom. Apoi, se întoarce spre mine şi spune: Ai pățit ceva ? Vrei să stai jos ?

Clatin din cap.

— Am întârziat, spun cu glas ascuțit. Am întârziat la înmormântarea tatei şi acum, asta!

Vocea îmi rămâne în gât. Celine e revoltător de tăcută.

— Poftim ? zice Tom.

— Cum rămâne cu Nancy ? întreabă Celine morocănoasă.

— Mă ocup eu de maşină, spune Tom. Du-te înăuntru.

Celine pleacă țâfnoasă. Tom tresare.

— îmi cer scuze pentru ea, zice el. Pari cam speriată.

O să poți conduce ?

Ridic din umeri. Vreau să spun că sunt bine, dar ce-mi iese pe gură e:

— Mă simt amețită.

Mă uit la ceas şi-mi dau seama că înmormântarea tatei începe în mai puțin de un sfert de oră.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Am întârziat aşa de mult! Şi Beetle-ul!

Tom face un semn disprețuitor spre Beetle.

— Beetle-ul face vreo zece pence. Lasă-l. Te ocupi de asta mai târziu.

Pauză.

— Pari cam zguduită, ca să conduci. Vrei să-ți chem un taxi ?

Clatin din cap.

— începe în zece minute, mă văicăresc eu.

Simt că sunt slabă şi fragilă, să nu zic şi o mare îngălată.

Pentru a completa acest pachet tentant, o picătură de mucozitate apoasă mi se scurge din nas. O şterg cu mâneca.

— Te duc eu, anunță Tom. Am duba.

— Duba ? zic eu ca proasta.

— Duba veterinarului, zice el.

— Eşti veterinar! zic eu.

— Da! zâmbeşte el.

— Asta explică halatul alb, zic eu.

Apoi, decid să tac. Stau acolo, ca proasta, în timp ce Tom mută Toyota „în spate". Stilul lui de şofat e, observ alarmată, similar cu al meu. Trei secunde mai târziu, reapare la volanul unei dube albe şi murdare, cu cuvântul MEGAVET scris mare, pe o parte. Are clasă. Claxonează şi eu mă cațăr în dubă. Din cauza fustei mele studențeşti, care se lipeşte, e o manevră stângace (ceva mai plinuță) de a ține genunchii apropiați.

— Nu ai o mulțime de animale care te aşteaptă să le examinezi? întreb, confirmându-mi reputația deja uluitoare de vorbitoare elocventă, cu spiritul ascuțit ca briciul.

— Noo! clatină el din cap. Miercurea e întotdeauna linişte. Lunea şi marțea e omor. Bun. Unde mergem ?

Desigur, nu-mi pot aminti, aşa că Tom scotoceşte pe sub scaunul lui şi scoate un ghid zdrențuit. Când scăpăm din Golders Green, Tom accelerează. N-are nici o greață să taie calea maşinilor de poliție. Ştiu că ne grăbim, dar am impresia că vrea să decoleze.

— E în regulă, domnule comandant de escadrilă?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

murmur eu nervoasă.

îmi aruncă o privire.

— Nu merg repede! zice. Doar nu vrei să întârzii!

— Nu, spun eu, dar nici moartă nu vreau să fiu.

încetineşte.

— îmi pare rău pentru tatăl tău, îmi spune.

— Asta e, răspund eu.

După acest schimb minunat de replici, tăcem amândoi.

Apoi, Tom întreabă:

— Cum a murit ?

îmi muşc buza.

— Atac de cord, oftez eu, în timp ce duba scrâşneşte din roți la un viraj.

Tom, foarte dulce, claxonează puternic. Vreau să schimb subiectul. Trebuie să schimb subiectul. îmi storc creierul ameţit după nişte informații care ar putea fi interesante pentru un veterinar arătos, pe care nu-l cunosc de mult timp, şi produc cârligul conversațional:

— Am un pisoi pe care-l cheamă Grasu'.

Isuse, ce se întâmplă cu mine ? Abilitatea mea de a vorbi engleza pare să fi dispărut. Brusc, posed vocabularul şi coerența unui țânc de trei ani şi sunt obligată să-mi sug obrajii, ca să mă împiedic să continui cu: „Care e culoarea ta preferată ?"

Din fericire, Tom zice politicos:

— Da ? De care ?

Iată, în fine, şansa mea de a dovedi că, în ciuda tuturor dovezilor, chiar posed un IQ. Şi ce-i răspund ?

— Portocaliu.

Iau în calcul o operație de urgență, care să-mi extirpe corzile vocale, când Tom zice foarte amabil:

— Portocaliu. E o specie bună de pisică.

Asta mă inspiră să tac din gură. Rămân cu privirea în poală şi mi-l imaginez pe tata mort, întins în coşciug, începând să putrezească.

După şapte minute chinuitoare, frânele scârțâie în fața porților cimitirului.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Mulțumesc, a fost foarte drăguț din partea ta, mulțumesc, zic eu stângace, încercând să injectez nişte mulțumiri vioaie în tonul plat.

— Ce să fac cu Toyota ?

Tom îmi face semn să plec.

— Ai face bine să te grăbeşti. Treci pe la noi când ai puțin timp liber. Poți să rezolvi cu asigurarea şi cu alte alea cu Celine oricând. N-o să se supere.

E cea mai teribilă minciună pe care am auzit-o de când mama a negat că-i place de Steve McQueen. Dar nu mă sesizez.

— Mulțumesc, zic din nou.

— E în regulă, spune el. Arată cu capul spre mulțimea de maşini care blochează intrarea în cimitir. O să te descurci ?

încuviințez din cap, rigidă, îi fac prosteşte „pa-pa" cu mâna şi mă întorc cu spatele. Am ochii în lacrimi. E ridicol. Suport să se țipe la mine. Dar blândețea... Scutiți-mă.

Simplul cuvânt îmi dă frisoane. E aproape la fel de rău ca şi „tandrețea". în ciuda ochilor albaştri şi a dinților ascuțiți, mă îndepărtez de el. îl văd pe Luke într-un costum bleumarin prea strâmt, fățâindu-se dincolo de porțile de fier, cu o Tina impecabilă şi cu o Lizzy sclipitoare, şi alerg recunoscătoare spre ei. Tom se îndepărtează în trombă în duba lui albă şi murdară şi eu nici măcar nu privesc în urmă.

Capitolul 5

Luke e dependent de nicotină. Nu numai că are nevoie de țigară pre- şi post-coitum, trebuie să fumeze una şi în timpul... De aceea, îmi spune el, l-a părăsit fosta lui prietenă. A ars-o într-un loc sensibil. Spune că s-ar putea lăsa oricând, dar că refuză să mestece gumă, fiindcă „îți provoacă ulcer stomacal". Fumează pe peronul metroului („semnul cu « Fumatul interzis » se referă la şine"), fumează în baie („pentru mine, ca tip, e echivalentul lumânării parfumate") şi fumează în timp ce-şi mănâncă pizza pepperoni cu blat pufos, uitându-se la emisiunea A Question of Sport („e o emisiune stresantă, n-ai cum să înțelegi"). Am menționat şi că, pe lângă faptul că-şi acoperă organele interne cu funingine, Luke spune ce gândeşte fără să se gândească ? Aşadar, nu mă miră prea mult că,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

atunci când dau buzna pe poarta cimitirului, scutură agitat un muc de țigară fumegând şi strigă:

— Helen! Eşti moartă!

— Cum sunt ? zic eu.

Are decența să roşească.

— Vreau să zic, se bâlbâie el, că mama ta a luat-o razna.

E în stare să omoare pe cineva. Toți aşteaptă în maşini.

Mă uit la Tina şi la Lizzy. Tina îşi admiră unghiile, priveşte în jos, spre pantofii ei Jimmy Choo şi murmură:

— La naiba!

Lizzy face o mutră îndurerată şi se văicăreşte:

— Of, biata Helen!

Iau stânjeneala lor drept confirmare.

— Stați aşa, mormăi eu şi-mi croiesc drum prin ceea ce pare a fi un blocaj rutier regizat pe şosea - evitând cu grijă contactul vizual cu fețele care se holbează la mine din maşini - până la Jaguarul mare, lucios şi negru parcat în spatele dricului mare, lucios şi negru.

Când mă apropii, geamul coboară.

— Pe. Unde. Ai. Umblat ? se stropşeşte mama de sub pălăria mare şi neagră, de forma unei farfurii.

Mă miră că se abține aşa de curtenitor, apoi îmi dau seama că şoferul ascultă cu urechea pâlnie. Mă aplec, îi fac vinovată cu mâna lui buni Fio, care strânge o batistă de dantelă aşa de tare, că i s-au albit falangele degetelor, şi spun că am fost reținută.

— Ce se întâmplă ? întreb, ca s-o abat pe mama de la furia ei.

— Sunt în biroul cimitirului, zice mama cu glas ascuțit, isteric. întocmesc actele şi n-avem voie să coborâm din maşini până când nu sunt gata şi... of, m-am săturat! Eu cobor! Nu mai pot să stau aici! Dă-te!

Mă trag într-o parte, iar mama sare din maşină. Imediat, nenumărate portiere se deschid şi mulțimi de oameni cu fețe dezaprobatoare, îmbrăcați neglijent, vin încet spre noi. îngheț de frică. Fără să se supere prietenii noştri de familie şi rudele, dar parcă ar fi Noaptea morților vii.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Petrec următoarele zece minute sufocată într-o ceață de pupături pudrate, rujate şi mirosind a lavandă, în îmbrățișări stânjenitor de duhnitoare, în şoapte de „îmi pare rău" şi „E aşa de brusc!" murmurate, plus o afirmație tăioasă de „Trebuie să fii uşurată că s-a dus aşa de repede!" (ooo, sunt încântată), o exclamație ascuțită de „Helen!

Abia dacă te-am recunoscut! Nu mai ai grăsimea de bebeluş!" şi „Ai grijă de mama ta, da ? E aşa un şoc pentru ea!" Mă uit la mama, care înghite totul ca Grasu', când dă peste un castron ilegal de înghețată.

— Da, zic eu sumbră. Are nevoie de multă atenție, îl zăresc pe Uriah - îmbrăcat ca cina unui câine - care

apare din biroul cimitirului, împreună cu preotul. Care, îmi amintesc într-un acces de panică, mi-a lăsat două mesaje pe robotul telefonic, pe care le-am ignorat şi de care, apoi, am uitat. Uriah, între timp, pare clar enervat de mulțimea care se vânzoleşte anarhic, dar, când mă apropii de el, buzele îi tresar într-un zâmbet grijuliu.

— Domnişoară Bradshaw, zice el. Ce mai faceți ?

îi spun că sunt bine. încuviințează repede şi apoi spune:

— Suntem gata să pornim pentru ultimul drum al tatălui dumneavoastră, dacă permiteți. Doriți ca aranjamentul floral să rămână pe sicriu sau să-l scoatem ?

Sunt buimăcită.

— Aă, cum preferă de obicei oamenii ? zic eu.

— Majoritatea preferă să fie scos, zice el. Adesea îl donează unei secții de spital corespunzătoare - în cazul ăsta, secției de cardiologie, adaugă el îndatoritor.

Ce bucurie pentru pacienți.

— Bine, aşa să faceți, izbucnesc eu.

Devin conştientă de o scădere a nivelului zgomotului, în timpul căreia, o voce de femeie exclamă:

— Sper că nu-l îngroapă tocmai în partea cealaltă. Nu-mi place să merg pe jos.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă întorc şi inima îmi bate cu putere când văd că sicriul negru, draculesc, a fost coborât din dric şi şase bărbaţi în costume sobre îl ridică încet pe umeri. Privesc îngrozită acest zălog solid, urât şi crud al morţii. Isuse! Tatăl meu e înăuntru. Mort. Rece. Ţeapăn. începând să putrezească.

Cât trece până când rigor mortis începe să se înmoaie de duhoarea putreziciunii şi... Sunt smulsă din gândurile mele putrede de mama, care vine ca o furtună spre Uriah şi-i strigă în faţă:

— Vărul lui Morrie, Stephen, vrea să care sicriul!

Nu singur, cu siguranţă, îmi spun în sinea mea. Vărul

Stephen are nouăştrei de ani şi înălţimea unui spiriduş.

— Mamă, încep eu, aruncându-i priviri nervoase lui Uriah, trebuia să rezolvăm...

Uriah mă opreşte cu o atingere uşoară pe umăr.

— Nu e nici o problemă, spune el măreţ. După o scurtă agitaţie - şi când zic scurtă, chiar asta înţeleg -, vărul Stephen e promovat la rangul de purtător de sicriu. Uriah îi organizează cumva pe toţi într-un şir lung şi neregulat,

se holbează la Luke, să stingă ţigara, şi-şi ocupă locul în faţa sicriului, alături de preot.

Mama, buni Fio şi cu mine stăm în spatele sicriului.

Ii arunc o privire lui buni, să văd dacă stă să leşine, dar are o atitudine dură şi furioasă, de parcă s-ar pregăti de război. Mama tremură şi are faţa umflată de lacrimi. O îmbrăţişez şi aproape că mă prăbuşesc când îşi relaxează brusc întreaga greutate pe mine. Se agaţă cu un braţ şi-l foloseşte pe celălalt ca să-şi ţină pălăria, să nu-i zboare de pe cap învârtindu-se peste marea albă de pietre de mormânt. Mă simt ca şi cum aş juca un rol într-un film.

E ridicol! Azi e o zi de miercuri rece şi vântoasă. Ar trebui să stau la masa mea, într-un birou supraîncălzit, sorbind un espresso dublu şi frunzărind The Sun sub pretextul că fac cercetare. în schimb, iată-mă aici, alături de un mare grup de oameni, la ţară, împiedicându-mă prin noroi, în spatele unui sicriu mare şi indecent de luxos care-l conţine pe tata, spre un mormânt proaspăt săpat, ca să-l îngropăm adânc, în pământ - să-l îngrop pe tata -, care doar săptămâna

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

trecută sărbătorea vesel scăderea handicapului său la golf cu trabucuri groase şi cu un rând de coniacuri pentru amicii lui de golf, în barul Brookhill Golf Club.

Mă întreb cum se descurcă prin noroi pantofii de o sută nouăşcinci de lire ai Tinei.

în primii cinci paşi ai marşului funerar, sicriul — mulțumită scundului văr Stephen - se leagănă şi e strâmb.

Din fericire, oamenii lui Uriah se opintesc şi-l saltă de pe umărul vărului Stephen, până când mai sus numitul stă drept sub sicriu. E obligat să se mulțumească să atingă cu mâna suprafața lustruită a acestuia şi bizara noastră procesiune continuă. Eu alunec înainte ca un zombi. Toată lumea tace şi singurele sunete care se aud sunt zumzetul unui avion deasupra noastră şi vântul care agită crengile moi ca penele ale bătrânilor arbori de tisă.

Mi-e greață. Visez şi, curând, cineva o să vină să mă trezească, să-mi spună că e un coşmar dement, bolnav,

iar eu o să deschid ochii şi voi fi în patul meu moale şi cald şi situația asta suprarealistă se va evapora. O să dispară.

O să se termine. Stop.

— STOP! urlă mama, cu o voce pe care Dumnezeu a folosit-o poate ca să despartă apele Mării Moarte.

Toată lumea - inclusiv purtătorii sicriului, din nefericire - sare o jumătate de metru în sus şi se opreşte brusc. Buni pare uluită.

— Doamne-Dumnezeule, zic eu cam stupid, ce s-a întâmplat ?

Mama suspină şi tremură atât de violent, încât abia poate vorbi. Uriah vine în grabă, plin de îngrijorare oficială.

— Bine, zic eu liniştitor, mângâind-o pe spate. E în regulă, calmează-te. Ce te deranjează ?

Mama suspină şi se sufocă, dar reuşeşte să şuiere cuvântul „inel".

— Inel ? zic eu. Ce inel ?

Asta îi smulge un nou vaier proaspăt şi energic:

— Nuuuuuuu! se vaită ea. Verigheta! E încă pe deeee-geeee-tuuul luuui!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi pică falca şi mă uit la Uriah îngrozită. El se holbează la mine. îşi presează două degete osoase pe frunte, ca şi cum ar avea o durere de cap. De fapt, are.

La început, Uriah încearcă s-o ia cu binişorul.

— Dar, doamnă Bradshaw, intonează el, dacă vă amintiți, am discutat despre asta, am completat formularul...

Capul plecat al mamei zvâcneşte în sus ca o marionetă enervată. Ochii îi sclipesc. E regina clasei şi Uriah e un prostuț pedepsit care nu şi-a făcut tema.

— Nu-mi pasă, şuieră ea. Nu vreau să aud scuzele dumitale! Te plătesc ! Vreau verigheta soțului meu! Acum, adu-mi-o!

Sunt paralizată pentru moment de oroare şi umilință.

Privesc nervoasă spre buni, care nu zice nimic, dar se uită o singură dată la mama, repede, cu o privire încărcată de o ură nedisimulată. Mă bâlbâi:

47

— Dar nu... nu puteți...

Mă holbez neputincioasă la Uriah.

Asta e un om care ştie când e înfrânt. Ridică o mână subțire, ostenită.

— Putem, suspină el.

Şi astfel, zvonul răzbate înapoi, prin mulțimea înghețată şi nedumerită, până când toți cei prezenți află că sicriul conținându-l pe tatăl meu mort a fost dus în spatele unor pietre funerare suficient de înalte, i-a fost scos capacul de mahon, verigheta de aur i-a fost smulsă de pe degetul mic, a fost lustruită de fracul negru al lui Uriah şi înmânată îmbufnatei şi sfidătoarei mele mame. (Luke se strecoară în spatele lor, să tragă cu ochiul, şi-mi spune mai târziu: „Zău, Helen, arăta foarte bine! Nu semăna deloc cu un cadavru!")

După acest interludiu neprevăzut - în timpul căruia îl observ pe preot uitându-se la ceas -, ne îndreptăm spre mormânt. încerc să abat atenția mamei spre țipătoarele jerbe de flori înşirate în jurul gropii, să nu vadă grămada proaspătă de pământ de lângă ea şi pe cei doi bărbați nețesălați care stăteau nu suficient de departe, rezemându-se în coada câte unei cazmale mari şi pline de noroi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Purtătorii sicriului şi un văr Stephen uşurat lasă sicriul pe pământ. Nimeni nu ştie exact unde să stea. Un oaspete mai vârstnic, cu pielea încreţită şi părul ca vata de zahăr observă într-o şoaptă sonoră:

— Mă aşteptam să fie mai multe flori. Dar cred că vor veni mai târziu.

Preotul se apropie de noi şi ne întreabă dacă vrem să spună ceva anume. Mama se fâstâceşte. Cineva i-a dat un trandafir roşu, să-l arunce pe sicriul tatei, iar ea l-a rupt în bucăţele.

— Cum ar fi ? zice ea.

— Păi, orice elogiu adus decedatului, răspunde el.

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre omagii!

exclamă ea nepoliticoasă. Helen, trebuia să-mi spui! Aş fi scris ceva!

48

Câtă ingratitudine!

— Eu! strig eu.

M-am săturat de aerele ei. De unde era să ştiu eu ? De ce e vina mea ?

Un mic vierme al vinovăţiei îşi ronţăie drum prin conştiinţa mea, pentru că e posibil să-mi amintesc vag că mesajul preotului putea menţiona că ar fi înţelept să-i scriem un bilețel pe care să-l includă în discursul său, dar - îmi pare rău, nu pot fi făcută responsabilă pentru fiecare detaliu nesemnificativ!

— A fost un tată iubitor şi atent, mint eu, citind o piatră funerară de alături, şi un soţ minunat, bun şi adorabil, adaug în grabă, ca s-o potolesc pe mama.

Ea smiorcăie aprobator.

— Era bun la golf, zice ea. Să spuneţi asta.

Preotul încuviinţează, se retrage, îşi drege glasul, prezintă o slujbă subţire şi cel mai rapid, mai slab şi mai anost elogiu pe care l-am auzit vreodată, cu excepţia celui rostit de directoarea mea, la ceremonia de încheiere a şcolii.

Sicriul e apoi coborât în mormânt. Observ că Uriah îi face semn discret cu capul celui de-al patrulea purtător de sicriu, care prinde o frânghie înainte ca vărul Stephen să poată şontâcăi... scuze, să poată interveni viguros şi să facă o mare varză. E doar imaginaţia mea, sau groparii aceia sunt mai aproape decât erau ? Vulturi. Împrăştiem ţărână peste sicriu - Luke reuşeşte să arunce un bulgăre mare de pământ cu o piatră în el, cu 170 km/h, care face bong! când

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

loveşte sicriul şi lasă o mică adâncitură. îmi țin brațul în jurul mamei sub pretextul că-i ofer sprijin iubitor, dar, în realitate, vreau s-o împiedic să se arunce în groapă. Mă îndoiesc că ar face-o, fiindcă rochia ei Jaeger neagră costă - potrivit aprecierii informate a Tinei aproximativ două sute cincizeci de lire. Dar, după episodul cu inelul, nu-mi asum riscuri.

Buni Fio priveşte fix în jos, spre sicriu, clătinând din cap. Sunt uşurată că sora ei a venit tocmai din Canada, deşi are dificultăți să ajungă la ea, fiindcă, la fiecare pas, o rudă,

suflând flăcări ca un balaur, îi şi blochează calea, strigând:

— Strămătuşă Molly! Când a fost ultima oară când te-am văzut ?

O las pe mama o clipă, ca s-o consolez pe buni Fio şi, când mă dumiresc, mama s-a şi repezit la preot şi-i declară:

— N-o să vă mai folosim! Şi să nu credeți că primiți bacşiş!

Până şi Luke e şocat. Şi, pentru o clipă nenorocită, cei care o plictisesc pe Molly se opresc din clevetit.

Binecuvântatul Uriah sare în ajutor.

— Doamnă Bradshaw, îngână el, trebuie să fiți înghețată. Pot să vă aduc o pătură ?

Capul ei dornic de atenție se răsuceşte şi îmi aduc aminte de un erou de benzi desenate care o distrage curajos pe Godzilla, să nu zdrobească un copil, agitându-se şi oferindu-şi corpul delicios drept momeală.

— Puteți, zice ea recunoscătoare.

Preotul o şterge. Uriah îi ordonă unui acolit să-i aducă o pătură. Luke şi alți un milion ca el se dezmeticesc şi încep să sporovăiască. încep chiar să cred că îngropăm un străin şi că tata a decis să rămână acasă, ca Homer Simpson, care trăgea chiulul de la biserică.

Apoi, o văd pe buni Fio. Stă încordată lângă mormânt, fixând sicriul stropit de noroi fără să-l vadă. Uriah aşteaptă o bucată bună de timp până să se strecoare până la mine şi să spună:

— Când sunteți gata, putem să luăm cărțile de condoleanțe de pe coroane.

— O secundă, zic eu. Mă duc repede la buni Fio, o ating uşor pe umăr şi-i spun:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Directorul de la pompe funebre a întrebat dacă vrei să ia acum cărțile de condoleanțe de pe coroanele de flori.

Bunica pare să revină de la mare distanță. Capul i se întoarce încet, ca al unei țestoase. Zice cu o voce dură şi înaltă:

50

— Da, mulțumesc, ar fi minunat.

încuviințez din cap, mă retrag şi îi spun lui Uriah să-i dea drumul.

Oamenii lui Uriah trec la treabă şi eu îmi fixez un punct în care să privesc în gol. Stau la fel de nemişcată ca un stâlp, în timp ce o mare de fețe încețoşate se roteşte şi dansează şi sporovăieşte în jurul meu. în cele din urmă, o mână blândă aşezată pe brațul meu mă forțează să revin la realitate.

— Helen, zice Lizzy încet, toată lumea se întoarce acasă la mama ta. Vrei să mai stau puțin cu tine, aici ?

Clipesc şi văd că cei mai mulți invitați îşi ambalează maşinile, condoleanțele au dispărut de pe coroane şi groparii se apropie de mormântul abandonat. Uriah, în depărtare, o ajută pe buni Fio să urce în limuzina neagră.

Un alt avion bâzâie zgomotos deasupra şi mă înfurii din cauza neruşinatei intruziuni.

— Să mergem, îi spun lui Lizzy. Ea mă ia de braț şi păşim tăcute printre nenumăratele vieți apuse, spre porțile cimitirului, unde ne aşteaptă Luke şi Tina. Mama e cuibărită în maşina pluşată şi e mulțumită să ne întâlnim acasă. Mă înghesui în Fordul Escort al Tinei - un secret păstrat obsesiv față de prietenii ei - şi pornim în trombă.

Şi acesta a fost sfârşitul tatălui meu.

„Toate astea pentru nişte cârnat în foietaj" e unul dintre verdictele indiscrete, dar pertinente, de la „petrecerea de după spectacol". Rudele noastre canadiene după ce şi-au asigurat cazarea, micul dejun, prânzul, cina, distracția, curentul electric, prosoapele pufoase şi apa caldă de la mama - au răsplătit-o târându-şi persoanele puturoase până la Asda şi cheltuind în jur de trei lire pe câteva pâini albe (economie), pe nişte margarina (economie), pastă de crevete la borcan (despre care, până când am gustat dovada dezgustătoare, credeam că e doar un mit inventa^|SfeiA'B^8n, ca să-i descurajeze pe

51

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

copii să se ducă la picnicuri), patru pachete de cartofi prăjiți (marcă proprie Asda) şi trei pachete de Jammie Dodgers - pe care am refuzat să-i mănânc când aveam doi ani din cauza stratului mizerabil de subțire de gem de la mijloc, în comparație cu excesul de biscuit care-ți usca gura.

Mama a salvat situația la limită, spărgând încuietoarea barului din biroul tatei. Toți se reped la băutură ca nişte alcoolici. Mama - care l-a mai făcut de râs pe tata la cocktailuri, cerând o ceaşcă de ceai - înghite patru Baileys duble în zece secunde, apoi se târăşte până la mine şi chicoteşte confidențial:

— Vărul Stephen e aşa de scorțos, că, atunci când se mişcă, îi scârțâie curul!

Sunt impresionată în secret de această transformare uluitoare, din văduvă îndurerată în gură-spurcată, dar ştiu că, dacă dau vreun semn că încuviințez amuzată, se va duce la toți, să-şi zbiere glumele, inclusiv la vărul Stephen.

Aşa că-i smulg a cincea doză de Baileys din strânsoarea de menghină, o înlocuiesc cu un pahar cu apă şi zic foarte formală:

— în clipa asta, mami, nu eşti în postura să numeşti pe nimeni „scorțos".

Torn paharul de Baileys la chiuvetă şi-mi doresc să plece toată lumea. Nu vreau să vorbesc. Nici măcar cu prietenii mei. E un efort. Nu vreau să aud cât de mult s-a bucurat străbătuşa Molly să vorbească cu tata despre piața imobiliară canadiană sau cum el şi vărul Stephen s-au dus cu cortul când erau băieții.

Nu dau doi bani pe chestiile astea. încearcă să-şi asume partea leului din durere şi din luminile rampei, când abia dacă sunt înrudiți! Nu vreau să fiu sociabilă. Vreau ca tata să intre în bucătărie şi să zică: „Helen, fă-mi şi mie o cafea, bine ?"

Sună soneria, iar eu mă dezumflu dramatic, ca o adolescentă morocănoasă, şi mă îndrept cu greu spre uşă.

Când mă apropii, văd o siluetă familiară prin sticla sablată.

Sigur că nu. Ies din starea de vegetație şi mă blestem singură fiindcă nu mi-am schimbat bluza de studentă în clipa în care m-am întors acasă. Marcus. Parcă i-ar fi dat cineva de veste, Luke iese din salon.

— Marcus a zis că ar putea să treacă mai târziu, zice el vesel.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Mulțumesc că m-ai avertizat, spun eu în timp ce-mi netezesc părul şi deschid brusc uşa.

— Hellie, zice Marcus pe un ton liniştitor. Biata de tine. îmi pare aşa de rău că am pierdut înmormântarea bătrânului tău. Aş fi vrut aşa de mult să fiu acolo, dar o păpuşică dintr-o nouă trupă de fete, Second Edition, avea nevoie de un tur al sălii de gimnastică. Am încercat să scap, dar n-am avut cum.

îmi îngustez ochii a neîncredere şi îmi țuguiez buzele ca un început de botic.

— Sunt sigură că erai disperat să scapi de sclipitoarea ta vedetă pop, zic eu.

— Of, Hellie, nu fi aşa, zâmbeşte el. Aş prefera oricând să petrec timpul cu tine. Sincer să fiu, era hidoasă.

Avea picioarele ca trunchiurile de copaci.

Țâțâi cu nemulțumire feministă, încercând să-mi ascund un zâmbet larg. întâmplător, Marcus e singura persoană din lume căreia i-aş permite să-mi spună Hellie.

Am o feblețe neîmpărtăşită pentru Marcus de aproximativ nouă ani, de când l-am văzut stând la coadă, la cină, în facultate. Aveam în comun prietenia lui Luke, dar, cum Marcus îşi petrecea fiecare clipă la sală, am ajuns să-l cunosc mai îndeaproape abia acum trei ani - când şi-a cumpărat apartamentul din Swiss Cottage şi avea nevoie de cineva, preferabil mai de încredere decât Luke, ca să închirieze o cameră. (Din fericire, nu era nimeni, aşa că Luke m-a sugerat pe mine.)

Marcus e indiscutabil superficial şi e un afemeiat fără scrupule, dar, chiar şi aşa, e ispititor. Munca lui - asistent

manager şi antrenor personal la un club de gimnastică exclusivist din Londra, scuzați, la un centru de sănătate i se potriveşte până în vârful unghiilor şi, nu rareori, până în dormitor. Ştie că-l plac, că sunt resemnată cu umilință în fața indiferenței sale romantice şi că poftele mele sunt nesatisfăcute. De aceea, deduce - corect - că sunt încântată să fiu prietena şi chiriaşa lui, chiar dacă mă taxează puțin mai mult decât îmi pot permite fără probleme (e o suprataxă pentru Grasu'). Şi e aşa de amuzant să fiu alături de el! E un ticălos de mare clasă, care

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

critică acid pe oricine întâlneşte, dar e superb când joacă rolul prietenului dulce şi grijuliu. Marcus e meşter în a smulge bârfe suculente de la clientela sa celebră şi e chiar şi mai meşter să ni le împărtăşească mie şi lui Luke. Dacă m-aş gândi vreodată la asta - nu că aş face-o, desigur -, aş zice că lui Marcus îi place de mine. Ne bucurăm de o relație bazată pe flirt, care atinge apogeul atunci când ies eu cu câte cineva. Atunci când iese el cu cineva, relația se răceşte.

Când nici unul dintre noi nu iese cu nimeni, relația noastră e în cădere liberă.

Dar azi, Marcus e foarte sentimental. Mă sărută cu sinceritate pe amândoi obrajii, punându-şi mâna caldă pe ceafa mea. Un fulger de dorință mă furnică pe şira spinării, acreala îmi dispare şi temperamentul meu vesel e restabilit ca prin vrajă.

— Vrei ceva de băut ? torc eu.

— Un gin tonic ar fi la țanc, un tonic fără calorii, dacă se poate, răspunde el imediat.

Dau din cap, îl conduc unde stau Lizzie, Luke şi Tina şi mă îndepărtez tropăind supusă.

— Frumoasă fustă, Alison, strigă el.

— Sictir, răcnesc eu tocmai când mă lovesc de strămătuşa Molly.

Se uită drept la mine şi izbucneşte în lacrimi. Scrâşnesc din dinți.

— Nu mă referam la dumneata, mătuşica Molly, zic eu cu voce zaharisită.

— Nu, dragă, ştiu că nu. Doar că m-au copleşit toate suspin! - vorbind cu Florence. E aşa o tragedie să-şi piardă copilul, pe băiețelul ei. Şi ce înmormântare! Voi, tinerii, aveți idei foarte clare despre felul în care vă place să faceți lucrurile. Pe vremea mea, aveam respect față de religie!

Ştiu că şi ție ți-e greu, draga mea, dar să pierzi un copil, un copil... Nici un părinte nu ar trebui să-şi îngroape copilul...

Strămătuşa Molly se ambalează pentru o văicăreală teribilă, din rărunchi, stropită cu lacrimi, fără să aibă habar că sunt fantastic de insultată şi că mă abțin cu greu să n-o plesnesc.

— Tata avea cincizeci şi nouă de ani, zic eu rece. Nu prea mai era copil.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ştiu că e o afirmație răutăcioasă, dar n-am loc în inima mea pentru durerea smiorcăită a altora. Abia dacă o suport pe-a mamei. Mă strecor pe lângă ea, înşfac sticla de gin de la un văr Stephen comatos, îi torn băutura lui Marcus (tonic obişnuit, din păcate) şi mă grăbesc să revin la el şi la ceilalți.

Luke şi Tina sunt angajați într-o conversație despre Dumnezeu ştie ce, iar Marcus o momeşte pe dulcea, politicoasa şi manierata Lizzy să-i spună de ce l-a părăsit mai exact pe fostul ei prieten.

— Era o legumă în pat ? o chestionează el.

— Nu! Nu, adică aş prefera să nu...

Marcus dă ochii peste cap şi dă din cap ca un cunoscător:

— Avea o puță cât un chibrit!

Lizzy e cât pe ce să-şi verse paharul cu Perrier.

— Serios! Zău, nu cred că...

Dar Marcus e neînduplecat.

— Atunci ? Era mare ? Era micuță ? Era medie ?

Lizzy priveşte în poală şi zice cu un glas stins, reticent:

— Medie.

Ii împing în mână lui Marcus ginul tonic fără să mă uit în ochii lui, ies din salon, urc la etaj şi mă duc în baie.

Stau pe marginea căzii verde-avocado şi râd şi râd şi râd.

Refuz să plâng.

Capitolul 6

Aproape în fiecare noapte, de când îmi aduc eu aminte şi până la vârsta de treişpe ani, am visat unul din aceste trei vise. Ca majoritatea populației de tinere fete, se făcea că mergeam la şcoală fără chiloți pe mine, omisiune pe care o descopeream abia când ne aliniam pentru careu. Sau se făcea că zburam în jurul casei cu Peter Pan, sărind fără griji peste balustrade şi plutind sus de tot, aeriană şi fără greutate, ca Tilincuța. Cel mai adesea însă se făcea că mergeam singură prin pădurea noastră, fiind cumplit de conştientă că o familie de lupi stătea la pândă prin desiş.

O luam la sănătoasa şi ei mă urmăreau. Visul nu varia niciodată, cu o singură excepție memorabilă, când am ieşit în viteză din pădure şi am sărit peste

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

nişte şiruri interminabile de maşini parcate, ca să scap de ei. Recent însă visele mele au căpătat o notă mai gravă. Visez că mă ascund de un grup de oameni răi într-o casă imensă şi goală. Ştiu că ei mă vor vâna şi visul se termină întotdeauna când mă smulg din dulapul din pod. încerc să-i povestesc asta lui Marcus, dar el cască zgomotos, dă drumul la televizor şi zice:

— Nu-i nimic mai plictisitor decât visele altor oameni.

Ticălosul are dreptate, aşa că o sun pe Lizzy şi-i povestesc ei visul. Lizzy consultă imediat o carte pe care ea a intitulat-o înțelesul definitiv al viselor visate de oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, dar în al căror inconştient suntem experți sau cam aşa ceva.

— Ambiția ta te urmăreşte şi te împinge spre succes, declară ea.

— Eşti sigură ? zic eu plină de îndoială.

Lizzy mă sfătuieşte ca, în noaptea asta, înainte să mă culc, să-mi imaginez că-i înfrunt pe băieții răi şi să-i întreb ce vor de la mine.

— Mm, în regulă, zic eu, ştiind foarte bine că nu voi face nimic de genul ăsta.

56

Oricum, ştiu ce înseamnă visul meu: că m-am săturat să fiu hărțuită de rude pe care-mi doresc să le evit, dar de care nu pot scăpa.

Aseară - după ce poporul a plecat, în sfârşit, iar beneficiarii s-au trezit din beție - domnul Alex Simpkinson, avocatul familiei noastre, a citit testamentul tatei. Poate că am băut mai mult decât credeam, pentru că nu mi-o amintesc decât pe mama suspinând, pe vărul Stephen smiorcăindu-se şi pe buni Fio strigând: „Linişte!" Mi-e silă de toți. Mai am două zile libere şi mama mă tot bate la cap să „trec pe la ea". Cu alte cuvinte, să împărțim povara îndatoririlor de familie. Din fericire, am o scuză țeapănă: maşina mea e la veterinar.

— Vrei să spui la service, zice ea.

— Da, răspund eu, pentru că n-am chef să-i explic.

— Ia un taxi atunci, spune ea repede.

Ii zic că sunt falită şi că, mai mult, săptămâna asta sunt plătită pe jumătate.

— Ți-l plătesc eu, mârâie ea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ii spun mulțumesc, dar sunt foarte ocupată. Nostim e faptul că nu-i o minciună. Trebuie să-mi găsesc polița de asigurare a maşinii şi habar n-am unde e, la cine sunt asigurată sau dacă chiar sunt asigurată. Tata îmi spunea mereu să fac dosare cu actele importante, dar cât de monstruos de naşpa e asta ? E mult mai la modă să le înghesui în cel mai apropiat sertar. Doar că, acum, par să se fi evaporat. Se ştie că priceperea mea la hârțoage e mediocră. Dar azi e apropiată de cea a unui cimpanzeu. Un val roşu de frustrare mă inundă şi, înainte să mă pot opri, înşfac farfuria de la micul dejun - care încă mai conține o felie pătrată de pâine prăjită cu marmeladă - şi o azvârl în perete. Farfuria (dintr-un set strident colorat pe care l-a cumpărat Marcus la o licitație de la Habitat) se face mii de țăndări într-un zgomot infernal şi lasă o adâncitură în perete. Pâinea prăjită cu marmeladă, desigur, se lipeşte de tapet, murdărindu-l. Bună treabă!

57

Luke mă găseşte, după treij' de minute, hiperventilându-mă pe pat. Ii relatez văicărindu-mă povestea oribilelor şi dezgustătoarelor asigurări şi aruncă o privire prin dormitorul meu care arată ca după bombardament, dă la o parte cu un deget de la picior o pereche de chiloți răzleți cam cenuşii de-acum, ridică nişte foi de hârtie care putrezeau sub ei şi zice:

— Nu-s astea ?

Sunt prea uşurată, ca să-mi fie ruşine. La urma urmei, e doar Luke.

— Mulțumesc, zic eu gomoasă.

— Nici o problemă, răspunde el. Ce-o să faci acum ?

Nu sunt sigură, dar cred că mă întreabă nu pentru că

l-ar interesa, ci mai mult ca să se asigure că nu-i mai sparg lui Marcus prețioasele farfurii.

— O să-mi pun pe față o tonă de fard, apoi o să chem un taxi şi o să-mi recuperez maşina.

Luke dă din cap aprobator.

— Salută-l pe Tom din partea mea, spune el.

Aflu că Tom juca fotbal în echipa adversă pe vremea când Luke - care se străduia să rămână în formă cu doar douăj' de lire pe zi - era portar la meciurile de duminică.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ştiu asta, pentru că, în timp ce ne întoarcem acasă de la înmormântare, Luke mă întreabă:

— De unde-l ştii pe Tom ?

Observați că nu întreabă: „De ce-ai venit la înmormântarea lui taică-tu în maşina unui veterinar ?" Dar aşa e Luke. Presupun că Tina n-a observat şi că Lizzy a fost prea politicoasă ca să întrebe.

O oră mai târziu, stau în recepția duhnind clinic de la Megavet, încercând să fiu politicoasă cu Celine. Care, mă bucură să văd, stă în patru labe şi şterge o baltă galbenă, de urină de labrador. Dar e imposibil. îmi cer scuze din nou că i-am îndoit maşina - refuz să mă refer la ea folosindu-i numele. Răspunsul ei nepoliticos:

— Neglijența ta mi-a provocat multe inconveniente.

Răspunsul meu nepoliticos la răspunsul ei nepoliticos:

— Ce cuvinte lungi! Ştii ce înseamnă ?

Facem schimb de detalii cam ca Batman şi Joker, cred, după ce au buşit Batmobilul. Păstrez tot timpul aceeaşi expresie superioară, îngâmfată, de vânzătoare la raion, apoi îmi dau seama că trebuie să-i cer o favoare. Decid să fiu obraznică.

— Tom e pe-aici ? zic eu pe un ton plictisit.

Se uită în josul nasului ei ca o trambulină de schi şi zice tărăgănat, pe un ton la fel de plictisit:

— E ocupat.

Sunt cât pe ce să sar peste tejgheaua recepției şi s-o sugrum, când uşa sălii de operații se deschide, o femeie cu fața ca aluatul dospit şi cu un micuț terier Yorkshire în brațe iese agale şi apare Tom - oarecum fericit - în spatele ei. Iau o mină sfioasă.

— Bună! zice el când mă vede.

îmi face semn cu capul spre sala de operații.

— Intră, vin într-o clipă.

Tom îşi îndreaptă apoi atenția asupra facturii, aşa că îmi întorc privirea spre Celine, zâmbesc răutăcioasă şi mă îndrept cu nonşalanță spre sala de operații. Mă aşez şi mă cuprinde brusc teama irațională că am spanac între dinți

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

(foarte puțin probabil, pentru că nu mănânc spanac), motiv pentru care cotrobăi prin geantă, extrag o oglinjoară pentru machiaj, îmi dezvelesc dinții şi-i analizez. Aşa că, atunci când intră Tom, eu mă strâmb ca un babuin agresiv. închid gura şi oglinda cu viteza luminii. Cred că n-a remarcat.

— Cum a fost ? zice Tom. Dacă nu e o întrebare prea stupidă.

Mă uit la el nedumerită.

— Ce să fie ?

— înmormântarea, zice el.

— Aaaaa! A, aia. Groaznică, sinceră să fiu.

Vrea să ştie de ce, aşa că-i povestesc, cu detalii. Apoi, mă întreb dacă chiar voia să ştie sau dacă era doar

politicos. Mai mult, Jasper m-a certat, pentru că am bătut-o la cap pe şefa lui cu discuții despre durerile mele de cap recurente şi despre posibilitatea ca ele să indice o tumoare pe creier, după ce ea a răspuns la telefon şi m-a întrebat ce mai fac.

— Chiar dacă eşti la Terapie Intensivă, legată la fel de fel de aparate, nu le spui asta oamenilor! strigase el. Zici:

„Sunt bine, mulțumesc foarte mult, dar dumneavoastră ?"

îmi amintesc acest sfat prețios după ce-l regalez pe Tom cu povestiri din criptă timp de opt minute încheiate.

— Oricum, zic eu repede, acum s-a terminat. De fapt, am venit doar ca să-mi iau maşina şi să-ți mulțumesc din nou că m-ai dus.

Fața lui Tom se destinde într-un zâmbet şi el zice „Oricând" ca şi cum ar vorbi serios. Se joacă cu un pix.

Se lasă o scurtă tăcere, după care începem să vorbim amândoi odată.

— Cred că-l ştii pe colegul meu de... zic eu.

— Mă întrebam dacă tu... zice el. Se opreşte repede.

Tu prima.

Scot un chicotit nervos şi spun:

— Voiam să zic că am impresia că-l cunoşti pe colegul meu de apartament, Luke Randall. Sau cel puțin el te cunoaşte pe tine.

Tom îşi încrețeşte nasul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Luke, „Luke Cel Fără Tact" ? zice el.

— Daaaa! spun eu, cu un chițăit de plăcere disproporționat.

Tom râde. Apoi, îmi povesteşte cum s-au dus odată cu gaşca la o seară între băieți, la un club de noapte mai şmecher din East End şi lui Luke i s-a slăbit şurubul de la ochelari.

— Aşa că se duce la barman şi-i zice: „Ai un cuțit ?" !

Chicotim amândoi afectuos când se aude un ciocănit

sonor în uşa care se deschide brusc. Celine, cu o voce sentențioasă, declară:

60

— Doamna Jackson şi Natascha Tiddlums a treia te aşteaptă de douăzeci de minute şi, dacă o mai faci să aştepte mult, va întârzia la prânzul ei de caritate.

Tom mormăie în şoaptă:

— Cine, doamna Jackson sau Natascha Tiddlums ?

Apoi, îmi zâmbeşte şi zice:

— Mai bine plec.

Pare că ar vrea să adauge ceva, aşa că ezit. Dar n-o face, aşa că zic stângace:

— Bine, atunci ne mai vedem. Pa.

în timp ce mă îndrept spre ieşirea din sala de operații, sunt conştientă de ochii mici ai lui Celine, care mă ard în ceafă ca nişte lasere, aşa că mă întorc şi zic cântat, pe un ton sarcastic de vesel:

— Paaa!

Mă duc spre casă, în Toyota boțită, zâmbind.

Capitolul 7

Lizzy n-a făcut-o pentru că „nu i-a trecut prin cap".

Tina n-a făcut-o pentru că „n-a întâlnit omul care să merite", iar eu am făcut-o o dată, cu Jasper, care - nemernic nerecunoscător - nu m-a respectat pentru că am făcut-o.

Mă refer, desigur, la a trimite flori unui bărbat. Laetitia mi-a recomandat florarul pe care-l foloseşte ea ca să-i împace pe colaboratorii importanți, după ce le-a măcelărit articolul.

— Cât vreți să cheltuiți ? m-a întrebat florarul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— îmm, paisprezece sau cincisprezece lire? am răspuns eu.

A urmat o tăcere arogantă, apoi întrebarea întrebătoare:

— Paisprezece sau patruzeci ?

Nu voiam ca Jasper sau florarul să creadă că sunt zgârie-brânză sau săracă şi m-am răstit:

61

— Patruzeci, desigur!

Patruzeci de lire. Asta înseamnă aproape cam cât o vacanță în străinătate! Am strâns din dinți imaginându-mi cât de impresionat - şi de pătimaş - avea să fie Jasper la primirea buchetului. (La urma urmei, eram de doar două luni împreună, o etapă în care libidoul învinge frugalitatea.) La 5.56 după-amiaza, am cedat şi l-am sunat.

— L-ai primit ? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

— Da, a răspuns el într-o doară. Ce surpriză. N-am mai primit flori până acum. Şi, cu siguranță, nu unele roz.

A spus-o în aşa fel, încât mi-am dat seama imediat că dacă Jasper primeşte flori roz însemna pentru colegii lui, fără discuție, că era homosexual.

Tu - m-am gândit eu furioasă, cu imprimeurile tale marinăreşti şi cu pantalonii tăi verzi de reiat - ar trebui să te consideri norocos. Dar tot ce i-am zis a fost:

— Bine. Atunci, o să le iau înapoi, întâmplător, i-am trimis flori lui Tom ieri. Doar că,

de data asta, n-am mai riscat şi l-am pus pe florar la curent.

— Trebuie să fie un buchet bărbătesc, am zis fermă.

Puteți pune multe rămurele şi alte chestii ?

Le-am pus în gardă mai întâi pe Tina şi pe Lizzy, în caz că era o gafă de proporții. Dar Lizzy l-a catalogat drept „angelic" şi a fost de acord că merita flori, pentru că m-a dus cu maşina la înmormântare. Tina a considerat că părea „suspect de drăguț, probabil e căsătorit", dar a fost de acord că merită flori pentru că m-a ajutat s-o enervez pe Celine. Dar el n-a sunat să-mi mulțumească.

Mă rog. Nici nu-mi pasă. Sunt mult prea ocupată să zac în pat şi să fixez tavanul, ca să-mi mai fac griji în privința bărbaților. Şi mi-am luat liber săptămâna viitoare, aşa, o mică vacanță. Inexplicabil, am început să mă trezesc -

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

cu capul zumzăind şi cu sângele clocotindu-mi în urechi - la ora cinci dimineața. Eu, care, de obicei, am probleme să mă rostogolesc din pat la 8.15.

62

Lizzy a sugerat că ar putea avea legătură cu tata - insistă să lege totul de tata, e obsedată. In final, i-am zis tăios:

— Nu mă gândesc la el deloc. M-am gândit în ziua înmormântării, dar acum nu mă mai gândesc. N-are rost.

Nici măcar nu e o minciună. Sunt prea amorțită ca să gândesc şi nici nu trebuie s-o fac. Moartea tatălui meu e o constantă, ca acufenele. Pur şi simplu e acolo. Oi fi şi eu nervoasă probabil că trebuie să mă întorc la muncă.

Sunt terminată şi nu mă simt suficient de forțoasă încât să petrec nouă ore, cinci zile pe săptămână, asudând şi trudind sub degetul mare şi manichiurat al Laetitiei. Sau poate că sunt doar leneşă. Problema e că ştiu că scuza slăbuță „a murit tata şi sunt la pământ" n-ar ține.

Apoi, Tina a sunat să mă informeze că, potrivit directoarei de la Modă, Laetitia făcuse sex, pentru prima oară după treişpe luni, cu un conte şi că era în al nouălea cer.

Aşa că, dacă voiam încă o săptămână liberă, acum era momentul s-o cer. Ii datorez contelui o băutură. Mai ales că - potrivit Tinei, care a auzit de la directoarea de la Modă - e, de fapt, un instalator care făcea de obicei mentenanță la Gordonstoun.

Mulțumită Tinei şi contelui, mi-am petrecut zilele de vineri, sâmbătă, duminică, luni şi marți în dormitorul meu. M-am pregătit pentru asta. Vineri dimineața, m-am dus la Pet World şi am făcut provizii de conserve pentru Grasu'. Am uitat să fac provizii de conserve şi pentru mine şi e posibil ca ăsta să fi fost motivul pentru care, când am sunat ieri la Taste of India pentru a patra seară consecutiv, bărbatul care mi-a luat comanda m-a invitat să bem ceva, pentru că „păream singură".

Mi-am verificat şi apelurile telefonice. Mama a sunat de aproximativ cincizeci de ori şi ştiu că ar fi trebuit să fiu alături de ea în ceasul de restrişte, ştiu că e urât din partea mea că am evitat-o, dar numai când îi aud vocea aia enervantă simt că mă sufoc, că n-am aer, ca şi cum m-ar înghesui într-o cutie mică-mică şi întunecoasă, iar eu vreau

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

să țip la ea să plece, să mă lase în pace, nu mai avea atâtea pretenții, nu mai suport, nu mai pot să-ți dau nimic.

Jasper şi Tom însă n-au sunat deloc. Intre timp, Marcus

- îmi spune Luke - îi oferă păpuşii de la Second Edition o serie de sesiuni personale de antrenament care, se pare, presupune ca el să stea la hogeacul ei din Hampstead cinci seri la rând. Tot ce mai pot spune e că muşchii interiori ai coapselor ei trebuie să fi fost extrem de fleşcăiți. Şi Lizzy a sunat, dar nu sunt în stare să fac față forței dezlănțuite a bunelor ei intenții.

In fine, marți după-amiază, Tina a rupt vraja letargiei.

A venit până la mine (i-am deschis uşa doar pentru că am crezut că e de la Dominos), a dat buzna înăuntru şi a răcnit:

— îngălată bătrână! Uită-te în ce hal eşti! Ai o zi o singură zi - să te aduni! Mâine-seară ieşim în oraş şi mergem la o petrecere! Iar tu, dragă, o să te îmbeți criță!

Era aşa de categorică, încât Grasu' şi-a zbârlit coada de frică şi a zbughit-o pe hol.

— Cum zici tu, am răspuns eu umilă.

Petrecerea se ține într-un bar de fițe din oraş şi Tina

vine să mă ia la ora opt, presupunând că, dacă vom ajunge nemaiauzit-de-devreme, putem obține cea mai bună masă

- şi cei mai buni bărbați. Bănuiesc că vrea doar să mă scoată din casă. înainte să plece, îmi trânteşte în brațe o sacoşă argintie. Deschid sacoşa şi descopăr că a şutit un top roz-aprins din dulapul de la Modă, ăla după care salivam luna trecută, când astfel de lucruri mai contau.

E miercuri după-amiază şi eu mă plimb prin apartament, smulgându-mi firele de păr despicate şi rontăindu-mi unghiile exfoliate, când sună telefonul. Mă încordez, dar nu e mama, e un bărbat, e Tom!

— Bună, sunt Tom, o caut pe Helen, vreau să-ți mulțumesc iar pentru florile minunate, am sunat vineri şi am vorbit cu proprietarul tău, a spus că-ți va transmite mesajul, dar...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Smulg receptorul din furcă.

— Alo, Tom?

-Helen?

— Stai puțin, să opresc robotul telefonic, of, la naiba, gata, bună!

Sunt incoerentă de plăcere şi indignare.

— Marcus nu mi-a spus că ai sunat!

Tom zice:

— Da, părea să fie grăbit, aşa că mi-am zis să sun din nou, ca să mă asigur. Florile alea au fost fantastice! Mulțumesc mult, nu trebuia! Cum se face totuşi că eşti acasă ?

Sunt incapabilă să găsesc o scuză mai de Doamne-ajută, aşa că spun, încercând să par rebelă într-un mod atrăgător:

— O, ştii, nu-mi pot mişca fundul înapoi la lucru.

Dându-mi seama că asta poate fi interpretată şi ca o

ratare complet neatrăgătoare, adaug - Dumnezeu să mă ierte:

— Şi am mai şi avut grijă de mama.

Hmm, prea „fată bătrână".

— Şi mă văd cu prietenii. Mă întâlnesc cu pretenara mea, Tina, în seara asta, mergem la un bar nou.

Pretenara mea! Mă blestem singură, dar Tom zice cu căldură:

— Super. Unde ?

Mă ia gura pe dinainte.

— E chiar lângă Piccadilly Circus. Se zice că e aşa de grozav, că nu vorbeşte nimeni, oamenii doar stau acolo.

Vrei să vii ?

Şi, ca să nu par prea insistentă, adaug:

— Adu pe cineva, dacă vrei.

Pauză. Tom zice:

— Grozav! Aş veni. Deşi cred că voi fi doar eu. Sunt de gardă la noapte, dar nu cred să fie vreo problemă.

Aşa că aranjez să ne întâlnim cu toții în bar, la nouă seara.

Pun telefonul în furcă şi o sun pe Tina imediat, panicată.

— Iți place de el ? mă întreabă ea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu sunt sigură, zic.

— Asta înseamnă da, îmi răspunde şi-mi spune cu ce să mă îmbrac.

9 şi 10 minute. Canapele scârțâitoare, de piele roşie.

Lumină difuză. Muzică retro. Femei frumoase, cu părul prins în stilul ăla dezordonat, sexy, cu o figură gen „abia-m-am-dat-jos-din-pat-vrei-înapoi ?", bărbați eleganți, în cămăşi strâmte şi pantaloni negri. Mă simt super. Arăt bine, după mine. Top mulat. Pantaloni negri. Cizme mortale. Machiaj gros, dar subtil. Pus cu şpaclul, dar abia vizibil. Discuții ca-ntre fete, cu țipete şi râsete. Sorbituri de şampanie. Nouă jumate. Mai multă şampanie. Sorbituri mai mari. Gâl-gâl. Tequila aurie. Tequila aurie şi uleioasă. Dar ție nici nu-ți place tequila. Zece şi zece. Nu-mi pasă. Dă-mi un pai. Asta vreau. Dă-mi o țigară. Dar tu nu fumezi. Nu-mi pasă vreau țigară. Pahar plin după pahar de tequila Cuervo Gold. Discuții scrâşnite, bâlbâite, începtoşate cu Tina. Unsprezece fără douăzeci. Merg împiedicându-mă, chicotind şi clătinându-mă până la toaletă. Sunt amorțită, machiajul e întins, mă verific smucit în oglindă, îmi umflu stângace părul pleoştit. Mă târăsc ametită, în lacrimi, până la Tina. Unsprezece jumate. Mă simt rău. Mă văicăresc unde e ticălosul nenorocitul măgarul lăbarul labagiul să mi-o trag mai vreau tequila are gust nasol țigările mă amețesc nu-mi pasă vreau mai multă vreau mai multă beție Tina îmi trebuie mai multă tequila geanta mea ia-o ce cum lasă-mă-n pace obosită vreau să mă întind tom tom Tom Tom! la dlacu amice tâlziu tu tembel telemel meletel biviv…

Mă trezesc. Mă simt trează de-a binelea. Sunt întinsă la mine în pat. Tavanul e focalizat clar. Dar ceva nu e în regulă.

— Helen ? zice o voce masculină.

Emit un geamăt involuntar şi mă holbez îngrozită la Tom care stă, ciufulit şi îmbrăcat complet, pe un scaun,

în mijlocul dezastrului din dormitorul meu. Arată ca şi cum ar încerca să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Cum te mai simți ? zice el rar.

Conştientizez mai multe lucruri simultan. Port un

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

tricou şi nimic altceva. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat seara trecută. înregistrez o absență curioasă a durerii de cap. Dar cred că a fost rău. Foarte rău.

— C-ce ? Cum ? strig eu.

Folosindu-mi pentru prima oară vocea, constat că mă ustură în gât de mor şi că pieptul pare să-mi fie prea mic cu cel puțin o măsură.

Tom tuşeşte. Cred că trage de timp.

— Tina te-a dezbrăcat - ai vomat pe top. Ea doarme în living.

Se opreşte.

— Ce s-a întâmplat ? şoptesc eu.

Tom pare spăşit.

— Eram pe drum şi s-a ivit o urgență.

Vocea îi creşte ca şi cum ar pune o întrebare.

— O operație de urgență. A fost o sincronizare proastă. Am sunat la tine, să-ți spun că o să întârzii, dar plecaseşi deja. îmi pare aşa de rău. într-un fel, e vina mea.

Ce e vina lui ? Vorbeşte codificat. îmi vede expresia speriată şi zâmbeşte din nou.

— Nu te-am văzut dezbrăcată, dacă asta te îngrijorează. Eu şi Luke am stat afară, cât şi-a făcut Tina treaba.

Erai impresionant de beată.

Reuşesc să dau din cap. Nu îndrăznesc să vorbesc.

Tom se ridică agale în picioare.

— Trebuie să mă duc la lucru, dar te sun mai târziu.

Se apleacă, mă sărută o dată, pe frunte, apoi iese,

închizând uşa uşor în urma lui. Aştept până când aud uşa de la intrare închizându-se, sar din pat, alerg în hol, îmi amintesc că n-am chiloți pe mine, alerg înapoi în dormitor, scotocesc prin toată dezordinea după pantalonii de trening, îi trag pe mine, alerg în living, o zgâlțâi

pe Tina, o trezesc şi gâjâi într-o şoaptă dureroasă, dar care-mi încântă timpanele:

— Rahat rahat rahat ce s-a întâmplat acum acum acum!

Tina se străduieşte să se ridice, geme, îşi masează

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

rădăcina nasului şi-şi frământă faţa, mârâie:

— Dă-mi Nurofenul din geantă! şi înghite două Nurofen fără apă.

Apoi, îmi spune:

— Helen, vacă ce eşti. Te-ai făcut de tot râsul. A întârziat, dar n-a fost vina lui. A încercat să sune, dar nu avea mobilul tău. Cred c-o fi sunat şi la bar, dar ăştia sunt prea cu băţ în fund ca să preia mesaje. A venit imediat ce a ieşit din operaţie. Cred că era un alsacian. Alsacianul a fugit de lângă stăpânul lui direct în stradă, iar o maşină, cred că era un BMW, unul verde, seria 3, pe injecţie şi... ce?

Bine, bine. Păi, a ajuns acolo chiar înainte de doişpe şi noi eram amândouă criţă, dar tu, tu ai fost de-a dreptul fantastică. Te-ai tratat doar cu tequila, tequila simplă, toată noaptea. Ai fost de comă! Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta. Eu am băut doar şampanie şi eram mult în urma ta. Ţie nici măcar nu-ţi place tequila! Dar nu, ai ţinut morţiş să fie tequila. Ai fost o vacă ciudată de-a dreptul.

Şi mi-ai fumat toate ţigările. Mă rog. Deci Tom apare şi scuză-mă, dar tipul ăsta e marfă. Iar tu eşti comatoasă.

Ai fost chiar nesimţită cu el. I-ai zis „beţiv", doar că a ieşit „biviv", aşa că poate nu şi-a dat seama ce ziceai. Tot îi dădeai zor că tu eşti sătulă de bărbaţi proşti şi că nu suporţi asta şi că mereu ţi se întâmplă numai ţie şi că vrei un tip care să nu te lase baltă şi alte chestii smiorcăite şi sughiţate. Am încercat să te fac să taci, dar n-ai vrut să asculţi. Apoi, ai încercat să te ridici, ca să-i tragi o palmă, cred, şi ai căzut. El te-a prins şi personalul barului începuse să se agite, aşa că te-am târât afară şi erai răăăău de tot şi ne-am gândit că ar trebui să te ducem la spital, să-ţi facă spălaturi stomacale, dar nici un taximetrist nu voia să te lase să urci în maşina lui. Aşa că am folosit

contul de la Girltime. Apoi, ai început să plângi, pentru că te simţeai rău şi apoi ai vomat şi apoi a venit taxiul şi a trebuit să oprească, să vomiţi din nou şi poate că de-asta nu te simţi aşa de rău azi, dar o să te simţi, dragă, pentru că ne-am întors la tine în apartament şi am încercat să-ţi găsim cheile şi apoi tu te-ai pi... Adică apoi am sunat la uşă şi l-am trezit pe Luke şi... ce ? Nu, nimic. Helen, îţi spun, nu vrei să ştii. Bine atunci. Tu ai vrut-o. Te-ai pişat pe tine. încet, tigroaico, mă dor creierii. Ascultă, tu ai vrut-o, ce pot să-ţi zic ? îmi pare rău. Tu

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

m-ai forțat. Eu nu ți-aş fi spus. Da, sigur că a văzut. Ce ? Te-a ridicat pe brațe, ca pompierii. Nu ştiu dacă a curs şi pe el! Eram beată! Christoase, femeie, nu mai face atâta gălăgie, că sufăr aicea! Priveşte partea bună a lucrurilor, gagiul lucrează cu animalele, e obişnuit să se pişe cineva pe el! Ce ? Au!

Uşurel, încercam să te ajut! Şi te-a pus pe pat şi am zis că te dezbrac eu, ceea ce am şi făcut, aşa că-mi eşti datoare, pişăcioasă mare ce eşti, şi te-am îmbrăcat cu un tricou, dar eram dărâmată şi beată pulbere, n-am reuşit mai mult, şi după aia, el se înjura amical cu Luke şi le-am zis că eu cred că eşti bine, dar el a zis că o să stea cu tine în caz de ceva, aşa că m-am prăbuşit pe canapea şi Luke s-a dus la culcare şi mda, asta a fost tot. Ăsta-i finalul.

Să mă sinucid acum sau mai târziu ?

Capitolul 8

Locuiesc de trei ani în blocul ăsta de cărămidă roşie şi, în fiecare primăvară, imediat ce copacii se îmbujorează de rozul florilor şi aerul se începtoşează de căldură, apar ei. Se aşază amândoi, el şi ea, pe iarbă. Au un loc preferat, la câțiva metri de pârâul care curge în spatele grădinilor noastre comune. în timpul iernii, uit de ei, ca apoi, într-o

zi cu soare, să arunc o privire pe fereastră, ca să văd narcisele galbene, şi ei sunt acolo, mulțumiți de cuplul pe care-l formează. El e superb, exuberant, remarcabil. Ea e mai buflei, aşa, e mai urâțică, dar are o frumusețe calmă.

Uneori, imaginea iubirii lor constante mă face să zâmbesc. Alteori, arunc câteva bucăți de pâine uscată în iarbă şi mă gândesc: „Helen, ai douăzeci şi şase de ani şi ai o relație mai puțin satisfăcătoare decât a unei perechi de rațe de heleşteul"

Iar azi nu mai am nici un fel de relație. De fapt, până şi a îndrăzni să compar starea vieților noastre amoroase e o insultă pentru rațe. Fac greşeala să-i spun asta Tinei, care zice:

— Termină, mă scoți din minți.

Tina e supărată pe mine şi nu doar pentru că a avut sarcina de neinvidiat de a-mi schimba scutecul miercuri.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tina face mare spectacol din cinismul ei față de bărbați, ca să ascundă faptul stânjenitor că n-a pierdut niciodată la jocul împerecherii. Prima oară, şi-a tras-o cu prietenul ei din copilărie, la şaisprezece ani şi a fost - fiți pe față

- plăcut. S-au întâlnit timp de opt ani şi s-au despărțit amiabil. De atunci, a avut două aventuri de-o noapte, lăsându-i pe amândoi tipii uluiți şi cu inima frântă, o relație întârziată care a durat şapte luni - i-a pus ea capăt şi sunt încă prieteni - şi şi-a petrecut trecutul recent singură şi fericită, apărându-se de oferte băloase.

Neatinsă din fericire de Jasperii acestei lumi, ea vede prin urmare relațiile bărbat-femeie într-un alb-negru antebelic. Atitudinea ei este - deşi încearcă s-o ascundă - dacă-ți place de el, te întâlneşti cu el. Dacă-ți face probleme, nu. Aşa că nu înțelege de ce nu vreau să vorbesc cu Tom şi devine agresivă când încerc să-i explic. Chiar şi când îi spun că omul s-a strecurat în viața mea, m-a lăsat baltă (cu alsacian sau fără) şi că, sincer, nu-mi place să mă fac de toată bafta în fața unor oameni pe care abia dacă-i cunosc.

— Adică să te pişi pe tine în fața unor bărbați fabuloşi ?

zice Tina.

— Termină! țip eu.

După ce am revăzut în minte scenariul criminal şi nenorocit cu urinarea de un milion de ori, nu-mi mai trebuie să mi se şi amintească de el.

— Oricum, zic eu bosumflată, greşeşti.

Tina nu înghite gogoaşa.

— Atunci, care-i problema ta ? zice ea nepoliticos.

Ridic din umeri.

— E aceea că... ei bine, faptul că am zis lucrurile alea, ştii tu, când eram abțiguită.

Tina pufneşte.

— Abțiguită! ricanează ea. Asta-i nouă! Erai muci nouăzeci la sută! Deşi, recunoaşte ea, ți-au scăpat nişte chestii sinistre şi stânjenitoare. Cum era? A, da! „Bărbații ! Toți sunt la fel! Toți se cară şi mă părăsesc! Voi fi o fată bătrână cu pisici!" Japiță ce eşti! Ce tâmpenii debitezi ! Nimeni nu te-a obligat să-ți iei pisică!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Sunt pe cale să protestez, când îmi dau seama că Autosuficienta a câştigat pledoaria pentru mine fără să-şi dea seama.

— Exact! exclam eu. Sinistre şi stânjenitoare! De aceea:

A) n-o să mai beau în viața mea tequila şi: B) nu vreau să-l mai văd pe acest bărbat sau să mai vorbesc cu el vreodată sau cel puțin pe o perioadă foarte îndelungată!

Ciudat, asta pare s-o liniştească.

— A, zice ea, pe un ton iritant, gen „eu-ştiu-ceva-ce-tu-nu-ştii", bine, dragă, dacă aşa vrei să joci...

Aştept poanta. Dar tot ce spune e:

— Sună-ne, dacă vrei să ieşi în oraş săptămâna asta.

Vorbim! şi închide telefonul.

O picosecundă mai târziu, telefonul sună din nou. îl smulg şi mă răstesc:

— Ce mai e acum ?

O pauză scurtă şi apoi o voce spune nesigură:

-Helen?

Nu e Tina.

— Da, răspund eu scurt. Cine e ?

De fapt, ştiu foarte bine cine e şi mă încearcă o ranchiună mare cât un pepene.

— Sunt Michelle, dragă!

O, îmi zic eu în sinea mea. O fi aceeaşi Michelle care zice că-mi e prietenă apropiată, dar nu apare la înmormântarea tatei, nu-şi explică absența şi nu se oboseşte să trimită condoleanțe? Din păcate, sunt Terminator în teorie şi Stan şi Bran în practică, fiind la fel de jalnică în a-mi înfrunta prietenele pe cât sunt în a înfrunta păianjenii. Aşa că tot ce spun e un „Bună" lipsit de entuziasm.

Michelle nu bagă de seamă. îi dă zor mai departe:

— Trebuie să-ți zic repede. Motivul pentru care te-am sunat e - şi cred că tu ai uitat, dar nu contează - că mâine e ziua mea şi mergem să bem ceva şi să dansăm la U-Bar, în Soho.

Isuse, are tupeu. îi zic pe un ton de gheață:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Din păcate, tata a murit acum două săptămâni, aşa cum poate îți aminteşti, aşa că nu prea socializez.

O cunosc pe Michelle de peste douăj' de ani şi, în tot acest timp, n-am auzit-o să rostească vorbele „îmi pare rău". Nu-şi încalcă obiceiul nici acum. Din telefon se aude un oftat exagerat:

— Ştiu asta! De aceea nu te-am sunat, m-am gândit că nu vrei să fii deranjată. Credeam că vrei să fii lăsată în pace! De aceea n-am zis nimic de asta! Nu voiam să-ți reamintesc!

O poveste plauzibilă.

— Nu prea am cum să uit, nu ? zic eu tăios.

— îmi dau seama, zice ea, la fel de tăios, dar, dincolo de toate astea, e o tradiție în familia mea. Femeile nu se duc la înmormântări.

I-auzi, mă gândesc eu. Asta o să provoace o dilemă când va da colțul una dintre ele. îmi încalc o tradiție proprie

şi tac cu subînțeles. Michelle, regina perspicacității, îmi demolează încercarea de a o face de ruşine adăugând:

— Helen, eu mă gândesc la tine. Ți-ar face bine să ieşi, în loc să lâncezeşti în casă. Viața merge înainte. Şi - aici, bagă un uşor scâncet - trec printr-o perioadă dificilă cu Sammy. Am nevoie de sprijinul tău. Te rog, vino.

Să mori de râs. Ea are nevoie de sprijinul meu pentru că idiotul şi tembelul de bărbatu-său, care nu bea un şpriț sau un lichior cu ciocolată fără permisiunea mămicii, e un bleg mic şi iritabil. Probabil că Michelle l-o fi rugat să schimbe un bec sau să pună ibricul pe foc. Iese cu Sammy de cinci ani şi două luni, iar el e un molâu umil şi plictisitor de vreo 1 886 de zile. Hobby-ul preferat al lui Michelle e să se plângă de el oricărei prietene care e prea laşă ca să scurteze o diatribă telefonică stridentă, de două ore, dar se ofensează teribil la sesiunile mele psihologice gratuite şi la încercările mele grijulii de critică constructivă (Michelle, de ce nu-l laşi naibii ?).

— Deci vii ? zice ea pe un ton autoritar.

Cedez. Nu are sens să mă țin bățoasă în numele unui principiu, pentru că, pe lângă faptul că are obrazul gros, Michelle e o adeptă înrăită a îngrijirii

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

personale şi mă va crede, dacă-i spun că-mi rezerv toată seara de mâine ca să mă spăl pe cap.

— Da, bine, suspin eu. O să vin.

— Draga mea, eşti cea mai tare! zice Michelle, care a citit de patru ori Nevestele de la Hollywood a lui Jackie Collins şi şi-a adaptat în consecință clişeele verbale.

Pun receptorul la loc, mă las moale pe canapea şi expir, supărată, pe nări. Drumurile noastre, ale mele şi ale lui Michelle, s-au intersectat la vârsta de cinci ani, pentru că mamele noastre au decis să împartă cursele cu maşina spre şcoală. Deoarece puterile mele discriminatorii încă nu se manifestaseră, colecția ei impresionantă de abțibilduri Walt Disney ne-a pecetluit prietenia. Douăzeci şi unu de

ani mai târziu, îi blestem pe Bambi, pe Bocănilă şi pe toți tovarăşii lor gălăgioşi.

O sun pe Tina, să cer întăriri. Caută un motiv ca să evite să stea în casă mâine-seară, fiindcă încearcă să se dezvețe de Coronation Street şi e încântată să accepte.

Mă aşteptam ca U-Bend - scuze - U-Bar să fie naşpa, dar mi-a depăşit cu mult aşteptările. în primul rând, are o bară de protecție de Cadillac, roşie, în mărime naturală, lipită pe perete. Michelle e mortală într-un crop top care imită pielea de leopard şi pantaloni albi, mulați, şi o coafură ca a Monicăi Lewinsky.

Tina e şocată de concentrația enormă de crime împotriva modei afişate cu mândrie şi oftează în mod repetat:

„Ce poartă asta ?" Sunt îmbrăcată în nişte pantaloni negri normali şi cu o bluză argintie boțită, pe care am recuperat-o din străfundurile coşului meu de rufe murdare. Zăcea acolo de trei luni, sub pretextul că o voi duce la curățătorie imediat ce voi avea timp, dar n-am avut niciodată şi ştiu că nici n-o să am, aşa că de ce să mă mai prefac ? Oricum, mătase, mătase şifonată, cine o să-şi dea seama ? Acestea fiind spuse, când Tina a văzut-o, a întrebat pe un ton prudent, neutru:

— De unde ai luat asta ?

Am răspuns, de asemenea pe un ton prudent, neutru:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Din coşul cu rufe.

Mi-a aruncat o privire plină de reproş şi a murmurat:

— Nu mai zic nimic.

Am privit-o rece şi i-am zis:

— Bine.

Starea mea de spirit nu se îmbunătăţeşte atunci când după ce ne-a ignorat o oră în favoarea unui tip roşcat şi bine făcut, cu spatele de forma unui triunghi de brânză Dairy Lea - Michelle vine agale spre noi, pentru o „bârfă mică". Tina se scuză imediat şi se repede spre toaletă. Eu

90517377

îmi agit gheaţa din Cola. Michelle aruncă o privire la băutura mea.

— Jack Daniels cu Cola ?

— Nu, zic eu calmă, doar Cola.

Ştiu ce urmează.

— Nu ţii regim ?

Trântesc Cola pe masă şi chiţăi:

— Nu, nu ţin regim! Dar tu ?

Michelle râde şi se bate peste burta ei plată ca o tigaie:

— Draga mea, glumeşti! Cred că m-am născut norocoasă.

S-a născut să se ducă şapte zile pe săptămână la sală

şi să mănânce o singură masă pe zi, ca un weimaraner, mai degrabă. Dar este ziua ei de naştere. Să fim milostivi.

— Ce mai face sora ta ? zic eu.

Michelle îşi umflă nările.

— Un coşmar! Vorbeşte iar şi iar, şi iar despre nenorocitul ăla de copil! Ai crede că e prima persoană din lume care a născut, Dumnezeule! Dar trebuie să-ţi zic că are nişte ţâţe fantastice! De obicei, nu i se vede nimic. E ca tine! Acum, brusc, a devenit Dolly Parton!

Rămân mută de indignare, ceea ce-i dă timp lui Michelle să cheme un tip cu faţă unsuroasă şi piept scobit, să-l aşeze cu forţa lângă mine şi să zică:

— Helen, draga mea, el e vărul meu, Alan, ştiu că o să relaţionaţi.

Şi dispare.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Cu inima bătând, scanez încăperea după Tina şi, spre dezamăgirea mea, o zăresc rezemată de bar, stând de-a dreptul nas în nas cu un tip mişto şi blond, într-un costum negru. îşi aruncă părul pe spate şi îi acoperă mâna cu căuşul mâinii ei, când el îi oferă un foc, să-şi aprindă ţigara.

Uşuratică obraznică!

Lasă că i-o coc eu, asta dacă nu mă termină Alan ăsta pe mine mai întâi. Dacă-mi mai respiră în nas de câteva ori, s-ar putea să reuşească.

Sunt încolţită. îmi pune o întrebare despre mine - aşa cum recomandă toate cărţile cu instrucţiuni pentru

leproşii sociali -, dar, imediat ce-i mitraliez un răspuns, el - aşa cum mă îndoiesc că recomandă cărţile cu instrucţiuni - revine din ricoşeu la gloriosul subiect: el. De exemplu, unde mi-am petrecut ultima vacanţă ? Am fost în Spania. Ce coincidenţă! El a fost în Spania când avea trei ani, da, a fost la Madrid şi a văzut o coridă şi a vrut să se facă matador dar, ha, ha, s-a mulţumit să fie avocat specializat în drept de proprietate intelectuală şi călătoreşte prin toată Europa şi tocmai săptămâna trecută partenerul senior i-a remarcat devotamentul lui nemaiîntâlnit faţă de firmă şi cum bla bla bla.

Mă chiorăsc la el ca hipnotizată şi-mi revin doar când braţul înfofolit într-un pulover de lână al lui Alan se strecoară peste umerii mei. Mă scutur toată şi mârâi:

— Am un prieten.

Deşi e o minciună, pare unsuros de insultat.

—- Şi eu am o prietenă! zice el zburlit, dar presupun că putem fi simpli prieteni.

Ii arunc o privire ucigătoare şi sper să moară - sau măcar să plece, dar nu. Cei de genul lui Alan n-o fac niciodată. Elucubrează despre sine însuşi cam o eternitate.

Apoi, slavă Domnului, o duşcă din berea lui cu lămâie verde se duce pe partea greşită şi el încetează să se mai laude, ca să se sufoce o clipă. Profit de această ocazie fortuită ca să mă ridic şi să-i spun:

— Pa, plec acum.

Dar, dar el îmi prinde mâna într-o strânsoare transpirată şi cârâie:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— îmi dai numărul tău, te rog ?

Prostălău lăudăros şi încrezut.

— Credeam că ai o prietenă, zic eu.

— Am, dar, ştii, dacă lucrurile încep să scârţâie în vreuna din relaţiile noastre...

îl întrerup.

— Eu sunt mulţumită de-a mea.

îşi scarpină nasul unsuros.

— Da, şi eu, dar, ştii, să zicem că, peste o lună, te-aş putea suna şi am putea ieşi împreună.

De parcă aş face-o!

— In ce scop ? zic eu pe un ton de gheaţă.

Alan adoptă un ton nazal, tărăgănat, de parcă ar vorbi cu secretara lui, îmi închipui.

— Helen, zice el, câţi ani ai ?

Ca o tembelă absolută, răspund supusă:

— Douăzeci şi şase.

El zâmbeşte superior şi - înainte să-mi dau seama ce face - îşi strecoară o labă alunecoasă până pe buca mea stângă şi o strânge.

— Când oamenii de vârsta noastră se întâlnesc, sunt sigur că ştii care e scopul, rânjeşte el, când îl lovesc peste mână, îndepărtându-i-o.

Un pipăitor cu părul făcut permanent şi, pe deasupra, şi cu aere de superioritate!

— îmi pare rău, zic eu legănându-mă dulce, răutăcioasă. Nu cred că-ţi voi da numărul meu de telefon. Dar - consolatoare - mulţumesc că ai încercat.

Apoi, îmi croiesc furioasă drum cu coatele prin clientela îmbrăcată sclipitor de la U-Bar - Dumnezeu ştie unde a ajuns Tina - şi o iau la picior spre metrou.

Până şi călătoria cu metroul e revoltătoare. Nu mă deranjează hoardele de tolomaci gălăgioşi, scandalagii şi ţipători - la urma urmei, în oricare altă vineri seară, în locul lor, am fi eu şi Tina. E vorba de cei doi pensionari care se dezmiardă îngreţoşător şi care stau vizavi de mine, ţinându-se de mână şi

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

zâmbind tâmp şi care mă fac să-mi doresc să urlu şi să urlu, să-i sugrum şi să fac trenul țăndări cu un baros.

îi urăsc. E dezgustător la vârsta lor. De ce nu sunteți morți, mă gândesc. Ar trebui să fiți morți. Tata a murit, voi de ce n-ați murit ? Când trenul opreşte în stația Finchley Road, vibrez de o ură atât de vie, că mă simt rău fizic.

Mă îndrept spre casă prin întuneric, provocând orice hoț,

violator sau criminal să mă atace - încearcă numai, amice, şi-o să-ți doreşti să n-o fi făcut, pentru că nu-mi pasă şi pentru că, atunci când voi fi terminat cu tine, o să-ți doreşti să nu te fi născut.

Ajung acasă, nevătămată, zece minute mai târziu. E abia 10.50. închid încet uşa, trag o dată aer în piept încet, adânc, alunec spre masa din bucătărie şi, cu o mişcare rigidă, robotizată, mă aşez. Apoi, îmi odihnesc capul în mâini şi mă gândesc: „Ajutor, să mă ajute cineva" iar şi iar, şi iar. Nu ştiu ce să fac. Viața mea se clatină, se năpusteşte, îmi scapă de sub control. înnebunesc. „Doamne, te rog, ajută-mă !"Cred că spun asta cu voce tare, pentru că, deodată, Marcus e lângă mine şi mă mângâie pe păr şi spune încet:

— Hei, Hellie, fata mea iubită, ce s-a întâmplat ?

Şi eu zic din nou:

— O, Doamne, să mă ajute cineva, te rog! şi izbucnesc în lacrimi.

Zece minute mai târziu, mă sărut cu Marcus.

Capitolul 9

Ultima oară când m-am epilat, a fost după ce am citit un articol din Vogue despre franțuzoaice. Franțuzoaicele sunt străine de conceptul chiloților pentru ciclu, îşi fac săptămânal manichiura şi pedichiura şi nu mănâncă tot din farfurie doar de dragul de a o face. Am sunat-o pe Tina panicată, să văd ce crede.

— E frumos scris, a zis ea, şi c foarte convingător, dar cred că autoarea ne ia peste picior. E amuzant şi, da, ele chiar aşa fac, dar ea se distrează.

în acel moment, mă străfulgera ideea că Tina se îmbracă, se poartă şi mănâncă exact ca o franțuzoaică puțin cam dusă cu pluta, chiar dacă ea e din Tooting, aşa că era

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

normal să spună asta. Mi-am făcut o programare de urgență la coafor, la centrul de înfrumusețare, am alergat în jurul cvartalului şi apoi m-am dus la Waitrose şi am cumpărat o salată, cinci morcovi, o cutie cu roşii, două cutii cu brânzică de casă, o pâine integrală, trei cutii de ton în saramură, patru cartofi şi o cutie de ceai de mentă. Totul a putrezit în frigider, desigur, dar, cel puțin săptămâna aia, picioarele mele au fost chele, zona inghinală a fost defrişată, n-am mai avut fire de păr despicate şi unghiile mele au fost la fel de frumoase ca Brad Pitt în Thelma şi Louise.

Din păcate, săptămâna aia a fost acum nouă luni, presiunea pariziană s-a redus, şi eu am revenit la obiceiurile mele îngălate, de mâncăcioasă. Aşa că, în timp ce Marcus mă linge, îmi suflă şi-mi şopteşte în urechea stângă cuvinte frumoase, emoțiile mele nu țin de patima extatică, fierbinte, ci de convulsiile spaimei. Când, de exemplu, mi-am curățat temeinic urechea ?

Ca din întâmplare, îmi sucesc capul, ca urechea să-mi fie ferită de pufăiturile lui şi buzele ni se întâlnesc într-un stângaci scrâşnit de dinți.

— Hopa, scuze! chicotesc eu.

Nu ştiu exact cum s-a întâmplat asta. într-o clipă urlu ca un bebeluş roşu la față din cauza colicilor, iar, în clipa următoare, Marcus mă saltă de pe scaun în puternicele (da!), vânjoasele (o, Doamne!) şi musculoasele (punct suplimentar!) sale brațe. Am plâns şi mi-am şters mucii pe cămaşa lui de in, lăsând o urmă umedă, verzuie şi mâzgoasă care, din fericire, i-a scăpat neobservată. M-a mai mângâiat puțin pe păr şi a şoptit:

— Biata Hellie, săracul pui mic, taci acum, nu mai plânge.

Apoi, începe să mă sărute pe cap. Marcus J. Bogush!

Mă sărută pe mine. După toți anii ăştia sterpi!

Uitând de pensionari, îmi lipesc gura de a lui. îmi dă capul pe spate, înşfăcându-mă şi trăgându-mă de păr, ceea ce e dureros, dar n-am curaj să stric momentul, zicând

„au!". Ne sărutăm prelung şi apăsat, dar - oroarea ororilor - mozolul ăsta nu e atât de amețitor pe cât sugerează reputația lui cu femeile. Ca să fiu execrabil de sinceră, sunt dezamăgită. Limba lui mi se rostogoleşte umedă prin gură ca un

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

somon mare şi mort într-o maşină de spălat. Apoi, face o pauză, ca să zică obraznic:

— Te simți mai bine acum ? şi mă cuprinde iar dorința.

Mă trage pe canapea şi, în focurile pasiunii (doar că

e ceva premeditat), îl apuc şi eu de păr. Se opreşte din pipăit o secundă, se dă în spate şi zice:

— Hellic, scumpa mea, te ador, dar mă tragi de păr.

— Scuze, murmur eu şi ne sărutăm iarăşi bălos.

Omul ăsta produce o cantitate neobişnuită de salivă,

mă gândesc eu nerecunoscătoare, când sună telefonul.

Intră robotul.

— Bună, Helen, sunt Tom! Te-am sunat să te întreb dacă ai vrea să bem o tequila în vreo zi...

îngheț. Momentul ales de Tom e foarte prost, într-adevăr. Marcus îmi dă drumul de parcă aş fi radioactivă, transa pasională dispărând de pe fața lui ca şi cum şi-ar fi smuls o mască.

— Deci am concurență, remarcă el nonşalant.

— Nu tocmai, mă bâlbâi eu.

— Da, într-adevăr, zice Marcus agreabil. Poate că ar trebui să te las în pace.

Sare în picioare şi începe să-şi râcâie o stranie urmă verzuie de pe cămaşă, îi zic:

— Doar că el a fost...

Mă opresc şi mă uit la Marcus, care mă priveşte fără să clipească.

— E alegerea ta, Helen, spune el.

Ridic telefonul.

— Bună, Tom ? zic eu.

— O! zice el, îți filtrezi convorbirile. Iar eu am trecut de filtru!

Asta - în ciuda recentelor mele proteste în fața Tinei - o să fie greu. Ii arunc o privire neliniştită lui Marcus, care-şi încrucişează brațele în stil Gladiator şi cască.

— Tom, zic eu ezitantă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

El mă întrerupe. Vocea îi e parcă puțin mai rece.

— Asta nu prea sună bine...

îmi muşc buza.

— Tom, oftez eu, îmi eşti simpatic, dar acum sunt foarte ocupată, cu munca şi toate astea, dar eu... ce-ar fi să te sun eu altă dată.

îi arunc iar o privire lui Marcus. Nu pare impresionat.

Aşa că adaug:

— Dar nu te baza prea mult pe asta.

Urmează o scurtă pauză. Apoi, cu o voce rece, disprețuitoare, Tom zice:

— Mesaj recepționat şi înțeles.

Linia amuțeşte.

— Bum! zice Marcus cu voce sonoră, smulgându-mi receptorul din mână şi răsucindu-mă cu fața spre el.

— I-ai zis-o!

Apoi zâmbeşte şi murmură:

— Eşti o forță, Hellie, ştii asta, nu ?

Eu zâmbesc şi dau din cap, deşi nu ştiam.

— Deci, continuă el - pupic pupic pe ceafă -, ce - pupic pupic pe gât - vom - descheie nasture şi mă muşcă uşor face - descheie nasture şi mă sărută — noi - descheie nasture şi mă linge - acum ?

Mă agăț de umerii lui lați şi-mi închid ochii, parodiind dorința, dar în sinea mea mă simt slabă şi nevolnică şi cam la fel de excitată ca un iepure mort. L-am umilit pe Tom, dar şi eu mă simt umilită. Acele patru cuvinte - mesaj recepționat şi înțeles - îmi vuiesc prin cap şi mă fac de ruşine iar şi iar.

Sunt trezită din gândurile mele nepofticioase de realitatea faptului că Marcus îmi lasă o vânătaie pe gât. Pare să vrea să-mi sugă tot sângele din corp, prin piele. Scuzați,

dar am depăşit faza marcării teritoriale adolescentine cel puțin acum trei luni. Lipsa mea de entuziasm e probabil evidentă, pentru că Marcus se opreşte brusc să-şi mai lase urma de pompă de sucțiune şi spune pe un ton solemn:

— Hellie, ne putem opri chiar acum sau putem să mergem mai departe.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ies din transă. Acesta e Marcus, obiectul dorințelor mele de nouă ani, pentru Dumnezeu!

— Să trecem la treabă! zic eu, în ceea ce sper să fie un tors de pisică sexy.

El afişează un zâmbet triumfal şi zice:

— Aşa te vreau! apoi mă ridică, gemând uşor de efort, şi mă cară în dormitorul lui.

— Sunt destul de grea, murmur eu cochetă, aşteptând încrezută negația obligatorie.

Incredibil, Marcus nu muşcă momeala. în schimb, mă trânteşte pe pat şi murmură:

— Tu ai zis-o, scumpete!

După şase minute şi jumătate lipsite de erotism, Marcus şi cu mine stăm unul lângă altul sub plapuma lui albă şi încerc să mă gândesc la ce aş putea să spun.

— A fost plăcut, mint eu.

Uimitor, având în vedere performanța lui la preț redus, mă crede. Se propteşte într-un cot şi-şi mişcă încet un deget - n-am observat niciodată până acum ce mâini mici are - în jurul sânului meu drept. Ridic privirea şi, şocată, văd că are ceea ce ar putea fi descrisă doar drept o expresie amuzată pe față.

— Ce e ? zic eu bănuitoare.

Marcus îşi încreţeşte nasul.

— Nimic, zâmbeşte el, sunt drăguți.

Ce neruşinare! Ca să fie clar, sânii mei sunt măsura 36A şi, tot ca să fie clar - văzând că suntem aşa de liberi şi neîngrădiți şi cu idei preconcepute despre corpurile celorlalți -, puța lui Marcus se întâmplă să fie măsura AA,

ca la bateriile pentru aparatele foto de buzunar. Doar că nu durează la fel de mult.

Sunt zbârlită toată de iritare, când Marcus, aruncând plapuma deoparte, anunță:

— Mă duc la duş, şi sare din pat.

— Mergi sănătos, murmur eu, cuibărindu-mă şi trăgându-mi plapuma până sub bărbie.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Deci, continuă el puțin cam abrupt, tu nu faci duş ?

Mă sprijin în cot şi torc:

— Asta e o invitație ?

Marcus pare stânjenit. îşi scarpină dosul coapsei stângi cu laba piciorului drept şi zice:

— Hellie, am o chestie în legătură cu duşul. E cam aiurea, dar îmi place să fac duş singur. Dar poți să foloseşti duşul tău, nu mă deranjează.

La început, nu înțeleg. îmi scapă:

— Cum ? Şi să mă întorc aici după aia ?

Marcus ezită şi zice:

— Dacă vrei, deşi ar fi cam ciudat, dacă te-ar vedea Luke, asta-i singura chestie.

Fac un efort de voință, să nu se vadă pe fața mea că sunt jignită.

— Ai mare dreptate, zic eu rar. Eşti drăguț să-mi dai bluza ?

îmi dă bluza. încerc s-o fac pe indiferenta. Marcus roteşte chiloții mei pentru ciclu pe degetul lui grosuț şi-i azvârle în direcția mea. Mi-i proiectează direct între ochi şi izbucneşte în râs.

— Fruntea sus, Hellie, zâmbeşte el, o să vină soarele şi pe strada ta.

îmi imită exagerat expresia morocănoasă. încerc să nu-mi clintesc un muşchi pe fată, dar nu reuşesc. Scot limba la el.

Evident, ăsta-i răspunsul corect, pentru că Marcus îmi face cu ochiul şi spune cu sinceritate:

— Ştii, Hellie, mi-ar plăcea să-mi petrec noaptea cu tine. Dar aşa, o să-ți poți face somnul de frumusețe! Rămâne pe altă dată, da ?

îmi serveşte clişeul ăsta de parc-ar fi o glumă care a câştigat Premiul Perrier.

— Ha! fac eu.

E de treabă. El e Marcus. Marcus e Marcus. Cu tot corpul supradimensionat, în afară de o singură parte esențială. Resentimentele mele se risipesc.

— Du-te şi fă duş, zic eu pe un ton blajin, şi ne vedem mâine.

Cu asta, obțin un zâmbet ca de reclamă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Noapte bună, noapte bună, zice el.

Se întoarce (pfui, ce păros e!) şi se îndreaptă, gol-puşcă, spre baia lui proprie şi personală, iar eu simt un ghimpe în inimă.

— Marcus! zic deodată.

— Da ? răspunde el, cam repezit.

în timp ce vorbesc, mă sucesc să-mi pun cei mai naşpa chiloți pe care i-am avut vreodată.

— îți pregătesc cina mâine-seară, dacă vrei.

Nu prea-i pot descifra expresia, dar îmi răspunde vesel:

— Sigur, da, grozav, ne vedem atunci, dispare în baie şi închide uşa.

Mă urnesc din patul lui, îmi adun pantalonii, şosetele şi cizmele, mă duc la mine în dormitor, îmi scot bluza, iau foarfecă din sertar, tai chiloții de bunicuță din iad, arunc fâşiile la coş şi mă prăbuşesc în pat. Nu m-am demachiat, nu m-am spălat pe față, nu m-am spălat pe dinți şi nici nu mi i-am curățat cu ața dentară.

— O mare şi grozavă ispravă păroasă, rostesc eu sarcastic cu ochii-n tavan.

Apoi, stau trează ca parul şi mă holbez până la patru dimineața.

84

Deschid ochii la, potrivit insuficient folositului meu ceas deşteptător, 2.18 p.m. şi, pentru a doua oară săptămâna asta, mă gândesc - fără să ştiu încă de ce „O, nu". Memoria îmi mai acordă o jumătate de secundă înainte ca amintirile să-mi revină treptat. O, nu! Mă zvârcolesc sub impresia evenimentelor de azi-noapte. U-Bar.

Alan. Pensionarii. Marcus. Cârnăciorul. Duşul. Oferta pentru cină. Acceptarea.

Poate că nu e chiar aşa de „o, nu!" până la urmă. Apoi, trec în revistă ce-aş putea să gătesc şi revin la „o, nu!". Scot capul din cameră şi arunc o privire, dar în apartament e linişte şi uşa lui Marcus e întredeschisă. Probabil că e la sală. Luke trebuie să fie la pub. O sun pe Tina acasă, dar nu răspunde nimeni, aşa că-i las un mesaj succint: „Hei, zăpăcito, pe unde eşti ? Sună-mă în clipa în care asculți mesajul ăsta". Apoi, mă duc la vraful neatins de cărți de bucate de pe cel mai înalt raft din bucătăria lui Marcus şi dau jos câteva.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Cea de bucătărie italiană se deschide la primul capitol, pentru că nu ştiu ce e un „trevise". Cea de bucătărie englezească dedică 100 de pagini felurilor principale convenționale şi 425 de pagini deserturilor pline de grăsimi.

Pentru că Marcus s-ar lăsa mai degrabă fiert în ulei, decât să mănânce ceva gătit în el, mai rămâne cartea de bucate americană, care cuprinde rețete pentru cartofi piure (pot să fac asta!) şi plăcintă cu pui. Uşor! Of, la naiba. Se aşteaptă să faci tu singură aluatul. Să fim serioşi. Abandonez cărțile şi decid să improvizez.

O să fac piure de cartofi (curăț cartofii, fierb cartofii, îi zdrobesc, amestec în ei o cutie de margarina) şi peşte înăbuşit (tai praz, îl călesc într-o tigaie, îl pun într-un vas pentru copt, trântesc un bloc de peşte congelat deasupra, trântesc iaurt grecesc deasupra peştelui, rad brânză Cheddar deasupra iaurtului, acopăr şi dau la cuptor pentru atâta timp cât e nevoie ca să-ți seduci oaspetele). Lizzy mi-a spus cum să fac peştele înăbuşit şi e delicios. Şi, mai

important, necesită doar patru ingrediente, nu nouăzeci.

Obositor însă, acum, trebuie să mă duc la supermarket.

Verific frigiderul mai întâi. Secțiunea mea (Marcus l-a compartimentat, ca să reducă jafurile) e goală, cu excepția unei cutii cu lapte solidificat, a unei bucăți galbene, pietrificate şi crăpate de Cheddar, şi a unui pachet de unt acoperit cu o crustă de firimituri. Pot curăța untul, dar brânza e pe patul de moarte.

Ceea ce-mi reaminteşte. Ar trebui s-o sun pe mama.

De miercuri n-a mai sunat, ceea ce e grozav, dar curios.

O s-o sun mâine. O să încerc din nou la Tina, înainte să mă târăsc spre Waitrose.

De data asta, răspunde.

— Şi de ce n-ai sunat ? o iau eu la rost.

îmi ignoră întrebarea şi suspină:

— Of, Helen! La naiba!

Vocea ei împrăştie o amețeală minunată, post-orgasmică.

Zic acuzatoare:

— E tipul ăla blond!

Ea oftează fericită:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— O, Helen, cu siguranță că da!

în acest moment mă întrerup, ca să spun că e foarte ciudat. Nu-i normal. De obicei, când Tina întâlneşte un bărbat - cu, să spunem, înfățişarea lui Matt Dillon, averea lui Bill Gates şi spiritul lui Jerry Seinfeld -, maximum pe care-l poți scoate de la ea este un ranchiunos: „e-n regulă". Sunt uluită.

— Povesteşte-mi. Acum.

Ea oftează la telefon.

— Păăăi, îl cheamă Adrian...

— Adrian! zbier eu.

— Da, Adrian, zice ea tăios. Ce nu-i în regulă cu Adrian ?

înghit în sec.

— Nimic, nimic, e un nume adorabil. Bine, spune mai departe.

Se pare că Adrian e perfect. Perfecțiunea lui îi eclipsează pe toți bărbații din lumea asta. E perfect din vârfurile degetelor lui perfecte, până în vârful capului lui perfect şi, mai ales, e perfect în zona inghinală. Are o voce aspră perfectă, spune anecdote scurte perfecte, are o slujbă perfectă ca arhitect, deține un apartament perfect, o bijuterie, chiar lângă Maida Vale şi, cel mai perfect dintre toate consideră că Tina e perfectă.

— Ce, deja ? zic eu. Dar îl cunoşti abia de opt minute.

Tina râde la telefon.

— Iți spun eu, fetițo, spune ea, asta-i lovitura cea mare.

O simt în... chiloțeii mei!

Nu sunt pe de-a-ntregul încântată de asta. Mă bazez pe veşnica dezamăgire a Tinei în ce priveşte bărbații în ciuda faptului că e o făcătură - ca barometru romantic liniştitor. Această perturbare a statu-quoului cinic mă alarmează. Deodată, jucăm „scaunele muzicale"1 şi eu sunt cea eliminată. Reacția ei la veştile mele despre Marcus nu mă face să mă simt mai bine.

— Dar poartă chiloți tanga! țipă ea.

Asta mă blochează o secundă, aşa că tot ce pot spune e:

— De unde ştii ?

— îi văd prin pantaloni! strigă ea.

îmi recapăt cumpătul în viteză.

— Şi ce ? mă răstesc. Nu putem fi cu toții membri în poliția modei!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tina alege să ignore această aluzie.

— Helen, spune ea pe un ton mai serios, nu vreau să-ți stric bucuria, ştiu că te gândeşti la el de ani de zile, dar toți

1 Scaune muzicale (musical chairs în engleză) - joc de societate în care participanții se plimbă printre scaune în timp ce ascultă muzică, întotdeauna existând un scaun în minus față de numărul jucătorilor. Când muzica se opreşte, jucătorii trebuie să se aşeze repede pe câte un scaun, cel care rămâne în picioare fiind eliminat.

suntem de acord că e mai rău chiar şi decât Jasper. E un enorm, gigantic tontălău al tontălăilor.

Măcar de-ar fi aşa.

— Vreau să zic, continuă ea veselă, cum rămâne cu obiceiul cu aspirina ?

Mă tem că se referă la obiceiul lui Marcus de a avea mereu o aspirină solubilă într-o cutie de argint pentru pastile, în caz că ar avea un atac de cord.

— Nu-i chiar ceea ce ai numi super şi fantastic. Nu trăieşte viața la limită...

Acum, ea elucubrează. Şi, cu toate că există un sâmbure - bine, un sequoia - de adevăr în tot ce spune, predica ei de pe altarul sfânt al iubirii proaspăt descoperite chiar mă scoate din sărite.

— N-aş spune că a trăi la limita cartierului Maida Vale înseamnă să trăieşti la limită, nu eşti de acord ?

Urmează o tăcere înghețată, până când Tina o rupe cu o întrebare politicoasă:

— Deci cât de mare e stejarul lui?

Eu recunosc că e cam bonsai, ne prăpădim de râs şi relațiile cordiale sunt reluate.

— Atunci, de ce te mai încurci cu el ? oftează ea relaxată.

Eu ridic din umeri la telefon.

— Eu doar... Nu pot să explic. îmi place. Mă simt nu râde - atrasă de el. Şi a fost aşa de dulce când eram supărată. Şi a fost prima oară. Poate că avea emoții. Poate că era frig în cameră...

— Poate că, mă întrerupe Tina, avea o puță cât un ac!

Mai chicotim puțin - deşi chicotitul ei e mai din inimă

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

decât al meu - apoi mă scuz şi mă duc târâş la Waitrose.

Cinci ore epuizante mai târziu, bârlogul e pregătit cu minuțiozitate. L-am exilat pe Luke, căruia nu-i venea să creadă, la pub (n-a fost nevoie de mari eforturi ca să-l conving) şi am curățat bucătăria. Piureul e terciuit, peştele e la cuptor, masa e pusă, lumânările sunt aprinse, vinul e

88

răcit, untul e curățat, am cumpărat şi o baghetă mare, franțuzească, pentru unt, deşi a trebuit s-o rup în două, ca s-o bag în pungă, şi eu - cum s-ar zice desertul - sunt spălată, pieptănată şi excitată la maximum. Singurul ingredient care mai lipseşte e Marcus.

Aştept până la zece fără zece, mănânc singură tot peştele şi-l las pe Grasu' să se îndoape cu piureul.

Capitolul 10

în zile ca cea de azi, îmi doresc să fi inventat Tetra Pak-ul. Miliarde de lire pentru un minut de origami elementar. Ca să adaug şi insultă geloziei, ieri, am încercat să deschid o cutie Tetra Pak cu supă de ciuperci şi n-a mers!

A trebuit s-o rup şi s-o desfac cu unghiile — şi, în loc să se transforme într-un cioc care să toarne supa frumos, controlat, a devenit o margine zdrențuită şi supa s-a vărsat peste tot pe podea.

Luke a sugerat că am atacat-o într-un loc nepotrivit, dar eu m-am răstit la el:

— De când eşti tu expertul ? Tu nu mănânci niciodată din cutii şi conserve.

El a părut jignit şi era gata să mă contrazică, apoi mi-a observat expresia turbată şi a tăcut. Luke a mers în vârful picioarelor pe lângă mine, de când a dispărut Marcus.

Totuşi, duminică dimineață, e drept că a exclamat, cu un glas plin de revelație:

— Trebuie că stă la vedeta aia pop de la Second Edition!

în afară de asta, a fost un model de sensibilitate şi de

tact. Eu, între timp, am fost un model de acreală şi de toane proaste. In parte, din cauza lui Marcus, în parte, din cauza lui Tom, în principal, din cauză că - mulțumită minții mele neinventive - azi trebuie să mă întorc la lucru.

89

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă strecor în birou, încercând să nu atrag atenția. Se aude un „ssst" abia perceptibil când intru, aproape ca şi cum aş purta tenişii din sezonul trecut. Pe care-i şi port.

Tina sparge tăcerea, strigând:

— Bradshaw! Bine ai revenit!

Lizzy aleargă spre mine, să mă îmbrățişeze cu toată forța şi să mă sărute de trei ori (pe obrazul drept, pe obrazul stâng, apoi, exact când mă retrăgeam, o pupătură-surpriză pe obrazul stâng. Cred că e un obicei de pe continent).

— Helen, zice ea făcând-o pe şefa, ia-o mai uşor azi.

Dacă ți se pare prea mult, ieşi la plimbare. Şi poftim, ia asta. O să te ajute să dormi mai bine.

îmi împinge un obiect mic în mână, înainte să alerge înapoi, la biroul ei. E o sticlă de ulei pentru aromaterapie.

Scrie pe el Lavandă verde absolută şi, dedesubt, pentru utilizatorii mai intelectuali - Lavandula officinalis. Sunt impresionată, deşi ultima oară când am avut probleme cu somnul (mă îngrijora să nu pic la examene şi pe bună dreptate, cum s-a dovedit), ierburile, rădăcinile şi florile n-au avut nici pe dracu' efect soporific. Doctorul meu care, pentru motive pe care doar el le cunoaşte, urăşte să prescrie medicamente — a îndrăznit să sugereze să opresc televizorul cu trei ore înainte de culcare şi să beau o cană de ceai calmant, de muşețel! Dormisem în total trei ore, în două săptămâni şi eram înnebunită de epuizare, aşa că această bălmăjeală cu hocus-pocus nu mi-a picat prea bine.

Sunt recunoscătoare totuşi pentru darul lui Lizzy, pentru că - contrar mitului - când eşti asistentă editorială la revista Girltime, primeşti un singur articol gratuit pe an, care e inevitabil o mizerie pe care n-o vrea nimeni, cum ar fi o carcasă portocaliu-fluorescent de telefon mobil.

Unele colege - după ce mi-au urmărit cu prudență contactul aparent stabil cu Lizzy - şi-au făcut apariția, să-mi spună că le pare rău pentru tatăl meu. Altele mi-au trimis e-mailuri cordiale, iar câteva m-au privit chiorâş şi m-au tratat de parc-aş fi avut Ebola. Laetitia nu ştie ce

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

să facă. Minunata şi brusc agonizanta noastră mătuşă mi-a trimis o scrisoare dulce (fără mesaj de condoleanțe pretențios, cu crini desenați), sfătuindu-mă să nu mă simt rău din cauza vremurilor grele, nici tristă din cauza vremurilor bune şi că tata va fi întotdeauna alături de mine. Mă fac roz de nervi - oamenii par hotărâți să mă scoată din minți cu sentimentalismele lor.

Laetitia interpretează greşit neplăcerea mea drept o alertă de miorlăiala şi murmură:

— Ține-te tare, ține-te tare.

Apoi, mă trimite să-i aduc micul dejun (o felie de pâine prăjită integrală cu unt de arahide, fără unt şi un cappuccino cu scorțişoară, fără ciocolată). Cumpăr un espresso dublu şi o brioşă cu afine pentru mine, pe care o mănânc vinovată, cât stă Lizzy cu spatele. („Brioşă e doar un cuvânt parşiv pentru prăjitură!")

Ziua nu-i chiar aşa de rea. Am petrecut-o transcriind în computer scrisorile cititoarelor şi alte articole plicticoase (octogenara noastră critică de film insistă să-şi scrie cronicile de mână!). Ii sun pe colaboratori să le amintesc de termenele-limită pentru articole (altfel, leneşii nu trimit niciodată ideile în avans). Sun un medic consultant, să obțin de la el detalii despre simptomele chlamydiei (răspuns : mai nici unul, aşa că, dacă nu ai noroc să observi scurgerea, până să te dumireşti, eşti stearpă). Şi recuperez compleul cu pantaloni al Laetitiei de la curățătorie.

Singurul avantaj în revenirea la lucru e că am mai puțin timp să mă gândesc la Marcus. Sau la Jasper, care - îmi dau seama - nu m-a mai sunat de peste două săptămâni şi jumătate. Singurul dezavantaj în revenirea la lucru e că, atunci când Lizzy, Tina şi cu mine ieşim să luăm prânzul, sunt obligată să ascult despre minunea Adrian timp de şaizeci de minute. Până şi Lizzy îşi înăbuşe un căscat delicat. Pare o săptămână destul de lipsită de evenimente.

91

Miercuri seara. Mă târăsc acasă şi trântesc uşa. Aşa cum mă aşteptam, apartamentul e gol. Luke e probabil la pub - îşi împarte timpul între munca la bar şi distracția la bar şi vânzarea de spațiu publicitar pentru o revistă de automobilism. Munca la bar o înțeleg, vânzarea de spațiu publicitar mă nedumereşte. Luke a încercat să-mi explice.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nu se întâlneşte cu clienții. Stă într-o încăpere sufocantă, într-o clădire dărăpănată, plină de bărbați neîngrijiți şi de femei obosite şi de telefoane vechi. Nimeni nu-şi pierde timpul spunând „Bună!". Intră, se aşază şi răsfoiesc celelalte reviste auto, care conțin liste cu maşini de vânzare la mâna a doua. Apoi, sună la numerele de contact din celelalte reviste şi îi conving pe ăia care vor să-şi vândă maşinile să scoată iar banul, ca să-şi facă reclamă în această revistă.

Pentru că e colaborator, Luke e plătit integral pe comision.

Cu câteva luni în urmă, am încercat să descifrez cum, cu talentele lui diplomatice jalnice, reuşeşte totuşi să câştige bani.

— îi sun doar pe cei din Țara Galilor, a răspuns el.

— Poftim ? am zis eu.

Potrivit lui Luke, galezii sunt cei mai prietenoşi şi mai puțin țipăcioşi oameni din Regatul Unit. Adesea, li se face milă de el şi plătesc. Zâmbesc în sinea mea când îmi amintesc discuția asta, apoi aud un zgomot şi nu mai zâmbesc.

Zgomotul e un chicotit seducător şi vine din living.

Mă blestem singură că am trântit uşa de la intrare şi încep să mă strecor spre camera mea. Prea târziu. Marcus ultima oară l-am văzut retrăgându-se în fundul gol în baia lui - scoate capul de după colț şi spune cu o voce veselă:

— Hellie, fă cunoştință cu Cătălina!

O femeie frumoasă, cu codițe de un roşu aprins şi ochi mari şi verzi țopăie în hol. Interesant, poartă un cămeşoi țărănesc şi o căciulă de lână cu urechi.

— Salut, Helen, zice ea.

— Bună, Cătălina, răspund eu.

Bănuiesc că, deşi arată ca un refugiat bosniac, e, de fapt, o vedetă pop. Emană prietenie, ceea ce e şi mai rău.

Acesta trebuie să fie felul inimitabil al lui Marcus de a-mi spune că nu vrea o relație. Ce laş! îl fixez cu o privire neabătută, plină de dispreț.

— Hellie, strigă el, de ce eşti aşa serioasă!

I se adresează Cătălinei:

— Când am cunoscut-o pe Hellie, era aşa de simpatică!

Dar acum, e aşa de serioasă!

Cătălina emite un râs mitraliat şi chițăie:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Zăăău ? ca şi cum tocmai i s-ar fi spus că îngrozitorul ei album ar fi ajuns, în mod senzațional, pe locul 94 în top.

— Abia a murit tata, zic eu, pentru a obține un efect dramatic şi ca să-l fac pe Marcus să cadă de prost. Asta te face să fii mai puțin simpatic.

îi mai arunc lui Marcus o privire acră şi mă închid în camera mea. Mă compătimesc şi, uimitor, o compătimesc şi pe Cătălina.

Joi dimineață, observ că Grasu' a rămas - pentru prima oară în viața lui îmbelşugată - fără mâncare. Deschide gura roz, triunghiulară, şi miaună tare, se freacă de gleznele mele - lăsând o dâră fină de păr portocaliu pe pantalonii mei negri -, sare pe blatul de lucru din bucătărie (Marcus şi-ar ieşi din minți, dar e încă în pat, cu Cătălina) şi mă împunge drăgăstos cu capul în braț. Dar, când deschid o cutie şi-i golesc conținutul gelatinos în vasul lui de porțelan albastru, îşi ridică coada în aer, ca pe un catarg, şi pleacă indignat. Apoi, începe să urle.

E un zgomot cu adevărat teribil. începe ca un mârâit grav şi se încheie ca un vaier acut. Simt că am eşuat ca mamă.

— Ce e ? întreb exasperată.

— Ma-uaaaaaaaaaaa-uu!

— îmi pare rău, spun eu supărată, nu înțeleg.

Atunci - şi asta e partea cea mai rea - el se duce şi se

aşază, ca un Sfinx, pe pervaz. Şi stă, şi stă, cu botul spre grădină, cu fundul la mine. Când îl sărut pe cap, se ridică iritat şi se mută mai încolo. Să fiu sinceră, n-a prea mâncat

cine ştie ce toată săptămâna, dar credeam că e din cauză că vara s-a încins rău şi că-i este cald. Poate că e morocănos, fiindcă nu-i place faptul că l-am abandonat în favoarea muncii.

— Muncesc ca să te țin pe Whiskas, porc leneş ce eşti, îi zic eu, când îmi dau seama că am întârziat şi ies în fugă pe uşă.

Sunt deprimată toată dimineața, gândindu-mă la Marcus şi la Grasu', până după-amiaza, când o sun pe mama.

Nu răspunde. Aşa că mă deprim şi din cauza ei. De la înmormântare, n-am fost prea atentă cu mama. Adică n-am văzut-o şi n-am vorbit cu ea. Ar fi trebuit.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dar n-am vrut. Mă simt la fel de caldă şi de plină de compasiune ca un bloc de gheață, nu i-aş fi fost de nici un ajutor oricum.

Nu vreau să-mi pară rău pentru asta, refuz. De ce nu pot să dispar două-trei săptămâni, fără ca asta să devină o mare problemă ? La dracu'. O sun pe mobil. E închis. Vă rugăm reveniți. Unde e ? Sun din nou acasă şi las telefonul să sune şi să sune şi să sune până când, în final, intră robotul. Sunt cât pe ce să scap receptorul, când o voce intonează: „Ați sunat la casa lui Maurice şi a Ceciliei Bradshaw. Nu putem răspunde acum, să vă putem prelua apelul. Vă rugăm să lăsați un mesaj după semnal".

Inima îmi bate cu o asemenea viteză, că mă aştept să-mi spargă pieptul - este vocea tatălui meu. închid telefonul şi formez din nou. Apoi mă prăbuşesc peste birou, închid ochii şi mă bucur de vocea gravă, puternică, a tatălui meu. „Nu putem răspunde..." Hipnotizată, îl văd stând în fotoliul lui preferat din biroul său, ignorând evident țâr-țâr-ul, pentru că urăşte să răspundă la telefon. Ar putea fi încă în viață. Ascult mesajul încă o dată.

în final, las un mesaj:

— Bună, mamă, sunt eu. Sper că eşti bine. Scuză-mă că n-am sunat. A fost o nebunie la muncă. Dă-mi un telefon. Bine. Pa.

Poate că e la cumpărături cu prietena ei, Vivienne. Sau poate că s-a dus la înot. Asta îmi spun. Dar n-o cred. Stau la biroul meu şi Laetitia îmi comandă s-o sun pe tipa care

e criticul nostru literar şi să-i reamintesc că a întârziat o săptămână cu articolul şi eu nu mă pot gândi decât la mama că e moartă şi că e vina mea. A avut un atac şi putrezeşte la baza scărilor. A avut un accident de maşină şi a suferit răni fatale la cap. (De la ea moştenesc gena şoferiei.)

Sunt sufocată de groază şi pur şi simplu ştiu. îmi amintesc de un articol pe care l-am citit în diagonală, din Daily Telegrapb, despre un om care a fost înjunghiat mortal într-o călătorie de afaceri în Elveția. Prietena lui, din Sussex, îl sunase pe mobil, şi el nu răspunsese. „Am ştiut că e mort", îi spusese ea reporterului. „în acel moment, am ştiut, fără umbră de îndoială." Am citit articolul ăsta când amândoi părinții mei trăiau bine-mersi şi mă enervau şi

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

reacția mea a fost: „Ha! Ştia pe naiba! A ghicit!" Acum, femeia aceea sunt eu. Mama e moartă. Am nevoie de aer.

— îmi pare rău, suspin eu către o Laetitia uimită şi ies în goană din birou, până în stradă.

Mă uit în jur rătăcită, fără să am habar ce fac sau unde mă duc, alerg pe stradă, mă trântesc pe o bancă de lemn - în amintirea lui Anthony Bayer, care iubea Londra o, Doamne, şi încerc să respir. Mi-e cald, mi-e frig şi rău şi-mi vine să leşin. Cinci secunde mai târziu, apare Laetitia.

— Helen, spune ea întretăiat. Ce naiba s-a întâmplat ?

Te-ai certat cu ăla-cum-îl-cheamă, Jason ?

Observ că Laetitia stă la distanță, ca să nu existe primejdia vreunui contact fizic.

— Mama e moartă, şoptesc eu.

— Vrei să spui tatăl tău, zice ea.

— Mama. Ştiu sigur.

Laetitia îşi drege glasul.

— îți mulțumesc foarte mult, Laetitia, zic în grabă.

Laetitia adaugă scurt:

— A spus că, dacă eşti liberă, o poți vizita mâine-seară.

Dacă sunt liberă ? Mama se gândeşte şi la altcineva în

afara de propria ei persoană ? Uimitor. încuviințez şi pentru că panica mi-a trecut - o urmez pe Laetitia înapoi, înăuntru.

Când ajung acasă, mă pregătesc sufleteşte să-l găsesc pe Marcus jucându-se de-a doctorul şi asistenta cu Cătălina.

Sunt foarte surprinsă când Marcus deschide brusc uşa în timp ce eu învârtesc cheia în broască, cu o expresie feroce pe față. Cred că e încă furios din cauza fazei cu tata mort.

— Animalul! tău! revoltător! se răsteşte el, s-a! căcat!

pe! tot! patul! MEU! IAR!

Arată de parcă ar vrea să mă trăsnească.

— O, nu... şoptesc eu, mândră şi încântată de comentariul social impresionant de pertinent al lui Grasu'.

Marcus mă duce în marş forțat, să-mi arate dovada.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Evident, Grasu' are ceea ce mama numeşte „burtică deranjată".

— Nu-ți face griji, îi spun, zâmbind larg. Curăț eu.

Mă duc la bucătărie, să aduc mânuşi de cauciuc şi

prosoape de hârtie şi mă întreb cum să-l răsplătesc pe Grasu'. Cu suc de ton ? Cu jocul cu sacoul ? (Jocul cu sacoul e cel mai monoton joc din lume şi presupune ca eu să împung cu o umbrelă sau cu un băț pe sub sacoul meu, iar Grasu' să sară ad infinitum cu labele pe el, până când mor eu de plictiseală.) Icnind de greață, şterg diareea, lăsând urme maronii întinse pe tot bumbacul alb. II zăresc pe erou lingându-şi laba în siguranța dormitorului meu.

Duc prosoapele de hârtie murdare la gunoi, când sună telefonul. Marcus răspunde şi apoi îmi întinde receptorul fără o vorbă.

îmi smulg mânuşile din mâini.

— Alo ? zic.

96

Marcus iese din încăpere.

— Helen, se strecoară o voce din telefon, pe care o recunosc, cu inima grea, ca fiind a unsurosului Alan.

— Cum ai făcut rost de numărul meu ? întreb eu pe un ton rece.

— De la Michelle, răspunde el fericit.

O omor.

— Presupun că nu e un telefon platonic, zic eu cu o voce plictisită.

In acest moment, Marcus revine în bucătărie, ținând cu brațul întins, la distanță, plapuma făcută ghem şi o îndeasă în maşina de spălat. Aude fiecare cuvânt pe care-l spun. Aşa că, atunci când Alan mă întreabă dacă nu vreau să-l însoțesc „la o cină şi apoi la o discotecă" - o discotecă ! - deşi aş prefera să-mi rad sprâncenele şi să mănânc un sendviş cu şobolan. Spun cu un entuziasm sonor, care, indubitabil, îl face pe Alan să creadă că sunt schizofrenică:

— Mi-ar plăcea enorm să ies cu tine sâmbătă seara.

Imediat ce Marcus iese din raza vocii mele, formez

1471 şi-l anunț pe Alan că m-am răzgândit şi că întâlnirea noastră va consta într-o cafea rapidă. Apoi, o sun pe Michelle, să-i trag cel mai dur, mai îngrozitor şi mai retezător de elan scandal pe care l-a auzit vreodată în viața ei privilegiată din nord-vestul Londrei. încep prin a urla:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

„Michelle, aş prefera să nu mai dai numărul meu unor bărbaţi de care nu mă simt atrasă" şi sfârşesc smiorcăindu-mă: „Nu, ai dreptate, mulţumesc. Da, o seară în oraş, cu Alan, îmi va lua gândul de la Marcus. Şi de la Jasper, da".

Vă spun, uneori, mă urăsc cu adevărat.

După cum văd eu lucrurile, dacă eşti un bărbat la douăzeci de ani, prietenii tăi trăiesc pe lumea asta doar ca să-ţi

97

facă viaţa amară. îţi spun că eşti urât. Că ai o slujbă jalnică.

Maşina ta e de căcat. Prietena o să te părăsească. E felul lor de a te susţine. Dar. Eu sunt femeie. Şi dacă eşti femeie şi ai prietene, oricât de hidoasă, proastă sau neghioabă ai fi, ele sunt gata să-ţi spună că eşti minunată, că părul tău arată fabulos şi că ai făcut ce trebuia. Asta e menirea lor!

Aşa că, atunci când îi spun Tinei despre „întâlnirea" cu Alan, sunt uimită şi îngrozită când îndrăzneşte să fie lipsită de compasiune.

— Dacă nu voiai să te duci, trebuia să spui nu, zice ea scurt.

îi explic că e o stratagemă, să-l fac gelos pe Marcus.

— Dar, Helen, spune ea, lui Marcus nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Sunt oripilată. N-are nici măcar politeţea să-mi cânte în strună ?

— Tina, mă răstesc eu, e un fapt constatat ştiinţific că bărbaţii vor întotdeauna ceea ce nu pot avea.

Ea răspunde netulburată:

— Se pare că şi femeile.

Mă încrunt.

— Asta ce vrea să însemne ?

Tina pufneşte:

— Ştii ce înseamnă. Marcus e, la nivel de grădiniţă, de tot râsul. Este, dacă-ţi place Incredibilul Hulk, în formă.

Dar e şi un tembel cu puţa cât o gărgăriţă. Eşti în limbă după Marcus, pentru că nu-i pasă nici cât o ceapă degerată.

Şi, din cauza lui, eşti gata să ratezi o seară din viaţa ta cu un ciudat. E nebunie curată.

Nebunie ? E incredibil. E incredibil că una dintre cele mai bune prietene ale mele - pe care mă bazez să-mi confirme că, da, am luat decizia corectă să-mi

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

aranjez bretonul cu forfecuța pentru unghii într-un acces de plictiseală/să cheltuiesc salariul pe două săptămâni pe o pereche de pantofi cu toc aşa de înalt, că i-am purtat o singură dată şi am avut dureri cumplite de spate cinci

98

zile/să mă culc cu Jasper din prima seară, deşi el m-a întrebat după aceea: „Te culci mereu cu un bărbat din prima seară ?'7să calc cu putere un bărbat pe degetul de la picior când m-a pocnit cu servieta, înainte să-mi dau seama că era orb - nu e de acord cu mine!

O ignor şi nu mă mai obosesc să-i cer lui Lizzy o a doua opinie, pentru că am bănuiala că va fi la fel de bărbată în privința asta ca şi Tina. Ca formă de protest tăcut, la ora 13.00, îmi mănânc sendvişul cu ton şi un Dime Bar la birou, în timp ce răsfoiesc Daily Mirror. Apoi îmi dau seama că Tina e plecată la o sesiune de fotografie de modă, Lizzy participă la lansarea unui parfum, iar eu mi-am ratat masa de prânz. îmi petrec restul după-amiezii încercând să țin pasul cu fluxul de neoprit al Laetitiei de „mici sarcini" şi fiind iritabil de conştientă că îmi miroase gura a ton.

Plec de la muncă la şase punct şi mă duc direct la mama.

Sun la uşă. Nici un răspuns. Sun din nou. Foarte neobişnuit. Sun din nou. în sfârşit! O siluetă lunecă încet pe scări şi se apropie de geamul sablat. Clanc! Clanc! şi uşa din față se deschide lent.

— De când încui tu... încep eu, intrând în casă. Apoi, mă uit la ea, o văd pe mama. Şi îngheț din cauza şocului.

Arată ca moartea.

A fost mereu slabă (eu semăn cu tata), dar, în cele trei săptămâni de când n-am mai văzut-o, a slăbit cel puțin şase kile. Părul îi atârnă în lațe, murdar şi prea lung, fața ei suptă e lipsită de machiaj şi pielea îi e uscată ca hârtia.

Asta! O femeie care devorează paginile de frumusețe din Cosmopolitan, Marie Claire şi Vogue în fiecare lună (nu se oboseşte cu Girltime) şi care poate distinge între Berry Kiss şi Crimson Shimmer dintr-o privire! Care se exfoliază, se tonifică şi se hidratează cu religiozitate, care foloseşte ața dentară după fiecare masă, inclusiv după prânz (ține o periuță şi alte acareturi în cancelarie) şi face duş o dată dimineața şi încă o dată înainte de culcare. Şi ce poartă ?

99

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Un pulover maro, tricotat, cu cinci măsuri mai mare şi nişte pantaloni negri care atârnă pe ea. Arată ca o studentă.

— O, Doamne! zic eu, când îmi regăsesc puterea de a vorbi. Doamne, uită-te la tine! Mamă, arăți groaznic, groaznic! Eşti un schelet! Şi puloverul ăsta oribil! E vară!

Arăți ca o vagaboandă!

Mă priveşte fix şi tâmp. Ochii îi sunt inexpresivi. Apoi, zice:

— A fost al tatălui tău, şi începe să plângă. Suspine uriaşe, cu sughițuri şi zvârcoliri.

O apuc de mijloc şi, într-o jumătate de îmbrățişare ciudată, o duc spre un scaun. Isuse! E mai uşoară decât Grasu'! Ceea ce, recunosc, nu vă spune prea multe, dar înțelegeți ce vreau să zic. Imaginea ei, slabă şi emaciată, e aşa de respingătoare, încât mi-e greu să nu izbucnesc şi eu în plâns.

— Of, mamă, şoptesc eu, ce ți-ai făcut ? Când ai mâncat ultima oară, pentru Dumnezeu! In ce hal eşti! La naiba!

De ce nu m-ai sunat ?

Suspină aşa de tare, încât îşi înghite cuvintele în timp ce vorbeşte. Dar, deşi sunt nedesluşite, le aud, şi răspunsul ei e ca un cuțit care-mi sfârtecă inima:

— Te-am sunat.

începe din nou să plângă. Mă ghemuiesc lângă ea şi o legăn şi-i mângâi părul lins şi unsuros, iar suspinele ei devin şi mai adânci şi mai sălbatice, până când schelălăie ca un animal în chinuri.

— Uuuuuu, urlă ea, nu-mi amintesc...

înghit în sec.

— Ce nu-ți aminteşti, mamă ?

Sunt îngrozită, nu vreau să ştiu.

— Nu... nu mi-l pot aminti pe el, doar spitalul. Vreau să mi-l amintesc viu, dar - şi acum zbiară - nu pot! Nu pot! De ce nu pot ? Mi-l amintesc doar murind, o, Doamne, o, Doamne, e aşa de rău, cum poate cineva să îndure ?

închid ochii. Mi s-a făcut pielea de găină şi am un nod dureros în gât.

— Of, mamă, şoptesc eu.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lacrimile îmi înțeapă ochii, dar nu sunt lacrimi de durere, ci de vinovăție. Mă imaginez bând tequila din sticlă, destrăbălându-mă prin baruri, tăvălindu-mă goală cu Băiatul Maimuță, în loc s-o sun pe mama şi durerea devine acută - mă cutremur şi mă ghemuiesc sub povara gândurilor, ca şi cum ar fi lovituri.

Şi totuşi. Mă simt o escroacă. Detaşată. Neatinsă. Sentimentul e ca o experiență extracorporală - ca şi cum ne-aş vedea, pe mama şi pe mine, lipsită de pasiune, dintr-un alt loc. Urletele continuă până când mama se epuizează singură şi apoi, acestea scad până la intensitatea unui scâncet. Continui s-o mângâi pe păr şi grăsimea de pe el mi se lipeşte de mâini. Observ şi faptul că miroase. A nespălat. A stătut. Mama mea pute. O prind de umeri - îhh, îi simt oasele ascuțite pe sub piele - şi o scutur puțin.

— Mami! spun eu pe un ton sever, ca şi cum ar fi un copil mic. Ascultă-mă! O să-ți fac o baie şi, dacă vrei, te spăl şi pe cap. Te spăl şi între picioare, dacă nu reuşeşti singură. Ce zici ?

Mama înțepeneşte de groază - ca şi cum propria ei fiică s-ar fi oferit să-i facă un masaj la fundul gol.

— Cu siguranță că nu! chițăie ea cu o voce aşa de înaltă şi aşa de tare, că ar asurzi un liliac. Cum poți să sugerezi aşa ceva ? Dezgustător! Sunt perfect capabilă să mă spăl singură!

Mi-am zis că asta a scos-o din depresie. Cu toate astea, o conduc până în dormitor, dau drumul la robinete, torn în cadă un litru de spumă de baie şi o întreb unde e şamponul.

— Vreau să stai aici o jumătate de oră şi să-ți faci părul să scârțâie de curățenie, zic eu. O să-ți scot şi nişte haine curate, să te schimbi, pe pat.

Mama şovăie nesigură pe covorul din baie. Când o văd aşa fragilă, o strâng uşor în brațe.

— Relaxează-te în baia asta cu spumă, spun eu, fiind ruşinos de conştientă de faptul că vorbesc ca Lizzy în timpul celei mai enervante predici despre sănătate şi fru-

musețe. O să-ți iau un prosop curat din uscător. Nu te grăbi. Sunt jos, dacă ai nevoie de mine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

O las pe mama să se dezbrace, dezgrop un prosop din uscător şi mă duc la şifonierul ei. Aleg nişte chiloţi albi şi un sutien asortat, o bluză bleu de bumbac, o centură bej şi o pereche bleumarin de ceea ce oamenii vârstnici cred că numesc pantaloni de toată ziua. Luminos, cu gust, dar nu prea vulgar în faţa morţii. Ii pun hainele pe pat când simt mirosul cearşafurilor.

Nu vreau să mă laud, dar nu sunt exagerat de curată.

Ţin la fel de multe ceşti verzi de prost-gust şi pline de mucegai pufos sub pat la fel ca oricare altă femeie. Dar când cearşafurile cuiva miros a rânced şi a brânză Brie maturată, până şi eu recunosc că e urgent (şi vorbesc serios când zic „urgent") nevoie să pun maşina Zanussi în funcţiune. Scot învelitoarea de pe pat, scot cearşaful şi feţele de pernă - zboară dintre ele şi o bluză de pijama veche, aşa că o înşfac şi pe ea -, bag totul în maşina de spălat, torn o cantitate generoasă de Perşii şi răsucesc butonul pentru spălare cu fierbere. Apoi, cobor pe scări până în bucătărie.

Prioritatea mea e s-o fac pe mama să mănânce. Deschid frigiderul - frigiderul spre care mă îndrept întotdeauna cu precizie de fiecare dată când îi vizitez pe părinţii mei ştiind sigur întotdeauna ce conţine: A) mousse de ciocolată, B) somon afumat, C) fructe exotice, D) brânză scumpă, E) lasagna cu legume făcută în casă, F) suc natural de ananas. Cu alte cuvinte, tot ceea ce frigiderul meu oropsit, de lumea a treia, nu conţine niciodată. Astăzi însă, frigiderul corporatist al părinţilor mei, gras ca un motan, e lipsit de bogăţiile sale. Conţine: A) o cutie de iaurt cu piersici (expirat de o săptămână), B) o roşie scofâlcită, C) o porţie microscopică de brânză Edam, D) o ciocolată mică Dairy Milk, E) un pachet de fulgi de porumb, F) un exemplar din Firma lui John Grisham.

Isuse. (Nu vreau să zic că şi Isus e înăuntru, vreau să zic că... o, Doamne.)

Pun fulgii de porumb în cămară şi Firma în raftul cu cărţi. Nu ştiu ce să mai fac. Să dau o fugă până la Tesco, care e deschis non-stop ? Sau să dau cu aspiratorul în sufragerie ? Mă gândesc că, dacă mama s-a înfometat până acum, poate să mai rabde câteva ore. Fac curat în hol şi încet-încet prin toată casa. Sincer, mă tem de ce voi găsi.

Şi temerea mea e justificată.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Arunc o privire într-o pungă de plastic care-şi vedea şi ea de treabă lângă suportul pentru umbrele şi descopăr că e plină-ochi cu plicuri. Plicuri maro, albe - toate, nedeschise. Cu inima strânsă, scot unul. Ii e adresat doamnei C. Bradshaw. Pe spate, tipărit mic, cu verde, scrie:

„In caz că nu e livrat, vă rugăm returnați lui: John Lewis SRL". O deschid. E un extras de cont al mamei mele, de acum două săptămâni. Datorează patruzeci şi trei de lire pentru un ibric Philips.

înfrigurată, întorc punga de plastic cu susul în jos şi-i scutur conținutul pe podea. Facturi la gaze, facturi de telefon, facturi pentru cărțile de credit, facturi la electricitate. E şi o scrisoare de la avocatul nostru, Alex Simpkinson - datată cu cincisprezece zile în urmă - şi care spune că bunurile, datoriile şi obligațiile tatălui meu trebuie evaluate, pentru a completa certificatele de autenticitate, că mama ar trebui să-i transmită lui orice sarcină de care nu vrea să se ocupe, că va lua legătura cu ea imediat ce va fi în posesia tuturor detaliilor relevante, şi că, între timp, dacă are nevoie de vreun sfat, să nu ezite să-l contacteze. Tremur de - nici nu ştiu de ce anume - stres ? şoc ?

tristețe ? Dar deschid sumbră, metodică, fiecare plic şi pun fiecare comunicare într-unui dintre cele trei teancuri, potrivit cu statutul ei. Nu am puterea să o atac pe mama cu subiectul ăsta acum. Şi, în momentul ăsta, nu cred că ea are puterea să fie atacată.

Restul parterului e, din fericire, destul de ordonat. Abia în salon fac următoarea descoperire şocantă: un teanc nou-nouț, roz, din Financial Times. Mai exact, douăzeci şi patru de numere, inclusiv cel de azi, stivuite frumos în

spatele scaunului tatei. Ochelarii lui pentru citit şi o cutie cu trabucuri Cohiba zac pe noptieră, iar papucii lui roşii, de catifea, sunt sub ea. Mă simt ca Hercule Poirot. Iar mama s-a transformat în domnişoara Havisham. Această presimțire sumbră e confirmată de un țipăt venit de sus, care-mi sfâşie timpanele.

Galopez până în dormitorul mare, sărind câte două trepte. Ce mai e acum ? Mama, înfăşurată într-un prosop, cu părul picurând de apă, zbiară:

— Fată proastă, ce-ai făcut ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi înghit răspunsul instinctiv, care e: „Vrăjitoare bătrână, nebună şi nerecunoscătoare", şi zic - încercând galant să-mi păstrez un ton calm:

— Ce am făcut ?

Ce am făcut e că am comis cel mai hain, mai nesăbuit, mai criminal act de vandalism din istoria lumii. Am spălat aşternuturile mamei şi bluza de pijama a tatei într-o maşină de spălat Zanussi cu Perşii din abundenţă, la temperatura extrem de mare de nouăzeci şi cinci de grade, exterminând astfel pentru totdeauna nespus de preţuitul miros al lui Maurice Bradshaw.

îmi petrec restul serii cerându-mi iertare, dereticând, linguşind, consolând şi hrănind cu forţa. Fac un drum de urgenţă până la Tesco şi cumpăr supă cu spanac, căpşuni, avocado, brânzică de casă, banane, pâine integrală, unt, paste, sos de roşii gata preparat, salată la pachet, somon proaspăt şi o pungă de alune braziliene. în mare parte, le iau la sfatul lui Lizzy - o sun de pe mobil, în timp ce depăşesc un camion pe Al. Se pare că nevoile mamei cer vitamina B6 din abundenţă, care, spune Lizzy, îi va „aduce culoarea în obraji" - lucru de care mă îndoiesc - şi se găseşte în „carne, peşte, alune, banane, avocado şi cereale integrale".

Mi-e ruşine să recunosc că nu ştiu exact ce înseamnă o cereală integrală, aşa că iau restul. Preiau iniţiativa şi cumpăr Sugar Puffs şi hârtie igienică. Nu sunt deloc

încântată când mama reuşeşte să dea gata o jumătate de cutie de supă de spanac, o felie de pâine cu unt şi anunţă că „e plină".

Mârâi:

— Măcar ai mâncat ceva, şi jur să mai lucrez la ea mâine.

O fac să ia un drajeu cu vitamine, o trimit în patul

proaspăt făcut şi-i spun că revin să văd ce face mâine-dimineaţă, la prima oră.

Când, în cele din urmă, intru clătinându-mă în apartament, e aproape miezul nopţii. îl sufoc pe un Grasu' supărat, care se zvârcoleşte, cu o atenţie nedorită, apoi mă duc la telefon şi-l sun pe Alan cel unsuros.

-Alo?

Are vocea răguşită, ca şi cum l-aş fi trezit din somn.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Sunt prietena lui Michelle, spun eu pe un ton dur, hotărât.

— La ce oră mă su... strigă el.

îl întrerup.

— Te-am sunat să-ți spun că nu mă întâlnesc cu tine mâine-seară şi în nici o altă seară. Nu avem nimic în comun, aşa că n-are rost.

Sunt gata să pun receptorul jos, când intervine el, treaz de-a binelea şi stropind cu salivă de furie.

— Mă suni la ora asta criminală! Ca să mă anunți că tu, în infinita ta înțelepciune, mă ştergi de pe listă! Şi presupun că o să mă şi informezi că nu sunt eu de vină, ci tu...

îi retez enervarea logoreică cu un dispreț sonor.

—Ăsta e un telefon de curtoazie, prin care vreau să-ți spun să nu mă mai suni. Ți-am cerut asta şi la U-Bar, dar, în aroganța ta infinită, ai sunat. Şi nu, Alan, nu e vina mea, ci a ta.

Apoi, las receptorul scos din furcă şi mă prăbuşesc în pat. Sunt abulică, zăpăcită şi amețită de nelinişte din cauza mamei. Dar chiar şi aşa, după ce l-am sunat pe Alan, mă simt un pic picuț piculeț mai bine.

Capitolul 12

Cel mai mult am urât la şcoală muzica. O uram chiar mai mult decât matematica. Eram o analfabetă la muzică.

Indiferent cât de mult şi de tare strigau la mine şi indiferent de câte ori mă puneau să lălăi : „do, re, mi, fa, sol, la, si, do !", notele rămâneau o adunătură de virgulițe negre bizare pe pagină. Pentru mine, un „tremolo" era o marcă de chipsuri. Totuşi pe la şapte ani, încă mai eram terorizată să învăț cu casetofonul. In timpul prânzului! îmi era groază de lecțiile alea chiar mai mult decât mă îngrozea Prinzătorul de copii din Chitty Chitty Bang Bang. Nu-mi amintesc decât că mă ghemuiam înfricoşată în camera de muzică, cu un grup de alți nefericiți, în timp ce ei cântau Frère Jacques, iar eu mimam.

Apoi, într-o zi nefericită, mi s-a cerut să cânt solo şi s-a produs fiascoul. Am fost etichetată în fața întregii clase drept o afonă parşivă. îmi venea să mă dezintegrez de ruşine. Dar, în dimineața următoare, m-am trezit simțindu-mă altfel - uşoară, nerăbdătoare şi minunat de liberă. Gata cu lecțiile cu casetofonul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Pentru vecie. Şi, când privesc în urmă, la cele mai mari traume ale vieții mele - lecțiile cu casetofonul, faptul că nu mi se permitea să-mi fac găuri în urechi - văd că toate au ceva în comun.

Oricât de zguduitoare au fost la vremea lor, şi-au găsit sfârşitul. Problema cu moartea e că n-are sfârşit.

E prezentă iar şi iar şi iar. Uneori, uit că s-a întâmplat. Sau nu pot să cred. Dar apoi, îmi amintesc. Şi pot să nu cred cât vreau eu, dar tot nu se sfârşeşte. Mama frunzăreşte obsesiv albumele foto. De parcă - fiindcă imaginea tatei e aşa de clară în tehnicolorul hârtiei Fuji - nu se poate să fie mort. Eu, între timp, sunt nedumerită. Nu ştiu dacă mama e în starea asta pentru că l-a iubit pe tata sau pentru că a rămas singură.

Se înviorează cu siguranță când îi spun că eu şi Jasper nu mai suntem împreună. Până când nu-i spun că sunt singură - ce expresie ridicolă! fiecare persoană din lume e singură, chiar şi Tina, care a fost identificată în mod senzațional drept genul eu-şi-soțul-meu - mama se poartă rece cu mine. De parcă „dispariția" tatălui meu, cum o numeşte ea, ar fi vina mea! Păi să mă scuzați, dar nu eu am gătit ultima picătură de colesterol. Ea continuă să facă comentarii acide, de genul: „Era singurul meu prieten apropiat. Ce-ți pasă, tu ai rețeaua ta de sprijin". Şi care ar fi acea „rețea de sprijin" ? Luke, care-mi spune să țin fruntea sus ? Michelle, care mă ceartă că am fost „cățea" cu Alan şi care mă întreabă dacă nu-mi pierd cumva mințile ?

Laetitia, care declară - când îi explic că am întârziat fiindcă am avut o ceartă cumplită cu mama în legătură cu anularea abonamentului la Financial Times — „Păcat. Dar trebuie să fii uşurată că el s-a dus aşa de repede. Doar nu voiai să sufere".

Insă când mama se răsteşte, nu mă răstesc şi eu la ea.

De exemplu, nu spun: „A fost singurul meu tată. Pentru tine e în regulă, poți să te recăsătoreşti". în schimb, îmi petrec toată săptămâna agitându-mă şi frământându-mă, s-o fac să mănânce mai mult. Cumpăr Cartea de bucate a bunei gospodării - o cărțoaie opresivă, de 567 de pagini - şi decid că, de acum încolo, îmi voi dedica fiecare sâmbătă, plus lunea şi miercurea, îngrăşării mamei

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

şi distragerii ei de la gândul văduviei. Din păcate, acest plan cere să-mi sacrific viaţa socială şi să învăţ să gătesc.

îl sun şi pe agentul imobiliar local, care a sunat-o pe mama miercurea asta (am convins-o marţi să înceapă să răspundă la telefon) şi i-a spus că a auzit că „se gândeşte să se mute". Traducere: auzise că soţul ei a dat ortul popii, a presupus că văduva se va restrânge într-o căsuţă şi a decis să-şi asigure un profit gras, bătând-o la cap să vândă prin intermediul lui.

107

De bună seamă, întâmpin confruntările cu aceeaşi bucurie cu care aş primi la masă un martor al lui Iehova.

Dar, destul de ciudat, telefonul ăsta îmi face plăcere.

Beatitudinea resimţită după ce l-am dezumflat pe Alan trebuie că dă dependenţă. Sun la Rodney & Carter, după ce mi-am făcut dinainte nişte notiţe veninoase. Mă ridic în picioare (Lizzy spune că asta promovează îndrăzneala) şi cer să vorbesc cu domnul Rodney. Apoi, adopt vocea Lindei Blair în Exorcistul şi mârâi:

— Tata a murit acum treizeci şi şase de zile şi mama mea, văduvă, e copleşită de durere, iar tu, tu, urmăritor de ambulanţe, o suni şi încerci să storci bani de la ea! Sper că eşti mândru de tine! Mă dezgusti - jefuitor de morminte ce eşti!

Judecând după scuzele lui bâlbâite, servile şi tremurătoare, până şi agenţii imobiliari se tem de posesia demonică.

Le sun şi pe câteva dintre prietenele mamei. Conform spuselor ei, „au abandonat-o". Din câte-mi pot da seama, asta nu-i întru totul adevărat. Verific mesajele înregistrate pe robot care au fost ignorate şi descopăr că vechea ei prietenă Vivienne a sunat de nouă ori. Buni Fio a sunat de paisprezece ori. Mi se strânge inima când îi aud vocea spartă, ascuţită. Pare complet nedumerită. „Cecelia, eşti acolo ? Alo ? Alo ? Maşinăria asta e stricată ? Alo ?"

Uitasem de buni Fio. Bine, am uitat de ea aşa cum uiţi de programarea la dentist. O sun mai întâi pe Vivienne.

Primele mesaje ale lui Vivienne sunt de genul: „Cessy, sunt Viv. Sper că eşti bine, dă-mi un ţâr când ai un moment liber. Ştii că sunt aici, dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi. Sună oricând, noapte sau zi". Mesajele ei mai recente

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

sunt mai mult de genul: „Cecelia! Sunt Vivienne. Sunt foarte îngrijorată. De ce n-ai sunat? Am făcut ceva care te-a jignit ? Sună-mă, te rog. Mor să... sunt disperată să te văd. Ar trebui să luăm prânzul împreună".

Reiese, când o sun pe mama, că Vivienne chiar a vizitat-o de două ori, acum trei săptămâni. Prima oară, a trecut

s-o invite pe mama „să ia o îmbucătură la prânz, luni" şi ca să-i anuleze mamei invitația la un dineu sâmbătă seara, aranjat cu cinci zile înainte ca tata să-şi pună aşa de egoist pantofii ăi buni cu şiret şi să-i dea peste cap lui Vivienne planurile de masă.

La a doua vizită, Vivienne i-a adus mamei un pandişpan, o copie lucioasă a revistei OK şi un bilet gratis la un spectacol al unui teatru obscur, în care fiul ei, Jeremy, un viitor Rupert Everett, are un rol minor (îl joacă pe Rosencranz). Cuvintele ei exacte au fost astea: „Nu ai nevoie decât de un bilet, nu ?" îi spun mamei că, deşi Vivienne a făcut rău, intenția ei a fost bună şi că trebuie să-i mai acorde o şansă. între timp, îi spun lui Vivienne - o prind pe mobil între Harley Street şi salonul de coafură - că mama nu are nici o intenție să fure soțul alteia încă şi, mai mult decât atât, la Sainsbury's, pieptul de pui se vinde şi la bucată. Aşa că o ieşire în oraş nu va fi o problemă şi, având asta în vedere, sper ca invitația ei la restaurant să fie repetată începând chiar de acum.

Vivienne e agitată şi se bâlbâie.

— Helen, e mai mult decât bine-venită, ştii asta, ciripeşte ea. Dar trebuie să ştii că m-am gândit, în primul şi în primul rând, la ea. Vom fi cinci cupluri! Noi, familia Elworthy, familia Williams, familia Schneck şi familia Struther! Ultimul lucru pe care mi-I doream era să-i pun sare pe rană.

Trec cu vederea faptul evident că cel puțin trei dintre oaspeții ei au legături extraconjugale şi îi explic că, deşi va fi cu siguranță dureros pentru mama să se afle în mijlocul acestor prototipuri ale fericirii conjugale, fără îndoială că ar prefera asta în loc să stea acasă singură, mâncând o bucată de brânză Edam în fața televizorului, uitându-se la Ştirile de la ora cinci. Rezultatul? Mama îmbrăcată în negru din vârful capului ei încăpățânat, până în tălpile ei sfidătoare - se duce la bal.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

între timp, eu stau acasă singură, mănânc o bucată de brânză Edam şi mă uit la Ştirile de la ora cinci. E o bucurie şi o plăcere. Singura muscă din lapte e Grasu', care scurmă prin mâncare ca o fată de clasa a Vl-a aflată la regim, apoi se îndreaptă leneş spre hol, unde miorlăie, miaună şi zgârie furios, fără milă, fără rost, covorul bej al lui Marcus.

— Taci odatăăăăăă! zbier eu de pe canapea. Nu mai am energia necesară împăcării unui copil-problemă.

Cinci minute mai târziu, intru în dormitor, să-mi iau o jachetă de lână, şi-l găsesc pe Grasu' stând pe vine în sertarul meu cu lenjerie intimă. Pentru o fracțiune de secundă, sunt nedumerită. De ce ? Sunetul şuierat al jetului de pipi îmi lămureşte repede şi neplăcut enigma.

— Rahat mic ce eşti! mormăi eu când îmi dau seama că - dacă nu vreau o pată de pişat isteric de abstractă pe podeaua dormitorului - nu pot face nimic altceva decât să-l aştept să termine. Mă apropii tiptil de sertar şi mut pe furiş lenjeria mea cea mai sexy, cu danteluțe, departe de zona lui de acțiune, de sub fundul lui.

Ca o stăpână responsabilă de animal de casă, sunt conştientă că psihologii animalelor de companie ne sfătuiesc cu tărie să nu folosim nici o formă de „tehnică punitivă".

Ce păcat. Când Grasu' sare triumfător din sertarul meu plin de urină, îl ajut să înainteze cu o palmă de intensitate medie. O ia la goană, se ghemuieşte ca o Nemesis îmblănită la capătul holului şi rămâne în greva foamei toată duminica. Luni dimineața, sun la serviciu, îi explic Laetitiei, care e rece ca gheața, că am o „durere de dinți" şi mă duc cu pisica la veterinar. La Megavet. Tremur de nerăbdare şi de frică. Tresar, când îmi amintesc recentul schimb ruşinos de replici cu Tom. Poate că va fi de gardă un alt veterinar. Şi totuşi...

Tom îmi face semn să intru în sala de operații fără vreun semn de recunoaştere sau de căldură.

— Care-i problema ? zice el, când îl descarc pe Grasu' din cuşca lui Pet Voyager - se agață cu disperare de latura

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

verticală, ca un pasager de pe Titanicul care se scufundă - direct pe masa chirurgicală.

— Păi, zic eu emoționată, şi-a pierdut apetitul. Şi mă evită. De asemenea, a avut diaree.

Expresia lui Tom devine şi mai dezaprobatoare.

— De când durează asta ? zice el rece.

Asta nu-i un vers dintr-un cântec ? gândesc eu, dar nu îndrăznesc s-o spun. Sunt disperată să-i cer iertare lui Tom, dar sunt prea sigură că voi fi respinsă.

— Nu sunt foarte sigură, zic eu, frământată de vinovăție, dar [ghiogâlț] se poate să fie o săptămână, poate două.

Tom ridică dintr-o sprânceană.

— Şi ai încercat să faci o programare ? zice el pe un ton neîncrezător.

— Nu, încep eu, n-am crezut că...

Tom mă întrerupe. Pare să se fi transformat într-o versiune mai morocănoasă a fostului meu director de şcoală generală.

— Nu, nu ai crezut, se răsteşte el. Altceva ? A vomat ?

Diareea s-a menținut ?

Clatin nefericită din cap.

— A fost o singură dată, dar ere... sunt destul de sigură.

Tom se uită fix la mine.

— Descrie-mi-o.

Ce romantic.

— Păi, zic eu pe un ton uşor condescendent, era maronie şi apoasă. Ca diareea, de fapt.

Isuse! Ce vrea de la mine ? Tom pare dezgustat şi nu sunt foarte sigură că asta se datorează descrierii mele poetice a excrementelor lichide.

Spune răstit:

— La o pisică tânără, astfel de simptome pot fi primele semne ale leucemiei, ale SIDA feline sau a PIF - o boală oribilă, care debutează cu diaree şi refuzul mâncării şi se termină cu probleme respiratorii. Nu există vaccin împotriva ei.

Sunt împietrită.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Leucemie, SIDA sau PIF ? şoptesc eu, fără să-mi dau seama că PIF există doar de o secundă, dar fiind sigură că Grasu' suferă de asta, de SIDA şi de leucemie - şi totul e doar vina neglijenței mele egoiste.

Tom încuviințează sumbru.

— Deci, zice el, dacă nu-i prea mare deranjul, vreau să ştiu dacă fecalele lui conțineau vreo urmă de sânge. Se întindeau ? Semănau la culoare cu bila ? Şi a băut sau a urinat mai mult decât e normal ?

Clatin din cap în privința întrebării referitoare la caca şi şoptesc:

— Nu sunt sigură în privința urinei.

Tom continuă.

— O să-i fac nişte teste ale sângelui. O pisică aşa de tânără n-ar trebui să aibă probleme de-astea, ar trebui să mănânce, să bea, să facă pipi şi caca aşa cum e normal.

Dacă o pisică are diaree, nu mai stai pe gânduri. Dacă se deshidratează cu doisprezece-cincisprezece la sută, e mort.

Suspin:

— O, nu! şi, cu o voce mică şi demnă de milă, adaug:

Grasu' n-o să... el n-o să... moară, nu ? Sunt gata să izbucnesc în lacrimi şi să mă raportez singură la RSPCA.

Colțul gurii lui Tom tresare şi el spune:

— Vom primi rezultatele de la laborator mâine.

Sunt slăbită de remuşcare şi ruşine, şi groază. Privesc

în tăcere cum Tom palpează abdomenul plin de şunci al lui Grasu', îi deschide fălcile cu forța şi se uită în gâtul lui, apoi ridică buza într-un rânjet (a lui Grasu', vreau să zic - buza lui Tom deja rânjeşte disprețuitor). Apoi, îl apasă pe Grasu' uşor, să stea ghemuit, îl imobilizează într-o îmbrățişare fermă şi - spre indignarea sa zgomotoasă, şuierată - îi introduce un termometru plin de unsoare în fund.

— Gata, prietene, murmură el pe un ton blând, grav.

Inima îmi bate cu putere. în cele din urmă, scoate termometrul şi spune tăios.

— Are puțină febră.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dau din cap amărâtă. Apoi, o cheamă pe malefica şi botoasa de Celine, rade câte un pătrăţel de blană de pe fiecare din labele din faţă ale lui Grasu', şterge cu un tampon fiecare petic ras şi - în timp ce Celine îl ţine pe Grasu', iar eu îmi doresc s-o muşte şi, dacă are SIDA, să-i dea şi ei - ia câte puţin sânge din fiecare venă. Apoi, îl pune în două tuburi transparente, unul cu capac roz, celălalt, cu capac portocaliu.

Având în vedere emoţiile de montagnes russes prin care a trecut, Grasu' nu-i chiar aşa de revoltat pe cât ar trebui să fie. Emite un mârâit profund, grav, furios, dar nu încearcă să sară. Trădătorul chiar îi permite lui Tom să-l cântărească, în timp ce eu, reaua care a abuzat de el, îmi înghit lacrimile tardive de penitenţă. Tom se apleacă, îl mângâie pe Grasu' pe cap şi—I azvârle înapoi în cuşca lui Pet Voyager.

îmi aruncă o privire, pare să ezite, apoi spune - pe un ton ferm, dar nu foarte plin de ură:

— Pisica asta ia proporţiile unei madame de budoar.

Dar sunt sigur că n-are nimic. Probabil că a mâncat ceva nasol. Sau a fost afectat de o supărare sau de un stres recent. Orice schimbare în stilul de viaţă, chiar şi mutarea unei canapele, o poate înfuria şi pe cea mai echilibrată pisică. Stare de spirit ce poate fi livrată în forma distinctivei jalbe maronii. Vreau să-l înfometezi astăzi şi-ţi voi da provizii pentru trei zile dintr-o mâncare specială pentru pisici, fără condimente. Apoi, dacă se simte bine, îl pun pe Grasu' la regim de slăbire. Şi o să te anunţ când vin rezultatele de la laborator. Dar, dacă vomită sau are iar diaree, adu-l la mine imediat.

Încuviinţez dând din cap umilă şi şoptesc:

— Deci există o umbră de speranţă pentru Grasu' ?

Tom se întoarce cu spatele - să tuşească, cred - apoi zice sever:

— Mai mult decât o speranţă. Vrei să ştii care-i adevărata lui problemă ? E băiatul mămicii!

Cu asta, întocmeşte factura (exorbitantă), îmi înmânează „pachetul de recuperare" şi face semn cu capul către următorul client. Spune „Pa", dar se uită puţin pe lângă urechea mea când zice asta. Mă duc acasă, îl bibilesc pe Grasu' şi simt că mi-e ruşine de mine însămi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi acord singură o zi liberă în continuare şi stau trează toată noaptea de luni, rugându-mă. Tom mă sună la birou, marți, la 11.39, ca să mă informeze - pe un ton expeditiv - că Grasu' e bine, cu excepția unui mic exces de globule roşii, ceea ce ar putea arăta că are viermi. Mă duc fuga la Megavet imediat după serviciu. Tom apare pentru scurt timp, ca să-mi dea o pastilă şi un sfert de vermifug (pentru că Grasu' e aşa de gras), într-un plic alb cu albastru.

— Dacă vomită într-o jumătate de oră, n-a digerat-o, zice el, cam la fel de rece ca un urs polar înghețat bocnă.

Dacă vomită mai târziu, e în regulă, doar i-a deranjat puțin stomacul.

îmi ia patruzeci de minute bune până când reuşesc să împing pastila pe gâtul lui Grasu. Apoi, petrec încă douăzeci de minute, să-mi dau cu antiseptic pe răni. Sunt furioasă şi tulburată. O sun pe Tina. E plecată. O sun pe Lizzy. E plecată. Aşa că o sun pe Michelle. Care mi-a trântit o bârfă supradimensionată despre Sammy, aşa că mi-e datoare.

Mai întâi, îi contracarez indignarea care încă o mai stăpâneşte în privința lui Alan cel unsuros.

— Michelle, sinceră să fiu, sunt cam depresată zilele astea, încât am considerat că n-ar fi cinstit, ştii tu, să-l împovărez.

După ce termin cu prostiile, trec la ce mă interesează pe mine - tunând şi fulgerând despre Tom. Nu sunt prea

sigură cum aş fi vrut să reacționeze Michelle, dar ea face un spectacol satisfăcător. Măi, pare să fie o pramatie de om! Nu-i datorezi nimic! Ce nenorocit! Să se joace cu sentimentele tale aşa! Dar nu-ți face griji! O s-o lase mai moale!

E mult prea încordat! Etc.!

Sunt destul de înflăcărată şi inspirată ca s-o consult într-o problemă care mă frământă de un timp. Mi-e dor de Jasper. Mă tot gândesc la el. Vreau să-l sun. Din nou, Michelle îmi face pe plac. E un tip grozav şi ar trebui să încerc. încurajare şi permisiune! Aşa că încerc.

Spre neîncrederea şi încântarea mea, Jasper e „fericit" să mă audă. Ar fi „beton" să ne întâlnim cândva.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ce ți-ai aranjat pentru mâine-seară ? zic eu (dacă o ascultă o oră pe Michelle, chiar şi Luke ar începe să vorbească exact ca una dintre „nevestele de la Hollywood").

— Sunt acasă, zice Jasper tărăgănat. Ce-ar fi să treci pe-aici ?

Mă frământ cu o plăcere cochetă şi torc la telefon:

— Aş putea să fac asta...

Pun receptorul la loc, simțind că mi se învârte capul.

Jasper Sanderson & Helen Bradshaw. Revenirea! Ca să împrumut o faimoasă frază jasperiană: Michelle - ai jucat excelent. Mă duc direct la sertarul meu (dez-profanat) cu lenjerie şi încep să-mi aleg chiloți.

Capitolul 13

Dacă eu şi Tina vrem s-o enervăm vreodată pe Lizzy, ceea ce facem frecvent, îi spunem „Fata Mogadon". Asta din cauză că Pura şi Neîntinata Elizabeth e îngrozită de zbor şi, înainte de a pune măcar degetul mic de la picior într-un Boeing, trebuie să înghită o pastilă mare de Nitrazepam. Desigur, a încercat hipnoterapia, acupunctura şi

ceaiul de mentă la început, dar - spre amuzamentul nostru secret — acestea n-au dat nici cel mai mic rezultat şi Neprihănita a trebuit să recurgă la droguri legalizate.

Dar nu eram chiar aşa de rele. Cu câtva timp în urmă, am petrecut douăzeci de minute epuizante în birou, încercând s-o convingem că Dumnezeu chiar a vrut ca oamenii să zboare.

— Lizzy, a zis Tina cu un aer superior, eu zbor aşa de des, încât nici nu mă mai gândesc la asta. Un avion e ca un autobuz pentru mine.

Simțindu-mă lăsată pe dinafară, am adăugat liniştitor:

— Toate statisticile arată că e mult mai probabil să mori într-un accident de maşină.

Chiar am demonstrat - cu un avion construit de urgență, dintr-o circulară despre folosirea ilegală a taxiurilor plătite de firmă în scop personal - cum presiunea aerului forțează avionul să stea la 10 000 de metri, în loc să cadă din cer ca o piatră de 360 000 de kilograme.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Asta dacă nu se rup aripile, ne-a întrerupt Laetitia, care urăşte să fiu distrasă de la muncă. Atunci, plonjează spre sol ca un cârnat mare.

Din nefericire, Lizzy descoperă întruna noi pericole.

„Cum rămâne cu turbulenţele în aer clar!?" „Cum rămâne cu deschiderea necomandată a voletelor din bordul de atac! ?" „Cum rămâne cu vrăbiile absorbite în motor! ?" Când îi linişteam aceste temeri, Lizzy revenea cu un atu: „N-ai de unde să ştii. Accidentele de avion se întâmplă. Ai putea fi tu victima. Nu există garanţii".

Până acum patru luni, când a murit tatăl meu, nu puteam să-i înţeleg temerile lui Lizzy. înainte de moartea tatălui meu, eram invincibilă. Citeam despre un cuplu aflat în luna de miere, al cărui avion a izbucnit în flăcări deasupra unei mări de turcoaz, despre o femeie înjunghiată pe când se întorcea acasă de la serviciu, despre nişte prieteni care au fost aruncaţi în aer în timp ce beau într-un pub, într-o noapte caldă de vară, despre un tânăr împuşcat

într-o staţie de autobuz şi mi-era milă de ei şi treceam mai departe. Ştiam că asemenea lucruri li se întâmplă altora.

Acum, citesc despre alţii şi mă identific cu ei. Izbucnesc în plâns, sunt furioasă şi obsedată. îmi închipui ultimele momente lipsite de griji, de dinaintea morţii lor. Mă întreb dacă au înţeles momentul morţii în sine. Sufăr pentru bietele lor familii răvăşite, pentru mama îndurerată, care spune: „De ce el ? De ce se duc întotdeauna cei buni ?" Logodnicul, palid şi cu ochii roşii, şopteşte: „Ea era viaţa mea. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat una ca asta".

Vreau să consolez, dar compasiunea mea e vampirică. Mă hrănesc plină de regrete din durerea lor, cu dezgustul şi obsesia monomaniacă a unui bulimic ce devorează o prăjitură cu ciocolată. Acum, am gura uscată de frică. Mă scol dimineaţa şi mă gândesc: „Asta ar putea fi ziua în care voi muri". îmi simt inima bătând şi-mi spun: „S-ar putea opri în orice clipă". Sigur că încerc să gândesc raţional:

„Controlează-te, vacă proastă". Dar apoi îmi spun că prinţesa Diana nu s-a sculat în dimineaţa zilei de 31 august 1997 ştiind că în ziua aceea va muri. Şi oamenii chiar se prăbuşesc şi mor - oameni care, aş putea adăuga, mănâncă mai

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

puține batoane Dime decât mine şi fac sport mai regulat, nu o dată pe lună. Nu există garanții. Sunt neliniştită.

Iritabilă. încordată. Dacă nu fac ceva anume, ceva care să-mi placă - cum ar fi să mă uit la Xena, Prințesa Războinică, să citesc cărți polițiste sau să dorm —, mă simt golită şi detaşată de lume şi, în lipsa a ceva mai bun, emoția mea de bază e teroarea.

De exemplu. în weekendul trecut, Tina s-a dus cu maşina în Lake District, la un festival de regulat, cu Adrian, prototipul bărbatului - pe care, până acum, am reuşit să-l evit, fiindcă nu mă simt în stare să-mi manifest uluirea necesară pentru prima noastră întâlnire -, iar Escortul ei s-a stricat pe şosea, la 300 km/h. A povestit aşadar despre întâlnirea ei cu o moarte prematură şi violentă de parcă ar fi fost un basm! Ceva de genul:

— Aveam 130 km/h, pe banda din mijloc, şi am auzit o bubuitură sub maşină. Ca şi cum ar fi căzut ceva. Şi noi continuam să mergem înainte în cutia asta nenorocită!

Fără accelerație, fără motor, fără cutie de viteze! Adrian țipa, dar am reuşit să trag pe marginea drumului. Nu m-am panicat. Mi-am spus: „Bum, la naiba, maşina s-a stricat".

Iar frânele au ținut. S-a dovedit că se rupsese cureaua de distribuție. M-a costat o avere s-o înlocuiesc.

Astea au fost ultimele ei cuvinte lipsite de griji pe marginea subiectului.

I-am spus:

— Tina, promite-mi că vei fi atentă. Iar ea m-a privit ciudat şi a zis:

— Iau anticoncepționale.

între timp, eu zac în pat şase zile mai târziu, cu gura uscată, tremurând ca o babă, rememorând în mod repetat scenariul ca pe o melodie obsedantă din concursul Eurovision. Pulsul îmi creşte şi-mi spun: „Tina, ai fi putut muri atât de uşor. Sunt foarte multe motive din care ai fi putut muri atât de uşor. Puteam să ajung la birou luni şi s-o aud pe Laetitia spunând: « Ai auzit de Tina ? E moartă. A murit într-un accident de maşină în weekend »". Moartea e aşa de întâmplătoare! Tremur, transpir, respir greu... Ce-ar fi fost dacă ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

în timp ce eu mă lupt cu faza mea nevrotico-psihotică, mama depăşeşte faza lui „ce-ar fi fost dacă". E posibil ca faza lui „ce-ar fi fost dacă" să fie contagioasă, iar eu să mă fi molipsit de la ea. Deoarece, în săptămânile care au urmat descoperirii muntelui de hârtie roz şi a frigiderului literar, a devenit obsedată. Ce-ar fi fost dacă l-ar fi obligat pe tatăl meu să-şi micşoreze raţia de ouă ? Dar dacă i-ar fi poruncit să facă o plimbare scurtă după cină ? Ce-ar fi fost dacă i-ar fi cumpărat Un mod uşor de a te lăsa de fumat de Allen Carr ?

La care nu puteam decât să-mi răspund în minte: „Ce-ar fi fost dacă tatăl meu era o altă persoană - mai ales una

care să nu provină dintr-o familie des afectată de boli de inimă?" în faţă, îi spuneam:

— Mamă, te rog, nu te tortura. Ai făcut tot ce-ai putut.

Dacă urma să se întâmple, nu aveai ce să faci. Şi, oricum, ştii că tata nu te-ar fi ascultat. Chiar dacă aceste platitudini împovărătoare erau la fel de noi şi uimitoare ca şi ştirea că un fotomodel se întâlneşte cu o vedetă rock pot să spun ceva care să nu fie un clişeu ? -, mama continua să se autoflageleze verbal.

Ce-ar fi fost dacă şi-ar fi amânat pensatul sprâncenelor şi l-ar fi urmărit pe tata mâncându-şi prânzul ? Dacă i-ar fi făcut o salată (fără dressing, evident) ? Dacă indigestia de după seara de joi, de la soţii Harris, nu se datora densităţii mari a budincii dc pâine a Leilei ? Dacă era un avertisment al unui atac de cord iminent ?

— Mamă! strigam, termină! Dacă i-ai fi făcut o salată, ar fi aruncat-o la gunoi şi şi-ar fi rezervat o masă la Dorchester. Dacă ai fi fost o asistentă medicală specializată în cardiologie, pentru Dumnezeu ?

Intenţionasem ca această replică să fie ironică, dar şi ar fi trebuit să ştiu - a luat-o în serios şi a apucat-o pe o cale nouă şi deosebit de fertilă a lui „vai mie". Dacă şi-ar fi ales o carieră medicală în loc să devină cadru didactic ?

La care răspunsul sincer era: probabil că ar fi fost cu cel puţin zece morţi mai mult în lume. Aşa că tot ce-am spus a fost:

—-Mamă, ai fost o soţie minunată. L-ai făcut foarte fericit.

N-ai de ce să te simţi vinovată.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Asta a făcut-o să plângă şi mi-am dat seama cu iritare că-i spusesem mamei aceleaşi sentimentalisme obosite pe care, nu cu mult timp în urmă, mi le spusese mie Lizzy.

Cu toate astea, după trei luni de cocoloşiri ca într-un cocon (n-aţi fi vrut să fiţi de faţă), mama se înviorase. Deşi mă tem că frigiderul ei nu va fi niciodată la fel, ea pare, după cum spune Leila Harris, „să reziste mai bine". Iar Vivienne observă:

— Mama ta e norocoasă. E tânără. îşi poate găsi pe altcineva. Dacă ar fi fost căsătoriţi timp de cincizeci de ani, ar fi fost cu totul altceva.

Din fericire pentru mama, care trage un pui de somn la etaj, Vivienne face această observaţie draconică de faţă cu mine. Din nefericire pentru Vivienne, o face când mă simt - hai să alegem o stare de spirit din pălăria cu stări de spirit schimbătoare — iritabilă.

— Cum ? mă reped eu, trântind ceaşca de cafea pe masă şi îngustându-mi ochii, ca nişte fante. Asta e o remarcă al dracului de revoltătoare! Norocoasă! Nu suferi după un grafic matematic! Nu suferi mai puţin pentru că ai cincizeci de ani, nu nouăzeci! Nu pretinde că ştii cât de mare e pierderea ei. Viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel.

Şi-ţi mai spun ceva. Dacă ea - în acest moment stânjenitor, faţa mea se boţeşte ca un şerveţel roz -, dacă şi-ar găsi vreodată pe altcineva, cum spui tu, se va mulţumi cu ce va găsi. Fiindcă, pentru ea, tatăl meu a fost Alesul. Şi, dacă ar şti că se va întoarce peste treizeci de ani - acum, suspin ca un fotbalist - l-ar aştepta.

Sunt zguduită şi agitată de violenţa propriei mele furii.

Mă simt ca un cocktail Molotov. Vivienne - care e şi ea zguduită şi agitată - sare înapoi ca o pisică speriată şi şopteşte:

— Helen, Helen. Calmează-te, îmi pare rău, n-am vrut să... ce ruşinos din partea mea, te-am supărat aşa de tare, mă simt groa...

Aici, îmi întrerup suspinele, ca să ţip:

— Nu m-ai supărat pe mine! Nu-i vorba de mine! E vorba despre ea!

înţeleaptă, Vivienne închide gura, încuviinţează şi nu spune nimic. Mă simt niţeluş vinovată, pentru că, în ciuda lipsurilor ei, Vivienne a fost atentă cu mama.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

După ce valul de condoleanțe s-a mai potolit (cam pe la jumătatea celei de-a treia luni, din câte-mi amintesc) Vivienne a continuat să o viziteze regulat, făcând invitații la ceai, împărțind bârfe şi aducând prăjituri. Aş merge chiar până acolo încât

să spun că Vivvy a luptat alături de mine, ca să o ținem pe mama pe linia de plutire.

Dar eu câştig. Am devenit o asistentă socială aşa de bună, încât mă mir că n-am început să port şorț.

Am început prin a găti pentru mama. Am făcut rizoto cu legume după rețeta de pe spatele cutiei cu orez pentru rizoto (la a cincea încercare, am încetat să mai distrug cratițele şi să ard orezul), rețeta de pui cu coriandru a Tinei (se taie şi se călesc ceapa şi ardeiul în ulei de măsline, se taie şi se adaugă puiul, apoi coriandrul, vin alb şi creme fraîcbe semidegresată - ca semn de respect față de tata) şi - pentru că pot - sferturi de cartof la cuptor. După cea de-a patra cină la rând cu sferturi de cartofi, mama a zbierat:

— Sunt sătulă de sferturi de cartofi! Sunt o mâncare nesănătoasă! şi şi-a aruncat farfuria prin cameră.

în acest moment, aş fi lăsat-o bucuroasă să moară de foame. în schimb, am şuierat:

— Bine, şmechere Dacă eşti aşa de deşteaptă, ce-ar fi să-mi arăți tu cum se face ?

Această mănuşă aruncată cu neobrăzare a anunțat începutul fazei a doua - o perioadă neplăcută, în care mi-am petrecut fiecare luni şi miercuri seară în bucătăria mamei, stricând supa şi răbdând să se țipe la mine. Dar ea s-a distrat.

Cred că-i lipseşte să-l supraalimenteze pe tata. Legăturile noastre de luni şi miercuri continuă - nu merită deranjul să le rup -, dar, treptat, am reuşit s-o fac să mai cumpere şi mâncare la pachet. Iar Lizzy a fost o dulceață.

în timpul unei sesiuni extinse de sufleuri (am încercat s-o descurajez), mama mi-a mărturisit că unul dintre cele mai rele lucruri la văduvie era „lipsa unei atingeri umane", îmi venea să-i zic: „încearcă să te pui în locul meu", dar m-am abținut şi am spus:

— Aa...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dar, când i-am povestit lui Lizzy, era să se înece cu iahnia ei de fasole aduki.

121

— Tocmai mi-a venit o idee! a ciripit ea. Am planul perfect!

Trei zile mai târziu, Lizzy a început să facă reiki cu mama.

— Ce e reekyx ? a întrebat ea, când a sosit Lizzy, radiind de chi pozitiv.

— E o artă străveche, un mod de a transmite dragostea şi energia universală tuturor oamenilor, a răspuns Lizzy.

— Trebuie să mă dezbrac pentru asta ? a zis mama, bănuitoare.

—- O, nu, a chicotit Lizzy. Stați aici, întinsă, iar eu voi acționa ca un canal pentru forța vitală, care vă va debloca aura şi chakrele şi vă va echilibra emisferele cerebrale şi va permite o descătuşare emoțională.

Mama părea speriată, aşa că i-am explicat.

— Tu stai întinsă aici, cu fața în jos, iar Lizzy te bibileşte.

După prima sesiune, mama a sărit în sus şi a strigat:

— Acum sunt deblocată ?

Lui Lizzy i-a căzut fața, aşa că am zis repede:

— Mamă, nu-i ca atunci când curăță instalatorul o țeava.

Lizzy a zâmbit țeapăn şi a zis:

— Nu v-ați simțit mai uşoară sau n-ați simțit nişte furnicături, doamnă Bradshaw ?

Mama a clătinat din cap şi a zis:

— N-am simțit absolut nimic!

Lizzy a răspuns:

— Păi, s-ar putea să faceți diaree şi puțină urticarie…

Moment în care am întrerupt-o cu:

— Lizzy, i-a plăcut, doar că e prea copleşită, nu, nu, sigur că n-o să faci, mamă, Lizzy a glumit, da, ai fost, spune mulțumesc, bine, Liz, mulțumesc mult, ne vedem mâine…

Ultimele patru luni n-au fost uşoare. Poate că n-ar fi trebuit să țip la Vivienne. Mă întorc în apartament şi mă culc.

1 Reeky (lb. engleză) - duhnitor (de la to reek - a duhni), se pronunță aproape la fel ca reiki.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Beneficiind de perspectiva asupra trecutului, de două valiumuri şi de un duş recişor, dau vina, pentru accesul meu de furie, pe faptul că ieri, la trei luni după ce l-am cunoscut din nou în sens biblic pe Jasper, el a sugerat „s-o mai rărim".

Am rămas interzisă.

— De ce ? am zis, muşcându-mi buzele. Credeam că ne înțelegem destul de bine.

Asta, oricât de nebuneşte ar părea, nu-i o minciună.

Ne-am întâlnit doar ocazional. Şi, când am făcut-o, am avut conversații decente. Jasper mi-a povestit că a făcut şcoala la internat şi că e defavorizat mereu de comparația cu strălucitul său frate mai mare. Eu i-am povestit lui Jasper despre faptul că am vrut să merg la internat. Jasper mi-a povestit că părinții lui s-au mutat în Singapore şi că-l vedeau o dată pe an. Eu i-am povestit lui Jasper despre părinții mei, care locuiau în Musewell Hill şi care veneau să mă vadă o dată pe trimestru. Credeam că Jasper şi cu mine ne distrăm. Recunosc, sexul nu mai era la fel de fabulos ca la început, dar asta era în principal din cauză că mă temeam că tatăl meu mă urmăreşte.

— Ne-am înțeles bine, a spus Jasper şi încă o mai facem.

Puiule, îmi placi cu adevărat. Eşti o fată grozavă. Şi, într-o zi, vei fi o soție grozavă pentru cineva. Dar, să nu înțelegi greşit, cred că ai nevoie de o pauză.

O, uite că începe, mi-am zis - faza cu nevasta fiind pusă în umbră de clopoțelul de alarmă „îmi placi cu adevărat" -, nu-mi dă papucii pentru că vrea să rupă relația, îmi dă papucii spre binele meu.

—Jass, îi răspund eu supărată, nu-mi veni cu de-astea!

N-am nevoie de nici o pauză! Dacă vrei tu o pauză, spune aşa. Ridic o sprânceană, gata de luptă. E din cauza mamei ?

am mârâit.

Jasper a ezitat. Am spus cu răceală:

— Ştii că nu mai are pe nimeni altcineva. Şi poți oricând să vii cu noi în vizitele de duminică, la zoo, şi în Grădinile

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Kew şi la nenorocitul de Castel Leeds. Invitația rămâne deschisă.

Tăcere.

— Ei, bine ? am solicitat eu.

— Ei, bine, a răspuns el, în parte e vorba şi de chestia asta, că vrei să petreci timpul cu mama ta, dar, ți-o mai aminteşti pe fosta mea prietenă, Louisa...

Asta nu e o întrebare.

— Daaaaa, am zis, dacă e aceeaşi Louisa pe care ai făcut-o albie de porci în ultimele douăsprezece săptămâni.

Ce-i cu ea ?

Mi-a căzut fisa ca un avion fără aripi.

— O, Doamne, am strigat, nu din nou!

Jasper a ridicat un deget, ca să mă facă să tac.

— Helen, sssst, nu-i ce crezi tu.

Am intrat într-una din acele bucle naşpa, cu „Nu-potsă-cred".

— Atunci, ce e ?

Jasper tuşi.

— Sunt falit, chiria e uite-atâta, iar Louisa tocmai a cumpărat un apartament cu două dormitoare şi are nevoie de un chiriaş.

La care riposta mea spirituală a fost:

— Căcat.

Dar Jasper a căscat ochii lui de un albastru paradiziac şi a insistat.

— Se vede cu cineva, nu e nimic între noi, puiule, jur cu mâna pe inimă.

Dar tu nu ai inimă, mi-am zis. Apoi, mi-a mai venit un gând:

— Deci dacă nu ți-o tragi cu Louisa, l-am interogat eu vicleană, de ce ar trebui noi s-o rărim ?

Scuza lui ridicolă ?

— E o singură cameră.

A început să bată câmpii, că-i trebuie „o pauză, ca să reflecteze", dar am ridicat mâna hotărâtă, în semn de protest, iar el a tăcut.

Replica mea de despărțire:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— De fapt, Jasper, dacă te-ai fi obosit să întrebi, ai fi aflat că şi eu cumpăr un apartament. Şi al doilea dormitor al meu va fi unul dublu.

Bine, n-a fost un touche răsunător, dar nici un rateu n-a fost. Cel puțin până când am ieşit pe uşă cu nasul pe sus şi m-am împiedicat de prag.

In dimineața asta, înainte de a pleca la serviciu, îi relatez revoltătorul episod lui Luke, cu detalii baroce. Dezamăgirea mea Ia reacția lui îmi reaminteşte de felul în care m-am simțit la vârsta de cinci ani, când înghețata mi-a căzut din cornet, a aterizat pe trotuar şi a fost devorată instantaneu de un câine mare. Primul comentariu plat al lui Luke:

— Dar nu aveați nimic în comun.

Al doilea comentariu plat al lui Luke:

— Şi cumperi un apartament ?

Dau ochii peste cap de disperare. Unii bărbați habar n-au cum să vorbească cu o femeie.

— Luke, îi spun eu răbdătoare, nu vreau să faci comentarii care nu mă ajută deloc şi să pui întrebări stupide.

Vreau să spui: „vai de mine", „ce ticălos" şi să țâțâi mult.

Pare jignit, aşa că adaug repede:

— Iartă-mă, n-am vrut să mă răstesc la tine. Dar nu, nu-mi cumpăr un apartament. Eu şi Grasu' stăm aici.

Ce nu i-am spus lui Luke e că, cu două zile în urmă, puteam cumpăra un apartament. Adică puteam depune un avans pentru un apartament modest într-o zonă cu infracționalitate scăzută. Motivul e că, s-o spun p-aia dreaptă, am profitat de moartea tatei. Ca să spun pe scurt o poveste plictisitoare, acum o lună, avocatul nostru, Alex Simpkinson, a informat-o pe mama - în calitate de executoare testamentară şi principală beneficiară a testamentului

tatălui meu - că certificatele de autenticitate testamentară erau gata să fie verificate şi semnate.

Mama s-a ridicat la înălțimea ocaziei. A făcut progrese.

După prima lună de nu vreau s-aud, nu vreau să văd, domnul Simpkinson îi oferise - în disperare de cauză opțiunea de a renunța la responsabilitățile ei legale în favoarea altui beneficiar, adică în favoarea mea sau a lui buni Fio. Mama

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

s-a gândit la asta. Apoi, aşa cum mi-a declarat la o cină în faţa televizorului - vânturând furculiţa goală, pentru mai multă emfază - „Mi-am spus: « Cecelia, dacă asta a dorit Morrie, fă-o »." Cred că avea nevoie de o scuză, ca să reînnoiască abonamentul la Financial Times.

Şi atenţia binevoitoare a bărbaţilor înalţi, în costume de comandă, n-a lipsit niciodată. Un alt factor e acela că a suferit de o spaimă financiară, după ce bunurile lui au fost îngheţate (mama îşi permitea stilul ei de viaţă doar pentru că tata îi umplea contul).

Dar, mai important, mama îşi dă seama că Maurice Bradshaw a încredinţat roadele muncii sale de o viaţă prinţesei lui deosebite şi, ca o bună membră a familiei regale, ea îşi ia îndatoririle în serios. Analizează valoarea acţiunilor în fiecare dimineaţă, fără greş. A devenit şi o admiratoare devotată a secţiunii Bani din Sunday Times şi-l bate la cap în fiecare luni pe brokerul tatei, ca să se asigure că a investit în acţiunile despre care are ea ultimele ponturi. Nu spun că Cecelia Bradshaw s-a transformat în Gordon Gekko. Dar cred că a făcut un progres. întoarcerea ei la şcoală săptămâna trecută - şi-a petrecut prima jumătate a trimestrului de toamnă acasă, în concediu medical, plătit integral - a ajutat-o, de asemenea.

Cred că a fost impresionată de bucuria cu care doamna Armstrong, directoarea, i-a întâmpinat întoarcerea. Chiar dacă încântarea şefei ei era legată de finanţe. Ca urmare, când au ieşit certificatele de autenticitate, acum paisprezece zile, mama a împărţit un taxi cu buni Fio până la birourile criodesicate de la Pomp, Simpkinson & Circum-

stance şi, aşa cum mi-a spus mândră - „Alex a recapitulat totul şi eu am înţeles fiecare cuvânt".

A sugerat să ne întâlnim după aceea, la un ceai, dar oferta ei se suprapunea cu o şedinţă editorială. Oricum, n-am îndrăznit s-o întreb pe Laetitia dacă pot să plec mai devreme de la lucru, pentru că simt că e sătulă de moarte şi chiar mai mult de saga pierderii ireparabile şi că mai are cam un milimetru şi mă concediază.

— Dar era o problemă de viaţă şi moarte! a chiţăit Lizzy.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Am ridicat din umeri şi am citat greşit una dintre persoanele moarte despre care-i place lui Luke să bată câmpii:

— Editorialele sunt mai importante.

Oricum, n-a contat. Am primit un cec prin poştă.

Când am deschis plicul, detaliile despre testamentul citit cu voce tare în ziua înmormântării tatei au revenit în prim-plan după luni de uitare cețoasă. Mai ales paragraful scurt, intonat cu forță de domnul Simpkinson, care începea aşa: „Ii las suma de 20 000 de lire fiicei mele, Helen Gayle," (tata ştie că îmi urăsc al doilea nume) „pe care sper că o va investi cu înțelepciune, într-o proprietate, de exemplu..."

Am ținut cecul în mână şi am făcut o grimasă:

— Sfaturi părinteşti post-mortem!

In orice alt moment, m-aş fi repezit direct în magazine, dar, acum, nu am viață în mine să cheltuiesc, cheltuiesc, cheltuiesc. Nici puterea să bat drumurile pe la agenții imobiliari. Aşa că, în ciuda cuvintelor mele de bravadă în fața lui Jasper, când îi spun lui Luke că rămân unde sunt, acesta e adevărul. Mă mai paralizează şi verdictul scurt al lui buni Fio despre socoteala finală:

„Fiul meu, redus la câteva bucățele de hârtie". Mi-aş dori să nu fi spus asta în fața mea. Acționez împotriva conştiinței mele şi-i spun lui Luke.

El zice:

— Vai de mine! şi țâțâie din buze.

Apoi, adaugă:

— Cred că e încă un cui în sicriu.

Capitolul 14

Cheia menținerii unei relații fabuloase cu persoanele iubite e, potrivit mătuşii agonizante a revistei Girltime, să înveți ceva nou despre ele în fiecare zi. Aşa că imaginați-vă bucuria mea când am descoperit că am un talent pe care nu ştiam că-l am. Mi-am dat seama în dimineața asta, după micul dejun.

Tocmai îl pupasem pe Grasu' de plecare şi țâşneam pe uşă când Marcus m-a oprit cu un „Hei!" sonor şi țâfnos.

M-am oprit o secundă, m-am întors pe călcâie şi am zis cu o bucurie radioasă forțată, de om renăscut:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Bună dimineața și ție, Marcus.

Am zâmbit răbdătoare, în timp ce el se străduia - și nu reușea - să-și controleze furia.

— Să știi că am fitilul cam scurt în ce te privește, a început el.

— Sunt de acord, am zis, așa aș descrie și eu situația.

Când Marcus a priceput insulta, fața i s-a făcut stacojie.

A făcut un pas mai aproape și a șuierat:

— Nu întinde coarda, Helen.

Am făcut pe inocenta.

— Ce-am făcut ?

M-a privit fix.

— Ce n-ai făcut. Nu ți-ai plătit chiria, n-ai spălat vasele, blestemata ta de cratiță pentru paste a zăcut lângă chiuvetă două săptămâni, nu ai...

L-am întrerupt.

— Ușor, Marcus, să nu-ți pierzi părul.

Marcus e paranoic, îi e frică să nu chelească.

— O să-ți plătesc chiria și voi face curat în seara asta.

Dar taci. Nu-ți stă bine cu roșu.

Zâmbesc obraznică, ies pe alee și dispar.

Apoi, îi permit expresiei mele să revină la obișnuita indiferență. Dar, în timp ce merg, mă gândesc la Marcus și simt cioburi de ură ascuțite în mine. Cum de mi-o fi plăcut de el, nu știu. Când mă gândesc că l-am crezut amuzant! E amuzant ca și cum l-ar fi călcat camionul. Mai mult, e superficial ca o băltoacă și cam la fel de prost. E plin de remarci șmechere, dar îi lipsește inteligența să mă părăsească în mod politicos. Și locuiesc în același apartament cu el! Iar părul lui chiar îl părăsește, acum am fost suficient de aproape ca să verific. Ar trebui să-și transplanteze niște fire de pe spate. Ura se zbate și se schimbă și brusc îmi dau seama. Am un dar. Sunt genială!

Sunt excelentă când trebuie să-l critic pe Marcus. Restul drumului îl fac în pas mai săltat.

Lizzy, care tocmai a fost promovată editor la Frumusețe, nu e impresionată când îi povestesc despre asta.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu e un mod pozitiv de a trăi, zice ea.

— Dar mă simt înşelată de Marcus, behăi eu.

— Cum ? întreabă Lizzy.

Suspin.

— Faptul că aleargă după fuste, în primul rând, zic eu.

Am presupus că îi reflectă capacitățile, când, de fapt, reflecta lipsa lor.

Lizzy chicoteşte şi spune liniştitor:

— Păi n-aveai de unde să ştii.

Adaug:

— Şi e aşa de bârfitor - ceea ce e foarte amuzant când trăncăneşte despre altcineva, dar e mult mai puțin amuzant când trăncăneşte despre tine. Sânii mei mici vor ajunge subiect de discuție în tot Swiss Cottage. Dacă n-au ajuns deja. Ca să zic aşa.

O privesc fix pe Lizzy, ca să nu râdă.

Lizzy face o față compătimitoare, aşa că zic morocănosă:

— Şi au mai fost şi alte lucruri.

— O ? face Lizzy, politicoasă.

— Curățenia lui, de exemplu, izbucnesc eu. Credeam că e ceva drăguț. Dovada că nu aşteaptă să vină o femeie, ca să curețe în urma lui. Acum, cred că e ceva grotesc.

Lizzy tace. Apoi, spune:

— Dar, Helen, de ce contează asta ?

— O, Lizzy, îi spun, frustrată de natura ei generoasă şi încercând să par mai degrabă veselă, nu plină de resentimente. Eşti aşa... - vreau să zic naivă, dar ştiu că va suna amar - aşa de sensibilă, închei eu jalnic.

îmi aruncă o privire. Ştie.

— Sper că nu eşti supărată din cauza noului meu post, zice ea moale, am muncit mult pentru el.

Mă simt mică.

— Şi îți meriți promovarea, spun eu cu reală căldură.

Sunt încântată pentru tine. Chiar sunt. Iartă-mă că sunt aşa de plângăcioasă. Adevărul e, cred, că sunt geloasă. Dar nu am dreptul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lizzy mă bate pe braț.

— Ți-a fost greu, Helen, zice ea. Ai avut prea multe pe cap, ca să te mai gândeşti la carieră. Eşti practic asistentă socială cu normă întreagă! Şi, ăăă, sunt cu un an mai mare decât tine. Era şi timpul să fiu făcută adjunctă!

Asta, aşa cum ştim amândouă, e lipsit de relevanță.

Lizzy a fost promovată pentru că, sub exteriorul blând, sclipitor, e o femeie hotărâtă, ambițioasă, care e foarte bună în meseria ei. Fac o notă în minte să-i trimit o felicitare.

Când Lizzy a venit la Girltime, acum paisprezece luni, mi-a făcut impresia că e slabă şi prostuță. Nu e nici una, nici cealaltă, deşi tot mai cred că e naivă, pentru că nu-i înțelege pe oamenii care sunt răi doar ca să se distreze, aşa, ca Marcus. Nu se aşteaptă la răutate, pentru că nu s-ar purta ea însăşi cu cruzime niciodată. O disprețuiam pentru asta.

Apoi, într-o seară, a venit pe la mine, să mă ajute să mă vopsesc roşcată şi, după aia, am stat la taclale cu Luke.

A doua zi dimineață, Luke a zis:

— E marfă. îmi place.

Am sărit ca Grasu' pe un şiret.

— O, nu! am cârâit eu. Lui Luke îi place de Lizzy!

Stai la coadă!

A clătinat din cap.

— Nu, a spus el - şi, din felul în care a spus-o, l-am crezut -, e superbă, dar e prea încrezătoare pentru mine.

A zâmbit şi a adăugat:

— îmi plac femeile „avariate".

I-am zâmbit la rândul meu.

— Vrei să spui, am spus eu, tachinându-l, că simți nevoia să aibă cineva nevoie de tine. Tontule!

Apoi, am înțeles verdictul lui despre Lizzy.

— Crezi că are încredere în ea însăşi ? am exclamat eu surprinsă. Dar e aşa de liniştită!

El a ridicat din umeri.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Dacă eşti fericit pe dinăuntru, nu trebuie să mai convingi pe nimeni altcineva.

Din ziua aceea, respectul meu față de Lizzy şi față de Luke a înflorit. în ciuda faptului că, atunci când i-am stors un compliment legat de noile mele bucle roşcate, s-a frământat o picosecundă şi apoi a trântit-o:

— Arăți ca o pisică bătrână şi râioasă!

Aşa că, deşi am un respect intrinsec pentru opiniile lui Lizzy, jur să-mi continui cruciada anti-Marcus. La urma urmei, în absența lui Jasper, îmi lipseşte un țel. în afară de satisfacerea tuturor capriciilor mamei - încep să-l admir pe tata pentru câte a trebuit să suporte - nu am o viață. Ocazional, mă mai duc la vânătoare de apartamente cu Lizzy, care e hotărâtă să cumpere înainte de Crăciun.

Asta e.

Şi, oricum, e o plăcere să întărâți pe cineva care e atât de pisicoasă pe cât poate fi o persoană care nu e pisică. Ceea ce-mi aduce aminte. Grasu' trebuie să revină la Megavet săptămâna asta, pentru încă o sesiune de deparazitare. De fapt, nu-mi aduce deloc aminte. M-am gândit la asta toată

ziua şi am încercat, fără succes, să-mi imaginez fața lui Tom. (Desigur, pot să mi-o imaginez pe a unsurosului Alan în cel mai curat - pardon - pătat detaliu.)

Bădărănia lui Tom de ultima oară când ne-am întâlnit m-a jignit, dar, privind retrospectiv, recunosc fără tragere de inimă că am meritat-o. Deşi, în parte, îl învinovățesc pe Marcus. Dar nu pot da vina pe Marcus, de exemplu, pentru refuzul ferm al lui Grasu' de a slăbi măcar o jumătate de kilogram pe regimul lui Tom. Când mă duc să iau pastilele pentru viermi, Tom mă întreabă de câte ori pe zi l-am hrănit pe Grasu'.

— Aă, de cinci ori, zic eu, crispându-mă în aşteptarea încă unei muştruluieli.

El m-a condus afară, cu o predică condescendentă şi cu nişte hrană pentru pisici puritană, neamuzantă.

Acum, Grasu' mănâncă de două ori şi jumătate, poate de trei ori pe zi, dar porții mai mari. îl suspectez şi că se strecoară prin trapele pentru pisici ale altor apartamente şi că fură.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Bietul îngeraş, gânguresc eu mai târziu, punând cu furculița o bucată mare de pate de miel şi iepure în bolul lui albastru. Nu-i vina ta că ai oase mari.

El înghite tot în fix douăzeci de secunde şi se întinde, lungindu-şi torsul şi târându-şi picioarele din spate. Arată ca o reflecție distorsionată într-o oglindă de bâlci. Radiez de mândrie. Grasu' e, cu riscul de a părea o ratată mare şi nefericită, cea mai veselă parte a existenței mele. Şi când cea mai veselă parte a existenței tale vomită o baltă mare de piure maro pe covorul tău, tocmai când te-ai trântit în pat, existența ta nu prea mai e teribil de veselă.

Programarea lui Grasu' la doctor e la o oră absolut cretină, la 9.45 a.m., sâmbătă. Pentru că nu doresc să mă ridic din pat nici o clipă mai devreme de ora 8.45 - şi chiar şi aşa e devreme -, îmi plănuiesc dinainte garderoba. Ghete negre, cu toc înalt, pantaloni negri, tricou simplu, alb, decoltat şi o jachetă neagră. Minimalist, clasic, elegant.

Mai ales că intenționez să-mi aplic un strat gros de machiaj subtil. Tina ar fi mândră. Desigur, asta doar dacă ar înceta să mai saliveze şi să mai viseze la Adrian suficient de mult cât să observe. E ruşinos! E o lecție pentru noi toate. Pentru mine în orice caz. Mă rog să nu fi fost niciodată aşa. Nici măcar cu Jasper. Rareori se mai întâlneşte cu noi în afara biroului şi, când Lizzy sugerează o seară ca între fete, ea pare stânjenită şi emite o scuză penibilă, de genul: „I-am promis lui Adrian că-i gătesc cina în seara aia".

Când mă gândesc că-i admiram spiritul liber, neîmblânzit. Că-i invidiam abordarea echilibrată față de aventurile romantice. Că-mi doream o frântură din imunitatea ei în fața înnamorării. Inițial, am pus totul pe seama faptului că a crescut alături de cei trei frați ai ei. Ea n-a spus niciodată că aşa ar fi, desigur, fiind prea preocupată să se dea drept Mae West. Dar, din când în când - de obicei după o doză zdravănă de alcool -, îi mai scăpau comentarii necenzurate. Cum ar fi: „Nu sunt o altă specie, pentru Dumnezeu!" Toate erau foarte impresionante la vremea respectivă.

Totuşi, beneficiind cu regret de retrospectivă, sunt obligată să concluzionez că frații ei n-aveau nici în clin, nici în mânecă cu invulnerabilitatea ei îndrăzneață. Nu zic că n-au ajutat-o să-i înțeleagă pe bărbați, să se descurce cu bărbații, să se descurce singură. Fără îndoială că au ajutat-o. Dar cred că

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

adevărul simplu e că, până când l-a întâlnit pe Adrian, nu s-a mai îndrăgostit niciodată. Nici măcar pentru un nenorocit de minut, pentru o oră fericită sau pentru o zi furtunoasă. Aşa că admirația mea e anulată.

Mă trezesc sâmbătă la 8.45 şi mă simt mahmură. Oare nu există dreptate pe lume ? M-am dus la culcare la zece!

Mă duc repede la oglindă şi cele mai rele temeri ale mele mi se confirmă. Am ochii mici. Am vizoarele aşa de umflate şi de tumefiate, de parcă cele cinci batoane Dime mâncate

săptămâna asta - sunt aşa de micuțe, nu se poate să îngraşe - s-ar fi dus direct în pleoape. Inşfac telefonul, s-o sun pe Lizzy, apoi îmi amintesc că e practic miezul nopții.

Sunt sigură că s-a trezit, cu părul strălucitor şi cu fața radioasă, alergând pe vreo pajişte sau ceva de genul ăsta, dar dacă trăieşte periculos şi mai zace în pat până pe la nouă jumate, n-aş vrea s-o deranjez.

Aşa că mă strecor până la frigider şi fur două felii din castravetele lui Marcus, punându-l apoi în poziție verticală, ca să-i dau un sentiment de inferioritate. Dacă eram în locul lui, mă mulțumeam cu nişte porumb pitic. Apoi, mă întind în pat, cu ochi de castravete, timp de cinci minute plictisitoare. Când nu mai suport, sar în picioare şi mă reped la oglindă. Sunt la fel de buhăită ca Puff, Balaurul Vrăjit, după o zi de naştere. Şi am pielea la fel de solzoasă ca a lui. La naiba. Trântesc pe mine cremă emolientă de vreo douăzeci de lire, folosesc un ondulator pentru gene, ca să deghizez umflăturile pleoapelor, apoi petrec cinşpe minute ca să-mi sucesc şi să-mi înfoi părul într-o încercare zadarnică de a-l împiedica să-mi stea lipit de cap. Sfârşesc prin a arăta ca David Bowie prin 1972. Să sperăm că Tom e fan al lui Space Oddity.

Sosesc la Megavet - cu Grasu' miorlăind şi agățându-se cu ghearele de cuşca lui Pet Voyager - într-o dispoziție proastă. Care nu se îmbunătățeşte când o văd pe Celine.

Mă ignoră. îi întorc complimentul şi adopt expresia cuiva care tocmai a mirosit un cadavru în descompunere. Mă prefac că sunt cufundată în lectura revistei Dogs Today şi parcurg un articol de trei pagini despre râie, când se

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

deschide uşa sălii de operaţii şi o voce adâncă, răsunătoare, strigă: „Următorul!" Sunt gata să leşin de tensiune nervoasă şi privesc ezitantă în ochii aceia albaştri.

— Bună, spune Tom, fără să zâmbească. Vrei să vii în biroul meu ?

— încântată, şoptesc eu, tropăind spre sala de operaţii.

Petrec un minut întreg, ca să-l conving pe Grasu' să iasă din Voyagerul lui, ca să am timp să-mi revin. Apoi, îmi ridic pe masă pisica zvârcolitoare şi mormăi, într-un atac preventiv:

— Nu prea a slăbit, dar pare mulţumit. Cred că metabolismul lui e de vină. Nu vreau să-i creez un complex.

Tom pare sceptic şi declară:

— Te trag pe dreapta la faza asta. Doamnă! Suflaţi în punga asta cu rahat!

Dar tonul lui e prietenos.

— Tom, apuc să scap înainte să mă pot opri. Voiam doar să-ţi zic, adică voiam să-ţi spun de secole, eu...

Grasu' alege acest moment delicat ca să emită un pârţ silenţios, dar toxic.

— Eu... apropo, n-am fost eu, să ştii, jur, întotdeauna face asta când e nervos, dar chestia e că, ei bine, voiam să spun că-mi pare rău. Ştii ? îmi pare rău că am fost aşa de necioplită cu tine la telefon şi încă mă mai crispez când mă gândesc la asta.

în timp ce cuvintele mi se rostogolesc de-a valma din gură, îmi dau seama că sună a aroganţă. Ca şi cum aş presupune că Tom şi-a petrecut ultimele trei luni ofilindu-se în camera lui din cauza insultei mele copilăreşti de la telefon.

Aşa că turui înainte:

— Nu că ţi-ar păsa sau că te-ai fi gândit prea mult la asta, dar... - sunt pe cale să-i explic că eram stresată din cauza lui Marcus, a mamei mele, a tatălui meu, a lui Alan cel unsuros, a Toyotei, dar îmi dau seama că sunt toate nişte scuze monstruoase, aşa că închei cu - ...dar m-am gândit eu la asta şi - Isuse, ce-o mai dau în bară - n-aş vrea să ai o părere proastă despre mine.

Mă opresc. Doamne, sună atât de egocentrist! Adaug în grabă:

— N-am vrut să te rănesc.

Ce îngâmfare!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu că ai fost rănit, dar n-a fost frumos din partea mea şi regret că m-am purtat aşa. Şi acum mă simt prost.

îmi înfig cu putere unghiile în palme, să mă împiedic să rostesc încă o silabă cretină. De ce nu spune nimic Tom, în loc să mă privească aşa ? în cele din urmă, zâmbeşte.

— Scuzele ți-au fost acceptate. Şi n-am o părere proastă despre tine. Nu chiar atât de proastă.

Zâmbeşte din nou, ca să-mi indice că e o glumă. Grasu' mai trage o băşină malefică. O să-l omor pe ticălosul ăsta portocaliu.

Tom îi face băşinosului un control sumar, îşi frunzăreşte însemnările medicale şi spune relaxat:

— îmi pare rău dacă te-am speriat în legătură cu sănătatea lui Grasu'. Am exagerat puțin.

Clatin din cap, disperată să profit de şansa de a fi mărinimoasă.

— Am meritat-o, îi spun.

Dacă Grasu' îşi va găsi în inimă şi în mațe puterea de a-şi reține băşinile, o să mă joc cu el cu haina timp de o săptămână, mă rog eu în tăcere.

— Culoarea e sănătoasă — îmi ia o secundă să-mi dau seama că Tom se referă la gingiile şi la cornéele lui Grasu', nu la blana lui - şi are blana frumoasă şi lucioasă. E îndesat, dar, altfel, e sănătos. îi voi da pastila vermífuga. Ține-l aşa, în timp ce eu îi deschid gura. Bine. E în regulă, băiete, - miorrrrlaaaauuuu - gata! N-a fost prea rău, nu-i aşa ?

în timp ce Tom îl mângâie pe Grasu', care radiază, îmi spun: „Nu, n-a fost rău deloc. Stăteam atât de aproape, încât îți simțeam mirosul curat al părului, care avea un efect teribil asupra genunchilor mei. Şi, ca să fiu mai explicită, mă afecta şi puțin mai sus de genunchi". M-am forțat să nu adopt o expresie vicleană.

— Mulțumesc, zic, ridicându-l pe Grasu' în Voyager.

Nu prea-mi vine să plec, dar nu vreau să zăbovesc

prosteşte, ca o şcolăriță îndrăgostită. Gândurile îmi ocolesc creierul şi se transformă în cuvinte fără permisiunea mea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Probabil că nu... încep eu.

— Atunci, nu... începe Tom.

Ne oprim amândoi. Chicotesc.

— Tu primul, zic eu.

îşi trece o mână prin părul ca o perie de vase.

— Vrei să ieşim cândva, să bem ceva ? Poate chiar un suc de portocale ?

Zâmbesc cât se poate zâmbi fără să faci întindere musculară. Chiţăi veselă:

— Mi-ar plăcea.

Grasu' trage imediat o altă băşină, dar eu sunt atât de încântată, încât, sincer, dragii mei, nu-mi pasă.

Capitolul 15

Oamenii care-i citează pe alţii o fac fiindcă sunt prea proşti ca să se gândească la ceva inteligent pe care să-l spună ei. Aşa credeam cândva. De cinci minute, mi-am schimbat părerea, pentru că vreau să-l citez pe W.C. Fields, care a spus cândva: „Dacă nu reuşeşti de la început, încearcă iar şi iar. Apoi, renunţă. N-are rost să insişti ca prostul". Un om de bun-simţ. Sunt pe cale să-i urmez sfatul în ce-o priveşte pe mama.

Am tot încercat cu ea, timp de patru luni încheiate şi, acum, - oricât de neconvingător ar suna - renunţ. Mă dau bătută. De ce ? Pentru că am obosit. N-o înţeleg. Nu ştiu ce vrea sau cum lucrează mintea ei şi nimic din ce fac n-o face fericită. Dacă tata ar fi fost aici, ar fi ştiut ce să facă. Cred că a fost îngrozit să fie tată, dar a fost un soţ minunat. Se descurca grozav cu mama şi, în lumina blândă a adoraţiei lui aspre, ea strălucea. Când îi plăcea să fie condusă de el, o făcea să se simtă echilibrată. Fără el, e anostă şi incompletă, ca o carte cu pagini lipsă. Nu

pot compensa ce a pierdut, nu pot concura cu tata. N-am putut s-o fac niciodată. Nu că mi-ar păsa. îmi iubesc mama, dar n-o plac în mod deosebit.

Şi-mi place şi mai puţin rolul meu de Mary Poppins.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Voi fi în continuare organizatoarea de evenimente, programându-i şedinţele de reiki, obligându-mi prietenele să vină, să-i mănânce mâncarea şi scoţând-o din casă, ca s-o duc în vizită la grădina zoologică (deşi, la ultima ieşire, s-a întristat, pentru că majoritatea animalelor

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

aveau pereche). Doar că, în mintea mea, am încă optsprezece ani şi sunt obişnuită să am grijă de mine şi numai de mine. Nu sunt obişnuită să fiu părinte, să ocrotesc alți oameni neajutorați. Nu e ca şi cum mama mi-ar fi dat un exemplu foarte bun. E întruchiparea egoismului. Cu toate astea, se aşteaptă ca eu să continui de acolo de unde a lăsat tata lucrurile - aşa, pur şi simplu!

De unde naiba să ştiu eu ce să fac ? Nu-i de mirare că e frustrată. Şi, cu cât fac mai multe pentru ea, cu atât face ea mai puțin pentru sine.

Se agită şi se stresează în legătură cu serviciul, deşi practic mi-am sacrificat slujba, pentru a o salva pe a ei. în timp ce mama urla ca o banshee1 înțepată în picior, am sunat-o pe doamna Armstrong, directoarea, pentru a o informa despre moartea tatălui meu, ca să-i găsească o suplinitoare pentru ultimele săptămâni ale trimestrului. Când mama şi-a permis luxul de a intra în grevă de gândire, am sunat-o din nou pe doamna Armstrong, întrerupându-i vacanța de vară în Umbria, ca s-o avertizez că cel mai prețios membru al personalului ei o luase razna şi că aveam un certificat medical care spunea asta.

în timp ce mama se legăna în pat, ghemuită, i-am explicat că medicul ei îi dăduse o scutire de la muncă pentru

1 Banshee - în mitologia irlandeză şi scoțiană, zână care prevesteşte moartea.

cât timp era nevoie. Şi da, am priceput că doamna Armstrong nu era neînțelegătoare când mă întreba dacă ştiam cât va dura. Absolut. Urma s-o țin la curent. Şi am făcut-o.

Mama se lăsa purtată de val fără un cuvânt de mulțumire.

Apoi, la mijlocul lui octombrie, la patruzeci de minute după ce a luat un prânz tonic la The Bang cu Alex Simpkinson, a declarat brusc că e în formă, că e bine şi nerăbdătoare să se întoarcă la lucru. Şi astfel, chiar după vacanța de la mijlocul trimestrului, domnia suplinitoarei s-a încheiat, iar mama risipitoare a fost repusă în funcție.

Şi, ieri, cu doar patru săptămâni mai târziu, mă sună să-mi spună că nu crede că mai are putere să reziste. Mi se strânge inima şi o întreb dacă i-a spus şi doamnei Armstrong. Mama îmi răspunde:

— Doamna Armstrong arată foarte clar că nu vrea să ştie.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Aş spune că atitudinea doamnei Armstrong e de înțeles - la urma urmei, a fost nevoită să-şi împartă bugetul ei restrâns pentru a-ți satisface nevoile, ce ți-ai mai putea dori? Fac acest comentariu rezonabil, dar complet inofensiv, iar mama e cât pe ce să-mi smulgă capul. Cred eu că ea nu-şi dă seama de asta ? Cred eu că nu e înnebunită că trebuie să-şi întrerupă cursurile ? Cred eu că nu e conştientă de resentimentele colegelor ? Cred eu că nu are sentimentul responsabilității ? Cred eu că nu e supărată că-i va debusola pe copii ? Cred eu că s-ar plânge, dacă n-ar fi la capătul răbdărilor ?

Âăă, da. Cu toate astea, mă abțin de la atacul verbal şi spun:

— Mamă, e dificil să-ți dau un sfat, pentru că nu înțeleg cum funcționează sistemul şcolar. Trebuie să ai vreo colegă în care să ai încredere. Ştiu că pasez responsabilitatea, dar şi eu sunt la capătul răbdărilor. Credeam că am trecut peste asta!

Mama răspunde pe un ton plat, ca de zombi:

— Cred că da.

Şi închide telefonul. Nu mă pot ocupa de asta! Nu e treaba mea! Nu e sarcina mea, e sarcina tatălui meu! Sunt furioasă pe el că ne-a părăsit. Cum a îndrăznit să dispară ?

Cum a îndrăznit ? Mama are nevoie de el. Nu-mi vine să cred că n-a avut control asupra morții şi simt că a fi mort nu e o scuză pentru a ne abandona. Dacă ar fi fost în viață, şi lui i s-ar fi părut şocant comportamentul său. Cât de nepăsător poți să fii ? Simt o vagă spaimă existențială şi, în lipsa altcuiva mai bun, o sun pe Vivienne. Ea ce crede ?

Vivienne, care e reticentă să-şi spună părerea după episodul cu cocktailul Molotov, spune ezitant că mama pare supusă, dar asta probabil pentru că şi-a dat seama că viața merge înainte. îmi înăbuş valul de iritare (nu mă învăț minte niciodată?) şi o asigur pe Vivienne că-i sunt recunoscătoare pentru tot ce-a făcut pentru mama. Spun asta, ca s-o flatez şi s-o determin să facă şi mai multe.

Pentru că eu intenționez să fac mult mai puțin. Numiți asta egoism sau autoconservare, sunt prea zguduită ca să-mi pese. îmi pare foarte rău, dar nu mai am nimic de oferit. Efortul de a o ține tot timpul pe mama la suprafață mă face să mă înec încet. Şi desigur că l-am dezamăgit din nou pe tata. Aşadar, caut

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

să mă refugiez în cuvintele unui actor mort. Sau era un jucător de crichet ? Nu sunt sigură.

Oricum, am încercat iar şi iar, am eşuat iar şi iar, aşa că renunț. N-are rost să insişti ca prostul.

Fantazez că aş fi implicată într-un accident de maşină neletal, ca să pot petrece o săptămână în spital, uitându-mă la talk-show-uri şi fiind îngrijită, când sună telefonul. De fiecare dată când Laetitia vrea să evite pe cineva, îmi ordonă mie să răspund. Din păcate, e o relație unidirecțională. Adopt o voce tăiată parcă dintr-un serial BBC din anii '50, în speranța că, dacă e mama, nu mă va recunoaşte.

— Helen ? spune persoana de la celălalt capăt. Ai pățit ceva ? Ai o voce ciudată.

îmi dreg glasul şi țip:

— Nu! Nu! Doar că e o nebunie azi, aici. Tu ce mai faci ?

Şi ce să vezi. De un minut, totul merge bine. Tom a

sunat să mă invite la o întâlnire. Nu-i o promisiune vagă, fără speranță, vom-vorbi-săptămâna-viitoare-ca-să-aranjăm-ceva, ci e o întâlnire reală, concretă, pe care să ți-o treci în jurnal.

întâlnirea e peste treisprezece zile, pentru că mâine pleacă la Manchester, la un congres al Asociației Veterinarilor - sau, după cum spune el - „o plictiseală de zece zile, terminată cu o petrecere". Dar abia aşteaptă să mă vadă. Mă abțin să-i pun întrebări care m-ar trăda, cum ar fi: „Merge şi Celine ?", şi refuz să mă gândesc că Tom va cunoaşte o veterinară frumoasă şi inteligentă, care conduce un BMW Z3 şi e specializată în salvarea vieții iepuraşilor, aşa că mă concentrez asupra faptelor.

Doctorul adorabil al lui Grasu' mi-a cerut o întâlnire mie, lui Helen Gayle Bradshaw, o asistentă bună la toate, scundacă şi morocănoasă, care conduce o Toyota şi omoară păianjeni fără nici o umbră de regret. Asta e şansa mea de a îndrepta lucrurile!

închid telefonul zâmbind şi zâmbetul îmi piere doar când Laetitia îmi spune dulce, dar cu o voce care nu-ți permite s-o contrazici:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Helen, reportera care s-a infiltrat în bordel nu vrea să pozeze, aşa că trebuie să te duci tu la şedinţa foto - au costumul, totul e aranjat. Dacă pleci acum, ajungi acolo până la două.

îmi înăbuş un oftat şi-mi iau haina. După cum a spus Marcus, în ziua în care a trebuit să stau în faţa Parlamentului, deghizată într-un tampon uriaş, pentru a protesta împotriva impozitului pe asistenţa medicală:

— Helen, eşti foarte norocoasă. Ai o slujbă atât de interesantă.

A doua surpriză veselă a săptămânii e că Lizzy a reuşit s-o convingă pe Tina să ieşim pentru o seară între fete.

141

— Cuum ? Fără Adrian ? glumesc eu cu Tina.

— Şi el iese cu băieţii, spune ea scurt.

— Bine, spun.

De fapt, mă simt jignită. Ca şi cum Lizzy şi cu mine suntem doar înlocuitoare. Dar mă forţez să n-o iau personal. (Michelle spune că „iau totul personal".)

Tina nu e proprietatea mea. E viaţa ei. Nu-i obligată să mă vadă sau să vorbească cu mine. Nu e ca şi cum am fi rude. După minisesiunea de autocritică, las deoparte jignirea şi spun:

— Va fi grozav să te văd ca lumea, în afara serviciului, panaramă bătrână ce eşti.

După răceala recentă din relaţia noastră, familiarismul ăsta sună fals şi ciudat. Pentru o secundă, mă tem că am insultat-o. Dar Tina pare să se adune şi răspunde veselă:

— Şi tu, ştoarfă mare.

Seara în chestiune e joia asta. Miercuri, Lizzy ne informează:

— Aduceţi-vă nişte haine mai largi pentru mâine-seară.

Pardon ? Spre oroarea mutuală a mea şi a Tinei, Lizzy

a decis că berea, barurile şi clipitul genelor nu sunt pe agenda zilei de mâine. Şi-a asumat sarcina, ca o binefăcătoare ce este, să ne scape de rutina noastră de înghiţit alcool, sprijinit barul, îndopat cu mâncare din fast-food şi simţit rău a doua zi dimineaţă. Mie, îmi spune pe un ton ferm:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Te-am urmărit şi nu mănânci decât mâncare nesănătoasă de săptămâni de zile. Ai ditamai cearcănele negre la ochi. Arăți ca un raton. Trebuie să faci ceva pentru tine.

Tinei îi spune misterios:

— Asta te va calma.

O privim bănuitoare.

— Ce ? întrebăm noi în cor. (Eu, încă întrebându-mă dacă ratonii sunt nişte animale zvelte. Adică ar fi putut să spună „panda".)

— Mergem, zice Lizzy - cu o voce plăcută, magnifică şi autocratică, la fel ca a vrăjitoarei albe Glenda - la clubul meu de sănătate, să facem un curs de tai chi. E rezervat şi plătit. După aia, mâncăm la barul cu sucuri naturale.

Vai! Am întârziat la întâlnirea de la prânz! Ne vedem mâine!

Dintre toate trucurile murdare, josnice, necinstite...

— La barul cu sucuri se serveşte şi suc de struguri fermentat ? strig eu după Lizzy, care iese în viteză pe uşă. Laşa.

Eu şi Tina ne privim una pe alta fără să ne vină a crede.

Zic morocănoasă:

— Măcar ştii ce e tai chi-ul ?

Tina face o mutră:

— E o artă marțială.

Când aud asta, mă mai înveselesc.

— Nu e aerobic ?

Tina clatină din cap:

— Noo.

Fac pauză o clipă, îmi amintesc fiecare film cu James Bond pe care l-am văzut şi un articol ironic dintr-o revistă pentru bărbați despre o prezentatoare de televiziune frumoasă şi blondă, care, în timpul liber, face kickboxing.

Decid că femeile care fac arte marțiale îi impresionează pe bărbați şi că e timpul să devin una dintre ele.

— Abia aştept ziua de mâine, îi spun Tinei.

— Şi eu, zice ea absentă.

Sunt paralizată. Mă simt ca Scufița Roşie, păcălită de un lup deghizat într-o bunicuță cu danteluțe roz. Lizzy merită să fie dusă în mersul piticului până la McDonald's şi să i se bage pe gât cu forța cinci Big Mac-uri în succesiune rapidă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ar fi trebuit să mă încred în instinctul meu şi s-o tai din clipa în care am dat cu ochii de Brian, instructorul nostru de tai chi. Avea părul lung, purta pantaloni mov şi primele lui cuvinte au fost „în esență". Tina şi cu mine, retrase mai în fundul sălii, am schimbat o privire malițioasă. Pentru „nou-venite" - aici, a aruncat un zâmbet prelung spre Lizzy şi o privire plină de subînțelesuri spre

Tina şi spre mine - a început cu o scurtă introducere în tai chi. Tai chi e o artă străveche chinezească, un ansamblu de mişcări lente, inventat cu o mie de ani în urmă, pentru a promova vitalitatea şi armonia interioară.

Am încuviințat vioaie, în speranța că se va grăbi şi că ne va arăta nişte mişcări de karate. Spre uluirea mea, a mai trăncănit încă opt minute - timp în care mi-am pierdut voința de a trăi - şi apoi, a anunțat:

— Vă voi învăța să mergeți.

Pentru că am învățat să merg acum un sfert de veac, am presupus că e vorba de o glumă. Din păcate, nu era aşa. Am petrecut optzeci şi cinci de minute mergând cu încetinitorul. Flexează genunchiul piciorului din spate, ridică celălalt picior - ştiți voi, mergeam. Spre încântarea mea, Tina arăta ca o tânără funcționară din Ministerul Mersului Caraghios, dar asta nu era o compensație. îmi venea să țip de plictiseală. Era atââââââât de leeeeeeeent.

Parcă eram la închisoare.

Mi-am înăbuşit patruzeci de căscaturi şi nu îndrăzneam să mă uit la Tina, pentru că ştiam că ne-am prăbuşi amândouă de râs. După aia, la barul cu sucuri, Tina şi cu mine - râzând isteric de uşurare că se terminase coşmarul - ne-am transformat în două puştoaice de paişpe ani, care considerau că totul pe lume e grosolan şi/sau amuzant. Când Lizzy l-a întrebat pe adolescentul palid de la bar „Vă merge dozatorul ?" am hohotit şi ne-am hăhăit într-o veselie gălăgioasă. Când Tina a scos poanta:

„O să te bat, dar o să-mi ia o veşnicie", aproape că ne-am udat pantalonii largi. Când am pomenit de piciorul cu care arăta Brian - „Cum arăta cu piciorul spre diverse chestii!

Piciorul lui care arăăăătaaaa încet, stând îndreptat într-acolo parcă zile întreeeeeeeegi...!" -, am chicotit şi ne-am hlizit până când ne-a durut burta.

Apoi, Lizzy a făcut ceva care n-o caracterizează deloc.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

A înjurat. S-a răstit:

— Vreți să tăceți dracului odată!

144

Gurile noastre s-au închis instantaneu. „Dracului", din gura femeii a cărei exclamație preferată e „Moaşă-ta!" Moaşă-ta, pe onoarea mea!

— De ce ? a zis Tina, şocată.

— Glumeam şi noi, am adăugat eu, înăbuşindu-mi un chicotit.

Lizzy părea gata să ne asasineze.

— A fost drăguț din partea ta să aranjezi totul, am adăugat eu în grabă. Doar că nu e genul nostru.

Lizzy m-a privit cu răceală.

— Aş prefera să nu-l mai luați la mişto - „la mişto" ? Doamne, asta e ceva fără precedent! - pe Brian.

Enervată că bula mea roz de veselie fusese spartă, eram gata să-i trântesc: „Dar omul e un tembel hipiot cam bătrâior", când un neuron micuț, dar binecuvântat, responsabil cu bunul-simț, m-a oprit s-o fac.

Din păcate, n-a oprit-o şi pe Tina, care a strigat:

— Haide, Lizzy, las-o baltă! Brian e un tembel!

Fața lui Lizzy a împietrit. Şi-a pus furculița frumos alături de bolul ei cu nuci, avocado şi foi de salată şi a zis tăios:

— Dar, de o săptămână, e şi prietenul meu. Aşa că - şi următoarele ei cuvinte au fost mult mai în stil Jane Austen decat stil Lizzy - v-aş fi recunoscătoare dacă v-ați ține părerile pentru voi.

Hopa!

Capitolul 16

Pentru mine, două dintre cele mai puțin plăcute cuvinte din toată lumea sunt: *umed şi petic*. Apoi, pe locul trei e *ar trebui*. Ca în: Helen, ar trebui să zâmbeşti mai mult. Helen, ar trebui să ştii cât înseamnă opt ori şase.

Helen, îți confisc Cosmopolitan-u\, ar trebui să recapitulezi. Helen, ar trebui să faci exerciții abdominale. Helen,

145

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

ar trebui să ceri o mărire de salariu. Helen, ar trebui să-ți iei o slujbă normală. Helen, ar trebui să-ți vizitezi mama în zilele importante ale săptămânii, ca vinerea, de exemplu'. Helen, ar trebui să ieşi în oraş în seara asta, chiar dacă ai prefera să-ți taie cineva capul, pentru că s-ar putea să-l întâlneşti pe viitorul tău soț sau chiar pe cel cu care ți-o vei trage săptămâna asta.

Toate aceste cicălitoare ar trebui mi-au fost impuse de părinți, de partenerii mei sau chiar de mine însămi. Le blochez, dar ele se agață de conştiința mea, umilindu-mă, trăgându-mă în jos. Ultimul „ar trebui": Helen, ar trebui să petreci trei ore făcând haz cu Lizzy şi cu Brian în barul de sucuri, ca să-ți dovedeşti regretul că ai insinuat că tai chi-ul e mai puțin decât minunat şi că Brian arată caraghios cu piciorul lui ascuțit aproape la nesfârşit. Evident, Tina nu e atât de distrusă şi de bântuită de „ar trebui"-uri ca mine, pentru că, la scurt timp după monstruoasa noastră gafă, s-a scuzat pe motiv că i-a spus lui Adrian că va fi acasă înainte de 10.00. Mincinosu' roade osu'! (îmi place rima asta, deşi am văzut într-un film că o femeie i-a spus-o soțului care o înşela şi apoi i-a dat să roadă un os.) Aşa că eu am fost lăsată - a treia roată la căruță - cu sarcina de a o determina pe Lizzy să ne ierte şi s-o conving că eu cred că Brian e un tip fabulos.

Pentru că Lizzy e incapabilă să țină supărarea mai mult de cinşpe secunde, prima parte a fost uşoară. Dar s-o conving că mi-a plăcut Brian. încercați: chinuitor de dificil, nici vorbă, imposibil. Era aşa de respingător, de onest în stil „bărbatul de tip nou". Şi felul în care te privea când vorbea! Ca Grasu' când pândeşte un porumbel. Desigur, astea sunt păcate minore. Dar, în ciuda prieteniei pe care mi-a arătat-o şi a adorației manifestate față de Lizzy, nu puteam să mă determin să-l plac. Mă tot gândeam: îh, eşti aşa de bătrân. Destul de bătrân ca să-i fie tată. îmi dădea fiori.

— Dacă n-are patruzeci şi cinci de ani, n-are nici o zi!

îi strig eu lui Michelle, care l-a părăsit pe Sammy şi căreia nu-i pasă nici cât o ceapă degerată de prietenii altora.

— Anumitor femei le plac bărbații mai în vârstă, zice ea fără chef, ca să încheie acest fir al conversației şi s-o deturneze spre subiectul mult mai interesant al propriei persoane.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Sammy şi cu mine eram cam de aceeaşi vârstă, adaugă ea nostalgică. (Ea e cu şaisprezece luni mai mare decât el.)

Scot nişte sunete compătimitoare şi-mi doresc să sune soneria, ca să am o scuză, să închid telefonul. E vineri seara şi Luke are Greu de ucis pe casetă video însă, cum Marcus şi cu mine abia dacă ne mai vorbim, dar nici unul dintre noi nu vrea să-i dea satisfacție celuilalt, retrăgându-se în camera sa, îl vom urmări împreună pe Bruce Willis cum se dă macho. Potrivit lui Luke, Cătălina l-a părăsit pe Marcus cu câteva săptămâni în urmă, după ce s-a „îndrăgostit" de un producător de discuri. Adică, uau, cred că a fost mâna sorții.

— Şi ce faci în seara asta ? zice Michelle brusc.

— Mă uit la un film cu Luke şi cu Marcus, spun eu, încercând să mă fac cât mai neplăcută cu putință.

Nici nu mă gândesc să mă duc până în Crouch End ca s-o distrez pe Michelle. Sunt epuizată şi plănuiesc să beau până cad într-o fericită uitare.

— Sună fantastic! Ajung în treizeci de minute!

Zdrang! Lovită în freză, aştept ca telefonul să sune din nou şi, douăzeci de secunde mai târziu, chiar sună.

— Ăă, iubito, mai dă-mi o dată adresa ta...

Sunt impresionată. Se pare că renunțarea la Sammy semnalează zorii unei noi ere. Pentru că, în tot timpul de când locuiesc aici, recunosc stânjenită că Michelle nu m-a onorat niciodată cu prezența ei. E drept, până acum opt luni, ea şi Sammy au locuit la New York. (Tatăl lui Sammy, care a emigrat după divorț, e un mare afacerist în domeniul chiflelor şi a vrut ca fiul lui să intre în afacerea

familiei.) Michelle, văzând mutarea ca pe un pas mai aproape de Hollywood, l-a bătut la cap pe Sammy să accepte oferta, l-a escortat până acolo şi şi-a găsit de lucru la un salon de frumusețe.

Au avut parte de un nou început în Lower East Side timp de douăzeci şi şase de luni glorioase, până când Sammy a fugit acasă sub pretextul că face o cercetare crucială în domeniul pieței britanice a chiflelor. (în traducere, îi era dor de mami.) Bănuiesc că, forțând-o pe Michelle să se reîntoarcă în învechitul nord al Londrei, Sammy a semnat fără să-şi dea seama certificatul de deces al relației lor. Ura.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dar chestia e că Michelle a avut două treimi de an ca să-mi viziteze umilul sălaş şi n-a făcut-o. Aş zice că s-ar putea să fie prea ocupată să se afirme în calitate de cosmeticiană liber profesionistă şi/sau preferă să se întâlnească cu mine în oraş, dar nu mi-a oferit niciodată o scuză de genul ăsta.

Dacă sugerez să treacă pe la mine, e brusc „moartă de picioare" sau are „nişte rahaturi de făcut pe-acasă". O singură dată am avut destul curaj să-i trântesc: „Dar n-ai văzut niciodată unde locuiesc", iar ea a zis tărăgănat: „Dragă, pot să-mi imaginez".

Şi eu fac un exercițiu de imaginație propriu. Şi-mi ia cam doişpe secunde să-mi dau seama că Michelle bate drumul până în Swiss Cottage pentru că postul de Prieten Al Lui Michelle, fără bonusuri şi cu muncă peste program, e liber şi ea doreşte să-l ocupe. Mă duc în baie şi mă încrunt în oglindă. Victima va fi Luke sau Marcus ? Nu i-a cunoscut pe nici unul dintre ei şi mă întreb care îi va plăcea mai mult.

Luke ? El nu e genul meu - prea blând şi uşor de intimidat -, dar Michelle înfloreşte atunci când terorizează oameni. Şi, dacă nu ştii nimic despre obiceiurile odioase, rău-mirositoare ale lui Luke la baie, e şarmant. Are părul blond şi ciufulit, ochi verzi, un zâmbet cuceritor, se poartă cu stângăcie. E un labrador cu chip de om. Singura problemă pe care o prevăd e tendința lui Luke de a spune adevărul gol-goluț. Mă rog la Dumnezeu ca Michelle să

nu-i ceară părerea despre recenta ei schimbare la blondă-peroxid, pe care şi-a făcut-o singură. îmi alung din minte gândurile despre potențialul lui Luke, pentru că bănuiesc că Michelle şi Marcus se vor înțelege bine - şi o vor pune la fel de bine.

Nu vreau să se întâmple asta - ştiu că Marcus ar considera-o un triumf împotriva mea -, dar am o presimțire sumbră în privința inevitabilității evenimentului. Am un mic ghem de teamă ce-mi provoacă greață în capul stomacului. Cu riscul de a părea lipsită de loialitate, Michelle e pornită să mă facă arşice încă de când am făcut grava eroare de a o bate la cursa cu lingura şi oul. Şi nu e proastă.

Ştie că recenta mea campanie de ură împotriva lui Marcus nu e pornită din indiferență. în ce-l priveşte pe Marcus, el e oricum, numai cusurgiu nu.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

în consecință, când Michelle soseşte clipind des sub povara unui strat de rimei atât de gros, că e un miracol că-şi poate ține pleoapele deschise, mă țin bine. Mă îndrept spre living, unde Luke şi Marcus sunt trântiți pe canapea.

— Băieți, ea e Michelle, mormăi eu, sperând că intrarea ei va trece neobservată.

Ei îşi sucesc gâtul ca păpuşile ventrilocilor. Michelle îşi flutură degetele într-un salut dulce şi îl tratează pe Luke cu o privire apreciativă, din cap până-n picioare, tocmai când el emite un râgâit puternic, involuntar.

— Scuzați, zice el politicos, dar şi-a ratat şansa.

îl înjur în gând, iar ea îşi mută privirea de prădător asupra lui Marcus. El o priveşte direct în ochi (şi oriunde vă mai trece prin cap) şi sare de pe canapea, traversând camera.

— ...încântat, zice el, luându-i mâna şi trăgând-o uşor spre el, ca s-o sărute pe obraz.

— Şi eu, răspunde ea cu vocea moale ca mătasea.

Strâmb din nas a dezgust.

O milisecundă mai târziu, sunt ca o pereche de babuini care-şi arată fundurile roşii. Doar că o fac şi mai bătător la ochi. Aproape că nu mai suport să-i privesc.

Restul vizionării e ruinat fiindcă Michelle pretinde că e complet nedumerită în privința intrigii - e Greu de ucis, pentru Dumnezeu! - şi îl tot îndeamnă în şoaptă pe Marcus să-i explice. E inutil să spun că mizerabilul e încântat să-i facă pe plac.

— Se supără cineva dacă aprind lumina ? mă reped eu, când observ că Marcus o bate uşor pe Michelle pe braț, ca să-şi sublinieze spusele. Mă doare capul, dacă mă uit la televizor pe întuneric.

Luke pare îngrijorat.

— Am un Nurofen pe undeva, dacă vrei, spune el.

— Lasă, zic eu nefericită, probabil că e o tumoare.

Mă duc la bucătărie şi-mi torn o cană de vin roşu.

Ştiam că aşa se va întâmpla. Dar nu ştiam că mă voi simți atât de naşpa. încerc să mă bucur că i-am adus împreună pe Ken şi pe Barbie. Michelle are

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

nevoie de o compensație, după ce l-a părăsit pe Sammy. Şi, deşi e nesimțită, nu e ca şi cum mi-ar fura iubitul actual. însă Marcus mă urăşte, aşa că ar fi o grosolănie - şi inutil - să încerc să-l țin doar pentru mine. Oricum, e un bun folosit. Acest discurs de încurajare n-are nici un efect. Tot îmi vine să plâng.

Lacrimile îmi înțeapă pleoapele când Michelle cântă:

— Vin bei acolo, fată lacomă ce eşti ? Dai pe gât toată sticla sau ne laşi şi nouă ?

Autocompătimirea e înghițită de o furie violentă. Imi duc ca din întâmplare o mână la spate şi o încleştez ca pe o gheară. Asta îmi mai eliberează tensiunea şi îmi permite să-i răspund pe un ton afabil:

— Ah, Michelle! Am uitat - e nevoie de mai mult de un bărbat ca să te țină departe de băutură! Serveşte-te!

Mă săgetează cu o privire care-mi aminteşte de sora Ratchett, din Zbor deasupra unui cuib de cuci. Mă cutremur în sinea mea, îmi mențin zâmbetul pe față şi-mi fac o notă în minte, să evit să mai rămân vreodată singură cu Michelle.

Restul serii e un calvar. Fac tot posibilul să zdrobesc dulcele mugur al înamorării, dar fără succes. Prima mea încercare de război psihologic e să comand patru pizza pepperoni mari:

— Fac cinste!

Luke e încântat mai presus de cuvinte. Marcus şi Michelle sunt - aşa cum plănuisem - livizi. Michelle se confruntă cu o dilemă. Urăşte să mănânce în fața bărbaților - „arată dezgustător" -, dar îi place să susțină că se îndoapă zilnic cu ciocolată şi cu pizza, ca toate supermodelele care se respectă. Ha, ha, ha.

Marcus e şi el la fel de nehotărât. Pizza şi toate acolitele ei grase - curry, chebapuri, burgeri - sunt un purgatoriu pentru Marcus. Se trage dintr-o familie în care obezitatea e trăsătură genetică şi-i e atât de teamă ca natura să nu-şi urmeze cursul, încât respectă obiceiurile alimentare ale unei vrăbii anorexice. Mama şi cele două surori ale lui cântăresc, la o estimare rezervată, 110 kilograme fiecare.

Marcus a evitat soarta până acum, făcând exerciții ca un maniac şi mâncând sănătos, dar trăieşte cu teama de marea umflare. (Dacă vreau să-l înfurii, îi zic: „Hei, Marcus, dă-te de-a rostogolul".)

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

E chinuitor de conştient de natura nemasculină a obsesiei sale şi - aşa cum am fost martoră în repetate rânduri — face parte din schema lui de cucerire să se înfometeze două zile, ca să-şi permită o manifestare gen „sunt un tip obişnuit" în faţa celei dorite. Din păcate, cum Michelle e un bonus surpriză, e jalnic de nepregătit. îşi va mânca pizza, ca să nu pară că nu-i bărbat, dar fiecare bucăţică va fi otravă (şi va sta încă cinci minute pe banda de alergat). Mestec de zor fericită şi-i privesc pe iubăreţi cum se chinuiesc.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, Helen, zice Luke cu gura plină.

— A fost plăcerea mea, răspund eu îngâmfată şi-i ciufulesc părul.

Michelle scoate un mic pufăit, care arată că e plină după două felii.

— Cred că n-ar fi trebuit să mănânc burgerul ăla cu cartofi prăjiţi înainte să vin aici, suspină ea.

Da, sigur. Şi-ar fi cusut gura, mai degrabă.

Marcus se holbează jinduitor în decolteul ei.

— Şi nu ţi-e foame ? murmură el afectat.

Aproape că sunt gata să regurgitez toată pizza la loc.

Toate încercările ulterioare de sabotaj dau greş.

Michelle poartă sandale aurii sclipitoare, ceea ce-mi dă ocazia să exclam:

— Nici n-am observat! Ai nişte degete aşa de lungi şi elegante!

Spre mulţumirea mea, Lukeîşi lungeşte gâtul şi strigă:

— Să vedem!

Se uită şi Marcus, dar - drace, drace, drace - verdictul lui este:

— Sunt nişte degete uimitoare!

Michelle nu-şi mai găseşte locul de plăcerea victoriei.

Spre sfârşitul lui Greu de ucis 2, se ghemuieşte tot mai aproape de Marcus şi practic stă în poala lui. Conversaţia lor devine tot mai şoptită şi mai secretoasă. La miezul nopţii, Luke anunţă că e dărâmat şi se duce în camera lui.

Dezertorul. Ii urez noapte bună cu răceală şi rămân ţeapănă, cu încăpăţânare, în scaunul meu. Voi sta trează până în zori, ca să le încurc planurile lascive!

La doişpe şi zece, Marcus şi Michelle încep să se sărute în faţa mea. Mă recunosc învinsă şi mă duc la culcare.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Capitolul 17

Ați avut vreo poreclă când erați mici ? Când le-am pus întrebarea asta prietenilor mei, aproape toată lumea a zis da. Marcus a negat la început, dar a recunoscut după aia că iubita lui mamă îi spunea „Ghindocel". Părinții

disperați ai lui Luke îl botezaseră „Belea". Numele neoficial al lui Lizzy era „Piftiuță". Părinții gomosi ai lui Michelleîi spuneau fiicei lor „Madam". Mama Tinei o rebotezase „Chițăilă". Părinții Laetitiei - se subînțelege - se încăpățânau sinistru să-i spună tot „Laetitia". Şi tatăl meu ?

Porecla lui pentru mine era „Grinch"1.

Nefiind la viața mea o mare amatoare de cărți în care nu moare nimeni, am uitat originile poreclei şi adesea țopăiam în drum spre grădiniță lălăind un cântecel inventat de mine: „Sunt Grinch! Micuța Grinch!" Când am mai crescut, tata a încetat să-mi mai spună Grinch şi a început să-mi spună Helen. Abia când îmi scria felicitarea anuală de ziua mea, revenea la familiarismul cu care mă tachina, „Dragă Grinch". Pentru că semnele de afecțiune erau rare în casa noastră, i-am acordat lui „Dragă Grinch" acelaşi grad de simbolism pe care cei mai patrioți dintre cetățeni îl atribuie steagului nostru național. Şi atunci am aflat.

Eram în pub cu Tina, într-o vineri, la câteva luni după moartea tatei, şi mă lansasem într-o bârfă nostalgică despre Jasper. El respinsese The Divine Comedy (trupa mea preferată) drept „un rahat efeminat" şi m-a forțat să-i ascult - la casetofonul maşinii mele - pe Darryl Hali şi pe John Oates. In secret, îi admiram tupeul, dacă nu şi gusturile muzicale. Tina a exclamat enervată:

— Tipul ăsta e un grinch!

Am tresărit şi am zis:

— Un grinch ? Ce vrei să spui cu asta ?

M-a privit ciudat.

— Ştii tu! Rău. Zgârcit! Stricător de chef!

Am zâmbit slab şi am zis:

— Asta înseamnă grinch ?

Tina a hohotit:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

1 Grinch - personaj principal al poveştii pentru copii în versuri Cum a furat Grinch Crăciunul de Dr. Seuss.

153

— Faci mişto de mine! Voi nu citeați Dr. Seuss în nordul Londrei ? Pisica din pălărie ? Cum a furat Grinch Crăciunul} Nu?

Am clătinat din cap şi am mormăit: „Nu, nu" şi am fugit la bar să mai cumpăr un rând. A doua zi, am dat o fugă la bibliotecă şi am rugat-o pe bibliotecară să mă ajute să găsesc o carte pentru copii. Ea a zâmbit complice.

Şi am descoperit că un grinch nu era - aşa cum îmi imaginasem - un ghemotoc blănos mic şi adorabil, ci o creatură hidoasă, cu ochi roşii, care trăia într-o peşteră şi cu o inimă „cu două numere prea mică". Sigur, se transformă într-un dulce la final. Dar, până la penultima pagină, Grinch e un ticălos rău şi urât, fără prieteni.

N-am vrut ca Tina să râdă iar de mine, aşa că am decis să-i împărtăşesc lui Lizzy vestea care mi-a zguduit viața.

Ea îi va acorda considerația rațională pe care o merită.

După a zecea sticlă de Becks, i-am bocit povestea şocantă, într-o bălmăjeală umedă şi incoerentă. Şi ea a râs de mine!

— Helen, s-a hlizit ea, e un nume de alint! Sunt sigur că n-a vrut să spună nimic cu asta! E doar un cuvânt drăguț, ca... dovlecel! Tata încă-i mai spune surorii mele Dovlecel - iar ea are treizeci şi unu de ani şi e slabă ca o scândură!

M-am dus clătinându-mă în pat, udă de lacrimi, şi m-am trezit simțindu-mă ca o proastă. Lizzy, vocea rațiunii, vorbise. Tata m-a poreclit Grinch pentru că era un cuvânt drăguț. Nimic sinistru. De fapt, ar trebui să mă consider fericită - după un accident nefericit din timpul careului, Michelle (pe atunci în vârstă de patru ani) şi-a petrecut restul vieții ei la grădiniță sub pseudonimul „Chiloțica puțitoare". Şi aşa îi spuneau doar educatoarele, îmi reprimasem durerea când, după câteva zile, m-a abordat Lizzy. Spera să nu mă supăr, dar discutase despre grinchi şi dovlecei cu un prieten psiholog şi el spusese:

„Ce înseamnă aceste lucruri e mai puțin important decât felul în care te fac să te simți". Mă gândisem să-l înfrunt pe tatăl meu ? Sigur. Aşa cum m-aş gândi să mă vopsesc

154

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

în verde şi să alerg pe Oxford Street în fundul gol. Urăsc psihologii. Inventează probleme acolo unde nu există nici una. Am împins acest schimb de păreri agasant într-un colţ al minţii, unde a şi rămas. Numai din când în când revine în planul conştient.

Cum ar fi în dimineaţa asta când m-am trezit dintr-un somn agitat şi m-am crispat de cum m-am făcut de râs săptămâna trecută, încercând să-l opresc pe Marcus să i-o tragă lui Michelle. în astfel de momente, sunt Grinch. Rea.

Nesuferită. Stricătoare de chef. Tata avea dreptate. Dar, acum, nu pot să-l înfrunt! Intre timp, n-am văzut nici pielea bronzată a lui Marcus şi nici părul coafat al lui Michelle. Presupun că el stă la ea acasă. întotdeauna dispare după ce „marchează". Pariez că o face ca să-şi convingă cuceririle că e îndrăgostit. Am înţeles ceva despre Marcus - are o lipsă absolută de spontaneitate. Până şi Jasper era spontan uneori, fie binecuvântat. Dar fiecare mişcare a lui Marcus e premeditată.

Le urez noroc. Spun asta nu pentru că am devenit brusc drăguţă, ci pentru că am întâlnire cu Tom în seara asta.

Michelle n-are decât să şi-l păstreze pe Marcus Microsculă.

Cu toată sinceritatea, se potrivesc de minune. Zile lungi fără mâncare, alergând pe banda rulantă, şedinţe aprinse şi pasionate de bârfă, ore de îngrijire reciprocă, nopţi fierbinţi pe paturi duble de solar... E mijlocul după-amiezii şi mă întreb dacă voi fi invitată la nuntă când sună telefonul. Michelle!

Nu spun: „E ciudat că tocmai mă gândeam la tine", pentru că nimic n-ar mulţumi-o mai mult.

— Ce faci ? chiţăie ea, ca şi cum n-ar fi vorbit cu mine de un deceniu.

— Bine. Tu ? spun precaută.

— Grozav, grozav. Draga mea, trebuie să-ţi cer o favoare.

Chiar aşa ?

— Chiar aşa ?

Michelle face o pauză.

— Am o veste bună şi una proastă. Marcus m-a invitat în oraş. Dar nu merg, dacă tu nu vrei. Nu vreau să te supăr.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ooo, e o adevărată profesionistă. Nu ridic vocea:

— Michelle, e o veste grozavă. Mă bucur foarte mult pentru tine. Nu-mi închipui de ce crezi că ar trebui să mă supăr. Marcus e... - caut o frază usturătoare - un mic accident din trecutul meu. Mic fiind cuvântul esențial.

Nu-mi vine să cred cât de îndrăzneață sunt şi nici lui Michelle nu-i vine să creadă. Se răsteşte:

— Doamne, da' rea mai eşti! şi trânteşte telefonul.

Respir adânc, o informez pe Laetitia că ies să-mi iau un espresso dublu şi că mă întorc în cinci minute.

— Ia-mi şi mie o prăjitură cu migdale şi o apă minerală plată, strigă ea după mine. Îți dau banii după ce trec pe la bancă.

Adică după ce mă duc eu la bancă pentru tine, gândesc eu. Derulez în minte acest ultim gând şi meditez asupra lui.

Sunt rea ? Sigur că sunt! Cine n-ar urî lista infinită de sarcini înjositoare a Laetitiei? Sunt ziaristă, nu valet! în teorie. Şi de ce sunt prietenă cu Michelle ? Pentru că, acum şapteşpe ani, am manifestat un interes comun pentru penarele japoneze şi pentru Sunetul muzicii ? Merg repede, clocotind de furie, cu fața boțită într-o încruntare.

Probabil că arăt ca un bull mastiff. încerc să respir pe nas şi să nu mai fiu încruntată. Trecătorii mă privesc precaut şi se feresc din calea mea. Mă văd cum probabil mă văd şi ei şi mă ia cu durere de inimă. Nu vreau să fiu această...

această persoană rea.

Cum forțezi mintea surescitată să se îndrepte spre subiecte mai calme, mai plăcute, cum ar fi Tom. Ochii ăia!

Gura lui. Inima începe să-mi bubuie din nou şi zâmbesc în sinea mea. Jalnic! Dar a funcționat. Ne întâlnim diseară, lângă stația de metrou Covent Garden, la ora 20.00.

(Mama, liniştită fără să vrea de promisiunea unei zile la un salon de înfrumusețare, a renunțat la o noapte de luni.

A fost un troc dificil, fiindcă accesul limitat Ia hrană mă face să intru în panică şi urăsc să fiu împinsă de la spate.)

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Port pantaloni negri, cizme negre şi un top cu decolteul în formă de V. Ca să mai variez. Cumpăr prăjitura cu migdale, apa minerală şi, animată de spiritul zen nou descoperit, un espresso dublu, decofeinizat. îi țin uşa unui bărbat în vârstă elegant. Genul de bărbat care-mi face stomacul să mi se strângă, pentru că el n-a murit de infarct la cincizeci şi nouă de ani.

Nu e ceva personal. Nu e vina lui. Nu e personal. îmi înving valul de resentimente şi mă forțez să zâmbesc.

Bărbatul îmi face cu ochiul şi-mi spune cu un accent cristalin.

— Sunteți foarte amabilă!

Zâmbesc şi mut repede privirea, fiindcă ochii mi se umplu de lacrimi prosteşti. Sunt amabilă. Mă încălzesc la lumina laudei străinului, în timp ce urc scările gâfâind spre redacția Girltime. Poate că, dacă Tom m-ar vedea acum, nu l-aş dezamăgi.

Mărşăluiesc spre birou şi recunosc târâitul telefonului meu. Desigur că Laetitia citeşte Daily Mail şi-l ignoră.

Doamne, fă să nu fie Tom, care să anuleze întâlnirea.

— Alo ? spun temătoare, ridicând receptorul.

— Helen! spune o voce tremurătoare, sunt Vivienne!

Mă tem, îmi pare rău să-ți spun, e o veste şocantă...

Vocea mea e aspră din cauza groazei.

— Spune-mi imediat!

Vivienne îngaimă cinci cuvinte înainte de a izbucni în plâns.

— Mama ta şi-a tăiat venele.

Capitolul 18

O dată, la vârsta de şase ani, am luat o palmă şi am fost trimisă la culcare la 5.30 p.m. pentru că am spus în

fața mamei lui Michelle: „Tati, e adevărat că nu ne putem plăti ipoteca ?". Recunosc, nu ştiam ce înseamnă o ipotecă, dar era o expresie impresionantă pe care o auzisem undeva şi eram disperată s-o folosesc. Eram obişnuită şi ca mama care n-a fost niciodată o bună ascultătoare - să fie de acord, cu mintea în altă parte, cu tot ce spuneam, chiar dacă era o minciună gogonată.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Din păcate, ochii doamnei Arnold s-au aprins ca ai lui Belzebut, şi tata a dat vina pe mine, pentru ceea ce a prezis a fi ruina sigură a reputației sale financiare. Smiorcăind de una singură, ca să adorm, m-am rugat ca tata şi mama

- care n-a îndrăznit să urce la etaj în vârful picioarelor, să mă consoleze - să moară într-o tornadă. In acel moment, am considerat-o pe Orfana Annie cea mai grozavă făptură din lume şi mi-am dorit cu ardoare să fiu ea. Domnişoara Hannigan era o plăcere, în comparație cu părinții mei cei răi. Spălarea podelelor ar fi fost un privilegiu! Ce deliciu să fiu obligată să dorm într-un pat de campanie! Şi aş învăța să cânt It's a Hard Knock Life! cu accent american.

Dar, după douăzeci de ani, evident, nu mi se mai potriveşte aşa de bine să fiu orfană, pentru că, atunci când Vivienne îmi spune că mama şi-a tăiat venele, picioarele îmi amorțesc şi mă prăbuşesc la podea cu un geamăt pe care Lizzy îl va descrie mai târziu - într-o şoaptă uimită

- „fioros, primordial, înfiorător, ca al unui animal sălbatic ce se zvârcoleşte de durere".

Pentru că cel mai sălbatic sunet auzit vreodată în redacția Girltime e scos de Laetitia, fiindcă vânzătoarea de la Dunkin' Donuts i-a pus prea mult lapte în ceai, prestația mea de tigru cu dureri de ureche e remarcată imediat.

Lizzy şi Laetitia sar spre mine, strigând: „Ce s-a întâmplat ?" Fețele lor sunt la fel de neclare ca şi cum am fi sub apă şi e greu să respir şi oftez prin nebuloasă, o, te rog nu mama nu mămica mea o te rog n-o lua pe mami a mea o, Doamne, nu şi pe ea, iar capul meu parcă pluteşte şi cuvintele îmi

ies sugrumate o te rog nu mămica mea iar şi iar până când formează un văl compact, ce mă izolează de realitate.

între timp, receptorul se leagănă şi din el se aud chițăituri isterice slabe. Lizzy înşfacă telefonul în timp ce Laetitia profită de această - perfectă - ocazie ca să mă plesnească tare şi usturător peste față. Până să zic „Au!" şi să mă uit urât la ea, Lizzy se aşază pe vine şi îmi prinde mâinile tremurătoare şi umede.

— Helen, zice ea cu o voce clară, fermă, privind direct în ochii mei rătăciți. Mama ta e bine. Nu e moartă. Bine ?

Mă auzi ? E bine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă holbez neputincioasă la Lizzy. Nu înțeleg. Mă simt ca un copil de cinci ani.

— Şi-a tăiat venele, zic eu, cu îndoială.

— Sunt doar nişte tăieturi superficiale, insistă Lizzy cu tonul sonor, emfatic, pe care-l folosea tata când se adresa străinilor. Sunt zgârieturi. Vivienne suna de la spital, sunt la Accidente, dar nu e nimic grav. Mama ta e teafără, e teafără, bine ?

încuviințez dând din cap şi spun:

— Bine.

Tremur ca un pudel bătrân într-o baie rece. Nu ştiu ce să fac. Din fericire, Lizzy ia o decizie executivă:

— Iți chem un taxi, ca să mergi la spital chiar acum.

Nu-i aşa, Laetitia ? adaugă ea.

Laetitia - care, fără îndoială, şi-a eliberat nişte tensiuni acumulate de mult timp după acea palmă - dă din cap o dată şi spune:

— Absolut.

Lizzy mă ajută să ajung la un scaun şi mă aşază.

Aleargă la bucătărie, se întoarce cu o pungă de zahăr brun şi răstoarnă cel puțin jumătate din ea în espressoul meu dublu decofeinizat.

— Bea asta, îmi ordonă ea.

— Doar n-ai... mormăi eu şi iau supusă o înghițitură.

Din fericire, taxiul soseşte în câteva minute şi mă salvează din iadul cafelei turceşti. Lizzy, care mi-a băgat agenda şi alte nimicuri în geantă, mă ajută să urc în taxi.

Dar, mai întâi, mă trage spre ea, într-o îmbrățişare caldă, zdravănă, şi zice :

— O să fie bine, ştiu sigur. Şi... - mă împinge puțin, ca să se uite la mine - o, Helen, am fost o prietenă neglijentă. Eu...

Mă uit la ea, nedumerită.

— Lizzy, nu fi nebună ! Eşti o prietenă grozavă. Atâta reiki irosit ! Eu sunt prietena cea rea.

Mă gândesc la tai chi şi la picioare indicatoare, dar Lizzy clatină din cap.

— Nu, Helen. Trebuia să fi avut mai mult grijă de tine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Te vedeam putrezind şi ar fi trebuit să spun ceva, dar n-am vrut să...

Putrezind ? Aduceți „ratonul" înapoi, totul e iertat !

— Lizzy, îi spun, sincer, sunt bine, doar că am suferit un şoc din cauza mamei, dar, aşa cum spui şi tu, e teafără, nu a pățit nimic. Aş face bine să mă grăbesc.

Lizzy pare reticentă să mă lase să plec.

— Vrei să vin cu tine ? zice ea.

Clatin din cap.

— Fii bună cu tine însăți, spune ea, scuturându-mă puțin.

Mă sui în taxi. Bună. Iar cuvântul ăsta. Aş vrea să fiu

bună. Deşi, când o s-o văd pe mama, o s-o omor. Cum îndrăzneşte să facă circul ăsta, vaca egoistă ?

Capul îmi bubuie de groază şi mă las pe spate şi mă agăț de scaun. Isuse, ce-a apucat-o ?

Când intru la Accidente şi Urgențe, e un déjà vu, Ziua cârtiței se întâlneşte cu Amityville, e un vârtej îngrețoşător, ireal de catastrofe care stau să se întâmple iar şi iar.

Nu ajută nici faptul că la Accidente pute a urină. Pute !

Mă uit înnebunită în jur şi - slavă Domnului - le văd pe mama şi pe Vivienne ghemuite într-un colț, înconjurate

de oameni care par să fie aici de ani de zile. Blana portocaliu aprins a lui Vivienne (a cumpărat-o după ce a fost atacată în Islington, când îşi purta nurca) străluceşte în mijlocul defetismului cenuşiu ca o baliză de prost-gust.

Mă îndrept spre mama şi furia mi se risipeşte când îi văd fața istovită, albă ca varul. E înfăşurată într-o pătură gri. Gri, decid eu, e o culoare bună pe podium, ca o stratagemă isteață, să-ți maschezi bogăția slăbănoagă şi sofisticarea mută, dar e de rahat rahat rahat în spitale şi în holurile caselor funerare, pentru că e de-adevăratelea - sărăcie cu lustru şi disperare ternă.

— Helen! scânceşte mama.

încheieturile ei slabe sunt înfăşurate în bandaje improvizate. Mă aplec şi o îmbrățişez strâns. Vivienne îşi eliberează iute locul, ca s-o pot prinde mai bine. Mama suspină la mine în brațe şi eu o legăn ca pe un copil.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— O, mami, promite-mi, niciodată, niciodată, groaznic, tati ar fi furios, ştii că sunt aici, ce să fac ? Da, am grijă de tine.

Deşi nu e chiar o frază coerentă, e perfect logică pentru mama, care încuviințează dând din cap şi se smiorcăie şi se ghemuieşte mai aproape, la pieptul meu. Privesc pe lângă mama, spre Vivienne, care, îmi dau seama, suferă teribil după un Marlboro Light. îi arăt cu privirea spre ieşire. „Vin şi eu într-o clipă", îi mimez eu cu buzele. îşi strânge pe ea haina portocalie, zâmbeşte încordată şi o şterge.

Inima mea se strânge când o aud pe mama tânguindu-se tăcut, înfigându-şi degetele slab în poala mea. Aştept şi aştept, o îmbrățişez şi o îmbrățişez, până când plânsul se linişteşte şi încerc să nu mă gândesc că aş fi putut evita toate astea, dacă m-aş fi întâlnit cu Tom într-o joi. Apoi, spun lucruri pline de bun-simț, ca: „De câtă vreme eşti aici?" şi „Vrei o băutură caldă?" şi „Durerea e suportabilă ?" Ea răspunde, în ordine: „De o veşnicie" şi „Am băut ceva" şi „Nu-i prea rău". Când bănuiesc că nu i-au mai

rămas lacrimi, o întreb dacă se supără dacă mă duc să văd ce face Vivienne.

— Şi pentru ea trebuie să fi fost un şoc, spun eu gravă.

Mama dă din cap amorțită şi priveşte în podea.

— Mă întorc aproape imediat, îi spun, aşa că stai aici şi nu te mişca. Promiți, promiți ?

Mama recunoaşte expresia pe care o chițăiam când mă târguiam pentru bunătăți când aveam cinci ani şi eram o familie. Reuşeşte să zâmbească trist şi răspunde:

— Promit, promit.

O sărut pe frunte şi alerg s-o găsesc pe Vivienne.

Vivienne stă pe o bancă de lemn şi aprinde ceea ce bănuiesc a fi a patruzecea țigară pe ziua de azi. Expiră fumul încet, adorabil, pe nări, înainte să vorbească.

— Ştia că vin pe la ea la 4.30, după şcoală şi după cursul meu de italiană. Ieşeam la o cafea. O, Doamne, a fost înspăimântător. Cred că abia o făcuse.

Gura stacojie a lui Vivienne tremură.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Am sunat la uşă şi n-a răspuns. Am sunat iar. Tot n-a răspuns. M-am gândit că poate a fost reținută la şcoală.

Tocmai mă întorceam să mă duc şi s-o aştept în Jaguar, când a deschis uşa. Arăta slabă ca apa şi aşa de palidă ca o scoțiană.

Vivienne e aşa de agitată, încât tresărirea mea la auzul jignirii ei indiferente a trecut neobservată, şi ea continuă.

— A întins mâinile în față, a zis: „Uite ce-am făcut" şi a izbucnit în lacrimi. A fost teribil. Folosise o lamă de ras destul de tocită - o împinsese înainte şi înapoi, dar, slavă Domnului, nu adânc. Erau multe zgârieturi şi mult sânge. Eram aşa de şocată, Helen, încât era să leşin pe loc.

Părea în regulă la prima vedere - tăcută, dar în regulă.

Revenise la lucru, toată ziua cu copiii, se ocupa de finanțele tatălui tău - imaginează-ți! Cecelia! Eu, eu nu m-aş fi gândit, nici într-un milion de ani, că ea ar face aşa ceva.

Au trecut, cât, cinci, şase luni, mă gândeam că, sigur, ar

fi trebuit să depăşească momentul de-acum... aşa ar fi trebuit, sau, ăă, poate nu ?

Vivienne, care a vorbit mai mult cu ea însăşi decât cu mine, se uită la mine şi se opreşte. Nu strig la ea, chiar dacă aş vrea s-o fac. Chiar dacă, în momentul ăsta, mă arde să găsesc o scuză ca să țip la cineva. Dacă Johnny Depp ar trece din întâmplare pe aici şi m-ar călca accidental pe degetul de la picior, l-aş crucifica - cu bărbuță stilată sau nu, l-aş face terci pe tipul ăla!

Dar, în fața lui Vivienne, îmi păstrez vocea calmă şi spun:

— Vivienne, eu, eu, ştii, eu, slavă Domnului că ai găsit-o, tu, eu, nu, mă gândesc, cinci luni, par un veac, poate, pentru tine, dar pentru ea, şi, vreau să zic, şi pentru mine, nu reprezintă un timp. Nu reprezintă deloc un timp. Eu, de asemenea, stupid, am crezut că era, ei bine, că se descurca mai bine, dar este o, nu-i deloc bine. N-a depăşit deloc momentul. Nu ştiu cât de mult va dura. Mai mult. Poate că va învăța să suporte. Sper. Dar, scuză-mă, bat câmpii, continuă.

Vivienne trage încă un fum din țigară. Suge din ea aşa de tare, încât mă mir că nu-i țâşneşte în gât.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Am dus-o la bucătărie şi i-am înfăşurat încheieturile în şervete pentru ceai ude, apoi am adus-o direct aici. A spus că o făcuse în baie şi că „a pierdut mult sânge", aşa că am alergat sus şi nu arăta aşa de rău - nu vedeam nici o urmă de sânge -, dar nu sunt expertă în lucruri de-astea, iar ea pusese prosoape pe jos, ca să protejeze covorul, cred, dar nu era deloc sânge pe ele, aşa că am coborât repede şi am chemat o ambulanță, iar ei - revoltător! - au spus s-o aduc eu! Sunt foarte hotărâtă să-i scriu deputatului meu! Oricare ar fi el.

Aşa că am adus-o aici şi ei au categorisit-o drept tentativă de suicid şi, din câte spunea ea că au zis, a fost mai degrabă un strigăt de ajutor decât o încercare serioasă.

Ştii, aşa că au bandajat-o „deocamdată" şi, dar, ceea ce mă dă gata e, când au întrebat-o de ce a făcut-o, ea a spus, a spus...

Vivienne, despre care credeam că ar plânge numai dacă magazinul principal Gucci din Sloane Street ar fi distrus într-o furtună cumplită, se smiorcăie şi-şi tamponează colțurile ochilor cu degetul mare.

— Ce e ? şoptesc eu.

Vivienne înghite un nod din gât şi adaugă:

— Mama ta a spus: „Nu are nici un rost. Nu fără Morrie al meu". A spus: „Pământul continuă să se învârtească şi eu nu văd nici un rost". O, Helen, nu mi-am dat seama până acum cât de mult l-a iubit.

O mângâi pe mâna tremurătoare şi presupun, cu răutate, că Vivienne e atât de copleşită fiindcă, dacă soțul ei ar fi murit, ar fi desfăcut sticla de Bollinger, ar fi susținut că el n-ar fi vrut ca ea să-l jelească şi ar fi continuat să vâneze bărbați tineri şi impresionabili cu şi mai mare elan decât o face acum. Dar clatin din cap şi oftez:

— Nici eu nu mi-am dat seama.

In sinea mea, mă întreb cât de legată e drama de azi de sentimentele mamei pentru tata şi în ce măsură e legată de sentimentele ei față de sine.

Ne întoarcem înăuntru. Mama a adormit pe scaunul ei de plastic portocaliu. Arată ca o fetiță de zece ani.

Stăm şi aşteptăm să fim chemate şi, brusc, îmi dau seama. Tom! întâlnirea mea cu Tom! Rahat. Un anunț mare ne interzice să folosim telefoanele mobile în spital, aşa că-l iau pe al meu şi fug din nou afară. E 6.37 p.m. Sun la Megavet şi -

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

se pare că sunt blestemată - răspunde Celine. E vremea cinei şi felul special de azi e plăcinta umilinței.

— Celine, spun cu vocea mea cea mai cuceritoare, sunt Helen Bradshaw, cea care...

— Ştiu cine eşti, zice cu o voce tăioasă.

La naiba.

— Tom e acolo ? întreb.

— E ocupat, se răsteşte ea.

Refuz să mă înfurii, pentru că ştiu că asta-şi doreşte.

Decid să fiu sinceră.

— Celine, spun, trebuia să mă întâlnesc cu Tom în seara asta, dar nu pot, pentru că mama a trebuit dusă repede la spital, e o urgență, e foarte grav şi trebuie să stau cu ea.

Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai putea să-i transmiți mesajul lui Tom.

Cățea nefericită, adaug în sinea mea.

Sunt uimită şi recunoscătoare când Celine dă dovadă de un strop de omenie şi spune pe un ton serios:

— îmi pare rău să aud asta. Sigur că-i voi spune lui Tom. Du-te şi ai grijă de mama ta şi nu-ți face probleme.

Sunt uluită.

— E foarte frumos din partea ta, Celine, spun.

— E plăcerea mea, răspunde ea.

închid telefonul. Uau. Ce-am făcut ca să merit asta ?

Poate a găsit un pețitor pentru Nancy, un Mercedes înstărit pe nume Charles, cu jante din aliaj şi îmbrăcat în piele.

Probabil e încântată că tragedia mea familială mi-a stricat întâlnirea cu iubitul ei şef. Mă întorc repede la Accidente.

Mama s-a trezit şi se plânge că „o dor încheieturile". Nu, zău. îmi muşc limba, ca să nu spun ceva nelalocul lui.

Cam după trei ani, e strigat şi numele mamei şi ea, Vivienne şi cu mine suntem poftite afară din sala de aşteptare uitată de Dumnezeu, în ceea ce pare a fi un coridor despărțit în cubicule mici.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ți-ai adus costumul de baie ? glumesc eu stângaci cu mama, care nu râde.

Psihiatrul de gardă, care are cearcăne vineții sub ochi şi arată de parcă s-ar fi bătut, mă priveşte ca şi cum ar vrea să-mi spună că sunt incapabilă. Adopt o expresie umilă şi tac. Nu încăpem cu toții în cubicului cât o cutie de pantofi, aşa că Vivienne se oferă să aştepte afară. N-o condamn, în cutia de pantofi din stânga, un bărbat țipă şi, în cea din dreapta, o femeie plânge. Ce relaxant! Privesc

neliniştită la mama, să depistez semne de instabilitate mintală, dar ea stă calmă pe scaunul din cubicul şi o lasă pe

0 asistentă să-i curețe rănile cu un lichid clar. Poate că am nevoie de alți ochelari, fiindcă trebuie să-mi mijesc ochii ca să văd tăieturile.

— Asta e soluție salină, aşa că va ustura, însă numai puțin, spune asistenta amabilă.

Mama aprobă. E neobişnuit de docilă, în timp ce încheieturile îi sunt înfăşurate într-un ghips mare şi lipicios şi într-un bandaj subțire şi nu zice nimic nici când

1 se face un vaccin antitetanic.

— Pentru mai multă siguranță, spune asistenta veselă.

Ii zâmbesc cu recunoştință. De îndată ce pleacă, polițaiul nesuferit - alias doctor Nathan Collins, potrivit ecusonului -, începe interogatoriul.

Cum a dormit în ultima vreme ? Cum stă cu apetitul ?

Are probleme de concentrare ? S-a gândit că vrea să i se alăture celui drag ? S-a gândit că vrea să adoarmă şi să nu se mai trezească ? De ce a făcut asta ? A mai făcut aşa ceva ?

A făcut-o sub impulsul momentului ? A scris un bilet de adio ? îşi doreşte să fi murit ? A vrut să fie găsită ? Ce-a crezut că va rezolva cu asta ? Ce vrea ? A mai avut tendințe suicidare ? A luat vreodată o supradoză ? A mai încercat vreodată să-şi facă rău ? A văzut lucruri inexistente ? Sau a avut halucinații auditive ? Are un grup de sprijin ?

Aceste întrebări îndrăznețe şi intime mă irită. Tremur în anticiparea fiecărui răspuns şi aproape că mă aştept ca mama să cedeze nervos şi să iasă în fugă din cutia de pantofi. Dar n-o face. Lacrimi fierbinți îi curg pe față în timp ce

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

răspunde. O țin de mână şi-mi studiez picioarele. Iar ea îi spune doctorului Collins că a dormit mult şi a mâncat puțin în ultima vreme. „Puțin! îmi spun, am trecut prin întreg repertoriul lui Prue Leith de două ori!" N-a putut să se concentreze, nu s-a gândit să se alăture celui iubit, dar s-a gândit uneori să adoarmă pentru totdeauna şi a făcut asta fiindcă Morrie a murit, iar ei îi lipseşte atât de mult,

încât abia poate respira şi nimeni n-o înțelege şi toți cred că ar fi trebuit să-şi revină, iar ea nu şi-a revenit şi nu-şi poate reveni şi e prea mult pentru ea şi a crezut că se simțea mai bine, dar se simțea mai rău şi are impresia că-şi pierde mințile. Nu, n-a mai făcut aşa ceva. Da, a fost un impuls de moment, voia doar ca toată lumea să „fie atentă şi să ia notițe". Nu, n-a lăsat un bilet.

Nu-şi doreşte cu adevărat să fi murit, îşi doreşte ca Maurice să fie în viață. Da, a vrut să fie găsită. Să-i facă pe oameni să înțeleagă. Ca oamenii să înțeleagă. Nu. Nu.

Nu. Nu chiar, deşi vorbeşte cu Maurice în fiecare seară înainte de culcare, e doar o discuție, ca şi ieri, când a apărut noua carte de Tom Clancy, iar ea ştia că Morrie ar fi fost enervat s-o rateze, aşa că i-a spus că avea să i-o citească ea.

Nu-l vedea, dar simțea o prezență. A fost doar o discuție. Ocazional, crede că-l vede pe stradă, dar întotdeauna se dovedeşte a fi vreun străin.

(întâmplător, aceasta a fost o relatare prescurtată a trăncănelilor ei de moară stricată, fiecare răspuns fiind cât Biblia de lung, până când doctorul Collins îi spune răstit:

„Vreau să-mi răspundeți cu da sau nu".)

O urmăreşte cu atenție, apoi spune:

— Doamnă Bradshaw, ați suferit o pierdere teribilă.

Durerea pierderii e întotdeauna mult mai mare decât v-ați putea imagina. Şi aveți dreptate - oamenii nu înțeleg.

Pentru ei, e greu să vadă că suferiți. Ceea ce nu înțeleg ei e că durerea face parte din procesul de jelire şi că trebuie să treceți prin asta, ca să vă vindecați. Iar cinci luni e un timp foarte scurt! Poate dura douăzeci de ani pentru a accepta moartea unei persoane iubite. Reacția dumneavoastră nu e deloc nebunească, e

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

normală. E ceva obişnuit ca durerea să izbucnească acum. La început, eşti în şoc.

E modul în care organismul tău te menajează. N-ai putea să te confrunți cu toată suferința deodată. Şi încă mai simți familiaritatea prezenței soțului tău, care te susține. Dar

167

acum, a căzut fisa, fiindcă ştiți că nu se mai întoarce. Şi asta, doamnă Bradshaw, e marea nenorocire.

Mama priveşte uluită la doctorul Collins, de parcă ar fi Oracolul, apoi mă cuprinde cu brațele ei subțiri de talie şi suspină nefericită în jacheta mea. Doctorul Collins dă din cap către mine, ca şi cum ar zice: „Va trece peste asta".

Sunt uluită. Nu ştiu dacă să-l pocnesc sau să-l îmbrățişez.

Capitolul 19

N-am reacționat niciodată bine când am fost certată.

Odată, după o cină porcesc de mare, am fost admonestată de Jasper, fiindcă i-am sugerat să-şi „dez-strângă" cureaua.

(Se pare că trebuia să spun „slăbească" - nu există un asemenea cuvânt ca „dez-strângă".) M-am simțit nedreptățită şi am stat bosumflată o oră după aceea. După cinci schimburi insistente de „Ce s-a întâmplat"/„Nimic", mi-am mărturisit nemulțumirea. Jasper mi-a explicat că voia doar să mă salveze, „ca să nu par proastă", aşa că l-am iertat cu reticență. Dar, în interior, resentimentul fierbea. După părerea mea, critica constructivă, oricât de constructivă ar fi, e tot critică. înseamnă o ceartă sub o deghizare transparentă.

De aceea, când doctorul Collins m-a luat deoparte şi a spus că mama fusese „cam neglijată în ultimul timp" şi politicos, dar ferm, a sugerat că „ar fi înțelept să fiu cu ochii în patru şi urechile ciulite pe lângă mama, până când ne horărâm în ce fel s-o ajutăm", a fost greu să nu mă simt lezată. Chiar stătusem cu „ochii în patru şi urechile ciulite" pe lângă mama, am protestat în gândul meu. Atâta cât era fezabil. în afară că am renunțat la slujbă şi la casa mea - deja am renunțat la viața socială - şi că am urmărit-o

168

ca o obsedată, cam cât de aproape trebuia să stau cu geana pe ea?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dar am încercat să nu pun la suflet ditamai înțepătura, în inima mea, ştiam că respinsesem recentele ei încercări de a-şi comunica disperarea - nici o scuză nu poate justifica asta -, aşa că singurul lucru pe care-l puteam face era să promit că voi deveni umbra ei. în ce priveşte urechea. Presupun că doctorul Collins voia să spună că ar trebui să o ascult vorbind. Aîî! Să ascund cuțitele şi Nurofenul şi s-o spionez pe mama ca o perversă ar fi o bucurie şi o plăcere, da' s-o ascult... Nu i-am spus asta doctorului Collins, dar mor s-o ascult pe mama vorbind.

Mă deprimă s-o ascult vărsându-şi emoțiile ca şi cum ar fi o prietenă, sau o americancă, sau cineva de vârsta mea. Când trăncăneşte despre chestiile drăguțe pe care le făcea tata pentru ea, cum ar fi s-o sărute dimineața sau să-i pregătească o baie fierbinte seara, mă simt ca un voyeur. Ca unul de rahat însă, pentru că nu ştiu unde să mă uit. Puteți să ziceți că sunt o mironosiță, dar nu mi se pare normal. E ca şi cum - nu că aş fi pățit-o vreodată, slavă Domnului - mi-aş auzi părinții făcând sex. Şi, dacă trebuie să ştiți, o invidiez. S-o ascult cum vorbeşte e, aşa cum a spus doctorul Collins, greu. Da, pentru că nu-mi place să fiu martora durerii ei. Dar şi pentru că mă face să mă întreb ce nu e în regulă cu mine, ce fel de fiică sunt, de durerea mea e aşa de al dracului de searbădă, sporadică şi inferioară durerii ei ?

Da, îi spun doctorului Collins, desigur că voi fi cu ochii în patru şi cu urechile ciulite în preajma mamei. Pentru atâta timp cât doreşte ea.

Vivienne ne lasă acasă. îi mulțumesc, îi spun că a fost minunată şi-i fac semn cu mâna la plecare. Pleacă cu 150 km/h şi n-o condamn. Mama e supusă, aşa că continui să vorbesc. Doctorul Collins i-a dat două antidepresive, i-a prescris şi altele, a aranjat s-o vadă alt doctor peste două săptămâni şi o APC, care să treacă mâine pe la ea. Când

doctorul Collins a spus că pastilele erau Prozac, mama s-a clătinat, vizibil şocată. Apoi, el a trebuit s-o convingă că pastilele n-o vor determina să se sinucidă. A făcut mare caz şi când el i-a spus că o va vedea un alt doctor.

— Pentru ce ? a vrut ea să ştie.

El a răspuns:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ați trecut printr-o perioadă cumplită, doamnă Bradshaw. Aveți nevoie de puțin ajutor, iar doctorul vă va administra şi vă va regla tratamentul medicamentos.

Mama a fost aşa de hipnotizată de pastilele albastru cu alb din sticluță, încât a uitat să întrebe ce e o APC.

Aşa că, atunci când a plecat să-i arate lui Vivienne prada ei, am întrebat eu.

— Asistenta psihiatrică comunitară, a răspuns doctorul Collins.

L-am privit îngrozită şi am strigat:

— Dar nu e nebună!

Doctorul Collins s-a frecat la ochii injectați şi a spus cu o voce înspăimântător de moale:

— Prioritatea mea e să evit dezastrul.

Să eviți să fii concediat, mai degrabă.

— Doctorul Collins pare un om drăguț, spun eu veselă, agitându-mă fără rost prin bucătărie. Aşa că probabil te vei întoarce la spital peste câteva săptămâni. Vrei să te duc eu ? adaug tot pe un ton vioi, sperând împotriva oricărei rațiuni că va spune nu.

— Nu, spune mama, surprinzător.

— Eşti sigură? spun eu bănuitoare, întrebându-mă dacă nu plănuieşte să evadeze.

— Dacă voiam să spun da, aş fi spus da, mi-o retează mama.

Mă uit la fața ei obosită şi schimb subiectul. Mă apucă un tremur brusc şi simt nevoia s-o apuc pe mama cu amândouă mâinile şi să storc de la ea o promisiune de neatins. Vreau o garanție scrisă că va rămâne în viață şi vioaie pentru încă şaizeci de ani. Asta vreau, te rog. Pentru

că altfel, altfel... Nu vreau să trăiesc ca o furnică, robotind zilnic la treaba mea inutilă, până când, într-o zi ca oricare alta, voi fi strivită fără rost, fără discriminare, sub cizma neagră a piciorului sorții. Mi-e rău de dezgust în fața naturii aleatorii a vieții. E cam la fel de ordonată ca şi sertarul meu cu lenjerie intimă.

— Mamă, exclam eu, prinzând-o de încheietură.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Da ? spune ea.

Vreau să spun că mi-e teamă, că mi-e atât de al dracului de teamă, încât mă ucide, dar nu pot. Aşa că spun:

— Aş fi vrut să mă suni.

Mama răspunde scurt:

— Erai ocupată.

Nu mai înțeleg nimic. Vreau să urlu. îl vreau pe tata înapoi. El ar scutura-o, să-i vină mintea la cap. Vreau să dețin controlul şi urăsc faptul că nu pot. Să fac o listă cu treburi de făcut? O să fac lista cu „de făcut". Fac o listă cu „de făcut".

Listă cu „de făcut":

1. să am grijă de mami - pe termen nedefinit - poate şi joia?
2. să mă duc acasă şi iau haine şi periuță de dinți;
3. s-o sun pe Laetitia;
4. s-o sun pe doamna Armstrong;
5. să-l rog pe Luke să-l hrănească pe Grasu';
6. să-l sun pe Tom, să mă scuz din nou;
7. s-o sun pe Lizzy, pentru sprijin moral;
8. s-o ascult pe mama vorbind.

Nu îndrăznesc s-o las pe mama singură cât îmi iau lucrurile din apartament, aşa că o rog să vină cu mine. Mi-e cam teamă să-i conduc Peugeotul 206 argintiu - fiindcă n-am mai condus până acum o maşină de care să nu-mi fie ruşine -, dar refuz să mai risipesc un singur penny pe taxiuri.

— O să fie plăcut să-l revezi pe Luke, mami, nu-i aşa ?

spun eu ademenitoare. Nu-l menționez pe Grasu', fiindcă - cum amândoi sunt nişte cerşetori de atenție zgomotoşi şi egoişti - nu se înghit deloc.

înainte să plecăm, sugerez ca mama să se „facă freş" - ceea ce e un cod pentru „schimbă-te cu o jachetă cu mâneci lungi, ca publicul să nu-şi dea seama că ai vrut să-ți iei zilele". îi aleg un pulover verde pe care şi-l pune ca şi când mi-ar face un favor şi pornim în goană. Primul sunet pe care-l aud când năvălim pe uşă nu e Grasu' cerându-şi cina sau Luke cântând cu Verve - şi, fără îndoială, mimând de zor cântarul la chitară - în camera lui. Primul sunet pe care-l aud

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

vine din dormitorul lui Marcus şi e „uuu! uuu! uuu!" şi „oh! oh! oh! Doamne!" O, Doamne, într-adevăr. O invit pe mama în apartamentul meu pentru prima dată după vreun an — credeam că o va deprima şi ea descoperă că e un bordel.

Astfel, înfige şi mai mult ghimpele adevărului că dragul ei soţ e mort şi toţi ceilalţi dansează şi se regulează pe mormântul lui (ca să zic aşa). îi blestem pe Marcus şi pe Michelle pentru că au ales momentul ăsta să se împerecheze ca rinocerii. Pariez că abia dacă fac sex! Marcus nu are echipamentul necesar, iar Michelle urăşte frecarea. De ce altceva l-a urât pe Sammy timp de cinci ani ?

încep să vorbesc tare şi fără oprire, ca să acopăr zbieretele lui Michelle, care mimează orgasmul.

— Mamă, vino şi stai în living şi dă drumul la televizor pe ce program crezi că ar putea fi ceva bun şi ai vrea încă o ceaşcă de ceai pun ibricul oricum sau preferi să asculţi radioul în bucătărie da vino în bucătărie şi să-i dăm drumul oricum o, uite-l pe Luke, Luke, o mai ţii minte pe mama, nu ?

Da, mamă, ţi—1 aminteşti pe Luke, a fost de mare ajutor la spital ultima oară şi a făcut gluma cu plăcinta-cu-brânză-în-geanta-lui-Lizzy la petrecere, ah, Luke, te superi dacă-l hrăneşti tu pe Grasu' mâine-dimineaţă, fiindcă eu stau la mama în noaptea asta şi poate şi restul săptămânii ?

172

Fac o pauză să respir. Luke şi mama se uită la mine de parcă aş fi nebună de legat.

— Te simţi bine ? mă întreabă Luke.

— Bine, bine, zic arătând scurt cu degetul mare spre camera lui Marcus şi făcând o faţă dezgustată.

— A, da, dă Luke din cap imediat, Marcus şi prietena ta şi-o trag. Cred că s-au pus pe treabă ca iepurii de vreo, nici nu mai ştiu, zece minute. Nici nu mă pot auzi gândind.

O, uraaaaa. Luke tembelul a făcut-o din nou. Mă uit şi eu la el şi zic:

— Iartă-mă, mamă, Luke glumeşte şi aştept ruperea de nori.

In schimb, ea începe să chicotească.

— Helen! Nu mai fi aşa mironosiţă! Ştiu şi eu ce e ăla sex! L-am şi practicat!

Totul, spus pe un ton condescendent, jovial şi ritmat şi cu o privire şmecheră spre Luke, ca să arate că ea şi el sunt adevăraţii adulţi, iar eu sunt

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

fetița prostuță care nu se descurcă cu unele cuvinte gen „fund". Uitasem cum se transformă într-o iudă cochetă în prezența oricărui bărbat peste doisprezece ani.

— Nu-mi pasă nici dacă n-ai făcut, zic eu botoasă, în timp ce Luke şi mama râd de mine.

Trădătorii.

— Deci vrei să-l hrăneşti pe Grasu' ? îi zic lui Luke, încercând să-mi recapăt parțial demnitatea.

— Mi-ar plăcea, zice el, Grasu' e prietenul meu.

Zâmbesc şi—1 tachinez:

— Normal, aveți obiceiuri similare în privința igienei!

Grasu', spre deosebire de pisicile normale, nu e prea dornic să se spele. Miroase întotdeauna - cum zice Tina - „puțin cam ciudat" după urechi. Cât despre Luke. El priveşte baia cu aceeaşi afecțiune cu care privesc vampirii usturoiul.

Mă aştept ca Luke să râdă, dar n-o face.

— Mersi, zice el rece.

— A fost o glumă, mă bâlbâi eu.

— Ei bine, n-a fost una prea bună, ridică tonul mama, pe care o voi sugruma, dacă îşi mai lansează vreo opinie nedorită.

Renunț.

— Scuze, n-am vrut să sune aşa, zic supărată. Mă duc să dau nişte telefoane, adaug şi intru în living.

Luke şi mama deja stau la taclale şi mă ignoră.

In-futui-credibil!

Robotul telefonic clipeşte. Poate e Tom ? Apăs play.

„Helen, sunt Laetitia. Am sunat să te întreb dacă e totul în regulă şi să-ți amintesc că mâine e o şedință despre suplimentul Cum să te îmbogățeşti repede, la ora nouă treizeci fix. îmi trebuie tone de idei şi contez pe tine!" Ăsta-i codul Laetitiei pentru „nu dau doi bani nici dacă ți-a crăpat toată familia, pentru că te plătesc (doar) ca să fii servitoarea mea, aşa că prezintă-te aici, sau rămâi şomeră!" Nu trebuie să mai spun că n-am nici o idee pentru supliment — sunt

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

cea mai săracă persoană din redacție. Fata de la rubrica Experiență de lucru câştigă mai mult ca mine. Ce să ştiu eu despre „Cum să te îmbogăţeşti repede" ?

De fapt, uite una bună: „Aşteaptă să crape taică-tu hei, la mine a mers!"

Oo, acum, Michelle ar numi asta o răutate. Calmează-te, Helen. Respir adânc şi mă întorc la lista mea. Să-l sun pe Tom. Frunzăresc frenetic prin agenda mea, ca să găsesc numărul de acasă al lui Tom. Sun şi-mi țin respirația.

-Alo?

— Tom ? chițăi eu. Sunt Helen! îmi pare aşa de rău!

Urmează o pauză.

— Care-i scuza de data asta ? spune el pe un ton de gheață.

Poftim ? Sunt îngrozită.

— Adică, adică - am rămas practic fără cuvinte de indignare, vrăjitoarea aia parşivă, dată excesiv cu contur de buze! - adică Celine nu ți-a transmis mesajul meu ?

Pauză.

— Deci te-ai obosit să laşi unul ?

Sunt eu paranoică sau toată lumea mă urăşte ?

— Da, chiar am lăsat. Voiam să-ți spun că mama şi-a tăiat venele astăzi, ceva mai devreme, şi că a trebuit să fie dusă la spital.

Na de-aici, Băiatule de Gheață! Spre încântarea mea, strategia dură a avut efectul dorit.

— La naiba! Christoase, Helen, eîngrozitor! Doamne, îmi pare rău! Ea e, ăă, cum se simte ? Şi tu cum te simți ?

Spun pe un ton conciliant, gen „am-avantajul-moral":

— E bine.

îmi vine să zic: „Dar a fost pe muchie de cuțit". (A.

Am auzit asta spunându-se la Accidente şi B. vreau să-l pedepsesc pentru că a fost neprietenos.) însă mă abțin.

Mai întâi, că e o minciună, şi apoi, aş lăsa totul în mâinile manichiurate excesiv ale lui Celine.

— Şi tu cum te simți ? mă întreabă Tom din nou.

Dau din cap la telefon înainte să şoptesc un sugrumat:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

„Bine". Nu-i pot spune adevărul - că sunt pietrificată de teamă şi că mă gândesc serios s-o ţin pe mama într-o cutie capitonată, la capătul patului meu, ca să evit accidentele fatale. In schimb, îi spun lui Tom versiunea prescurtată a poveştii sângeroase şi o versiune înflorită a telefonului meu la Megavet.

— E aşa o mincinoasă! ţip eu, adăugând, înainte să-mi pot muşca limba: îi place de tine, ştii ?

In secunda în care o spun, o şi regret. De ce nu strig în gura mare: „îmi place şi mie de tine, ştii ?" E cam acelaşi lucru.

— A, da ? zice Tom evaziv. De ce spui asta ?

Ticălosul!

— O spun, îi răspund eu pe un ton drăguţ, de flirt cântat, pentru că te păzeşte aşa cum păzeşte o hienă o antilopă moartă.

Hm. Asta n-a ieşit chiar cum am vrut eu. Dar lui Tom i-a revenit clar buna dispoziţie, pentru că spune sec:

— Mă flatezi.

Chicotesc.

— îmi pare rău pentru seara asta, zic.

Şi chiar vorbesc serios. îmi pare rău. Dar sunt şi îngrijorată că, fiind a doua oară când o dau în bară, n-o să mai existe o a treia ofertă. Să îndrăznesc să-i propun eu ? Nu e ca şi cum i-aş cere să-mi împrumute bani. Lizzy ar invita un bărbat în oraş. De ce sunt eu fata care respectă Regulile ?

— Ai vrea să, eşti liber cândva, mai târziu, săptămâna asta sau poate săptămâna viitoare ? zic eu repede, făcând foarte isteţ să pară că viaţa mea e un vid fără prieteni.

— Sigur că da, zice Tom, dar poate ar fi mai bine săptămâna viitoare ? Să se mai liniştească lucrurile.

Rămâne stabilit pentru marţi.

Pun receptorul în furcă şi încep imediat să analizez conversaţia, ca un psihoterapeut prost. Sugerând săptămâna viitoare în locul săptămânii ăsteia, a vrut să spună că am fost egoistă? Că mi-am neglijat biata mamă? (Pe care, în timp ce mă gândesc la toate astea, o aud râzând în bucătărie.) înseamnă că nu mă mai place ? Nu că ar fi spus-o, cel puţin nu conştient. Iar marţi - asta-i o zi de

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

muncă, dificilă, trebuie să te scoli devreme a doua zi, o scuză bună ca să închei ziua la ora 10.00 p.m. Asta înseamnă că el... ?

Destul. Destul, toanto. Clipa în care începe să-mi pese e şi clipa în care el se va opri. Clatin repede din cap, ca să subliniez că încetez să-mi mai pese şi o sun pe Lizzy.

Ea ridică telefonul şi, în fundal, aud ceva care seamănă suspect de mult cu nişte călugări care incantează. Aşa că, înainte să-mi informez prietena că unicul părinte care mi-a rămas nu e într-un pericol imediat să moară, mă ocup de o problemă mult mai presantă:

— Ce dracu' asculți acolo ?

Ea ignoră întrebarea şi zice:

— Ce face mama ta ?

îi spun. Şi, în cele din urmă, mărturiseşte că CD-ul ei e intitulat Stări de spirit gregoriene şi că mi-l trage pe casetă, dacă vreau.

— Nu, mersi, spun eu.

— Ei bine, atunci, pentru mama ta ?

Fac o pauză. Din principiu, categorisesc toate ciudățeniile lui Lizzy, ca imnurile, obsesiile legate de sănătate, mâncatul boabelor de fasole, sicriul din nuiele de salcie şi altele, drept tâmpenii. Acestea fiind spuse, vreau s-o ajut pe mama în orice fel pot şi nu mi-o imaginez trăncănind cu un psiholog. Chiar nu pot. M-a ales pe mine, să fiu psihologul ei. O să se vadă o dată cu asistenta, ca să-i facă pe plac doctorului Collins, dar cred că asta va fi tot. Nu vrea să vorbească cu un străin. Mama nu vrea ca oamenii s-o asculte pentru că sunt plătiți s-o facă. Vrea ca oamenii s-o asculte pentru că le pasă de ea. Totul e foarte neplăcut şi am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi.

— îți plătesc, îi spun lui Lizzy.

Nu mă pot determina să spun cuvintele „Da, mi-ar plăcea enorm o copie a Stărilor de spirit gregoriene" cu voce tare.

— Abia aştept să-i spun Tinei, spune Lizzy fericită.

— Un singur cuvânt şi planta aia cu feng shui-ul o încasează, îi răspund eu dulce.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

L-am salvat pe Luke de mama şi tropăim pe hol, spre uşa din față, când Marcus iese din camera lui, cu un prosop alb în jurul taliei lui suple. îi cade fața când vede un adult.

— Bună, se bâlbâie el, eu doar, ăă, abia am ieşit de la duş.

Mama îl soarbe din ochi, mi-e ruşine s-o spun, ca o pasăre

care a zărit un vierme gras.

— Am auzit, spun eu veselă, împingându-mi mama rămasă cu gura căscată afară din apartament. Un duş de cincisprezece minute - trebuie să fie un record!

Amintirea furiei lui fără cuvinte mă face să zâmbesc tot drumul până la Peugeot.

177

Capitolul 20

Când am început să lucrez la Girltime, sufeream de o afecțiune numită Teamă de Tel. (Bine, Teamă de Telefon, dar Teamă de Tel o face să sune mai puțin ca o scuză şi mai mult ca un sindrom.) Oricum, de fiecare dată când trebuia să dau un telefon, amânam şi amânam până când se făcea ora 6.00 p.m. şi persoana cu care trebuia să vorbesc plecase de la birou. Boala mea a durat cam trei zile, până când o bumbăceală verbală a Laetitiei mi-a alungat-o.

Dar, vai, virusul era amorțit, nu învins. Pentru că azi am sunat-o pe şefa mamei mele matinal, la şapte dimineața, ca să-i spun despre mica ei recădere şi mi-a luat de la 3.13 până la 4.36 a.m. să-mi pun replicile în ordine şi încă patruzeci şi cinci de minute, ca să-mi adun curajul să formez numărul (am început să ridic şi să pun receptorul în furcă la ora 6.17 a.m.).

Prima preocupare deschisă a doamnei Armstrong a fost legată de sănătatea mamei. „O veste şocantă... odihnă şi recuperare... cele mai bune urări pentru o recuperare rapidă... va redeveni cea care a fost." Insă tensiunea răbdării puse la încercare şi a vinovăției neliniştite a izbucnit curând - dornică de liniştire - la suprafață.

Abia săptămâna trecută, a ieşit la iveală, doamna Armstrong „a avut o discuție calmă" cu Cecelia, în legătură cu „organizarea". N-a fost o dojana, Doamne, nu, doar i-a reamintit de concertul pentru Crăciun care se apropia cu paşi repezi şi că programul, repetițiile, costumele, scenariile, orarul, care trebuiau

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

să fie de mult în lucru. Spera că Cecelia nu luase sugestia asta prea în serios. Cecelia era o educatoare excelentă, o adevărată profesionistă.

Doar că, dacă unul dintre membrii corpului didactic nu funcționa la capacitate maximă, arunca o povară - nu, cuvântul e greşit - mai degrabă îi afecta pe toți.

Am asigurat-o iar pe doamna Armstrong că discuția ei „calmă" n-o determinase în nici un fel pe mama să-şi taie venele deşi, în sinea mea, credeam cu tărie că aşa era.

I-am spus doamnei Armstrong că voi reveni cu o dată aproximativă pentru întoarcerea mamei la lucru (din nou) după consultația de la spital. Dar, din răspunsul artistic al doamnei Armstrong - „E mai uşor să ne planificăm dacă ştim că cineva o să lipsească o vreme, decât să ne aşteptăm să fie aici şi să nu vină" - am bănuit că ar prefera să se bazeze pe o acoperire alternativă, cel puțin până la Crăciun. De dragul propriei ei sănătăți mintale, dacă nu de dragul bugetului.

La 8.30 a.m. - după un duş fierbinte şi lung, sub care aş fi stat bucuroasă toată viața - o trezesc pe mama cu o ceaşcă de ceai. Şi nu aruncându-i-o în cap. Ea se freacă la ochi, se mai freacă o dată, când îşi vede încheieturile bandajate şi, încet, cu grijă, se ridică în fund.

— Cum te simți ? întreb eu.

— Nu ştiu, răspunde ea plat.

La naiba.

— Mamă, zic, trebuie să plec la serviciu în trei minute sau rămân fără slujbă. Dar am vorbit cu doamna Armstrong, care-ți transmite toate cele bune şi spune să nu te întorci la lucru până când nu eşti „sănătoasă tun". Acum, ce ai de gând să faci azi ? S-o sun pe Vivienne, să-i spun să treacă pe aici ? Vrei să ne întâlnim ca să luăm prânzul împreună ? Ce-ai prefera ?

Mama îşi încrețeşte nasul şi spune:

— Vivienne are cursurile ei de batic marțea.

în sinea mea, încep să intru în panică. N-o pot lăsa singură - să se învârtească fără țintă pe-aici, ca un ghem de ciulini. Are o zi lungă, plicticoasă şi goală care se întinde înaintea ei, nesfârşită. Ar putea avea încă o criză, începe să mi se formeze în cap o idee nepoftită. Nu vreau s-o rostesc. Prefer s-o ignor, până

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

când se retrage. Din păcate, acum e 8.33 şi am exact nici un minut să mă gândesc la un plan de rezervă.

179

— Mamă, zic repede, ştiu că nu vă vedeți prea des, dar ce-ar fi s-o sun pe buni Fio ?

Doar sunetul clănțănitor al numelui ei îmi dă un fior de remuşcare prin stomac.

Adevărul e că, din ziua înmormântării, am vorbit cu ea de două ori. O dată, când am descoperit că mama devenise Domnişoara Havisham. Mi-a trecut prin minte că, din câte ştiam eu, bunica se transformase în Darth Vader şi era de datoria mea să investighez. Fluxul ei dezlânat de mesaje telefonice mi-a sporit neliniştea. Mi-a luat patru zile să mă apropii de telefon. Când i-am explicat că mama nu-i dăduse nici un telefon a fost pentru că potrivit medicului ei generalist - „suferea de amărăciune, care a dat într-un sindrom depresiv", buni Fio n-a mai scos nici un cuvânt. Apoi, a spus: „Ei, asta e, trebuie să mergem înainte!" Era cât pe ce să mă iau de ea: voiam să spun că, atunci când ai un sindrom depresiv, nu poți să mergi înainte, dar mi-am dat seama că m-aş fi dat cu capul de un zid vechi de şaptezeci şi opt de ani. Şi atunci mi-a venit ideea - dacă buni Fio era aşa de sigură pe faptul că trebuie să mergem înainte, de ce a sunat-o pe mama o dată la două zile, timp de o lună, behăind ca un mieluț născut din greşeală pe un țanc de munte ?

Aşa că am spus, şmecheră:

— Apropo, şi mata ce mai faci, buni ?

A răspuns:

— Mă descurc.

In momentul ăsta, eram gata s-o las baltă. Dar, îmboldită de spectrul viu şi real al celor mai apropiate rude ale mele care mureau sau se zombificau una câte una, am continuat:

— Ai sunat-o pe mama des, ăăă, în ultima vreme. Te simți cumva singură ?

Buni Fio a râs fără veselie şi a răspuns pe un ton neplăcut:

— „Singură", zice ea! „Singură" ! Apoi, într-un acces de furie: Mamei tale întotdeauna i-a plăcut să facă pe neajutorata.

180

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ce puteam să răspund la asta? După o pauză de uimire, am zis:

— O să-i zic mamei să te sune, când doctorul va spune că e destul de înzdrăvenită.

A doua oară când am vorbit cu buni Fio a fost când am şi văzut-o - ziua în care s-a aprobat certificatul de autenticitate. După ce-am plecat de la lucru, am trecut s-o văd pe mama şi bunica stătea în bucătărie, citind TV Times printr-o lupă care-i distorsiona ochiul şi o făcea să semene cu cocoşatul de la Notre Dame. Am avut o conversație scurtă, politicoasă, despre tensiunea ei arterială („Nu mă pot plânge") şi cam asta a fost tot. De atunci, n-am mai schimbat o vorbă. Şi, nu vreau să dramatizez excesiv sentimentele mele în situația de față, dar aş prefera să mă arunc de pe vârful lui Empire State Building decât să vorbesc cu ea acum.

Cu toate că, cunoscând-o pe mama, bănuiesc că şi ea va simți acelaşi lucru şi nu va trebui să fac nimic. Nu-mi vine să cred când mama spune:

— Du-te la serviciu, o sun eu.

La început, n-o cred.

— Zău? zic eu pe un ton ascuțit. Dar tu n-o suni niciodată!

Mama îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— Ce ştii tu ? zice ea dur.

— Ştiu, zic eu înciudată, că o suni şi tu pe buni Fio la fel de des ca mine.

Mama mă priveşte cu aroganță şi răspunde:

— Atunci, evident că o suni cel puțin de două ori pe săptămână.

Să-mi cred urechilor ?

— Mami, glumeşti, spun eu.

Mama arată atât de îngâmfată, pe cât e posibil să arăți după ce ai încercat să te trimiți pe lumea cealaltă cu o lamă de ras. Zice:

— Ne vedem în fiecare joi. Nu-i aşa de rea, când ajungi s-o cunoşti. De fapt, e o companie plăcută - pentru o babă cârcotaşă!

Sunt aşa de încântată, că o plesnesc în joacă pe mama pe picior, peste cearşaf. Abia când gâfâi pe Long Acre, spre birou, îmi vine brusc un gând: mi-am irosit cam şaişpe ore pe săptămână cu mama în ultimele cinci luni.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

De ce dracu' nu mi-a spus înainte ? Nu mai trebuie să spun că ajung în redacție cu zece minute întârziere pentru şedința de supliment.

Când ies din şedința de supliment epuizată, dar uşurată (am ieşit pe scut sau sub scut?) pe biroul meu e o copie ilegală a Stărilor de spirit gregoriene şi un bilet de la Lizzy: „Prânzul ?" E foarte dulce, dar ştiu că se aşteaptă să-i fac un raport amănunțit al progreselor mamei, şi azi nu mă simt în stare să împărtăşesc nimic grupului. Capul mi se învârteşte. De ce nu mi-a spus mama despre ea şi buni Fio ? Secretoşenia ei e la fel de jignitoare ca şi refuzul brusc, ipocrit al Tinei de a divulga amănunte intime şi suculente despre viața ei sexuală cu Adrian. Când Lizzy şi cu mine suntem cele mai bune prietene ale ei!

Mă scuz, apoi mă reped la telefon şi o sun pe mama.

Ea răspunde şi îi mitraliez vreo cincizeci de întrebări: „Ce mai faci ? Cum te mai simți ? E buni cu tine ? Ce-ai mai făcut ?"

Mama, spre infinita mea uşurare, e calmă. E „obosită, dar se simte mai bine decât ieri". Christoase, cred şi eu, cu atâtea medicamente înveselitoare în tine. Mama îmi spune şi că buni Fio a venit, deşi a sosit abia pe la 11.30, pentru că a luat autobuzul. Buni Fio i-a arătat poze cu Morrie când era băiețel. Arăta serios în toate.

Deşi sunt impresionată că buni Fio - pentru prima oară în viața ei - face ce fac de obicei persoanele bătrâne şi scoate la iveală fotografii vechi şi şterse, simt că mama îmi ascunde ceva. Vorbeşte cumva. îi pun o întrebare stupidă:

— Mamă, te simți bine ?

Ea ciripeşte:

— Bine! Buni Fio se mută cu mine pentru o vreme.

La început, n-o cred. Mi-e mai uşor să cred că Moş Crăciun şi-o trage cu Zâna Măseluță.

— Glumeşti! chițăi eu.

Dar nu glumeşte.

— Dar de ce ? întreb.

— Pentru că doctorul Collins a spus că am nevoie de ajutor, replică ea.

— Ei, asta-i grozav, spun eu lent. Deci nu mai ai nevoie de mine, să stau cu tine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mama răspunde fericită:

-Nu.

Vestea asta ar trebui să mă încânte, dar nu mă încântă deloc. Mai degrabă mă face să fiu mârâită toată după-amiaza.

Când ajung acasă, la apartament, mă simt la fel de nervoasă ca un rechin cu un dinte infectat. Trântesc uşa şi sunt imediat asaltată de o cacofonie guturală: „Uuuuh!

Uuuh! Uuuuh!« şi „Oh! Oh! Oh!" Te rog, nu din nou!

E obscen. Azvârl o serie frenetică de semne cu degetul spre camera lui Marcus şi emit un pârțâit sonor şi prelung cu limba şi buzele. Ticălosul ticălosul ticălosul. Furia pulsează în mine. Fiecare geamăt şi icnet e un afront personal. Mă duc în bucătărie, înfigându-mi cu răutate tocurile în covor. (Un refren tipic al lui Marcus: „Poți să-ți scoți pantofii în casă, te rog ? Covorul ăla costă 4,95 de lire pe metru pătrat".)

Smulg o baghetă franțuzească din congelator şi-mi doresc să fi fost o psihopată cu acte în regulă, ca să intru în camera lui Marcus şi să-l bat cu ea în cap fără să mă pască închisoarea. Hei, ce-ar fi s-o mituiesc pe mama s-o facă. Bag bagheta în cuptor, mă întorc vijelioasă la mine în cameră şi mă trântesc în pat. în mod normal, aş pune Beastie Boys, ca să-mi alimentez mânia, dar starea asta

de spirit e prea sumbră şi prea malefică pentru melodii.

Cere linişte. Deodată, sunt cuprinsă de un acces de furie atât de puternic, încât îi simt puterea aspră. Brusc, îmi lovesc şi-mi bat perna - bam! bam! bam! - şi pumnii mei îi fac zob fața lui Marcus şi strig şi strig. Nu cuvinte, doar un sunet continuu, prelung şi ascuțit.

Mă opresc din strigat abia când Luke, Marcus şi Michelle dau buzna în cameră, presupunând că sunt omorâtă. Luke clipeşte neliniştit, în timp ce Marcus şi Michelle gâfâie şi sunt la fel de roşii la față ca şi mine.

Michelle e înfăşurată în halatul de catifea roşie al lui Marcus, iar Marcus poartă boxeri negri de mătase.

— Am avut o zi grea la serviciu, le explic, încercând să zâmbesc.

Marcus mă priveşte fix.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Michelle se preface îngrijorată şi şopteşte:

— Ți-ai spart un vas de sânge sub ochi - ai multe punctulețe ciudate, mici şi roşii! Vrei să-ți aduc nişte gheață ?

Mă aşez pe mâini, ca să le împiedic să-i zgârie fața.

— Sunt bine, mulțumesc, spun eu, deşi vocea mea e acum răguşită ca a unui armăsar, puteți să vă cărați acum.

Marcus mă tratează cu o ultimă privire disprețuitoare înainte să iasă. Michelle îşi mişcă degetele într-un semn de adio regal şi-l urmează, închizând uşa în urma ei. Luke rămâne, cu brațele spânzurând pe lângă el, stinghere. Se scarpină în cap şi zice:

— Vrei o îmbrățişare ?

Nu vreau, dar aş părea necioplită dacă l-aş refuza, aşa că zic:

— Da, te rog.

Luke mă strânge stângaci. Nasul mi-e strivit în subsuoara lui, de aceea îmi e dificil - şi probabil că nici n-ar fi înțelept — să respir. In cele din urmă, sunt silită să pufnesc sonor în căutare de aer. Evident că Luke interpretează pufnetul meu drept un smiorcăit, pentru că mă sărută pe păr, mă bate pe spate (lăsându-mă aproape fără aer) şi exclamă:

— Nu plânge!

Mă eliberez şi cârâi:

— Nu plâng!

Apoi, adaug ursuză:

— Mulțumesc pentru, ăăă, că ți-ai făcut griji.

Luke îmi zâmbeşte şi zice:

— Deci ce s-a întâmplat la serviciu ?

Mă gândesc să-i spun adevărul, apoi renunț. I-ar povesti lui Marcus din greşeală.

— Am fost certată, pentru că am întârziat azi-dimineață, şoptesc.

— Poate că ar trebui să-ți pui ceasul să sune mai devreme, zice Luke imediat.

— Mm, fac eu, încercând să-mi ascund iritarea.

Deja i-am ținut o predică despre oferirea de soluții atunci când nu sunt cerute. Urmează o tăcere întreruptă de un răcnet îndepărtat. Ne uităm unul la altul, intrigați.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Poate că şi Marcus a avut o zi proastă la lucru, zice Luke.

Sper să fie aşa.

Sărim în sus şi alergăm în bucătărie, unde Marcus ţopăie în vârful picioarelor ca un spiriduş rău şi îi face vânt cuptorului cu o cârpă de şters vasele. încăperea e plină de fum cenuşiu. Mă uit prin ceaţă şi văd bagheta franţuzească murind în flăcări.

— Rahat! Am uitat de asta, zic eu, evitând cu grijă cuvântul „scuze".

Marcus traversează încăperea în goană, ţinând pâinea franţuzească - un cadavru înnegrit, cu miezul licărind roşiatic - la distanţă de un braţ. O aruncă în chiuvetă, dă drumul la robinetul de apă rece şi rămăşiţele carbonizate ale cinei mele şuieră şi sfârâie.

Michelle tuşeşte cu subînţeles. Luke priveşte, cu gura căscată, fascinat de spectacolul oferit de Marcus, care se

agită ca nebunul. îmi sug obrajii, ca să nu râd, dar nu prea reuşesc. Marcus aruncă pe podea cârpa de vase ca pe o mănuşă şi zbiară:

— Bucătăria mea Poggenpohl e o ruină! M-am săturat de tine şi de felul tău îngălat de a fi, tu, tu, tu târfă!

N-am fost niciodată insultată în halul ăsta, nici măcar de Jasper.

— Târfele se recunosc între ele, răspund eu şi mă furişez afară din bucătărie.

înainte să alerg la mine în cameră, strig de pe hol:

— Şi, dacă aş fi un tip cu o bucătărie Poggenpohl ca a ta, aş tăcea dracului din gură!

E o copilărie, recunosc, dar e tot ce pot face, când sunt luată pe nepregătite.

Capitolul 21

Vremea britanică e recunoscută pentru parşivenia ei, dar, anul ăsta, toată luna august, s-a făcut de râs. Toată luna, am tras perdelele la ora 8.15, ca să văd priveliştea soporifică a unui cer albastru ca ochii de bebeluş. Alergam până în staţie în tricou cu mânecă scurtă, pantaloni subţiri şi sandale decupate la vârf şi simţeam razele soarelui seducător de calde pe piele. înainte să încep lucrul, mă agitam prin redacţie şi le spuneam colegelor: „Măi, ce cald e!" Apoi, la 12.45, mă

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

uitam pe fereastră, întrebându-mă dacă să-mi iau lasagna sau un cartof copt la prânz (răspuns: oricare arată mai mare în vitrină) şi vedeam un muson!

Cerul se făcea negru şi amenințător ca în apocalips şi, inevitabil, intra cineva pe uşă, scuturându-şi picăturile reci de ploaie din păr, îşi ştergea rochia subțire de bumbac şi proclama: „E un frig afară!" Această răutate climatică persista pana in ziua in care caram cu mine, cu mare greutate, o pelerină de ploaie şi un pulover suplimentar.

Apoi, urma un val de căldură de douăzeci şi patru de ore.

Singura consolare era că toată lumea era prinsă pe picior greşit. Cu excepția lui Lizzy.

— Eşti telepată sau ce ? am mormăit eu o dată, la prânz, ghemuindu-mă sub umbrela ei, ca să-mi apăr părul, să nu fie vătămat de apă.

— Nu, mi-a răspuns ea, mă uit la buletinul meteo înainte să mă duc la culcare.

în ciuda ploii, m-am oprit în mijlocul străzii.

— Doamne, eşti un geniu! am exclamat. Ce idee nouă şi strălucită!

Dar, în timp ce-i apreciam istețimea, ştiam că nu voi avea răbdare să-i urmez exemplul.

Aşa că mă făceam leoarcă. întotdeauna mă fac. Sunt ca Grasu' în privința asta, privesc planurile de viitor ca pe o mare plictiseală. (Distracția preferată a lui Grasu' e să se strecoare în plapuma proaspăt spălată a lui Marcus care se usucă pe un scaun, deşi de fiecare dată se rătăceşte şi rămâne prins în ea. Dar preferă să pornească în aventura plăpumii acum şi să miorlăie după ajutor mai târziu.) Şi eu rareori mă gândesc la viitor, aşa că sufăr consecințele după aceea.

Astfel, nici într-un trilion de ani nu mi-ar fi trecut prin cap că mama şi buni Fio ar putea fi convinse să se împrietenească şi că mă voi simți respinsă şi ca o proastă şi geloasă. Lizzy însă e mult mai perspicace decât mine şi şi-a dat seama - privind retrospectiv - că prietenia lor era o certitudine.

îi povestesc totul la prânz, vineri, fiindcă până atunci am putut să fac pe indiferenta. Ea dă din cap înțeleaptă şi soarbe din apa ei de Evian.

— Cred că-l au pe tatăl tău în comun, dacă nu altceva, spune ea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Da, dar l-au avut întotdeauna pe tatăl meu în comun, zic cu gura plină de ton cu maioneză, şi n-a avut nici o importanță.

Mă opresc, fascinată, când Lizzy extrage cu eleganță caperele din sosul pastelor ei cu măsline şi le aliniază frumos, pe marginea farfuriei.

— De ce nu se înțelegeau ? întreabă ea.

Mă încrunt.

— Nu te încrunta, o să faci riduri! strigă ea.

— Scuze.

încerc să mă gândesc fără să mă încrunt.

— Am impresia că buni Fio nu era de acord cu mama.

Lizzy oftează:

— De ce ? Mama ta e adorabilă!

Ridic din umeri.

— Păi, deşi buni a muncit şi ea, nu prea e de acord cu femeile care lucrează. Cele nemăritate.

Lizzy dă ochii peste cap.

Adaug:

— Avea mai puțin timp pentru tata. Şi n-a fost niciodată o mare gospodină.

Lizzy chicoteşte.

— Deci pe ea o moşteneşti, zice ea.

— Am alte talente, zâmbesc eu. Că tot vorbim de sex, cum e Brian ? (Tot mai cred că omul e un prostănac, dar, de dragul lui Lizzy, o să mă prefac interesată. Oricum, sunt interesată. într-un mod îngrețoşător.)

Lizzy se înroşeşte.

— Foarte bun. Ne înțelegem de minune.

Holbez ochii şi mă aplec spre ea:

— Detaliază-mi.

Lizzy surâde.

— Stăteam de vorbă recent şi am pomenit din întâmplare că-mi plac smochinele proaspete, dar că sunt foarte scumpe. Şi, aseară, a venit pe la mine să mă vadă şi-mi cumpărase o pungă mare! în noiembrie!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Având în vedere că nu mă omor după fructe, nu prea pot să apreciez eforturile pe care trebuie să le întreprindă cineva ca să obțină smochine proaspete în noiembrie. Nu intri pur şi simplu într-un magazin ?

Lizzy interpretează greşit expresia nedumerită de pe fața mea şi adaugă, umilă:

— Nu e un romantic în adevăratul sens al cuvântului, cum e Adrian cu Tina - cu atâtea buchete -, dar niciodată nu mi-a păsat de flori. Nu că n-ar fi minunat pentru Tina, desigur. Dar smochinele! Am fost foarte impresionată.

A fost un gest foarte atent.

Sar imediat s-o corectez:

— Nu, nu mă gândeam la nimic rău, a fost foarte frumos din partea lui... dacă vrei ca prietena ta să se băşească toată noaptea, ca o sirenă de ceață.

Lizzy se înroşeşte din nou şi chicoteşte. Deodată, se opreşte din râs şi bate uşor cu palma în masă, de parcă ar vrea să ne readucă atenția spre problema zilei. Zice:

— Şi cum de o acceptă buni Fio acum pe mama ta ?

N-am nici o idee.

— N-am nici o idee, îi spun, nici măcar nu ştiu dacă o acceptă.

Lizzy răspunde:

— Dar trebuie c-o acceptă, dacă au început să se întâlnească aşa, deodată!

Dumnezeu ştie.

— E ciudată, zic eu. Cred că niciodată n-a plăcut-o pe mama, dar întotdeauna a încercat să fie prietenoasă.

Lizzy dă din cap.

— De dragul tatălui tău ?

Dau şi eu din cap.

— Da, aşa cred.

Lizzy face o pauză.

— Deci poate că, acum, că tatăl tău... s-a dus, încă mai e prietenoasă de dragul lui.

Oare?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Da, poate, spun eu. Poate pentru că nu mai e acolo să lupte. Dar cred că totul depinde şi de mama. Niciodată n-a avut nevoie de buni Fio. Acum, poate că are.

Lizzy pare incitată:

— Şi poate că, exclamă ea într-o şoaptă gen „îmi-placecând-un-plan-se-realizează", acum, că buni Fio a pierdut un fiu, are nevoie de o fiică! Acum, când mă gândesc la asta, are logică!

La naiba, n-aş merge aşa de departe.

— Buni Fio, îi spun eu, e cea mai puțin maternă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, în afară de mama. Nu e ceea ce ai numi o persoană plină de compasiune. N-a oprit-o pe mama să-şi taie venele, nu ?

Lizzy îşi strânge buzele.

— Nu, dar nu asta vreau să zic. Cum ar fi putut s-o oprească ? Nimeni nu putea.

Eu zic:

— Cu excepția tatei ieşit din groapă, sănătos şi zdravăn, nu în chip de stafie, strigând: „Te-am păcălit!"

Lizzy îşi pleoşteşte colțurile gurii, consternată de lipsa mea de respect.

— O, Helen, spune ea, nimeni nu-l poate înlocui pe tatăl tău. Dar, chiar dacă bunica ta nu-i plină de compasiune - sunt sigură că-i pasă.

Asta-i problema cu Lizzy. Crede că toată lumea e la fel de bună ca ea. Chiar şi eu. Oftez şi spun:

— Da, cred că buni e mai bună decât nimic.

Mă gândesc la eforturile mele de a avea grijă de mama şi o voce slabă şi defensivă, dinlăuntrul meu, zice: „Dar tu n-ai fost nimic. Ai însemnat ceva. Mâncarea gătită de tine era oribilă, dar n-ai fost nimic". Cu voce tare, spun prudentă:

— Ciudat cum mama nu mi-a spus că se întâlneşte cu bunica, nu crezi ?

Lizzy îşi înclină capul lucios într-o parte şi se gândeşte.

Apoi, spune:

— Poate că a uitat.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Şi poate că Pământul e plat şi Luna e o bucată mare de brânză. E timpul să schimbăm subiectul. Conversația a devenit sentimentală şi, sincer, după ziua de luni, sunt sătulă până în gât de sentimentalisme.

— Ştii când faci masajul ăla cu peria ? întreb eu vicleană.

— Da, zice Lizzy, devenind brusc atentă.

— Uit întotdeauna: faci periajul spre mâini şi picioare, nu?

Lizzy pare îngrozită:

— O, Doamne, nu! Periezi către inimă! E esențial!

Se lansează într-o tiradă de zece minute despre exfo-

liere, frecare şi masaj şi, la un nivel mai profund, despre îmbunătățirea circulației şi eliminarea toxinelor şi fluidului în exces, şi buni Fio e dată uitării. Misiune îndeplinită.

Sunt uşurată că, atunci când convenim să ne întâlnim pentru prânzul următor, Tina consideră potrivit să ni se alăture şi, de aceea, conversațiile serioase sunt interzise.

De fapt, aproape orice conversație e interzisă. încep cu ceea ce consider a fi un subiect sigur: Adrian.

Eu [glumeață]: Deci Tina, ce-ți mai face amorezul ?

Tina [rece]: Ce vrei să spui cu asta ?

Lizzy [diplomată]: Ea, Helen, se referă la Adrian pare nebun după tine. Ne întrebam ce mai face.

Tina [evazivă]: Bine, mulțumesc.

Eu [jignită]: Nu înțeleg de ce eşti aşa de sensibilă. Nu-i ca şi cum te-aş fi întrebat despre mărimea puței lui. [în gând] Oricum, când relația asta nu era aşa o relicvă sfântă, mi-ai spus, deci ştiu oricum.

Tina [răstit]: Unele lucruri sunt personale. Nu mai avem cinşpe ani, în pana mea!

Eu [întărâtând-o]: Ce-ai, eşti înainte de ciclu ?

Lizzy [grăbită]: Sunt sigură că nu, dar, dacă e, am nişte Evening Primrose Oii. E divin, foarte eficient. Jur!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tina [furioasă]: Nu am PMS! La dracu'! Pe un bărbat nu l-ați fi întrebat asta! Şi nu-mi veni mie cu rahatul ăla de ulei de flori! Jur şi eu - că e un căcat uscat!

Lizzy [şocată]: Tina, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr.

Eu [sumbră]: Nici eu.

Tăcem. Lizzy se joacă nervos cu tăițeii ei fierți la abur, eu îmi împung morocănoasă cartoful copt şi Tina se încruntă la fasolea ei coaptă pe pâine prăjită. Intonez:

— Fasole, fasole, ce bună eşti, cu cât mănânci, cu-atât te b...

Tina trânteşte furculița şi urlă:

— Taci!

Dacă mă întrebați pe mine, s-a uitat la prea multe reluări din Sweeney Todd.

Şi poate să vi se pară ceva pervers, dar, cu cât devine Tina mai mârâită, cu atât mai dornică sunt s-o enervez.

Aşa că renunț la glumele cu flatulență şi trec la atacuri personale. Tina are un herpes la colțul gurii. Smulg o bucată de coajă din cartof şi mi-o lipesc pe buza de jos:

— Cine sunt ?

Lizzy îşi înăbuşă un chicotit. Zăresc expresia şocată a Tinei şi mă prăbuşesc. Mă sufoc de râs la propria mea glumă, când Tina sare în sus, hârşâindu-şi scaunul, şi iese în goană.

îngheț.

— Crezi că s-a supărat ? o întreb pe Lizzy.

Lizzy pare tulburată.

— Nu ştiu, zice ea.

Oftez şi arunc şervețelul. Cartoful meu e tare ca granitul şi la fel de gustos.

— Aşteaptă aici, îi spun. E vina mea. Tu termină-ți tăițeii.

Ieşim amândouă din cafenea şi alergăm după Tina.

— Tina! Stai! îmi pare rău! strig eu.

Dar ea continuă să alerge. Din fericire, o cam împiedică pantofii ei Prada şi fusta strâmtă, aşa că o ajungem curând din urmă. E nevoie de patru minute de pus cenuşă

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

în cap cu mare artă, înainte să fie de acord să ne lase să-i luăm o cafea. De data asta, Lizzy şi cu mine restrângem conversaţia la viaţa noastră amoroasă. Sau, în cazul meu, la lipsa acesteia.

Lizzy [sfioasă]: Mi-ar plăcea să-l cunoaşteţi amândouă pe Brian aşa cum se cuvine. Sunteţi libere mâine-seară ?

Tina [ţeapănă]: Mersi de ofertă, dar mă tem că sunt ocupată.

Eu [mândră]: Şi eu.

Lizzy [după ce se gândeşte]: A! Ce faci, Helen ?

Eu [modestă]: Mă întâlnesc cu Tom, să fiu sinceră.

Ştiţi, veterinarul. Ti-l aminteşti pe Tom, Tina ?

Tina [mai relaxată]: Sigur că da, beţivă mică ce eşti!

Eu [brusc dornică să schimb subiectul]: Oricum, Lizzy, hai să aranjăm să-l cunoaştem pe Brian altă dată.

Tina [răzbunându-se]: Deci! Tom e iar pe firmament, da ? Nu mi-am dat seama că-i plac sporturile nautice.

Eu [înfuriată]: Taci! Nu fi nesimţită!

Lizzy [neştiutoare]: Ce e ? Nu pricep.

Eu [repede]: Nu contează. Unde ieşi mâine cu Brian ?

Tina [băgându-se în vorbă]: Deci Helen, povesteşte-ne mai multe despre Tom. Cât de departe aţi ajuns ?

Eu [fixând-o pe Tina cu privirea]: Nu-i nimic de genul ăsta. Oricum, „unele lucruri sunt personale".

Tina [veninoasă]: Cu alte cuvinte, n-aţi ajuns nicăieri.

Eu [defensivă]: Cine spune că am vrut să ajung undeva, oricum ?

Tina [sarcastică]: Deci e o relaţie platonică ? O, te cred.

Eu [furioasă]: Abia m-am despărţit de Jasper acum un minut. De ce trebuie să mi-o trag întotdeauna cu cineva ?

Tina [răutăcioasă]: Spune-mi tu.

Eu [jignită]: Mulţumesc pentru asta.

Tina [nu foarte plină de regrete]: îmi pare rău, Helen, dar tu întotdeauna te desparţi de Jasper.

Lizzy [care reuşeşte în fine să strecoare o vorbă]:

Vrem doar ce e mai bun pentru tine. Asta-i tot. Iar Jasper, ei bine, Jasper nu e întotdeauna prea atent.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Eu [stânjenită]: Bla, bla, bla. Nu-l băgați pe Jasper în discuția asta.

Tina [triumfătoare]: Aşa am făcut, până când ai adus tu vorba despre el!

Lizzy [disperată]: Ce-ar fi să ne întâlnim cu toții, săptămâna asta ? Eu îl aduc pe Brian şi voi două aduceți pe cine aveți chef sau putem fi doar noi patru ? Ce ziceți de vineri ?

Eu [supusă]: Bine. Dar probabil că voi veni singură.

Tina [răsucind cuțitul]: Să văd dacă Adrian are alte planuri.

încadrată de amândouă, sunt uşurată să mă întorc la birou. Ceea ce e o premieră. Laetitia mă trimite prompt din nou afară, să-i cumpăr un deodorant fără parfum.

— Cum doreşti, ciripesc eu şi o şterg.

Când mă întorc, Laetitia îmi cere să sun o expertă în „violență domestică" şi mă pun imediat pe dat telefoane.

De obicei, mă lălăi, mototolind bucățele de hârtie pe birou timp de cel puțin o jumătate de oră, ca să mă pregătesc.

Ştiu că Laetitia e impresionată de entuziasmul meu necaracteristic din această după-amiază, pentru că, atunci când strig: „Am rezolvat-o!", după zece minute,îmi răspunde:

„Bine".

Mi-a mai zis „bine" doar de două ori până acum (prima oară, când am transmis mesajul că astroloaga revistei Girltime amenința cu demisia şi a doua oară, când i-am spus că o sunase cineva pe nume Oliver Braithwaite „re la weekendul de vânătoare"). Zâmbesc şi îi răspund:

— Cu plăcere.

Am nevoie de fiecare bilă albă pe care o pot căpăta, încerc şi să nu mă gândesc că, joi dimineața, mama are prima ei întâlnire cu Asistenta Țăcăniților. (Asistenta vine acasă, pentru că mama a refuzat să se ducă la clinică.)

Mă hotărăsc că, de acum încolo, voi fi ultraeficientă, până când Laetitia va fi forțată să mă promoveze ca redactor adjunct la editoriale. Nu va vrea, desigur, dar nu va

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

avea de ales. Gândul la iminenta mea ascensiune spre grandoarea şi averea, şi prestigiul pe care mi le va aduce mă înveseleşte. Poate că mi se va da să scriu pagina de Evenimente şi să iau interviuri vedetelor de mâna a şaptea din seriale, şi o altă biată nevinovată şi dornică de afirmare mă va înlocui, fără să-şi dea seama, ca Monitor al Deodorantelor. Voi avea nevoie de costum cu pantalon, desigur.

Pe la 5.00 p.m., m-am promovat deja (în mintea mea) redactor-şef. Decid s-o scot pe mama în oraş, să sărbătorim. Ţâr-ţââr!

— Reşedinţa Bradshaw, răspunde Regina. Sau mai degrabă buni Fio, cu vocea aia cu care vorbeşte la telefon.

îmi revin destul de repede, ca să spun pe un ton prietenos:

— Bună, buni, sunt Helen. Ce mai faci ?

Ea răspunde:

— Nu mă plâng, Helen. Ce pot să fac pentru tine ?

Helen ? Niciodată nu-mi spune pe nume! Ar putea fi

deja instalarea senilităţii. Ori asta, ori s-a uitat la O viaţă minunată şi euforia încă nu s-a risipit. Mai are puţin şi-mi zice „iubiţico".

Gânditoare, cer să vorbesc cu mama.

— Ce mai face ? întreb repede (e mai bine să fiu prevenită).

— Nu aşa de rău, zice buni Fio vioaie. Ne facem de treabă.

Oh?

— Cum ? întreb eu intrigată.

—- Eliberând dulapurile din bucătărie, răspunde ea caustică.

îmi strâng nasul între policar şi arătător, să-mi înăbuş râsul. Să se facă dreptate!

— De fapt, buni, zic eu, când îmi recapăt stăpânirea de sine, nu trebuie să vorbesc cu mama, pot să te rog pe tine.

Urmează o pauză.

— Da ? zice ea sec.

îmi dreg glasul şi zic:

— Aş vrea să vă scot, pe tine şi pe mama, în oraş, la cină, joia asta, dacă sunteţi libere amândouă. (Ultima parte a fost de politeţe.)

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Când buni Fio răspunde, vocea ei e la fel de severă ca întotdeauna:

— Eşti sigură că ai bani ?

Dintre toate neobrăzările!

— Da, zic eu (nu-i chiar o minciună, pentru că voi avea banii, când mi-i va împrumuta Barclaycard-ul).

— Atunci, intonează bunica rar, nu văd de ce nu.

Zâmbesc la telefon şi zic:

— S-a rezolvat!

— Ce ? întreabă buni Fio.

Capitolul 22

Am mai multe momente penibile decât majoritatea oamenilor. Unul dintre primele a fost la vârsta de patru ani - părinții mă târâseră afară pentru o plimbare în Regent's Park, într-o sâmbătă dimineață şi erau aşa de preocupați unul de altul, încât n-au observat că rămăsesem în urmă, fascinată de uriaşii peşti portocalii din iazul ornamental. Când am ridicat privirea, părinții mei dispăruseră şi parcul era plin de oameni înalți şi îngrozitori.

Am alergat printre ei, împiedicându-mă de panică şi zgâriindu-mi pantofii negri de lac. în cele din urmă, l-am văzut pe tata din spate şi mi-am strecurat mâna într-a lui.

El s-a uitat în jos şi eu am privit în sus - spre chipul uimit al unui străin. Din fericire, pentru că aveam patru ani şi eram drăguță, străinul a considerat întâmplarea distractivă şi m-a ajutat să-mi găsesc adevăratul tată.

Din păcate, ultimul meu moment stânjenitor s-a petrecut în dimineața asta şi, pentru că nu mai am patru ani şi nu mai sunt drăguță, martorii nu mi-au arătat nici o milă. Luasem micul dejun şi-mi aranjam imaginea pentru seara asta în oglinda din baie. Nu eram sigură cum să-l întâmpin pe Tom, aşa că experimentam. Cu spumosul „Buuuunăă! şi cu un pupic sclipicios de bun găsit pe un obraz („mmoa!") ? Sau cu mai sofisticatul: „Ce mai faci ?" însoțit de un zâmbet cu gura închisă ? Sau poate cu un sexy şi arzător: „Bună, Tom", plus o răsfrângere enigmatică a buzelor ?

Exersam de zor aceste posibilități, când am devenit conştientă de ceea ce cred că autorii de cărți de suspans numesc „o prezență ascunsă". M-am răsucit

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

şi, în uşa băii - pe care, în entuziasmul meu, uitasem s-o închid -, stăteau Luke şi Marcus, îndesându-şi pumnii în gură, ca să-şi înăbuşe veselia.

— Ştergeți-o! am răcnit în timp ce ei se cocoşau de râs şi sâsâiau chestii spirituale, de genul: „Se-ar fi sssă-mi întind ruzul!"

Am trântit uşa țipând:

— N-am spus asta! apoi, m-am aşezat pe scaunul de toaletă, cu fruntea în palme, legănându-mă înainte şi înapoi şi gemând: „Nuuuuuu!"

Ruşinea m-a urmărit toată dimineața, umbrindu-mi noua hotărâre de a fi eficientă. Nu mă pot concentra asupra lucrului, pentru că îmi tot amintesc fețele lor extaziate, mă cutremur involuntar şi miaun „nu!" în sinea mea. In cele din urmă, nu mai suport şi sunt obligată să mă descarc în fața lui Lizzy.

— Sufăr de sindrom posttraumatic, zic eu morocănoasă, în timp ce Lizzy încearcă să nu râdă.

— Helen, râde ea cristalin, nu trebuie să-ți faci griji pentru seara asta. Fii doar tu însăți!

Dau ochii peste cap şi mă întorc târşâindu-mi picioarele la biroul meu. Sună telefonul. Nu vreau să răspund, în caz că e Tom, care vrea să anuleze întâlnirea, dar, cum

Laetitia țâțâie din buze şi pufneşte, dacă-l las să sune de mai mult de două ori, ridic receptorul.

— Alo ? cânt eu. Biroul editoriale! (E o încercare de a mă face să par o femeie de carieră în plin avânt, nu o rizibilă târâtoare de la coada lanțului trofic.)

Din păcate, eforturile mele sunt irosite, pentru că e mama. Ce plângeri mai are acum ?

— Bună, mamă, spun eu precaută. Ce mai faci ?

Mă țin bine. E oare posibil ca buni Fio să fi golit şifonierul tatei şi să-i fi trimis toate hainele la Oxfam1 ?

Sau o înnebuneşte pe mama cu „Şi dacă"-uri ? Poate că o forțează să urmărească The Antiques Roadshow ? Sau o ceartă că e cheltuitoare, fiindcă nu vrea să cumpere cârnați la conservă ?

— Sunt epuizată, zice ea iritată.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Reiese că, azi-noapte, mama s-a simțit rău şi a coborât la parter la ora 2.00 a.m., să caute nişte pastile contra greții.

Răscolea prin cutia de prim ajutor, când uşa bucătăriei a fost dată de perete - „Era să mor de frică!" - şi sticluța cu pastile i-a fost smulsă din mâini de o buni Fio triumfătoare. Se pare că bunica ar fi zis cu glas tremurat: „Atâta timp cât sunt eu în casa asta, nu o să mai faci prostii!" Bănuiesc că mama e atât iritată, cât şi măgulită. încheie conversația zicând țeapănă:

— N-am mai fost scoasă la cină de la ultima noastră aniversare. Unde mergem ?

N-am idee, dar spun repede:

— E un restaurant thailandez lângă Islington, m-am gândit că ar fi drăguț. Servesc şi ceai de iasomie.

Mama face o pauză.

— Sună bine, zice ea. Nu cred că am mai mâncat mâncare thailandeză.

Şoptesc:

— Vin să vă iau, pe tine şi pe buni, la opt, şi pun receptorul în furcă.

Mă uit fix la biroul meu şi pagina din Mirror se înceţoşează. Clipesc şi imaginea se limpezeşte din nou.

Nu sunt sigură, dar, în toate lunile în care am tăiat praz împreună, nu cred că mama şi-a exprimat vreodată - plăcerea e un cuvânt prea tare - pozitivitatea față de perspectiva companiei mele. Acestea fiind zise, e prima oară când o scot la cină în oraş.

După-amiaza trece greu. Laetitia o întrerupe ordonându-mi să rezolv cu fişierul de facturi. Deşi sunt plictisită până peste cap, încerc să-mi păstrez o aură de zel. în cele din urmă, Laetitia se uită peste computerul ei, mă priveşte bănuitoare şi zice:

— Helen, ți-au mărit doza de medicament ?

Se tăvăleşte de râs.

— Ha, ha, zic eu, fără să mă amuz.

Glumele Laetitiei sunt la fel de rare ca reducerile de impozite şi la fel de amuzante precum cancerul. Mă întreb cum voi mai putea să mențin aparența eticii muncii, când intenționez să plec la şase fix. (E esențial să ajung acasă la

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

şase şi patruzeci, ca să-mi acord, cu moderație, optzeci de minute de înfrumusețare.)

Laetita îmi rezolvă dilema la cinci şi treizeci, înşfăcându-şi haina şi plecând. Nimic din acele prostii cu „Pa, ne vedem mâine". Laetitia e de invidiat - deşi, personal, n-o pot suferi - pentru că nu-i pasă deloc dacă e plăcută. Nu mai continui cu aceeaşi convingere. Laetitia e liberă. Eu încă mă mai zbat. De exemplu, îl urăsc şi—1 disprețuiesc pe Marcus, dar contează pentru mine faptul că şi el mă urăşte şi mă disprețuieşte. în ce-l priveşte pe Jasper. Simt că-mi vine să-l omor, dar mi-e drag. îmi aminteşte de Prințul Philip. E un tembel, dar nu se poate abține. Deşi nu mai am veşti de la el (de la Jasper, nu de la Prințul Philip) de când s-a mutat cu Louisah. Am nevoie ca el să mă admire. Acest nor pueril de confetti se roteşte în jurul capului meu, până când deschid uşa apartamentului.

Apoi, interzic toate gândurile cu privire la Jasper şi

Marcus şi-mi concentrez atenția spre herculeana sarcină a spălării şi modelării părului meu într-o formă acceptabilă de ieşit în lume.

Tom sună la uşă la 8.10. Sincronizarea lui e suspect de perfectă şi mă întreb dacă a sosit mai devreme şi a aşteptat în maşină. Simt un ghimpe de iritare - nici prea devreme, nici prea târziu, tocmai la timp. Ca Goldilocks şi porridge-ul. Iar ea era o hoață mică. Pun pariu că Tom e unul dintre acei bărbați care cer nota cu un gest fluturat al mâinii, în timp ce țin palma celeilalte mâini dreaptă.

Ca Marcus. O! Destul cu Marcus. Jasper, din câte-mi amintesc, ridică o mână leneşă şi chelnerița vine alergând.

Mă îndrept spre uşă şi mă ciupesc de braț, să-mi exorcizez gândurile prosteşti şi stricătoare de chef. Ce-i cu mine ? Sper că Tom nu poartă nimic înfricoşător, cum ar fi o vestă. Deschid uşa smucind-o, să-mi înfrunt condamnarea. Tom îmi zâmbeşte şi suspin uşurată, zâmbindu-i la rândul meu. Poartă blugi, o cămaşă kaki, un tricou alb pe dedesubt şi pantofi maro comozi. Pe vremuri, aş fi înregistrat în gând fiecare articol de îmbrăcăminte şi i-aş fi raportat Tinei, ca ea să poată aprecia dacă era un tip cool sau dacă ar trebui să fug mâncând pământul. Dar, cum Tina a demisionat în linişte din postul de consultant personal de modă, iar Tom arată încântător, nu-mi mai fac probleme.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Arăți drăguț, zice Tom, pupându-mă pe obraz.

Mă gândesc la două lucruri. A) Şi el şi-o fi exersat întâmpinarea în oglindă? şi B) Aşa şi sper să arăt, după o oră şi jumătate de aranjare, dichisire şi jumulire. Pentru care trebuie să-i mulțumesc lui Lizzy. In dimineața asta, după ce a lansat sloganul: „fii tu însăți", mi-a spus că ar fi înțelept să-mi jumulesc sprâncenele. Lucru pentru care trebuie să-i mulțumesc. Cuvintele ei exacte au fost:

„Sprâncenele sunt aşa de importante - sunt umeraşul pe care-ți atârni fața. Dacă nu acorzi atenție sprâncenelor,

poți să aplici oricât de mult fard vrei şi tot o să arăți ştearsă. E o chestie elementară de frumusețe..."

Am înțeles apropoul, am frunzărit un exemplar din Glamour până când am dat peste o pereche de sprâncene de invidiat, apoi am încercat să le copiez.

Nu sunt sigură dacă am reuşit pe deplin, dar Tom a zis că arăt drăguț. A funcționat!

— Mulțumesc, îi răspund, şi tu. (Lizzy m-a pus la curent şi cu importanța acceptării complimentelor: „Dacă n-o faci, insulți persoana care ți-a făcut complimentul".)

Insă evident că nu l-a pus la curent şi pe Tom, care pare timid, se trage de cămaşă şi zice în glumă:

— Ce, vechitura asta ?

Chicotesc. Brusc, am limba legată. Zic:

— Aşa, păi, intră, îmm, vrei o cafea sau... - aproape că era să rostesc nemuritoarea frază de gâsculiță „ceva mai tare", dar reuşesc să mă opresc - sau o bere sau altceva ?

Tom agită punga de plastic pe care o are în mână şi zice:

— Un client mi-a dat o sticlă de vin roşu în dimineața asta. Am putea s-o deschidem, dacă vrei.

Zic repede:

— Ce, ți-a cumpărat un hamster şi vin roşu ?

Tom zice, prefăcându-se înfuriat:

— Nu tocmai. Era mămica hamsterului.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi dau seama că stau pe loc, aşa că-i fac semn lui Tom spre bucătărie. Se aude un zgomot, când Grasu' o şterge prin trapa lui. Tom tropăie supus lângă mine.

— Ce mai face mama ta ? întreabă el responsabil.

— E bine, mulțumesc, spun, hotărând că mama nu-mi va acapara seara.

— Da ? zice Tom încurajator.

— Are grijă bunica mea de ea, răspund eu scurt, destupând vinul şi gâl-gâl torn cel puțin jumătate din el în două pocale uriaşe, verzi. (Le-am cumpărat special, pentru că paharele de vin ale lui Marcus sunt micuțe. Ca să fie în ton cu alte părți ale lui, pam-pam.) Apoi, fiind eu însămi,

201

îmi încalc jurămintele imediat şi-i spun lui Tom Curioasa Poveste a întâlnirilor Secrete cu Bunica.

— Mă vedeam cu mama de trei ori pe săptămână. De ce nu mi-a spus ? chițăi eu, urându-mă că-mi pasă.

Tom pare nedumerit.

— Asta-i ciudat, zice el. Poate că greşesc, dar pare o manipulare. O chestie legată de putere.

Tac. Iau o gură mare de vin. Puteți să ziceți că sunt naivă, dar, până în clipa asta, credeam că am făcut întotdeauna aproape tot ce-am vrut, indiferent de ce voia mama. Dar. Acum, că zice Tom, mi se relevă posibilitatea ca eu să fi făcut întotdeauna aşa cum dorea ea - şi, dacă n-am făcut-o, m-a determinat ea repede să mă dau pe brazdă. Cum ? Ooo, cine ştie ? Tăindu-şi venele ?

Zic încet:

— Aşa crezi ?

Tom se uită la mine şi spune repede:

— N-o cunosc pe mama ta, e doar o presupunere.

Fac o pauză. Apoi, spun nesigură:

— Adoră într-adevăr să fie în centrul atenției. Dar poate că nu s-a gândit. Sau s-a gândit că n-aş fi interesată.

Apoi, îmi dau seama că Tom şi cu mine stăm la masa din bucătărie şi discutăm despre mama mea care are nevoie de atenție de douăşopt de minute încheiate. Iar m-a păcălit!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Oricum, destul despre ea, spun eu vioaie. Povesteşte-mi despre părinții tăi.

Tom se foieşte în scaun şi zice ațâțător:

— Nu sunt sigur că vrei să ştii.

Nu voiam, dar acum sunt intrigată.

— Spune-mi! zic.

Aşa că-mi spune. Cam în trei secunde. Părinții lui Tom au divorțat când el avea cinci ani. Mama lui s-a recăsătorit după trei ani şi el îşi consideră tatăl vitreg drept adevăratul lui tată. Mama lui e „un diamant" şi tatăl vitreg e

„un tip grozav". Nu se vede cu „primul soț al mamei".

După cum o spune, nu vrea să discute mai mult.

— De ce ? oftez eu.

Ridică din umeri şi-mi spune că nu s-au înțeles niciodată.

— Poftim ? exclam eu. Nici când aveai patru ani ? Ce putea să nu-ți placă ?

Observ disconfortul lui Tom şi adaug repede:

— Nu trebuie să-mi spui.

Tom râde şi zice:

— Nu-i nimic sinistru! Doar că nu-i prea plăceau copiii. Nu numai eu. Se purta la fel şi cu fratele şi cu sora mea. Mama a fost, dintotdeauna cred, o liberală. Ştii, era în favoarea fetelor care se jucau cu tractoarele şi a băieților care plângeau, iar soțul ei era tocmai opusul. Fetele trebuiau să poarte roz şi să-şi îmbrace păpuşile, iar băieții să poarte albastru şi să se îmbrace precum cowboy-i.

îmi torn încă un pahar de vin roşu. Tom abia dacă s-a atins de al lui, dar eu i-l umplu oricum, ca să par mai puțin bețivană.

— Deci, zic eu - disperată să aflu răspunsul, dar conştientă că păşesc pe un teren ca-n show-ul lui Jerry Springer - ți-a plăcut să - în timp ce se formează cuvintele, îmi amintesc că reținerea plină de tact e esențială - porți roz ?

Tresar şocată de propria mea prostie. Tom râde.

— Şi dacă mi-a plăcut ? spune el, ridicând o sprânceană.

— Nu-i nimic, nimic. Absolut nimic, bâlbâi eu, gândindu-mă - ar fi trebuit să ştiu.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

E gay. Cei drăguți sunt întotdeauna gay. Dacă nu sunt căsătoriți. Sau ambele. Ştiam eu că e o poantă. Şi acum l-am jignit. Sunt aşa de preocupată de şirul îngust al gândurilor mele înceţoşate de băutură, încât nu aud următorul comentariu al lui Tom şi trebuie să-l rog să-l repete. Şi se dovedeşte că lui Tom cel de patru ani îi plăcea să picteze, până când primul soț al mamei lui i-a rupt pensula în două şi l-a pocnit peste față, iar el s-a lăsat de pictură şi n-a mai pictat de atunci.

203

— Asta-i cumplit! oftez eu, tragedia gotică a situației intensificându-se direct proporțional cu consumul meu de alcool.

— Nu tocmai, zâmbeşte Tom. Mama l-a alungat două zile mai târziu şi am trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Mergem să luăm o pizza ?

Aprob din cap şi zic modestă:

— Am putea chiar să ne facem de cap şi să luăm două.

Luăm un taxi până la Pizza Express, pentru că Tom consideră că nu pot să merg pe jos în pantofii cu care sunt încălțată şi conversația progresează spre concluzia sigură că lui Scooby Doo i-ar fi fost mult mai bine fără acel arogant Scrappy şi că, chiar dacă nu eşti în stare să-l imiți bine pe Scooby Doo - sau pe oricare alt personaj de desen animat -, faptul că ți-ai dedicat din timpul tău prețios şi ai făcut un efort considerabil te face demn de mult respect.

Tom îl imită superb pe Scooby Doo şi-l pun să repete de vreo nouă ori. Iar el recunoaşte că Marge Simpson a mea nu are egal. Talentul meu îmi aduce ultima gogoaşă.

Observ că Tom nu vorbeşte cu gura plină şi, când e timpul să plătească (personalul începe să întoarcă scaunele pe mese), nu-şi flutură mâna prin aer. Trăncănim zgomotos până la apartament şi ştiu că va fi un sărut de noapte bună.

N-am crezut niciodată că există o lege a echilibrului.

Judecând din experiență proprie, Roata Norocului are cauciucul dezumflat. Aşa că nu las răzbunarea pe seama unui capriciu medieval. O implementez eu însămi. De aceea am rupt un număr de telefon al unei linii de asistență din pagina cu probleme a ziarului News of The World şi am prins-o cu acul pe panoul cu memouri al lui Marcus.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Imediat ce a ieşit din camera lui duminica trecută, de dimineață, m-am dus repede în bucătărie, am tras un scaun şi am mimat că sunt absorbită de Spectator. Marcus a aruncat o privire spre materialul meu de citit şi a devenit instantaneu suspicios. Cincizeci de secunde mai târziu, a zărit tăietura cu „Bărbăție prea mică ?", a smuls-o de pe perete şi a îndesat-o în găleata de gunoi.

Speram să văd puțină dramă, dar, în schimb, el s-a rezemat cu toată greutatea de chiuvetă, şi-a încrucişat brațele musculoase şi m-a privit într-o tăcere amenințătoare. Deşi ştiam că era o tehnică de intimidare furată dintr-un film cu Robert De Niro, a funcționat. începusem să mă foiesc pe scaun când a intrat Michelle, cu fața umflată şi părul vâlvoi, miorlăind după cafea fără zahăr. Am şters-o, răsuflând uşurată. Dar am răsuflat uşurată prea devreme.

Pentru că şi Marcus merge pe principiul: trăieşte şi lasă-l şi pe altul să moară. Şi el a ales să-şi obțină răzbunarea sinistră marți seară.

Tom şi cu mine intraserăm în apartament, ciondănindu-ne asupra meritelor ciocolatelor Cadbury's şi Galaxy, când am dat cu ochii de priveliştea cel mai puțin plăcută pe care o văzusem în ultimul timp, de la ultima vomă a lui Grasu' (de pe un raft, întâmplător).

Marcus, stând la masa lui cu furnir de stejar, frunzărind ultimul număr din Musclebound şi sorbind dintr-un milkshake cu banane. M-am oprit şocată, cu elanul veştejindu-mi-se. Tom s-a oprit şi el brusc în spatele meu. Marcus a zâmbit ca un rechin.

— Măi să fie, spuse el pe un ton arogant, deci el e Tom.

Aproape că mă aşteptam să râdă spart şi să adauge:

— Bună, draga mea! Eram îngrozită.

— Tom, am spus, încercând să par calmă, el e proprietarul apartamentului, Marcus.

Tom, inocent, a zâmbit şi a spus:

— Bună.

Eu, vinovată, am spus, frângându-mi mâinile:

205

— Marcus, nu te-ai culcat la ora asta ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Marcus a zâmbit din nou ca un rechin-ciocan.

— N-am putut să dorm. Dar iată, îşi desfăcu el braţele neajutorat, că totul are un scop! Acum, pot să stau la taclale cu voi doi.

Să stea la taclale. Ce, e o babă de optzeci de ani ? A continuat:

— Am auzit multe despre tine, Tom.

Ce ?! Nu e adevărat. M-am uitat la Marcus îngrozită.

— Nu cred că ţi-am pomenit de Tom, am spus. Iritarea din vocea mea l-a făcut pe Tom să mă privească.

Marcus râse.

— Face pe timida, chicoti el, dând din cap spre Tom.

Mereu face asta faţă de bărbaţii ei! în fiecare săptămână!

Era grav. Am spus repede:

— Marcus, gata cu gluma. Te rog!

Mă umileam rugându-mă şi Marcus ştia. M-a privit fără expresie timp de o secundă, înainte de a adăuga:

— Chiar azi-dimineaţă, era în baie şi repe...

Tom şi cu mine l-am întrerupt în acelaşi timp. Tom a început:

— Nu sunt sigur că vreau să..., dar eu l-am acoperit:

— Marcus, deşi mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine despre revista Abdomene şi funduri, sunt obosită şi trebuie să mă trezesc peste cinci ore şi jumătate, aşa că Tom se pregătea să plece. Ia-ţi rămas-bun de la Tom.

L-am luat cu forţa pe Tom din bucătărie. Ce altceva puteam să fac ? Să-l duc cu forţa în patul meu ? Deşi recunosc că, până în clipa în care Marcus m-a făcut să par o târfă, ăsta era planul meu.

Bărbaţii mei!

L-am dus pe Tom pe hol şi am şoptit:

— îmi cer scuze pentru el, cred că a luat o supradoză de steroizi. îi ia ca pe bomboane.

Din câte ştiu, asta era o minciună, dar eram disperată.

Tom a răspuns solemn:

— Probabil.

A făcut o pauză, apoi a spus:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— E hiperactiv, nu ?

Am dat din cap cu putere.

— Dumnezeule, da!

A urmat o altă pauză stânjenitoare, în care i-am urat lui Marcus să se ducă dracului. Probabil că Michelle îl instruise. Nu că ar fi avut nevoie.

I-am zâmbit crispat lui Tom şi am spus:

— Mulțumesc. Mi-a făcut mare plăcere să te văd.

Tom mi-a zâmbit şi el:

— Şi mie. M-am simțit bine.

A treia pauză.

— Trebuie să plec. Te mai sun cândva.

Cândva ? Asta înseamnă niciodată.

— Sigur, am spus eu fără vlagă.

Tom s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe obraz. La kilometri distanță de gură, practic pe ureche. L-am sărutat şi eu, inhalând cu disperare mirosul aftershave-ului lui, şi l-am condus la uşă. Apoi, m-am dus direct la culcare, trăgându-mi pilota peste cap, ca să nu-l mai aud pe Marcus fredonând tema muzicală din Frumuşica.

Lizzy refuză să creadă că ceva nu e în regulă.

— Sunt sigură că Tom şi-a dat seama că Marcus glumea, spuse ea, făcându-mi să-mi doresc s-o strâng de gât.

— A spus că aduc acasă câte un alt bărbat în fiecare săptămână! țip eu. Asta nu-i glumă! E defăimare.

Laetitia, care ascultă, trânteşte:

— Calomnie! Asta doar dacă nu e adevărat. Mua-ha-ha!

Ii zâmbesc dulce şi-mi strâng mâinile ca nişte gheare sub birou. într-o zi, când voi fi bogată şi plină de succes, voi sponsoriza o tarantulă de la zoo şi o voi boteza Laetitia Stokes. Ii mărturisesc această ambiție Tinei, care c într-o bună dispoziție rară şi spune radioasă:

— Pun pariu că te costă doar zece lire şi ai putea s-o faci chiar mâine.

Asta mă înveseleşte, aşa că, atunci când Laetitia iese la o țigară, sun la London Zoo şi mi se face legătura la înscrieri de membri şi cereri de adopție. Spre

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

dezamăgirea mea, o „tarantulă întreagă" costă şaptezeci de lire, deşi pot obține şi părți dintr-una, pentru treişcinci de lire. Voi pune bani deoparte.

— Şi pot s-o botez eu ? întreb vicleană.

— Mă tem că nu, vine răspunsul politicos, pentru că adoptați specia, nu individul. Deci nu va apărea nici un nume pe placă. Puteți însă să-i dați un nume în particular.

Care-i rostul ? îi mulțumesc omului de la zoo pentru timpul acordat şi pun receptorul la loc.

Restul zilei de miercuri vine şi trece şi Tom nu sună.

Sunt tentată să-l sun joi, dar nu pot, fiindcă sunt plecată din birou mai toată ziua, acostând femei pe stradă, pentru o secțiune de opt pagini, obținută de Laetitia, intitulată Cel mai dur mod în care l-am părăsit. Ştiu exact de ce a reținut secțiunea. Conții sunt puțini şi Laetitia a abandonat relația cu un bancher. Familia acestuia îşi cumpăra propria mobilă şi - deşi Laetitia făcea acelaşi lucru - relația e pe ducă şi ea vrea să-l pedepsească. Bietul om. Trebuie să fac cercetarea asta pentru ea. Mă întorc în birou la 5.30.

— A sunat cineva ? întreb eu, plină de speranță.

— Mama ta, răspunde Laetitia scurt. Cum a mers ?

Dau din cap.

— Bine, bine, am obținut nişte citate grozave.

Laetitia mă ignoră. Mă îndrept ostenită spre biroul

meu şi o sun pe mama.

— Mi-am văzut asistentul de la clinică azi, sunt primele ei cuvinte.

Să-l păzească Cerul, deci l-a văzut!

— Cum a fost ? întreb eu prudentă, apoi adaug: De fapt, nu-mi spune acum, povesteşte-mi mai târziu - am rezervat restaurantul pentru ora opt şi douăzeci. Tu şi buni încă mai sunteți pentru ?

Mama răspunde cu cel mai bun ton didactic al ei:

— Bine, mulțumesc şi, dacă prin „sunteți pentru" vrei să spui dacă mai vrem să te însoțim la cină, răspunsul este da.

Chicotesc şi spun:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu fi pompoasă, mami. Nu sunt unul dintre elevii tăi. Ne vedem mai târziu.

Sunt gata să închid telefonul când ea strigă piţigăiat:

— E un local elegant ? Ce să port ?

Fac o pauză şi-mi amintesc că i-am spus că restaurantul e în „Islington", când, ca să fiu mai exactă, ar fi trebuit să spun „Holloway".

— E elegant-relaxat, spun eu evazivă. Pa!

Suspin uşurată şi scormonesc după reportofon.

Caut o scuză să amân transcrierea când - aleluia! -

sună telefonul.

—Alo ? spun eu veselă, rugându-mă să nu fie iarăşi mama.

— Helen ? zice Tom.

— Buuuuunăăă! zic eu.

Când mă întreabă ce mai fac, îmi dau seama din vocea lui că zâmbeşte. Dinţi de lup. Mrrr!

— Bine, spun eu, întrebându-mă dacă un telefon dat unei femei la două zile după întâlnire îl clasifică pe un bărbat drept excitat. Şi tu ?

îmi spune că face bine şi că se întreba dacă sunt liberă cândva, în weekend. Asta e enervant. Nu poate fi mai clar ?

Adică, dacă spun că sunt liberă sâmbătă seară, iar el spune că, de fapt, voia să zică duminică, cât de fraieră mă face chestia asta ? Dar, în acelaşi timp, evident că e foarte dornic. Asta-i scade din farmec. Nu mă pot împiedica să găsesc asta foarte neatrăgător. Mă loveşte o idee strălucită.

— Eşti liber mâine-seară ? zic eu. Merg cu câţiva prieteni să bem ceva. Va fi şi Tina acolo. O mai ştii pe Tina, nu ?

îi pot auzi iar zâmbetul, şi Tom răspunde:

— Seara Tequila. Cum aş putea să uit ?

Pentru a doua oară în cinci minute, pun receptorul în furcă, uşurată. E mai sigur când sunt mai mulţi. Dar sunt

şi dezamăgită. De ce n-a avut decenţa să mai aştepte câteva zile şi să mă facă să transpir niţel ? E foarte neliniştitor şi-mi fac gânduri negre din cauza asta

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

până când îmi dau seama că e şase jumate şi că trebuia să plec de mult acasă, îmi încui reportofonul în sertar.

— încep transcrierile mâine-dimineață, la prima oră, strig spre Laetitia, în drum spre ieşire. Mă ignoră.

Parchez în fața casei mamei fix la ora opt şi o văd pe buni Fio ițindu-se din spatele unei perdele. Claxonez şi fac cu mâna. Zece minute bune mai târziu, ea şi mama ies în grabă. Buni poartă o haină mov decolorată, care ar putea fi făcută foarte bine din ciulini. Părul ei cărunt e ridicat şi țepos sub baticul subțire. Mama e pudrată şi rujată şi are o geantă neagră lucioasă. Mă întreb cât a trecut de când a mâncat bunica ultima oară într-un restaurant.

— Arătați amândouă foarte bine! spun eu, sperând să stabilesc tonul serii.

Buni bombăne. Mama zice:

— Chiar arăt bine ?

Le spun că localul la care mergem se numeşte Nid Ting.

— Ce nume e ăsta ? zice buni Fio.

— Un nume thailandez, îi răspund, întrebându-mă de ce mă mai obosesc.

Parchez după colț.

— E cam jalnic pe-aici, nu-i aşa ? zice mama în gura mare.

— Dar n-ar fi fost plicticos dacă ar fi arătat toate locurile ca Muswell Hill ? zic eu veselă, printre scrâşnete de dinți.

Intrăm şi - spre uşurarea mea - ni se dă o masă drăguță, în colț. Buni Fio priveşte covorul roşu cu model şi fețele de masă roz şi statuetele lui Buddha de pe pervazuri şi-şi strânge buzele. Când chelnerița se oferă să-i ia haina, buni o strânge la piept şi se răsteşte:

— Nu, mulțumesc!

Miroase bănuitoare bolul cu fulgi de crevete din partea casei.

— Sunt cartofi prăjiți thailandezi, buni, zic eu, cu aromă de cocktail de crevete.

Mama rontăie fericită şi zice:

— Ştii, cred că aş bea un pahar de vin!

Buni îi trece în revistă pe ceilalți meseni şi țâțâie din buze, mai ales la un bărbat slab, care-şi etalează bărbia cu piercing şi blugii largi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Tâlhar! şuieră ea. E o ruşine! Şi ia uitaţi-vă la pantalonii lui. Nu m-ar fi deranjat, dar n-am văzut niciodată aşa o risipă de material! îmi aminteşte de zdrenţărosul care a venit azi-dimineaţă, Cecelia.

Oricât ar fi de reconfortant să auzi opiniile radicale ale lui buni Fio, profit de ocazie ca s-o fac să tacă.

— Ce zdrenţăros ? zic eu, adresându-mă mamei.

— Asistentul meu! răspunde ea.

Ooooo! fac eu, ceea ce este o încurajare suficientă pentru ea ca să înceapă un monolog la fel de lung ca istoria lumii. Asistentul mamei nu e deloc aşa cum te-ai aştepta.

De fapt, când a sunat la uşă, ea a crezut că e „un hoţ".

Numai după ce i-a verificat actul de identitate şi a sunat la clinică, să-i verifice autenticitatea, l-a lăsat să intre. (Din fericire pentru el, când a sosit, buni Fio era la Asda.) Dar nici nu puteţi s-o învinovăţiţi. Avea bărbuţă şi perciuni!

Şi un cercel în ureche! Un rucsac! Pantaloni militari! De unde era să ştie ea! Se aşteptase la o doamnă în uniformă ! Şi îl chema Cliff!

Surprinzător, Cliff era „fermecător". Foarte vorbăreţ, foarte preocupat, i-a părut rău să audă de incidentul cu lama de ras şi a fost interesat să ştie ce s-a întâmplat şi cum se simte mama acum şi să vadă rănile şi a inspectat cutia specială pe care şi-a cumpărat-o ea pentru pastile. A fost nerăbdător să vadă poze cu Morrie, a fost intrigat de felul în care s-au cunoscut (şi Cliff cunoaşte persoane care s-au întâlnit la un dans - la o sală de dans numită The Ministry1),

1 Ministry of Sound - club din Londra.

şi e aşa de înţelegător în legătură cu ororile întreţinerii unei maşini (Cliff nu ştie nici el nimic despre maşini, preferă să meargă pe bicicletă, îşi lasă partenerul să se ocupe de toate astea, cum se descurcă cineva când această persoană nu mai este?).

Cliff nu-şi poate imagina cât de greu îi e mamei să se descurce singură, să-i spună, cum se descurca înainte să-l cunoască pe Morrie ? Captivat să audă despre cămăruţa pe care şi-o închinase după ce plecase de acasă şi despre cum şi-o zugrăvise singură - era mare lucru pe vremea aceea, deşi, în zilele noastre, merge absolut orice. El bănuieşte că ea e modestă - pare atât de plină de resurse!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

A fost complet impresionat să audă despre talentul ei financiar nou descoperit - ce realizare! Dar totuşi, trebuie să fie dificil să nu ai resentimente faţă de cineva pentru că a murit - cum se simte ea? A cerut să vadă casa...

Când mama spune că Cliff a cerut să vadă casa, buni Fio, care îşi savura liniştită peştele fiert cu orez simplu, în timp ce afişa o neplăcere nervoasă - se repede:

— Studia hogeacul!

îmi cade falca.

— Pardon ? spun eu.

— Florence s-a uitat la Starsky şi Hutch pe satelit în după-amiaza asta, explică mama. Ţi-a plăcut, nu-i aşa, Florence ?

Buni Fio ridică din umeri şi spune cu parapon:

— Nu-i rău, prin comparaţie cu unele prostii moderne.

Dintre care toate te ţintuiesc pe canapea, zic eu în

gând. Cu voce tare, spun:

— Pare cam vorbăreţ, mamă. Eşti sigură că e în regulă ?

Mama e extrem de defensivă. Cliff e un băiat adorabil.

— A fumat droguri în casă! geme buni Fio.

Mă încrunt la mama, care spune cu milă:

— Florence, se cheamă „ţigări rulate". Sunt ţigări normale, dar făcute acasă. Şi mi-a cerut voie.

Mama se uită implorator la bunica, dar - ca s-o citez pe bătrâna mea învăţătoare - nici un răspuns e cea mai dură replică.

Aşa că auzim şi mai multe despre Cliff. E ceea ce ai putea numi încăpăţânat, acum, dacă se gândeşte mai bine.

A grăbit-o, când ea vorbea despre cât de greu e pentru o tânără din ziua de azi să întâlnească un băiat la un dans organizat, sunt toate numai petreceri rave şi dans în poală, nu-i aşa ? - a grăbit-o atunci - dar, altfel, e un tânăr plăcut.

A vrut să audă despre tine, Helen. Spunea că ar fi plăcut să stea de vorbă cu tine, aşa că i-am dat numărul tău. Nu e potrivit ca prieten, deşi, dacă s-ar bărbieri şi şi-ar scoate cercelul din ureche şi şi-ar călca poate cămaşa...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ce ? strig eu, suficient de tare, cât să fac cuplul de la masa de alături să tragă cu urechea. De ce ar vrea acest bun samaritean înțolit la modă să mă sune pe mine ?

Mama pare stânjenită. îşi înfăşoară tăiţeii pe furculiță şi spune:

— Ca să vorbească despre mine, probabil.

Oftez şi zic:

— A, bine, deşi, în secret, nu sunt convinsă.

Urmează o tăcere, în timp ce mama termină tot din

farfurie. Apoi, zice:

— Mi-a spus că-şi închipuie că unul din motivele pentru care aş vrea să rămân sănătoasă e acela că tu depinzi de mine.

Aproape că scuip din gură o crevetă.

— Ce glumă bună, nici nu mă cunoaşte! chițăi eu.

Mama îmi răspunde entuziasmată:

— Exact! Asta i-am spus şi eu! I-am spus că eşti foarte independentă.

Dau din cap, mulțumită. Mama ia o gură de apă şi-şi drege glasul. îşi tamponează cu grijă gura cu şervetul ei roz. Apoi, spune timid:

— Helen, dacă ai nevoie de bani, ştii că poți să-mi ceri.

Două ore mai târziu, le las acasă şi oftez uşurată când haina mov a lui buni dispare înăuntru. După cum a spus bunica mea, seara „n-a fost atât de rea, dacă te gândeşti".

La un moment dat, mi-am forțat norocul cu o observație:

— Văd că ți-ai mâncat tot peştele şi orezul, buni.

La care ea a răspuns caustic:

— Nu-mi place să văd că se iroseşte mâncarea.

Apoi, mi-a aruncat o privire care spunea: „Chiar dacă

e o porcărie străină", dar am apreciat că şi-a dat osteneala să-şi înăbuşe cuvintele. Tata a fost pomenit o dată. Mama a țipat brusc:

— N-ar fi frumos dacă Morrie ar fi şi el aici ? Atunci, am fi o familie!

N-am vrut să spun că, dacă tata ar fi fost acolo, am fi plecat cu toții şi ne-am fi dus la Savoy Grill într-o secundă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Sau, şi mai probabil, n-am fi ieşit împreună din capul locului. Aşa că n-am spus nimic.

Buni Fio zise abrupt:

— Te rog, Doamne, se uită de sus la noi, un comentariu curios de sentimental. Nimeni nu i-a mai menționat numele.

Sunt foarte surprinsă că m-am simțit bine, chiar dacă într-un fel masochist, încât, când mă întorc la apartament, trântesc uşa de la intrare şi-l trezesc pe Marcus. Ştiu asta fiindcă, în timp ce stau în baie şi-mi şterg straturile de machiaj, el iese în grabă din dormitorul lui şi se repede iritat pe hol, să-şi ia un pahar cu apă (aud sunetul furios al robinetului). E sfârşitul perfect al unei seri nu prea rele, dacă stai să te gândeşti.

în unele zile, mă gândesc că parcă aş avea cincizeci de ani. Sunt tot timpul obosită. N-am mai fost într-un

club cam de douăj' de ani. Şi am trăit fără sex atâta vreme, încât n-aş fi surprinsă să mă fi învirginat la loc. Consider seara de vineri o şansă de a remedia două dintre aceste probleme.

Seara începe când Tina, Lizzy şi cu mine ieşim în grup din birou şi intrăm la toaletă, pentru a ne aranja, la 6.01 p.m.

— Dacă vrem să fim exacte, îi spun lui Lizzy, care se simte vinovată că a plecat la fix, am stat treizeci şi unu de minute în plus, aşa că, în locul tău, aş fi mulțumită.

Tina mă priveşte cu superioritate.

— înseamnă că ți-a trecut ambiția nebunească, spune ea.

îi răspund:

— Nu e important ceea ce faci, ci ceea ce eşti văzută că faci. Şi, când Laetitia a plecat din birou la cinci şi patruzeci şi cinci, munceam ca o sclavă la biroul meu.

Rânjesc şi-mi scot ondulatorul de gene din trusa mea de farduri improvizată (genele mele sunt neobişnuit de drepte şi, dacă nu le întorc, parcă n-aş avea gene). Lizzy deschide o cutie de metal care arată de parcă ar conține o armă, scoate un pămătuf dintr-unul din compartimente şi-şi dă cu pudră pe toată fața. Tina începe cu începutul, ştergându-şi cu grijă fața strălucitoare cu

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

discuri de bumbac şi demachiant. Un simplu retuş nu e suficient pentru domnul şi stăpânul nostru Adrian, gândesc eu acră. Ştiu că dau dovadă de răutate, dar e aşa de prețioasă în ce-l priveşte!

— Abia aştept să-l cunosc pe Adrian, le spun, încercând să-mi ascund propria răutate.

— Foarte bine, spune Tina. Adaugă relaxată: încearcă să nu spui nimic insultător.

Fac ochii cât se poate de mari şi spun:

— Vacă obraznică! Ce-ar fi să nu încerci tu să-i spui ceva lui Tom ? Fără glume cu pişat. Bine ?

Tina zâmbeşte, spune „S-a făcut" şi se întoarce din nou spre oglindă.

— O să-ți placă Tom, spun, adresându-mă lui Lizzy.

Sunt sigură de asta.

Lizzy zâmbeşte în oglindă şi spune cu sinceritate.

— Abia aştept să-l cunosc, pare să fie drăguț.

Zâmbesc recunoscător, termin cu peticeala de machiaj

şi devin imediat plictisită.

— Cum e noul apartament ? o întreb pe Lizzy, care tocmai şi-a cumpărat un apartament spațios, la mansardă, în Limehouse.

— O, spune ea, e minunat! Priveliştea Tamisei! Aş putea s-o contemplu la nesfârşit. E atât de frumoasă!

Eu trăiam cu impresia că Tamisa e un râu maroniu şi puțitor, dar surâd.

— încântător!

Poate că Tamisa pare pitorească de la distanță. Şi, oricum, ce nu-mi convine ? Din dormitorul meu se vede aleea şi RAV4-ul lui Marcus, albastru metalizat. Mă întreb dacă mai sunt apartamente de vânzare în blocul ei.

— Nu te neliniştește că ai o ipotecă ? întreb.

Lizzy îşi înclină capul într-o parte şi spune:

— Nu chiar. Mama e consultant financiar. M-a ajutat să-mi planific totul.

Sigur că da.

— Şi ai multă mobilă ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nu, nu încă. Lizzy vrea s-o ia uşor. Preferă să-şi cumpere treptat un număr restrâns de „piese de rezistență" (orice-ar fi şi astea) decât o mulțime de troace. Weekendul trecut, ne spune, a văzut un minunat „şezlong Line" (din nou, m-a pierdut) pentru 650 de lire, de la Conran Shop.

— Şase sute şi cincizeci de lire! strigă Tina. Eşti țicnită ?!

Lizzy ştie că e puțin cam mare răsfățul, dar e „aşa de elegant". Şi va arăta senzațional pe parchetul de arțar.

îi spun că, dacă vrea un „şezlong", ar trebui să şi-l ia şi să sară peste alte luxuri - un pat, de exemplu.

— Şi cum sunt vecinii ? întreb eu.

Lizzy face o față nostimă. Unii dintre vecini sunt prietenoşi, ne spune ea. A stat mult de vorbă ieri cu Numărul 28, care i-a spus că Numărul 26 era „dealer". „O, a zis Lizzy, un dealer de antichități ?" Nu, a răspuns Numărul 28 cu bunăvoință, „dealer de droguri". Când Tina şi cu mine am terminat de hlizit, suntem deja la pub.

Brian e primul bărbat (dacă poate fi numit aşa) care soseşte. Ne pupă îndatoritor pe obraz pe mine şi pe Tina, apoi se întoarce spre Lizzy. O priveşte aşa cum priveşte un iubitor de artă un tablou rar şi-i ridică mâna spre buzele lui şi i-o sărută. Lizzy chicoteşte şi-şi dă părul după ureche. Nu mă pot abține să nu zâmbesc, deşi galantul gentleman poartă un pulover cu model şi pantofi gri. Şi Tina se uită. Evident, regretă expresia „Brian e un tembel!", pentru că sare în picioare şi-l întreabă:

— Ce să-ți aduc ?

Dar Brian insistă să facă cinste. Se duce la bar să cumpere o sticlă de apă plată, o bere Becks şi un suc de portocale („Tina, nu te simți bine?").

Mă uit la Lizzy, iar ea pare să nu-şi mai încapă în piele de mândrie.

— Ah! zice Tina, aprinzându-şi a cincea țigară în zece minute - „dragoste tânără!"

Ii arunc o privire încruntată - Brian merge pe optzeci de ani! -, dar nici ea, nici Lizzy nu par să observe gafa.

Brian se întoarce de la bar şi eu tocmai mă pregătesc să-l disprețuiesc că e abstinent, când văd că şi-a luat o halbă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă uit la Lizzy, după semne de dezaprobare, dar nu văd nici unul. Il mângâie, iubitoare.

— Voi doi! zice Tina, luați-vă o cameră!

Brian râde. Spre mirarea mea, are un râs profund obscen, băiețesc. Se aşază aproape de Lizzy şi ni se adresează tuturor, la grămadă.

— Şi, cum merge serviciul ?

217

Din fericire, suntem salvați de la conversația banală de sosirea lui Mesia, cunoscut şi sub numele de Adrian.

Tina sare să-l întâmpine ca arsă şi-şi varsă paharul.

— Asta-i o premieră, zic eu răutăcioasă.

Ea mă ignoră.

— Atenție, toată lumea, anunță ea formal, de parcă l-ar prezenta la o întrunire AA1, el e prietenul meu, Adrian.

E arhitect.

Adrian ne aruncă un zâmbet strălucitor de alb şi ne strânge mâna tuturor. A mea e brusc transpirată, aşa că mă şterg de pantaloni înainte să-mi vină rândul.

— Bună! zic, şi-mi spun în gând „uau". Retrag tot ce-am spus. El este Mesia.

Adrian e un tip excepțional de plăcut la vedere. Excepțional ! Poartă un costum de comandă bleumarin, o cămaşă lila nouă şi o cravată de un roz intens. Are părul blond şi cârlionțat ca al unui amoraş şi te-ai aştepta să aibă ochi albaştri, dar ai lui sunt căprui, cu gene lungi, ca de fată.

Zâmbetul e strălucitor şi larg pe fața uşor bronzată.

— O, Tina! spun eu aprobator. înțeleg entuziasmul!

Adrian râde, ca şi Tina. Apoi, ea se duce repede să-i

aducă un pahar cu vin roşu.

Lizzy se cuibăreşte mai aproape de Brian şi ciripeşte:

— Am auzit atât de multe despre tine!

Adrian îi zâmbeşte şi zice:

— De bine, sper.

Lizzy chicoteşte şi spune:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

-Aha!

Tina vine în goană cu vinul roşu al lui Adrian, pe care-l aşază cu dragoste în faţa lui. Isuse, parcă ar fi în Eu şi Regele.

— Deci, glumeşte Adrian, plesnind în glumă coapsa îmbrăcată în pantaloni Miu Miu a Tinei şi scuturând-o drăgăstos, ce le-ai spus despre mine ?

Tina ridică privirea speriată şi zice:

— Nimic! De ce ?

Adrian o tachinează:

— Se pare că le-ai spus prietenilor tăi tot soiul de secrete - şi aş vrea tare mult să aflu care sunt alea.

îşi ridică mâna din poala ei şi începe să-i maseze blând ceafa, în timp ce ea tremură de plăcere. Nu vreau să par că vorbesc ca maica stareță, dar e obscen. Se exhibă! Nu pot să aştepte ? Decid să întrerup sesiunea de preludiu în public.

Cu voce fermă şi sonoră, spun:

— Ne-a spus că eşti mişto, un tip de succes, simpatic şi aşa mai departe, dar ne-a dezamăgit enorm şi nu ne-a povestit nimic personal. Aşa că eşti în siguranță!

Mă aştept ca Tina să fie enervată de comportamentul meu de grinch, însă ea îmi zâmbeşte. Şi Adrian la fel. O răsplăteşte pe Tina cu un sărut şi murmură:

— Adevărul va ieşi la iveală!

E şi cult. Te îmbolnăveşte!

— Bine, zic, destul cu asta.

Când apare Tom - un pic după şapte şi jumătate, aşa cum a promis -, conversația a deviat spre obiceiul bizar al lui Lizzy de a mânca biscuiți. Lui Lizzy nu-i place să mănânce „calorii goale" (deşi eu pot argumenta logic că poți justifica mâncarea „caloriilor goale" prin substituirea lor cu „calorii plictisitoare" - înlocuieşti salata verde cu un HobNob cu ciocolată şi cu o multivitamină mare). O, nu, Lizzy n-ar face niciodată asta. Deşi mai cedează câte unei pofte ocazionale. Caz în care recurge la efortul remarcabil de a „rupe un biscuit digestiv în opt bucăți şi a-l mânca în ritmul de o bucată pe oră". Stăm cu gurile căscate.

— Cum, pe oră ? întreabă Tina fascinată.

— Dar aşa, te gândeşti la biscuitul ăsta nenorocit toată ziua! strig eu. Nu te obsedează? N-ar fi mai bine să-l înghiți pe tot odată şi să termini povestea ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Izbucneşte o dezbatere aprinsă despre propriile noastre obiceiuri cu biscuiții. Tina poate să aibă un pachet de biscuiți pe noptieră săptămâni întregi, fără să simtă nici o ispită, pentru că biscuiții „nu o atrag prin nimic". Dacă are o slăbiciune, asta e pentru chipsurile de cartofi cu gust de şuncă afumată şi (inexplicabil) „îți fac bine". Eu pot să devorez cinşpe biscuiți pe loc şi încă să mai rămână loc pentru budincă, deşi, ca să fim cinstiți, depinde de felul biscuiților. Şi nu, nu mă simt vinovată.

— M-aş simți vinovată dacă aş omorî pe cineva, îi spun eu serioasă lui Lizzy, care oftează şi tremură ca un peşte pe uscat şi care, evident, are nevoie de o crimă ca să vadă lucrurile în ansamblu.

Adrian râde când aude şi spune:

— Deci discutăm despre mâncatul biscuiților ca problemă morală!

Brian - cinstitul țap bătrân - intervine cu:

— Spui asta, dar, de fapt, există multe femei şi chiar şi bărbați care ți-ar spune că se simt „rău" pentru că au mâncat un biscuit, chiar „groaznic" - şi nu crezi că folosirea unui limbaj atât de încărcat emoțional are o semnificație enormă în privința autoaprecierii lor şi, în consecință, propriul lor respect față de sine...

Fără îndoială că ar fi bătut câmpii o veşnicie dacă Tom nu ar fi ales acest moment perfect ca să intre în pub. II salut bucuroasă (lăsând orice altceva la o parte, arată superb) şi Brian e obligat să-şi încheie diatriba. Adrian, cel puțin, pare uşurat.

îl prezint pe Tom tuturor - „şi ți-o aminteşti pe Tina, dar ne oprim aici, da?" -, el zâmbeşte, sărută, strânge mâini şi insistă să facă el cinste cu rândul următor.

— Să înțeleg că-l cunoşti deja pe Tom, îi spune Adrian Tinei, repede, înainte ca Brian să-şi reia prelegerea.

— L-am întâlnit doar o dată, zice Tina impacientată — conştientă că-i monitorizez fiecare cuvânt şi că sunt dispusă să-i fac un duş cu bere dacă îndrăzneşte să bată

măcar un apropo la gluma cu urina - am ieşit cu Helen să bem una mică.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Adrian e intrigat. îşi îngustează ochii superbi şi zice:

— Şi atunci, de ce trebuie „să ne oprim aici" ?

N-am de gând s-o las pe Tina să spună povestea ilară

a incontinenței mele produse de alcool, aşa că-i întrerup:

— Pentru că eu am băut prea mult şi m-am cam ameţit.

Mă uit la Tina cu o privire care să fie benignă pentru

toți ceilalți şi amenințătoare pentru ea. Funcționează. în loc să mă declare o bețivană mincinoasă, zice umilă:

— Helen s-a simțit prost. Nu-i place să i se amintească de asta.

îi zâmbesc.

Adrian sugerează:

— Atunci, nu se poate să fi fost „una mică", dar Tina insistă - cu fața la fel de imobilă ca un gardian de la Buckingham Palace:

— Helen e ca mine, nu bea mult, aşa că toleranța ei e scăzută.

Sincer, mă mir că nu-i creşte nasul cât un Concorde, să-i iasă prin vitrina pubului. Simt că mă apucă o criză de râs, aşa că-i surâd recunoscătoare Tinei şi anunț iute că mă duc la toaletă.

Când mă întorc, Tina şi Adrian sunt adânciți într-o conversație intimă, cu mângâieri, iar Tom stă la taclale cu Lizzy şi cu Brian. Inima îmi tresare de frică, te rog, să nu înceapă Lizzy să turuie despre weekendurile cu cortul şi psihanaliza jungiană. Te rog, fă ca Tom s-o placă şi, te rog, fă ca ea să-l placă pe Tom. (Brian e pe cont propriu.) Din fericire, se dovedeşte că discută despre Cornwall.

Brian s-a născut în Morwenstow - chiar pe coastă - şi, deşi locuieşte în Londra de douăzeci de ani, îi lipseşte liniştea.

— Nu compensează tai chi-ul ? zic eu malițioasă.

El zâmbeşte şi răspunde:

— Puțin. Dar, mai presus de orice, găsesc tai chi-ul extrem de folositor, mai ales dacă suferi de sindromul piciorului indicator.

Izbucneşte în râs, în timp ce gură-bogată, turnătoarea de Lizzy, se strecoară spre toaletă, iar eu mă înec şi tuşesc în pahar.

Cu voce foarte slabă, spun:

— îmi pare aşa de rău.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Brian înlătură scuzele cu un gest al mâinii şi spune:

— Am iertat, am uitat, doar te tachinam.

Ştiu că Tom e gata să întrebe: „Ce ?" aşa că zic repede:

— Tu faci, ăăă, vreun sport, Tom ?

E o întrebare tâmpită, dar e o situație de urgență.

— Alerg. Şi boxez, zice el îndatoritor, deşi nu sunt foarte bun.

Exclam:

— Prostii! Sunt sigură că eşti strălucit! în principal ca să țin conversația departe de subiectul cu piciorul indicator.

— O? zice Tom, revărsând asupra mea un zâmbet însorit. Şi de ce eşti aşa de sigură ?

Se uită la mine într-un fel care ar topi ciocolata.

Dau din picior, ca să mă împiedic să roşesc. Apoi, îi întorc privirea, îi strâng în joacă brațul şi torc:

— Pari un tip foarte tare - oo, eşti tare!

Să fiu sinceră, sunt zero barat când e vorba să fac pe vampa. Sunt invariabil distrasă de pietre desprinse din caldarâm, de câini în călduri şi de uşi rotative încăpățânate.

Dar, în seara asta, sunt neruşinată. îmi muşc buza sugestiv (sper) şi spun în şoaptă:

— Mm, foarte tare, şi mă rog la Dumnezeu ca Tom să nu izbucnească în râs.

Tom îşi apropie gura de urechea mea şi mormăie relaxat:

— încearcă-mă.

Inima îmi bate cu putere - ori am un picior de iepure în piept, ori am palpiații şi trebuie să consult un doctor.

îi susțin privirea albastră, ca de gheață, obrajii îmi ard şi murmur:

— încearcă să mă opreşti.

In acest moment, Lizzy şi Brian au suficient tact cât să vorbească între ei.

Mă trag mai aproape de Tom, până când coapsele noastre se ating şi inima mea o ia la galop. Este dorință carnală, dar nu e doar atât, mai e ceva. Nu-mi dau seama ce anume. Stăm în pub şi flirtăm cu neruşinare până la ora închiderii, ne

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

ducem Ia un club mic şi înghesuit din Soho şi strigăm ca să acoperim muzica şi ne atingem mâinile şi eu încă nu-mi dau seama ce e. Tina şi Adrian se duc acasă, pentru că sunt epuizaţi şi Adrian lucrează mâine, Lizzy anunţă că trebuie să se scoale şi ea mâine devreme, ca să facă cumpărăturile pentru Crăciun (mai sunt doar trei săptămâni!) iar eu tot nu-mi dau seama.

Tom şi cu mine ieşim pe stradă şi ne ţinem de mână şi mâncăm nişte chebapuri revoltătoare şi inima mea bate nebuneşte şi tot nu-mi dau seama ce e. Apoi, scuip chebapul într-un coş de gunoi, iar Tom mă trage spre el şi ne sărutăm şi ne sărutăm şi ne agăţăm unul de altul şi piciorul de iepure zdupăie cu o sută cincizeci la oră şi ne sărutăm şi ne sărutăm, şi iar ne sărutăm şi ne sărutăm şi atunci îmi dau seama şi mă retrag, ca să respir. E fricã. Nu ştiu de ce şi nu ştiu dacă Tom ştie, dar nu spune nimic. Mă sărută încet şi mă mângâie pe păr. Apoi, cheamă un taxi.

Apoi, mai cheamă unul, pentru el.

Capitolul 25

Când eram la colegiu şi eram străină de cruda realitate, am suferit pentru scurt timp de un exces de încredere în sine. Asta a avut o mare legătură cu faptul că scăpasem de părinţi. De asemenea, majoritatea studenţilor venise

ca să-şi sporească educaţia sexuală, aşa că, dacă voiai acţiune, de obicei, o găseai. Şi Jabba the Hutt ar fi reuşit, într-adevăr, l-am sărutat eu însămi de câteva ori.

Aşa că a fost un şoc când am ieşit la vânătoare cu o fată pe nume Beatrice, care era urâtă cu spume, iar tipul cu care-mi făcusem planuri pentru noaptea aia ne-a cumpărat băuturi la amândouă, dar a rugat-o pe ea să-i acorde un dans. A doua zi dimineaţă, m-a vizitat Luke şi - plantând sămânţa pasiunii mele eronate - l-a adus cu el şi pe Marcus. Am decis să descifrez enigma în prezenţa lui.

Speram, fără îndoială, că lascivitatea era contagioasă.

— Crezi, am spus, luând o lingură de unt de arahide din borcan, că făcea pe duru' ? Că o folosea pe Beatrice ca să mă facă pe mine geloasă ?

Marcus a urmărit drumul lingurii spre gura mea cu o repulsie fascinată şi a declarat (primele şi ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat timp de cinci ani):

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Drăguțo, nu-i nici un mister - i-a plăcut de Beatrice! Dacă unui băiat îi place de tine, ți-o trage!

îmi amintesc aceste cuvinte poetice la 3.00 a.m., sâmbătă, când îl plătesc pe taximetrist şi mă îndrept spre uşa de la intrare singură. Da, eu m-am retras prima. Nu sunt sigură pe Tom, oricum. Dar de ce a trebuit să-mi urmeze exemplul, ca un cățeluş prost ? Nu are şi el voință proprie ?

Dau buzna în apartament şi sunt gata să deschid uşa dormitorului meu cu o lovitură de karate, când văd un bilet lipit pe ea: „întâlnire apartament, living, sâmb. dimineață, 10 a.m. Prezența obligatorie." Şi, mă gândesc, să locuieşti cu Marcus e ca şi cum ai trăi sub legea marțială.

Mototolesc biletul şi-mi pun ceasul să sune la 2.00 p.m.

Adorm şi visez visul cu casa goală. încă mai sunt urmărită de oamenii răi şi încă mă mai ascund în dulapuri, dar, după ce am fost acolo de patruzeci de ori, sunt obişnuită. Sunt ghemuită într-un şifonier şi cineva, ceva tropăie urcând scările, trop! trop! şi acum bubuie în uşa şifonierului, bum! bum! tare şi mai tare. Mă trezesc brusc,

transpirată, şi aud bum! bum! Marcus bubuie în uşă şi cântă:

— E nouă şi patruzeci şi cinci! Acesta este apelul dumneavoastră de deşteptare!

Arunc cu o gheată în uşă şi-mi trag perna peste cap.

Marcus continuă să bubuie, bum! bum!

— Bine! zbier eu. O să vin la nenorocita ta de şedință, lasă-mă în pace!

Mă dau jos din pat cu greu, mormăind. îmi pun halatul, mă târăsc în bucătărie şi-mi fac o cafea. Nu e lapte în secțiunea mea de frigider (nu e nimic în secțiunea mea de frigider) aşa că fur de la Marcus. Sunt două cutii cu lapte în secțiunea lui şi, rezemat de ele, e un bilet pe care scrie: „Am pus înălbitor într-una din cutiile astea şi numai eu ştiu în care". Sunt tentată să-l înlocuiesc cu un bilet pe care să scriu: „Grasu' s-a pişat în amândouă cutiile astea...", dar apoi îmi dau seama că una dintre cutii nu e deschisă. Tembelul.

Luke s-a dat şi el jos din pat, ca să participe. Pare răvăşit şi obosit.

— Vrei cafea ? îl întreb.

— Te rog! spune el.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Bine, zic eu, cana e pe raft, cafeaua e în borcan şi laptele e în frigider.

Pare căzut din cer şi zice: „O!"

Aşa că-l ciupesc de obraz afectuoasă, îi spun cântat:

„Glumeam!" şi-i fac o cafea. S-a trezit şi Grasu', întinzându-se şi căscând şi torcând ca să primească micul dejun.

Suntem obişnuiți cu Şedințele de Apartament ale lui Marcus. întotdeauna ne adună laolaltă să ne tragă un perdaf, când îngălarea noastră atinge un crescendo şi noi întotdeauna spunem că ne pare rău şi că nu mai facem şi continuăm exact de unde am lăsat-o.

Aşa că e un şoc când Marcus îmi spune că vrea să plec din apartament până la sfârşitul săptămânii.

— Dar n-am unde să mă duc! behăi eu.

— Nu-i problema mea, spune Marcus rece.

Privesc împietrită un fir de păr negru care iese din

nasul lui Marcus - refuz să plâng sau să mă cert, pentru că nimic nu i-ar face o plăcere mai mare. Luke încearcă să-mi țină partea, dar nu vreau să fie şi el dat afară, aşa că-i zic să tacă.

— Marcus, mint eu, îmi faci o mare favoare. Şi ai un fir de păr negru care-ți iese din nas. E ca un dinte de hamster.

Şi ies pe furiş din living, intru în camera mea şi mă prăbuşesc pe pat.

Nu pot să cred. Nu pot să cred, dar ar trebui. Sigur că asta urma să se întâmple. Cum putea să nu se întâmple ?

Poate că Marcus e un ticălos hrăpăreț, dar e şi mândru ca, ei bine, ca un bărbat cu spate musculos. Ştiu asta. Şi totuşi, de când m-a respins, l-am lovit acolo unde-l doare.

Cu toate că trebuie să fii foarte precis ca să loveşti ceva atât de mic. înțelegeți ce vreau să spun ? Mă aşteptam să nu se răzbune ? Cred că am fost aşa de preocupată să-i aplic pedeapsa eternă, încât nu m-am gândit la consecințe.

Privesc în urmă şi nu cred că m-aş fi putut opri să-l momesc, chiar dacă aş fi vrut. Am față de el această baltă stagnantă de ură, care ucide rațiunea, şi nu ştiu de ce. Dacă sunt sinceră - lucru la care nu prea mă pricep -, ce a făcut el

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

altceva în afara faptului că m-a probat şi a văzut că nu-i vin bine ? (Şi viceversa.) Egoul fragil al lui Marcus trebuia să se spargă într-o zi şi a făcut-o. Ar trebui să fiu oțelită deja, dar nu sunt. Sunt speriată. Din nou. Sunt o şoricică mică şi timidă. Ar trebui să mă bucur de libertatea mea căpătată forțat, dar nu pot. Traiul alături de Marcus poate fi un purgatoriu, dar e mai sigur decât să hoinăreşti singură. Să locuieşti cu Marcus e ca şi cum ai fi blocat într-o slujbă pe care o urăşti. Ştii că ar trebui să încetezi să te mai plângi de ea şi să demisionezi şi să găseşti ceva mai bun, dar groaza de ceea ce te aşteaptă te constrânge. Dar acum, Marcus m-a pus pe liber, aşa că n-am de ales.

îl sun pe Tom.

226

Nu intenționam. După şedință, mă gândesc la seara trecută şi decid că frica pe care am simțit-o a fost instinctivă. Un avertisment. Vedeți, îmi place de Tom. Mă simt atrasă de el ca un marinar de o sirenă de pe-o stâncă.

Ochii care te îndeamnă „trage-mi-o" ai lui Tom şi coada lui argintie, promisiunea lui de sirenă mă atrag încet. E atât de tangibil pentru mine, cum aş putea să-i rezist?

Chestia e că nu sunt sigură dacă l-aş disprețui mai mult dacă nerăbdarea lui ar fi reală sau doar prefăcută. Măcar ştiu pe ce picior dansez cu tipi de genul lui Jasper. Nu există nici o prefăcătorie. Bărbații care se arată dornici şi fără fățărnicii şi veşnic ai tăi sunt un mit. Poate că vreau să fiu înşelată. Dar am făcut o pauză şi Tom a fugit. A alunecat în marea Soho şi a dispărut. Ce fel de veşnicie e asta ?

Mă gândesc la toate astea şi apoi îmi zic „tâmpenii" şi îl sun oricum.

Iar ticălosul nu e acasă!

In schimb, o sun pe mama.

— Buni Fio vrea să vorbească cu tine, zice ea, înainte să pot rosti o silabă măcar.

Sunt gata să întreb de ce, dar sunt pasată bunicii imediat.

— Alo ? zice ea pițigăiat.

— Bună, buni, ce mai faci ? zic eu.

— Bine, mulțumesc. Am văzut un program interesant la televizor, aseară.

Hm. Unde vrea să ajungă ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— A, da ? zic eu politicoasă.

— Era despre cum să-ți înghețI ouăle, spune buni.

Ciudat. Nu ştie ce mănânc şi n-a dat niciodată vreun

semn că i-ar păsa.

— Dar n-aş putea să le cumpăr pur şi simplu când îmi trebuie... încep eu, dar bunica mă întrerupe.

— Cum să-ți înghețI ouăle tale! Să-ți pui ouăle la gheață! Nu eşti curtată de nimeni! Nu eşti aşezată la casa ta! Nu întinereşti! Ouăle ți se usucă în tine! Părea o operație foarte simplă la televizor!

îi mulțumesc lui buni pentru grijă, îi spun că o să mă gândesc la asta şi-i cer să mi-o dea iar pe mama. Primele cuvinte ale mamei sunt:

— N-are nici o legătură cu mine!

Dar a ajutat şi a încurajat, pun pariu. Las de la mine, fiindcă am lucruri mai importante de discutat.

Iminenta mea rămânere pe drumuri.

— Poți să vii să stai cu noi! strigă ea.

îmi imaginez cum va fi. Trei vrăjitoare şi o pisică portocalie. Ar fi ca şi cum aş locui într-o tobă de tinichea, îi spun că e o ofertă drăguță, dar că nu, mulțumesc. Stau, de la amiază şi până la ora cinci, făcându-mi gânduri negre, mormăind singură şi bibilindu-l pe Grasu' - care e disperat să scape şi zgârie la uşă - şi sper că vreo zână aflată în trecere mă va salva, ca să nu fiu aruncată în stradă sau (mai rău) să nu fiu forțată să locuiesc cu Psihomama şi cu Femeia cu Ouă.

La 5.05, se aude un tit-tit! sonor pe alee. Mă uit pe fereastră şi o văd pe Ivana Trump coborând dintr-un Golf roşu. Are părul mare cât o şură. Ea şi Marcus trebuie să plece într-un loc select în seara asta, cum ar fi Hard Rock Cafe. Cum a putut ? S-o aleagă în locul meu ? Deşi acum îl urăsc şi nu mi-aş trage-o cu el nici de exercițiu, mă doare.

Trădarea lui Michelle păleşte prin comparație. Strivesc o lacrimă între gene şi, din lipsă de altceva mai bun de făcut, îmi privesc burta din profil în oglindă. O împing cât de mult pot - gravidă în opt luni, naştere virgină!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi mângâi burta fascinată şi-mi amintesc că, odată, înainte să mă deştept, i-am spus lui Marcus că nu eram sigură, dar că eram convinsă că m-am îngrăşat la picioare.

Am spus-o ca pe o afirmație gen „minunea lumii", iar el s-a răstit: „Dacă mănânci rahaturi, arăți ca un rahat!" îmi strâng halatul pe mine şi alunec pe pat. Cred că am adormit, pentru că, următorul lucru de care sunt conştientă e Luke care mă scutură, să mă trezească, şi-mi agită telefonul în față:

— Telefon! strigă el inutil.

— Cine ? mormăi eu.

— Tom! strigă el.

Ii smulg telefonul.

— Mersi, Luke!

Tom e prietenos, dar nu spune nimic despre seara trecută, decât că s-a simțit bine. Aşa, şi, ce vrea să însemne asta? I-a plăcut chebapul? Mă întreabă cum mă simt.

încep nonşalantă şi sfidătoare, dar confuzia şi invidia şi autocompătimirea se combină şi, spre groaza mea absolută, vocea mi se sparge.

— Practic, suspin eu - un cuvânt pe care-l resping din principiu - eu şi Grasu' nu avem unde să ne ducem!

Tom e tăcut. Apoi, spune:

— Ce faceți, tu şi Grasu', mâine-seară ?

Mă gândesc să-i inventez o minciună grozavă.

— Nimic! behăi eu.

— Vrei să vin pe la voi ? zice el.

Ştiu că ar trebui să spun nu, măcar cât să-mi recapăt o fărâmă de demnitate. Dar, aşa cum am menționat mai înainte, urăsc vorbele „ar trebui".

— Da! spun eu.

— Nu te mişca, spune el, voi fi lângă tine în două ore.

Stau ametită o picosecundă, înainte să intru în

acțiune. Primul popas îl fac în frigider, unde un castravete de încredere - etichetat „acesta îi aparține lui Marcus" - mă aşteaptă. Tai două felii generoase,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

ca să mi le pun pe ochii roşii şi umflaţi şi, ca gest simbolic, arunc ce rămâne în tocătorul de resturi menajere.

Capitolul 26

întotdeauna mi-am dorit să fi fost paranormală - dacă eliminăm globul de cristal şi fusta cu ciucuraşi, e un talent

229

splendid şi sumbru. Şi l-aş putea închide pe Grasu' într-un dulap şi să-mi iau o birmaneză suplă, cu ochi aurii şi blană ciocolatie, caldă, ca să-mi completeze imaginea mistică.

Dar, fiindcă am eşuat în mod repetat să prezic vremea sau ce va purta Michelle într-o anumită zi, a trebuit să renunţ la fantezia mea cu cercei mari şi să mă resemnez cu banalitatea mintală. Oricum, aş prefera să fiu arsă de vie decât să-mi schimb cotoiul portocaliu pe o pisică cu pedigriu. Dar speranţa n-are moarte, aşa că, atunci când sună telefonul, în timp ce mă mişc ca o vijelie încercând să transform camera dintr-o cocină într-un budoar, încerc să ghicesc: Tina. E Lizzy.

O întreb cum a fost cu cumpărăturile de Crăciun.

— Le-am terminat, răspunde ea.

— Eşti uimitoare, îi spun, uimitoare! Ce-ai cumpărat ?

Lizzy recită o listă ingenioasă de cadouri perfecte. îmi

manifest prompt admiraţia:

— Eu nu ştiu niciodată ce să le cumpăr oamenilor! Cel puţin... - şi aici zic „ha!" pentru a arăta că e o glumă nu va mai trebui să-mi fac griji pentru ce-i iau tatei anul asta. Ce coşmar! Nici când i-am luat o carte de golf nu a citit-o!

Lizzy ţâţâie.

— Sunt sigură că te înşeli! Deşi Crăciunurile şi zilele de naştere sunt cele mai nasoale! Cum te mai simţi, Helen ? Nu vorbeşti niciodată despre asta.

Sunt mişcată, dar mă simt obligată s-o corectez.

— Lizzy, îi spun, eşti foarte drăguţă, dar nu mai întreba ! Sunt bine. Mamei îi place caseta cu Stări de spirit gregoriene. Iar Vivienne le-a spus tuturor povestea dramatică despre cum ea singură a salvat-o pe mama de la o moarte sângeroasă şi violentă, aşa că toţi prietenii ei siniştri îi acordă multă atenţie în clipa de faţă. Cât despre buni Fio, ei nu-i pasă de cei care se agită. E grozav.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lizzy face o pauză.

— Da, dar cum rămâne cu tine ? insistă ea.

230

Mă încrunt.

—Ai vorbit din nou cu prietenul tău psiholog ? spun eu.

— Nu! spune ea atât de repede, încât îmi dau seama că-i o minciună.

— Liz, spun, ştiu că e greu pentru tine să înțelegi, dar eu şi tata n-am fost niciodată foarte apropiați. Ştiu că eşti bine intenționată şi te rog să nu înțelegi greşit, dar, sinceră să fiu, nu mai resimt totul atât de acut, aşa că nu mă simt în largul meu când mă tot întrebi de asta, înțelegi ?

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea, aşa că presupun că ea încuviințează dând din cap.

— Bine, spune cu reticență, dar te rog să vorbeşti cu mine dacă simți nevoia!

îi zic:

— Bine, bine! şi apoi: Nu l-aş arunca pe Adrian din pat!

Lizzy chicoteşte şi spune:

— Personal, îl prefer pe Tom.

încântată, îi răspund:

— Chiar aşa ?

Lizzy spune:

— Da, chiar aşa. Şi văd că e îndrăgostit de tine!

Fie binecuvântată. Doar Lizzy ar îndrăzni să folosească cuvântul „îndrăgostit" fără a fi ironică. O ador pe Lizzy, dar mă uimeşte cum reuşeşte să treacă uşor, imperturbabilă, pe lângă realitatea dură şi, mai mult, să-i iasă fiecare viraj. E o reîncarnare a lui Jane Austen, chiar e.

Ii spun lui Lizzy ce s-a întâmplat. în parte, pentru că e aşa de purificator pentru suflet să-i asculți versiunea despre lume drăguță, cu nuanțe de roz, în locul versiunii mele în culori urâte, întunecate. Teoria ei spune că Tom a vrut poate să fie sigur că eu sunt sigură. Mă laşi!

— Dar e bărbat! chițăi eu. Dacă le place de tine, ți-o trag!

Lizzy zice „Poftim ?" pe un ton ridicat. Pare foarte agitată.

231

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Chiar crezi, se răsteşte ea, că tu, ca femeie, n-ai nici un cuvânt de spus în toată treaba ? Că eşti un obiect pasiv ?

Că toți bărbații sunt nişte brute ? Sau că ar trebui să fie ?

Brute! Stai puțin, ea e tipa feminină aici. Nu eu am plâns la Nopți albe în Seattle.

— Nu, zic eu, defensivă. îmi răstălmăceşti cuvintele.

Eşti defensivă. (Asta-i un truc excelent, ca să câştigi disputele, învățat dintr-un e-mail care mi-a fost trimis de cineva de la departamentul de publicitate. Alte ponturi: Inventați citate directe. Spuneți: „Te contrazici singur". Sau: „Adolf Hitler şi-a exprimat un sentiment asemănător".)

Enervant, dar Lizzy nu cade în capcană. Spune calmă:

— Devii alergică atunci când eşti tratată cu respectul care ți se cuvine.

Ca să-i demonstrez că se înşală, o informez că Tom vine la mine în aproximativ douăzeci de minute, aşa că, poftim!

— Atunci termină cu prostiile şi închide telefonul, răspunde ea inteligent, înainte să spună la revedere.

Pun receptorul în furcă şi apoi mă gândesc, stai nițel, ea m-a sunat pe mine. Zâmbesc în sinea mea. începe să învețe.

Sună la uşă şi îngheț. Nu se poate să fi ajuns mai devreme. Trişează! îmi muşc buza, sperând că se va umfla într-un botic atrăgător şi, cu hotărârea unui kamikaze, deschid uşa.

— Surpriză! exclamă mama, aruncând brațele în lături, ca Shirley Temple când era tânără.

Buni Fio se mişcă greoaie şi severă în spatele ei.

— N-ai de gând să ne inviți înăuntru ? strigă mama, ignorând faptul că mie mi-a căzut fața vreo treizeci de metri.

— Desigur! zic eu, reamintindu-mi promisiunea făcută doctorului Collins şi silindu-mă să zâmbesc. Veniți în bucătărie. Buni, vrei o ceaşcă de ceai ?

(Când am dubii, recurg la clişee. Asta-mi dă timp să mă gândesc. Deşi, când îmi scormonesc creierul după inspirație, de obicei doarme şi nu vrea să fie deranjat.) Tocmai am turnat o ceaşcă de PG Tips pentru buni, un ceai de muşețel

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

pentru mama şi am recuperat o jumătate de pachet de biscuiți din camera mea, când la uşă sună din nou.

— Mă întreb cine-o fi! ciripeşte mama, care, evident, încă mai ia pastilele.

— Cred că e un prieten de-al meu, Tom, mormăi eu.

In timp ce intru în hol, o aud pe mama cârâind: „Tom!

Tom ? îl cunosc pe Tom ?" şi pe bunica mârâind: „Tim, Tom, cine-i mai ştie ?"

îmi masez baza nasului cu vârfurile degetelor, îmi pun un zâmbet pe față şi deschid uşa. Tom îmi prezintă un buchet pleoştit de crăițe albastre în ceea ce pare a fi hârtie dantelată.

— Flori de garaj! declară el. Cele mai frumoase şi cele mai bune!

Oftez şi le iau, exclamând:

— Crăițe turcoaz, rare şi neprețuite! Nu trebuia!

El zâmbeşte şi zice:

— Mi-am amanetat Ferrariul.

îi răspund dulce:

— Nu posterul tău cu Ferrari!

El încuviințează şi spune:

— Nu fi prea tristă, încă mai am 911-le pe perete!

Simt un val inexplicabil de bucurie şi - înainte să am

timp să mă gândesc de două ori - fac un pas spre el şi-l sărut pe gură. Sunt gata să mă retrag, dar el îşi încolăceşte brațele în jurul meu şi mă sărută, aşa că închid ochii şi-l sărut şi eu şi inima mea intră într-un dans delirant şi-l simt tare şi fierbinte lipit de mine şi „Allooo! E cineva acolo-olo ?"

Tonul vioi, de învățătoare demodată, al mamei ucide momentul instantaneu, iar Tom şi cu mine ne despărțim vinovați.

— O vizită-surpriză din partea mamei şi a bunicii, îi explic eu în grabă.

Tom se apleacă şi-mi suge uşor, scurt, buza de sus, trimițându-mi un fulger în vintre. Mă țin de umărul lui, ca să-mi păstrez echilibrul, şi mă gândesc: Doamne!

Arată-mi calea!

— Ce mai aştepți ? murmură el. Prezintă-mă!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ameţită şi zâmbind ca prostul satului, îl conduc pe

Tom în bucătărie şi—1 prezint.

— Nu v-aţi grăbit, zice bunica morocănoasă.

— Ce flori albastre superbe! zice mama.

îmi doresc să nu zică nimic de genul: „El e prietenul tău ?"

— El e prietenul tău ? întreabă ea, cu ochii mari.

— Tom şi cu mine suntem doar buni prieteni, spun încercând să nu par panicată.

Tom spune, săritor:

— Sunt veterinarul lui Grasu'.

Mama se uită galeş la el şi zice:

— înţeleg.

Buni Fio spune răstit:

— Nu-i nevoie de aşa ceva! Pe vremea mea, un câine era un câine şi cu asta, basta!

Tom spune politicos:

— înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Eu zic în şoaptă:

— Mă bucur că înţelege cineva.

Apoi, mai tare:

— Tom, vrei o cafea şi un biscuit ?

Mama, care se tot holbează la Tom, zice cu voce tare, epatantă:

—- Helen, n-ai nimic mai substanţial să-i oferi ?

Sunt tentată să-i răspund: „Corpul meu ?", ca s-o fac să tacă, dar întrebarea e retorică. Adaugă:

— Nu te poţi aştepta ca un tânăr să supravieţuiască cu biscuiţi. La care buni Fio intră la grămadă cu:

— Un bărbat are nevoie să bage în el un prânz bun şi consistent!

în timp ce o femeie, presupun, poate supravieţui cu dulceaţă şi lumină. O bănuială plauzibilă îmi pătrunde treptat în minte. Şi, cu toate că cea mai mare dorinţă a mea e ca amândouă să dispară într-un nor de sulf (cel puţin până mâine), zic ca din întâmplare:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Mamă, buni, dacă m-aş duce repede până la magazinul din colţ, să cumpăr ceva bun de mâncare pentru Tom, ați rămâne cu el, cu noi, la cină ?

Buni Fio vorbeşte aşa de repede, că proteza e cât pe ce să-i sară din gură:

— Dacă insişti, dar nu te deranja prea tare!

Mama spune:

— Nu văd de ce nu. Dar fără ceapă sau ardei capia.

Ceapa şi ardeiul capia îmi dau migrene.

Mai degrabă turuitul neîncetat al propriei tale guri îți dă migrene, mă gândesc, dar n-o spun. Mă întorc spre Tom, care, spre cinstea lui, n-a fugit.

— Tom, zic eu, abia îndrăznind să-l privesc în ochi, vrei să vii cu mine până la magazin ?

Nici vorbă să-l las la discreția babetelor.

Tom - şi-i aud tonul poznaş din voce - spune:

— Nu, nu, mă duc eu la magazin, tu stai aici şi ține-le companie mamei şi bunicii tale. Ar fi nepoliticos să le lăsăm singure.

Buni Fio aprobă dând din cap şi mormăie:

— Chiar aşa!

— Te conduc până la uşă, spun eu acidă.

Imediat ce ajungem în hol, încerc să-l pocnesc, dar se fereşte şi, înainte să închidă uşa de la intrare după el, rânjeşte la mine ispititor, cu toți dinții, ca o maimuță.

— E bine educat! remarcă buni Fio când mă întorc, aruncându-mi o privire piezişă, ca şi cum ar fi vrut să spună „spre deosebire de tine".

Te rog, răspund în sinea mea, nu mă face să nu-l mai doresc.

— Unde e băiatul ăla drăguț, Luke ? scoate mama un tril.

E insațiabilă!

— Cred că s-a dus la lucru, zic eu.

— Cum, sâmbătă seara ? răspunde ea.

— Lucrează într-un pub, zic eu.

Gura lui buni Fio se strânge în semn de dezaprobare.

— Luke munceşte foarte mult, spun eu iritată.

— Zău aşa! spune buni.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Chiar îmi place Luke, toarce mama. E fermecător.

In starea ei de dezechilibru hormonal, bănuiesc că l-ar

găsi fermecător şi pe monstrul lui Frankenstein şi mă întreb dacă aş putea să-l mituiesc pe Luke, ca să-i vopsesc faţa în gri şi să-i lipesc un şurub în gât, ca să-mi verific teoria, când intră Marcus în bucătărie.

Poartă pantaloni crem, eleganţi, de bumbac, o cămaşă galbenă ca gălbenuşul de ou şi părul îi e la fel de ţepos şi plin de volum ca un sufleu pregătit de un profesionist.

(Şi daţi-mi voie să vă spun că ştiu!) Aerul superior i se transformă în nemulţumire când îmi vede rudele.

— Bună, zice el stânjenit.

Buni Fio se uită pătrunzător la el.

— Asta e ? zice ea tare.

Nelinişţea de pe faţa mea se reflectă şi pe chipul lui Marcus.

— Nu, Luke e blond, spun eu disperată.

Dar buni nu se lasă descurajată.

— Nu! urlă ea. Asta-i ăla care te dă afară ?

Zic repede:

— Nu mă dă afară! Mă bucur să plec!

Când aude asta, mama pare nedumerită.

— O, zice ea, dar credeam că tu...

O întrerup cu primul fapt divers care-mi trece prin cap:

— Marcus se întâlneşte cu Michelle, mami. O ştii pe Michelle.

Mama ridică din umeri si, pe un ton plat, răspunde:

-Vag.

(Deoarece o cunoaşte pe Michelle de cel puţin două decenii, răspunsul e intenţionat indiferent. Fiindcă nu i-am spus mamei despre perfidia cuplului Michelle/Marcus, ştiu că nu-i nimic personal. Doar că entuziasmul Ceceliei pentru tinerele femei e mai scăzut decât entuziasmul ei pentru tinerii bărbaţi.) îi aruncă lui Marcus o privire în treacăt, tresare, apoi se holbează. Se holbează la el aşa cum se uită un sărman la o găleată cu aur.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Marcus îşi netezeşte părul nervos şi-şi scarpină fluierul piciorului cu vârful mocasinului.

— Ei, aş face bine să... începe el, dar mama îl opreşte.

— Stai jos! porunceşte ea.

O privesc furioasă, dar ea nu observă. Marcus se aşază, cu faţa împietrită. Ea îşi apropie scaunul de al lui şi zice brusc:

— Florence, nu-ți aminteşte de Maurice ?

— Nici pe departe! behăie buni.

Ochii ei îl străpung pe Marcus, apoi se uită în altă parte, din nou la el şi zice liniştită:

— Aiurea.

Dar nu-şi ia ochii de la el.

— Nu vorbiți prostii! strigă o voce, care se dovedeşte a fi a mea.

Sună soneria şi alerg spre uşă.

Tom ridică o pungă de plastic grea şi spune:

— Am luat nişte ouă. M-am gândit la dinții bunicii tale.

Zâmbesc palid şi zic:

— Grozav.

El se încruntă şi şopteşte:

237

— Ce s-a întâmplat ?

îmi prind fruntea în mâini, dau ochii peste cap şi zic:

— Nu întreba.

Intrăm în bucătărie, unde Marcus şi părul lui sunt încă prizonieri.

Mama îl ține de încheietura mâinii şi exclamă:

— Gura şi ochii sunt identice, identice! Helen! E incredibil!

O calmez cu dificultate pe mama.

— Nu, nu e incredibil, spun eu. Te rog.

Vocea mea e ascuțită, panicată. E nebună. Toată lumea îi aminteşte de tata. Următorul va fi Grasu'. („Deşi au exact acelaşi apetit" - chicotit de fetişcană - „tatăl tău nu avea coadă.")

Sunt gata să-i ordon să-l elibereze pe Marcus, când dă buzna înăuntru şi Ivana.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Markee! Unde... O, bună, doamnă Bradshaw! Şi doamnă Bradshaw Senior! strigă ea.

— Bună, răspunde mama mohorâtă.

Dar buni ripostează.

— Tu cine eşti ? zice ea nepoliticoasă.

— Sunt Michelle, zice Michelle. Nu mă mai ţineţi minte ?

Buni se încruntă şi zice:

— Toate fetele tinere arată la fel pentru mine.

Michelle îşi întoarce întreaga strălucire a siluetei ei

robotizate spre Tom.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, spune ea cu glas scăzut şi pleoapele coborâte.

— Tom, zice el direct, întinzându-i o mână. Sunt cu Helen.

Zâmbetul îi moare pe buze, dar reînvie brusc, când ea vede crăiţele albastre.

— Ce drăguţ, zice ea cântat, deci florile trebuie să fie de la tine! Mereu îi spun lui Marcus că un buchet de la o benzinărie mi-e absolut suficient, dar îngeraşul insistă să cumpere de la Paula Pryke!

Şi în respiraţia imediat următoare:

— Markee, dragule, un ceai negru înainte să ieşim în oraş.

Tom îmi aruncă amuzat o privire fugară. Marcus sare imediat, plin de solicitudine.

— Bine, zic. Mamă, buni, fac ouă scrob. Asta sau nimic.

Mama lasă boticul în jos.

— Nu pot să mănânc ouă scrob! strigă ea. Ar trebui să ştii asta! E prea dureros!

îi zic repede:

— Scuze, mamă, atunci, o să fac omletă, e mai bine ?

Mama încuviinţează cu un gest regal.

Ochii lui Michelle devin exoftalmici la perspectiva aflării intrigii.

— De ce ? zice ea cu respiraţia tăiată.

— Scrobul l-a omorât pe tata, spun eu pe un ton plat.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Cee ? face Michelle.

Creierul ei încearcă să pună indiciile cap la cap şi nu reuşeşte.

— Cum ? suspină ea.

Nevoia de atenție a mamei e mai puternică decât aversiunea față de Michelle şi ea se apucă să depene tragica poveste. încep să smulg tigăi din sertare şi Tom zice:

— Ce-ar fi să stai tu jos şi să fac eu omleta.

Marcus spune cu eleganță:

— Pentru noi nu, mâncăm la noul restaurant Conran.

Tom începe să spargă ouă într-un bol. Tom deja a fost

la noul restaurant Conran, ceea ce-l enervează pe Marcus. Zice grosolan:

— Dar tu eşti veterinar!

îmi cade falca.

Tom se abține să nu râdă şi spune:

— Ştiu! îți vine să crezi ? Halatul meu era mai curat ca niciodată!

Marcus se încruntă.

Mă prăbuşesc pe un scaun.

— La ce oră aveți rezervare ? N-ar trebui să plecați ?

îi spun lui Michelle.

Ea aruncă o privire ceasului subțire de aur de la mână.

— Nu-i nici o grabă, îmi spune mie şi apoi mamei:

— Da, continuați!

îmi înăbuş un oftat. Gâtul mi-e aşa de încordat, că mă doare. Când Tom pune omleta în fața mamei şi a lui buni, încordarea mi s-a transmis la umeri şi la falcă.

Marcus se învârteşte în jurul mesei.

— Michelle, zice el țeapăn, ar trebui să plecăm.

Michelle îşi lasă buza de jos şi spune:

— Cinci secunde, iubitule! Doamna Bradshaw a ajuns la o parte foarte interesantă!

Marcus se trânteşte într-un scaun, lângă Tom. Văd cum buni îl priveşte lung.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Aceeaşi înălțime, zice ea. Aici are dreptate.

Marcus zâmbeşte nefericit. Eu scrâşnesc din dinți.

Tom îmi face cu ochiul.

— Vrea cineva ketchup ? zice el.

— Bleah! face mama.

Buni clatină din cap.

— Pentru mine, nu, dragule.

Pardon. Nu vreau să fiu cusurgioaică, dar mie, nepoatei ei, rareori mi se acordă privilegiul de a fi strigată pe nume, în vreme ce Tom, un om despre care nici nu ştia că există acum o oră, e „dragule" ?

— Helen, zice Tom. Ketchup ?

Clatin din cap.

— Atunci, îmi pun doar eu, zice el vesel.

Ține sticla cu fundul în sus, îi trage una zdravăn la fund şi un strop mare şi roşu zboară prin aer şi aterizează „fleoşc!" pe cămaşa galbenă a lui Marcus.

— îmi pare rău, zice Tom fericit - în timp ce Marcus sare în sus cu un urlet de disperare -, nu pot să ies nicăieri în societate.

240

îmi pun o mână la gură şi înghit o bucată de omletă mai repede decât intenționam. Gura lui Michelle e un „O" perfect de disperare. Mama şi bunica se uită hipnotizate la Marcus, care-i strigă lui Tom:

— Idiotule!

Michelle îl escortează în dormitor, să se schimbe.

— Vom întârzia foarte mult! îi scuipă ea lui Tom în drum spre ieşire.

Buni Fio îl bate pe Tom pe mână - nu-mi spuneți că-şi încearcă şi ea norocul!

— Pe cuvântul meu, atâta scandal pentru nimic! zice ea răstit.

îi zâmbesc slab lui Tom. Oricât m-ar face trucul lui cu ketchupul să vreau să-l îmbrățişez, mă simt incapabilă să mă ridic de pe scaun. Pentru că, în momentul în care gura şi ochii lui Marcus s-au îngustat de furie, m-a izbit un lucru îngrețoşător. De ce, cum de n-am observat mai înainte ? E incontestabil. Nu atât trăsăturile, cât postura, temperamentul, instabilitatea. E tata, imaginea lui fidelă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Alerg la toaletă şi vomit omleta. Am luat doar două îmbucături, dar nu mă pot opri din icnit.

Capitolul 27

Lizzy mi-e dragă din mai multe motive, dar cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut vreodată (după părerea mea) a fost să adoarmă exact în mijlocul unei seri romantice cu prietenul ei de pe vremea aia - înainte să fi avut loc vreo partidă de sex. Abia se întorsese dintr-o vacanță cu familia în Franța şi bietul om era disperat să-i ureze bun-venit acasă, aşa cum spunea el, „în mod tradițional".

(„Asta m-a scârbit complet", mi-a mărturisit Lizzy mai târziu.) El gătise o cină vegetariană, aprinsese lumânări

parfumate, cumpărase o sticlă de vin fără alcool, spălase aşternuturile şi - fiți pe față! - împrăştiase petale de trandafir pe pat! A dus-o pe Lizzy până la etaj în brațe, a zbughit-o în baie să-şi curețe dinții şi a țâşnit imediat în cameră, ca să-şi găsească iubita inconştientă pe pernă.

— Eram aşa de obosită, încât nici nu mă demachiasem!

exclamase ea, aşteptându-se să zic: „Doamne, atât de obosită erai!"

A adăugat:

— A fost foarte bosumflat din cauza asta. A fost ultima picătură. Şi nu-mi plac oamenii care fac bucăți florile.

Cum spuneam, bietul om. Dar am fost impresionată că Lizzy era atât de relaxată față de perspectiva sexului, încât putea să şi adoarmă înainte ca iubitul ei să se fi dezbrăcat. De obicei, sunt fericită să fiu considerată un Martini uman - oricând, oriunde. Sau ăsta era batonul Bounty ?

Oricum, curând după ce mi-am scuipat omleta, Michelle şi Marcus au demarat în RAV 4, ca să mănânce lângă geam, iar mama şi buni Fio pleacă în Peugeot, ca să prindă un film cu Clint Eastwood pe Channel Five. înainte să plece, mama îmi spune:

— Nu trebuie să te deranjezi să vii mâine. Plec la cumpărături cu Vivvy!

Iar bunica îşi agită arătătorul spre mine şi zice:

— Eşti prea surescitată! Trebuie să te culci devreme.

Dau din cap şi spun: „Bine, mamă" şi „Da, buni".

După ce pleacă, mă rezem de uşă şi mă cutremur spre

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tom. Iar trădătorul spune:

— Sunt de părerea lui buni Fio!

Ce e asta, o conspirație ?

— N-am nimic, mint eu.

Trebuie să fiu în regulă. în seara asta sunt epuizant de sigură. Vom vedea ceva acțiune! Ar trebui să-mi curăț dinții cu ața dentară. Tom sugerează să mă întind pe canapea câteva minute, cât încarcă el maşina de spălat vase.

— Bine, spun, dar numai ca să-ți fac pe plac.

Mă trezesc după patru ore, când el mă duce pe brațe în pat.

Niciodată în viața mea nu mi-am imaginat că epuizarea îmi va copleşi libidoul. Parcă-s drogată. Nu-mi pot mişca nici măcar un picior.

— Rămâi, murmur somnoroasă, când Tom mă lasă uşor pe pat.

— Aici ? şopteşte el.

— Mm, respir eu.

Zac inertă şi complet neatrăgătoare, în timp ce Tom îmi scoate ghetele. Mă străbate o teamă vagă - dacă le miroase? -, dar sunt prea comatoasă ca să-mi pese. Se apleacă aproape de mine şi şopteşte:

— Pot să te dezbrac ?

Răspund - şi jur că n-aş fi spus asta dacă aş fi fost conştientă - „Da". Aşa se face că mă trezesc duminică dimineață la ora 10.22, dezbrăcată şi lipită strâns la pieptul gol - o spun din nou - g-o-l - al lui Tom.

Deschid ochii mari şi mă minunez de el cum doarme.

Are părul şi mai răvăşit decât de obicei şi obrajii îi sunt roşii şi respiră profund. Are umeri lați. Ridic puțin pătura, ca să-i inspectez pieptul şi, ei, am văzut şi mai rele. Nu-i prea musculos, dar e bine conturat, solid. Frumoase sfârcuri ! Şi nu e înfiorător de păros, ca Marcus. Mă întreb dacă e gol până jos. Mă mai întreb şi dacă o fi posibil să mă strecor până la baie - ceea ce ar presupune să mă cațăr peste el, în chiloți, dar goală în rest - şi să mă spăl pe dinți, îmi trec limba peste ei. Parcă ar fi piele întoarsă. Să încerc ?

Ii arunc o privire lui Tom, să verific dacă încă mai doarme, iar el sforăie uşor pe nas, aşa că mă gândesc că e în regulă şi ridic plapuma mai mult, când o mână se repede şi o prinde pe a mea, iar el strigă: „Te-am prins" şi eu țip.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă prinde de mâna cealaltă şi se rostogoleşte peste mine - în acest moment îmi dau seama că poartă boxeri - şi mă ţintuieşte de pat.

243

— Aşa deci! zice el, sfredelindu-mă cu ochii lui albaştri. Te gândeai să arunci o privire în prealabil!

Mă zbat şi chiţăi - în parte din cauza şocului, în parte de groază, nu în ultimul rând pentru că pieptul meu tremură la vedere şi încă nici nu ne-am culcat împreună, în sensul murdar, vreau să zic. Nu e bine! Mi-am imaginat un striptease lent, ispititor, cu preţuitul meu Wonderbra de dantelă scos aţâţător, cu mâinile lui tremurătoare care-mi mângâie pielea, cu mine, care-i deschei nasturii cămăşii, ca să-i dezvelesc torsul frumos alcătuit, bicepşii duri, vânoşi, să-i desfac încet catarama curelei, simţindu-i, ah, erecţia care-i umflă chiloţii Calvin Klein (de preferat gri, bumbac, fără fasoane). La naiba şi iar la naiba!

— îmi dai voie ? strig eu pudică, încercând să-mi acopăr sânii cu umerii (nu vă obosiţi să încercaţi - e o imposibilitate fiziologică). Trebuie să mă spăl pe dinţi. Sunt mudari!

Tom râde şi murmură:

— Dar îmi place murdar, şi se apleacă şi-şi trece buzele peste sânul meu stâng şi mă străbate un fior puternic de dorinţă şi mă arcuiesc în sus, spre el, şi ne sărutăm şi eu fac „ham!" ca să-mi scuz respiraţia canină, iar el zice:

— Helen, eşti al dracului de superbă, Doamne, eşti sexy!

Şi mă gândesc: eu? Vorbeşti cu mine? Nu mai văd

pe nimeni altcineva aici...

Şi ştiţi ceva, chiar mă simt sexy, foarte sexy, cea mai sexy femeie din încăpere şi, brusc, mă agăţ de el şi-l sărut şi-l sug şi-l ling şi el mă sărută şi mă suge şi mă linge n-am mai fost într-un asemenea delir de când am descoperit că batoanele Dime sunt şi minibatoane şi-l atac pe Tom în acelaşi fel pasionat, acaparator, iar el e apucător şi hămesit şi nu mă slăbeşte deloc şi, când îl trag de păr şi-l muşc uşor de gât, el geme şi mă mângâie cu degetele pe spate şi pe burtă şi mai jos şi, Doamne, asta pare ceva promiţător, „dă-mi ăştia jos!" mă aud spunând - şi el trage de chiloţii mei negri, iar eu trag de boxerii lui - sunt

244

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

bleumarin, dar nu mi-ar fi păsat nici dacă erau izmene portocalii sau, mă rog, doar pentru o secundă, dar nu oho!

Şi n-am de gând să mă scuz pentru înfiorătoarea noastră lipsă de originalitate, când eu zic: „oh, ce mare e!", iar el oftează şi spune: „o, Helen, eşti minunată!" şi e fantastic şi sper că tata nu ne aude şi Tom şi cu mine suntem aşa de disperaţi - aşa cum cred că şi spun - „să-l băgăm înăuntru!" că penisul lui se izbeşte de interiorul coapsei mele şi chicotim amândoi şi el zice „au!" iar eu râd: „era să se rupă!" şi apoi, o, Doamne, are un gust delicios şi simt că e delicios şi eu zic ah şi oh, gata să explodez, şi ne sărutăm şi ne mişcăm împreună şi suntem aşa de împreună, că nu vreau să se mai termine şi chiar şi când trag un pârţ cu zgomot şi mă zbat stânjenită, el zâmbeşte şi zice „uhuu!" şi mă sărută şi mai apăsat şi eu mă gândesc că în toate şedinţele mele de masturbare şi în toate exerciţiile mele de una singură (şi, până să moară tata, pot să spun că am fost foarte studioasă) - niciodată nu m-am gândit că ar putea fi aşa.

Aşa că, evident, trebuia să stric totul.

Am juisat prima („mai întâi doamnele!", glumeşte Tom înainte să mi se alăture cinci secunde mai târziu şi reveria se îneacă într-un val cumplit, inexplicabil, de durere). îmi muşc buza, să-mi opresc suspinele. Tom e întins pe burtă ca o stea de mare, cu un braţ cald aruncat peste abdomenul meu, şi zice rugător:

— Putem s-o mai facem o dată ?

Iar eu încep să râd şi zic:

— Parcă mi-ar fi fost scoase toate oasele.

El zâmbeşte, se rostogoleşte lângă mine şi-mi sărută partea cea mai apropiată de el, bărbia, spunând:

— Superba Helen.

Mă priveşte în ochi şi nu valul de dorinţă mă ucide, ci, of, urăsc cuvântul ăsta, tandreţea legăturii dintre noi, e nouă şi uluitoare, mă face să mă retrag, e aşa de crudă

şi de expusă, ca o rană deschisă. Apoi, starea de plâns revine în forţă şi lacrimile încep să-mi curgă până când nu le mai pot controla şi, proastă, proastă

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

ce sunt, suspin şi tremur şi mă văicăresc ca un copil mare, iar Tom pare oripilat şi spune:

— N-a fost atât de rău, nu ? iar eu râd, dar nu mă opresc din plâns. Plâng atât de tare, încât îmi clănțăne dinții. El mă îmbrățişează, mă leagănă şi spune:

— Spune-mi, Helen, te rog, spune-mi ce ai.

Tom n-ar fi trebuit să mă întrebe, n-ar fi trebuit. Nu are nici o legătură cu el. Dar întreabă şi totul iese la iveală.

Lucruri despre care nici nu ştiam că sunt acolo. Se revarsă nebuneşte, ca reziduurile dintr-o țeava spartă. Iar el lasă să se întâmple asta. Mă ascultă doar, în timp ce eu vorbesc.

— El nu mai e, nu se mai întoarce, Doamne, nu-mi vine să cred şi nimeni nu înțelege sunt atât de singură nu mai ştiu cine sunt cine sunt eu pe lumea asta şi de ce trebuie să fie aşa nici n-am fost apropiați nu l-am înțeles niciodată ştia foarte puține despre mine şi acum e prea târziu prea târziu să îndrept situația şi n-am stat niciodată de vorbă şi nu l-am întrebat niciodată de ce nu i-a păsat n-am putut şi nu ştiu de ce mă simt aşa şi nimeni nu înțelege că e tot timpul vorba despre ea şi cum e ea care nu se gândeşte niciodată la mine şi am crezut că am depăşit momentul n-am plâns la înmormântare eram amorțită nu simțeam nimic şi eram foarte deplasată şi până şi Lizzy a plâns iar eu n-am putut să plâng nu meritam să plâng şi l-am dezamăgit n-am fost destul de bună şi el a murit şi nu i-am spus niciodată că-l iubesc şi el nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte mi-a spus că eram un grinch o doamne nu mai suport îl vreau înapoi şi de ce nu se mai întoarce vreau să-l văd din nou îl urăsc urăsc felul în care mă face să mă simt mă simt atât de debusolată e foarte rău mai rău decât mi-am imaginat vreodată sunt o prefăcută sunt foarte furioasă şi furia nu-mi trece cum pot să simt asta nici nu ştiu ce-ar trebui să simt şi mi-e frică

mi-e foarte teamă că ar putea muri şi mama şi buni e cu un picior în groapă şi tina şi lizzy şi Iuke şi grasu' şi acum şi tu şi mi-e frică că vor muri şi nu le pot spune pentru că nu m-ar înțelege şi doamne nu-mi vine să cred e tatăl meu şi nu e drept sunt atât de obosită nici nu pot visa alți oameni îi visează pe cei morți aceştia se întorc şi-i îmbrățişează şi le zâmbesc şi le spun că e în regulă să fie fericiți şi-i iubesc şi sunt într-o nenorocită de cameră albă şi eu nu pot să fac

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

nici asta nu vrea să-mi apară nici măcar într-un vis nu-mi spune nici ce mai face e prea târziu e al dracului de tipic pentru el nu e niciodată lângă mine n-a fost niciodată aşa că de ce mi-e dor de el o doamne ajută-mă e numai vina mea...

Spuneți dacă ați mai văzut ceva mai jenant.

Capitolul 28

Sunt atât de furioasă şi supărată că nu-mi dau seama de oroarea situației decât mai târziu. Când cuvintele îmi seacă, Tom mă leagănă şi mă îmbrățişează. Nu-mi spune să mă liniştesc, mă mângâie pe spate şi ascultă. Nu zice decât:

— Helen, nu crezi că ai, hmm, lucruri care trebuie lămurite ?

Clatin din cap, pentru că nu ştiu. Mi-e ruşine.

— Te rog, dă-mi hainele, spun cu hotărâre.

Tom se apleacă, ia o cămaşă largă de pe jos şi mă ajută să mi-o pun. Sunt secătuită.

— îmi pare rău, murmur, nu ştiu ce s-a întâmplat.

El răspunde:

— Nu contează. Dar, Helen, eu doar... poate... Lizzy, Tina şi cu mine nu plecăm nicăieri. Şi nu trebuie să crezi că nu eşti destul de bună. Nu ştiu ce să spun, eşti minunată

şi... - în acest moment, vocea lui Tom devine aprigă şi tatăl tău ar fi trebuit să-ți spună asta.

E frumos din partea lui. Deşi nu sunt foarte sigură dacă-mi place că-l critică pe tata. Mă simt obosită, îmi vine din nou să plâng şi spun:

— Te superi dacă dorm puțin ?

Tom mă sărută, iar eu mă ghemuiesc. De fiecare dată când mă gândesc la ce-am spus, inima mi se zbate în piept ca un pescăruş pe o mare agitată. Eram nimic când trăia tata şi sunt nimic fără el. Care e rostul meu ? Nu sunt o forță pozitivă. Care e rostul oricărui lucru ? Vreau să mă fac mică şi să nu mai exist. Aş putea plânge, dar nu sunt destule lacrimi pe lume care să-mi aline durerea. Mă ghemuiesc cât de mult pot şi mă cufund într-un somn ca de plumb.

Când mă trezesc, e 2.20 şi sunt lihnită de foame. Am şi o migrenă insuportabilă. Redevin conştientă de nebunia zilei şi mă crispez. Nici nu pot începe să mă gândesc la sex, pentru că nu mă pot opri să mă gândesc la vorbăria

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

mea. Prefer să-mi țin pentru mine trăirile primare. Inclusiv sentimentele profunde şi întunecate legate de tata. Sunt personale, prea intime şi prea cumplite pentru a fi împărtăşite. Cum am putut să-l las pe Tom să le scoată la iveală ?

Mă simt de parcă mi-aş fi vomitat sufletul.

Stau nemişcată multă vreme. Nu e nimeni în cameră, cu excepția lui Grasu', care s-a cocoțat pe pervaz. Mă aude foşnind, spune prrtt şi vine la mine. Sigur vrea ceva. Stau întinsă pe spate, îl mângâi pe Grasu' şi mă întreb ce Dumnezeu am spus. Mă simt amețită, de parcă am băut prea mult vin, şi sunt neobişnuit de lipsită de energie. Mă întreb dacă Tom a plecat şi sper pe jumătate că a făcut-o. Dar nu. Aud un hohot de râs în living. Merg pe vârfuri până la uşă, o întredeschid şi-mi dau seama că stă de vorbă cu Luke.

Conversația pare să fie despre cine a condus cel mai mult timp maşina cu ochii închişi.

248

Tom a rezistat trei secunde înainte să cedeze. Luke îl depăşeşte cu şapte secunde. Din câte înțeleg, erau amândoi adolescenți la vremea aceea, dar chiar şi aşa! îmi trag pe mine un şort, intru tiptil şi zic:

— Cum ați putut ?

Tresar amândoi şi încep să se bâlbâie, că „era miezul nopții", că „nu mai era nimeni pe stradă" şi că „mergeam doar cu 30 km/h", până când ridic o mână şi spun supărată:

— Nu vreau să ştiu. Puteați să omorâți pe cineva!

Nu suport să-l privesc pe Tom în ochi. Nu din cauza

şofatului iresponsabil, ci pentru că, începând din dimineața asta, mă cunoaşte dezbrăcată în toate sensurile posibile şi perspectiva e prea cumplită. Aşa că mă concentrez asupra lui Luke. Asta-i o greşeală, pentru că se uită mai bine la mine şi zice:

— De ce ai ochii aşa de umflați ?

Mă răstesc la el:

— Fără motiv!

Pentru a evita alte întrebări, spun:

— E ceva de mâncare ?

Tom sare în sus şi zice:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Să ieşim să luăm ceva.

Arăt pleoştită rău şi-i spun:

— Cum ? Cu mine în halul ăsta ?

El ridică o mână, îmi ridică bărbia şi zice:

— Dar, domnişoară Bradshaw, eşti fruuuumoaaaaasă!

Şi apoi, pe un ton mai serios:

— Chiar eşti.

îmi încrețesc nasul şi-i spun:

— Aşteaptă-mă, să-mi pun pantofi şi să-mi iau ochelarii de soare.

Zece minute mai târziu (după un ocol la baie, încercând să semăn mai puțin a gargui), sunt gata.

— Pot să vin şi eu ? întreabă Luke.

— Nu, răspunde Tom răutăcios, e o chestie băiat-fată.

Luke face ochii cât farfuriile.

— Cum! ? zice el. Tu şi cu Helen! ?

Nu ştiu dacă ar trebui să fiu impresionată sau jignită că Tom nu i-a spus lui Luke despre faptul că mi-a tras-o.

Aşa că glumesc:

— De ce eşti atât de surprins, Luke ? Crezi că Tom nu e de nasul meu ?

Luke clatină din cap frenetic şi spune:

— Nu, amice, tu nu eşti de nasul lui.

Complimentul lui încântător e atenuat de apelativul

„amice". Nu vreau să fac feminismul să regreseze, dar prefer apelativul „dragă". Dar spun galant: „Luke, e foarte drăguț din partea ta", deşi sunt obosită, flămândă şi sătulă de bancuri.

Tom repetă vesel:

— Luke, e foarte drăguț din partea ta.

Luke îi arată degetul. E o uşurare când Tom spune:

— Eşti gata ?

E o zi geroasă de iarnă, dar mergem în grabă spre Golders Green, cumpărăm patru covrigei cu cremă de brânză şi somon afumat şi mergem cu maşina în parcul Heath.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi mănânc primul covrigei în vechea şi ruginita Hondă Civic EX a lui Tom.

— Nu are un nume, nu-i aşa ? spun bănuitoare.

— Nu, la naiba, n-are, răspunde el. Ar fi ca şi cum ți-ai boteza penisul.

Chicotesc. Discutăm despre maşinile noastre ideale.

— Nu sunt o pasionată de maşini, zic eu, dar, dacă aş avea bani, cred că aş avea un Jaguar model S. O maşină cu pometi. Singura chestie e că maşinile astea par să-ți inducă claustrofobia.

Tom spune:

— Deci nu eşti greu de mulțumit, nu ?

Şi lui Tom îi plac Jaguarurile, dar nu-l mai tentează, de când vărul lui de treijdoi de ani şi-a luat un XJ8.

— Ce-i asta ? întreb eu.

El răspunde:

— Ştii, modelul ăla luxos şi mare, cu interior de lemn.

Se lăuda cu „suspensia pe față" şi sora mea a spus brusc, visătoare: „Taaata conduce un Jaaaguar!" Aşa e ea, comică!

Spune lucruri de genul ăsta! îmi place la nebunie! Vărul meu a amuțit. Cred că i-a stricat momentul.

Chicotesc şi zic:

— Modelele mari sunt mai mult pentru oamenii de peste cincizeci de ani, nu-i aşa ?

Tom râde silit:

— Da, dar tot are clasă.

Tăcem, contemplând pentru scurt timp intangibilul.

— Ce crezi că e mai rău, zic eu, o Honda Civic sau o Toyota Corolla ?

Tom ridică din umeri şi spune:

— Sunt doi şobolani care mănâncă din aceeaşi pungă de chipsuri!

Ne înecăm de râs (deşi mângâi bordul Hondei şi spun:

„biata maşină!") în timp ce Tom parchează.

Parcul Heath este format dintr-o serie de câmpuri verzi neamenajate şi este chiar în mijlocul elegantei zone de nord-vest a Londrei. îmi place, pentru că este în mare parte neîngrijit şi sălbatic şi nu-i atât de comercial ca Hampstead Heath.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mergem spre o bancă de lemn, ținându-ne covrigeii şi discutând despre maşinile ideale. Cerul e albastru deschis, cu fuioare de nori, şi respirația noastră se condensează în aerul uscat. De-a lungul cărării sunt bălțoace înghețate şi-mi înfig tocurile în ele, pentru a sparge gheața. Stăm pe bancă şi ne mâncăm covrigeii uitându-ne la oamenii care-şi plimbă câinii - un câine cafeniu ne face să râdem fiindcă-şi târăşte fundul pe iarbă, în timp ce stăpânul lui strigă „Brandy!" şi se preface că nu-l cunoaşte.

— E atât de liniştit.

— Mmm, face Tom, cu gura plină de covrig, dă-mi un pupic.

îl pup cast pe obraz.

— Ți s-a înroşit nasul, îi spun.

— E atât de frig, încât nu-l mai simt, îmi spune el.

îmi termin covrigelul şi el mă strânge la piept. Admirăm peisajul. Cerul palid, copacii desfrunziți, pământul înghețat, tăcere. Linişte. Oftez. Un moment de fericire care merită păstrat. încep să mă gândesc că poate trebuia să-i vorbesc cuiva despre tata şi mă minunez de cât de uşor e să fiu cu Tom, de cât e de simplu şi lipsit de efort şi de ce miracol e în pat, când el strică totul spunând:

— Helen, în legătură cu ce mi-ai spus despre tatăl tău, ştiu că ți-e greu să vorbeşti despre durerea ta, dar ai fost, eşti, ai fost atât de tristă şi m-am gândit că poate te pedepseai pentru ceva care n-a fost din vina ta şi că poate te-ar ajuta săNu nu nu nu nu nu.

— Nu, nu face asta, spun repede, mai răstit decât aş vrea.

Tom se opreşte. Ezit. Apoi, spun:

— E drăguț din partea ta, dar...

De data asta, Tom mă întrerupe. Tonul lui e enervat:

— Helen, nu fac pe caritabilul, nu e vreun exercițiu sever şi sfânt, care să mă facă pe mine însumi să mă simt bine - poate că ți se pare stupid şi incredibil, dar îmi placi şi aş vrea să fii bine, dar nu cred că vei fi altfel decât nefericită dacă continui să negi ceea ce simți față de tatăl tău şi față de felul cum era şi continui să-ți pierzi vremea cu labagii ca Marcus, n-are rost, de ce să fii o martiră, de ce...

Sar de pe bancă şi strig:

— Termină! Termină! Nu ştii!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Şi de unde dracu' ştie de Marcus ? Tom tace. Pare foarte furios. Trag adânc aer în piept, mă aşez din nou şi-l bat pe picior.

— îmi pare rău, spun.

Apoi, zic morocănoasă:

— De unde ai ştiut despre Marcus ?

Tom se răsteşte:

— Trebuie să fii prost ca să nu vezi.

252

îmi mestec buza.

Apoi spun:

— A fost cu secole în urmă şi doar o dată. O greşeală, îmi pare rău că am țipat. Iartă-mă. N-am nimic, nu ştiu ce m-a apucat - ha! - adică, nu ştiu de ce m-am trezit aşa de nervoasă în dimineața asta sau mai degrabă ştiu - şi aici îmi scot puțin inima şi mi-o bag pe mânecă, ca să-mi demonstrez amploarea sincerității -, m-am supărat pentru că tata a murit şi e ciudat, dar a fost în principal din cauză că, de fapt, sunt sigură că a fost pentru că, ei bine, sunt dată afară şi n-am unde să mă duc. Şi e încă un stres peste toate celelalte.

Asta, recunosc, e un obicei prost al meu. Nu spun ce vreau, direct, ca Laetitia. Eu bat apropouri. Apropoul nu e, ştiu, cel mai curajos mod de a întreba. Dar cel puțin dacă bați apropouri şi eşti respinsă, respingerea e neclară, nu arzătoare. Pe când, dacă ceri direct şi eşti refuzată, umilirea e la fel de clară ca marcajul terenului de fotbal.

Oricum, dacă Tom nu-i un imbecil, va pricepe repede apropoul şi, dacă mă place atât de mult cum spune, va sări în ajutorul meu ca un înger păzitor şi ne va ruga, pe mine şi pe Grasu', să venim şi să locuim în apartamentul lui. Fac o pauză. Tom nu zice nimic. Ce, e tâmpit ? Apoi spune - şi detectez o urmă de răceală:

— N-a spus mama ta că poți locui cu ea până când îți găseşti un loc ?

Răspund supărată:

— Da, dar ai cunoscut-o - e un coşmar! Iar eu am douăzeci şi şase de ani! Nu pot locui cu mama şi cu bunica, pentru Dumnezeu!

Mă aştept ca Tom să înțeleagă, dar el face pe prostul.

Spune repede:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— E mai bine decât să n-ai casă. Nu poți să cauți altă cameră de închiriat ?

Când spune asta, îmi pierd calmul.

— Du-mă înapoi la apartament! strig eu.

253

— Bine, dacă aşa vrei, fie, mârâie el.

Ne întoarcem la maşină în linişte.

Atâta curtoazie şi nici măcar nu m-a salvat când aveam nevoie de el. Ştia ce vreau să spun. Nu vorbim decât o dată, când Tom zice brusc:

— Dacă mă întrebi pe mine, ți-ar face bine să împărți casa cu mama ta - ai putea să-i spui şi ei câte ceva din ce mi-ai spus mie.

Urlu:

— Dar nu te-am întrebat!

El scrâşneşte frânele în fața apartamentului lui Marcus.

Sar din maşină, scuip un „Pa!" şi trântesc uşa. Tom strânge din fălci şi pleacă cu atâta aroganță şi viteză cât poate să scoată o Honda Civic EX veche. Ceea ce, sunt încântată să observ cu maliție, nu-i prea mult.

Intru, închid uşa, strig „la dracu'!" şi-l văd pe Marcus venind spre mine ca o furtună. Urlă:

— S-a terminat! S-a terminat s-a terminat s-a terminat!

îi privesc apropierea furtunoasă cu detaşare. Asta, mă

gândesc în sinea mea, e o zi cu adevărat remarcabilă. Nu simt absolut nici o emoție. Țip cât mă ține gura (şi, în privința asta, sunt fata mamei mele):

— Ce s-a întâmplat, prostălău enervant ce eşti ?

Fața lui Marcus se face stacojie. Rage:

— îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, vacă mică şi rea!

Căcatul tău de cotoi a adus în casă un porumbel! Un porumbel mare şi nenorocit, care a bătut din aripi prin toată bucătăria mea şi s-a căcat peste tot!

Deşi îmi displace şi mie obiceiul lui Grasu' de a prinde păsări, urlu:

— Nu ştii nimic, prost mare şi gras, un porumbel adus de o pisică e un cadou! Ți-a cumpărat un cadou!

Marcus zbiară aşa de tare, că vocea i se întretaie:

— Mi-a luat două ore ca să-l prind! Două ore! Trebuia să fiu la sală!

Latru la el:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Pentru ce ? Ca să-ți faci pectoralii şi mai mari şi puța şi mai mică ?

Asta mi se pare amuzant şi încep să râd.

Marcus îşi scutură exagerat pumnul în fața mea şi mârâie:

— Vreau să pleci în seara asta! Mă auzi ? în seara asta!

Şi cu cotoiul ăla gras - pentru că, dacă-l prind, ştii ce-o să-i fac ? O să-l calc pe capul lui portocaliu şi o să i-l fac terci!

Zic cu o voce plină de sarcasm: „Hei, bărbate!" şi apoi, cu vocea mea normală:

— Marcus. Ştii ce ? Nu mă sperii. Tu şi amenințările tale. Țipă cât vrei. N-ai nici o putere. Eşti impotent.

E adevărat şi el o ştie. Nu mă mai poate atinge. Trec pe lângă el. Apoi, îl recuperez pe Grasu' din şifonierul lui Luke - ascunzătoarea lui preferată, pentru că e plină de haine calde, moi, murdare - şi-l duc în dormitorul meu.

— îngeraşul meu, zic, împachetează-ți lucrurile, ne mutăm!

Grasu' se vede în oglindă şi scuipă. Nu-mi place s-o spun, dar e prost ca noaptea. Bănuiesc că e o avertizare că n-ar trebui să am copii vreodată.

O sun pe mama şi o întreb dacă o deranjează dacă mă mut la ea în seara asta. Zice:

— O, bine. Dar nu ştiu unde o să dormi. Nu-i nici un pat în birou şi Florence doarme în camera de oaspeți.

îi răspund:

— Pot să dorm în living, pe canapea.

Ea face o pauză. Apoi spune:

— Dar eu şi Florence ne uităm la îmblânzitorul de cai.

Oftez şi spun:

— Păi, atunci, n-o să mă culc până când nu terminați, nu ?

Liniştită, îmi răspunde:

— Da, bine.

Pun receptorul în furcă. îmi odihnesc capul în mâini şi mă gândesc că, dacă mama ar fi avut o pisică, am fi fost scutiți cu toții de multe probleme.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Capitolul 29

Ce-ar fi dacă necrologul meu ar spune națiunii că am avut talentul să eşuez în aproape tot ce-am făcut ? încep să mă agit în legătură cu asta când citesc despre domnul Cane în Daily Express. „Procurorul a spus că domnul Cane, care nu fusese dat dispărut, era un singuratic timid, introvertit, care se pare că avea talentul să eşueze în aproape tot ceea ce făcea..." Stau în tren şi nu-mi pot scoate fraza asta din cap. Un talent în a eşua în aproape tot. Ce moştenire teribilă. Mă întoarce pe dos, pentru că simt că şi eu mă îndrept spre aceeaşi soartă.

Acum locuiesc cu mama şi cu bunica, care-l preferă amândouă pe Robert Redford în locul meu. Sunt prea slabă ca să locuiesc singură. Sunt încă Monitor al Deodorantelor. Iar Tom mă urăşte. Nu am o garderobă de bază. Am distrus stratul de ozon. Am o mâncărime pe abdomen care ar putea fi de la o muşcătură de purice. Un incendiu de pădure dintr-o zonă caldă tocmai a decimat milioane de copaci. Ceea ce anulează faptul că mi-am reciclat toate ziarele săptămâna trecută. Probabil că un meteorit se va ciocni cu Pământul. Iar eu nu suport ceea ce port. Cineva otrăveşte delfinii. Mă tem de agenții imobiliari, aşa că sunt condamnată să locuiesc cu mama pentru veşnicie. Am părul aşa de plat, de parcă mi l-aş fi lipit de țeastă. Şi nimeni n-a observat că domnul Cane lipsea. Până să mă apuc de lucru, mă simt cam deprimată.

Aşa că nu mă ajută că, atunci când vin de la toaletă, Laetitia zbiară prin redacție cu o voce la fel de sonoră ca un Concorde care decolează:

— Helen - un telefon particular pentru tine - e asistentul tău psihiatric comunitar!

încremenesc şi mă holbez, ca întreaga redacție de altfel.

Laetitia ciripeşte dulce:

— Să-ți transfer apelul acum ?

Mă uit la ea consternată şi zic:

— Dacă trebuie.

Zâmbeşte disprețuitor. Decid să-i interceptez invitația la Balul de Crăciun al Fostelor Debutante şi să modific codul ținutei din „cravată neagră" în „costum de apicultor".

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Inşfac telefonul.

— Da ? şuier, acoperind microfonul.

— Helen Bradshaw ? spune o voce caldă. Scuză-mă că te deranjez la serviciu. Cliff Meacham - APC-ul mamei tale. Sper că te-a avertizat că urma să te sun!

înghit în sec. Fierb de furie din cauza acestei indiscreții, când el adaugă:

— Colega ta n-a vrut să mi te dea până când nu m-am identificat. Dar putem programa discuția asta pe altă dată, dacă preferi.

II iert şi-mi notez în minte ca pe invitația Laetitiei să scrie şi „Aduceți-vă propriul stup". Oftez şi zic:

— Ai putea să suni pe la prânz ?

Enervant, dar poate. Şi o face.

Din fericire, Laetitia ia prânzul cu „un contact" la Ivy, aşa că biroul e pustiu. Aştept să sară Cliff peste amabilități şi să treacă la subiect, dar el pare hotărât să stea la taclale.

— Deci eşti jurnalistă! începe el. Fascinant! Intervievezi mulți oameni faimoşi ?

— Nenumărați, răspund, încercând să nu izbucnesc în râs.

Cliff e aşa de încântat de viziunea lui glorioasă asupra profesiei mele, încât inventez trei interviuri în exclusivitate cu celebrități, ca să nu-l dezamăgesc. Interesul lui e fascinant şi-i explic de ce Demi a considerat potrivit să-mi mărturisească mie dificultățile căsniciei ei, înainte să-i spună, ăă, lui Bruce, când îmi dau seama că m-am dus deja prea departe şi că ar trebui să renunț.

— în fine, destul despre ea. E o persoană foarte retrasă.

Cu ce pot să te ajut ? spun eu politicoasă.

Cliff revine în realitatea pământească şi-mi spune că e important pentru el ca eu să-mi înțeleg mama, relația ei cu tatăl meu şi cum s-a schimbat ea de când a murit tata.

— Dar credeam că i-ai cerut ei toate astea, spun.

îmi zice că e util pentru el să-mi audă versiunea asupra

evenimentelor, aşa cum a ascultat-o şi pe a ei. Spun, reuşind eufemismul anului:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— A fost puțin cam întoarsă pe dos. El nu zice nimic, aşa că adaug: Am încercat s-o îngrijesc, dar îi e doar de tata.

Mă opresc. Nimic.

Apoi, Cliff zice relaxat:

— Şi cum ai grijă de ea ?

îi povestesc despre gătit şi despre plimbările la galerie şi despre reiki şi despre cină şi despre faptul c-o ascult şi că am forțat-o pe Vivienne s-o invite la cină.

Cliff zice:

-Uau.

Am obosit să vorbesc, dar Cliff nu observă. îmi mai pune vreo nouăzeci de întrebări. Vrea să ştie cine cred eu că e cea puternică în relația dintre noi două. Vrea să ştie ale cui nevoi cred eu că trebuie să aibă prioritate. Vrea să ştie tot ce-ş prefera eu să nu-i spun.

Apoi, întreabă:

— Şi ce se întâmplă când ai tu nevoie de mângâiere ?

Sunt derutată.

— Nu înțeleg, zic eu.

— Păi, când ai tu nevoie de alinare, ce se întâmplă atunci ?

O întrebare care ar fi fost mai potrivită atunci când

aveam patru ani. Zic brusc:

— Nu e chiar aşa.

Aud cum Cliff trage adânc din țigara lui rulată manual.

— înțeleg, spune el pe un ton nedefinit.

Tuşeşte, se scuză, apoi spune că, începând de mâine, mama are programare săptămânală la clinică şi că ideal ar fi ca eu să asist la cel puțin o sesiune alături de ea.

— Mi-ar plăcea, mint eu, dar mi-e teamă că nu pot.

Cliff aşteaptă.

— Munca, îi explic.

El sugerează că poate mă mai gândesc la asta.

— Da, sigur, zic eu vioaie. Mai ai nevoie de ceva ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Spun asta cu intenția de a-l uşui, dar mă ignoră. îmi

explică cât e de important pentru el să înțeleagă familia „ca ansamblu".

încuviințez din cap şi zic „mm" şi mă întreb cum se distrează Cliff când mă întreabă cum mi s-a schimbat viața de când a murit tata. Am spaghete în loc de creier. Mă gândesc la izbucnirea mea postorgasmică şi mi se strânge stomacul de panică. îmi vine să trântesc telefonul şi s-o iau la fugă. După un minut întreg, Cliff zice:

— Am impresia că ți-e greu să vorbeşti despre ce simți.

Cred că are Psihiatria pe înțelesul copiilor deschisă pe

genunchi, la pagina 7.

Ii răspund acidă:

— Nu simt nimic.

E aproape adevărat. Cliff e incredibil de tăcut. Zic repede:

— Am fost prea ocupată la serviciu şi să am grijă de mama.

Cliff rămâne tăcut. E ca şi cum aş vorbi cu o piatră. Hei, poate chiar e o stâncă1!

— A fost foarte tulburată de atunci, ştii ? zic eu.

— Poftim ? întreabă el.

— De la moartea tatălui meu! mă răstesc eu.

Despre ce credea că vorbesc ? Despre retrogradarea

echipei de fotbal ?

— Şi-a tăiat venele! exclam eu.

Cliff pare să aştepte să detaliez, aşa că-i spun ce s-a întâmplat, deşi sunt sigură că mama i-a povestit pe larg.

îi spun foarte clar lui Cliff că seara cu tăierea venelor a fost singura seară de luni în care am lipsit şi că, desigur, după asta, n-aş mai lipsi niciodată. Nu vreau să fiu acuzată de neglijență filială a doua oară.

Dar, după ce termin, Cliff zice:

— I-ai dedicat mult timp mamei tale.

încuviințez din cap şi-mi dau seama că el nu mă vede.

— Ei bine, ea are nevoie de mine acum, spun.

Cliff tace din nou. Doamne, nu mi-ar plăcea să fiu

prietena lui. Glumesc:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— întorc capul o clipă şi, bam! ea îşi taie venele!

Nu-i una dintre cele mai bune glume ale mele, iar Cliff

nu râde. Spune că i se pare că mama a încercat să mă forțeze să am grijă de ea.

— Dar am avut! chițăi eu.

Ştiam eu că vom ajunge la asta.

Apoi, el spune că i se pare că ea a vrut să mă pedepsească pentru că n-am fost lângă ea.

— Aici ai nimerit-o, zic eu cu amărăciune.

— Dar, Helen, spune el, cum rămâne cu viața ta ?

Mă satur tot mai repede de conversația noastră. E ca un

concurs cu întrebări extrem de plicticos, fără stimulentul premiului în bani.

— Ce-i cu ea ? zic eu tăioasă.

— Nu i-o poți dedica în totalitate mamei tale, răspunde el.

— Nu, dar... încep eu şi apoi mă opresc. Nici n-o fac.

Are nevoie de mine. Oricum, n-am altceva mai bun de făcut. Nu are pe nimeni altcineva, spun eu supărată.

— Se are pe ea însăşi, răspunde el.

Sunt gata să fac o remarcă pe seama aberației acestui comentariu, când Cliff adaugă că nu e normal sau sănătos ca o mamă să fie aşa de dependentă de copilul ei - copil!

Sunt mai mare decât el, mucosul naibii! Cliff spune că, cu cât sar mai sus de fiecare dată când ea face o criză, cu atât va fi mai rău.

— Pur şi simplu nu ajută, concluzionează el.

O, deci e vina mea.

— Nu, nu e vina ta, zice Cliff încet. Nu eşti tu responsabilă pentru comportamentul mamei tale. Doar pentru al tău. Cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru tine şi pentru mama ta - în ordinea asta - e s-o laşi să învețe să se descurce cu propria ei durere.

îi e uşor să vorbească, stând în clinica lui, fumându-şi țigările puturoase, fără să fi trăit experiența furiei Ceceliei Bradshaw Când Nu Se Face Aşa Cum Vrea Ea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Aşa că s-o ignor pur şi simplu, nu-i aşa, până când sare pe fereastră ? zic eu sarcastică.

Cliff - care se dovedeşte a fi la fel de fermecător ca şi halitoza - recunoaşte că a rezista solicitărilor mamei mele e o loterie. Dar tot el mai spune şi că, dacă sunt gata oricând s-o salvez, nici una dintre noi „nu va progresa". Nu sunt sigură că-mi place natura inclusivă a acestui ultim enunț.

— Ce vrei să spui cu asta ? întreb eu arogantă.

Cliff tuşeşte şi zice:

— Dacă nu poți să suporți durerea, cel mai uşor e s-o bagi la loc, în cutia ei. Dacă o persoană îşi petrece tot timpul ocupându-se de durerea altei persoane, se distrage pe sine de la propria-i durere.

Mă simt nesigură, aşa că spun înțepată:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Cliff ezită, apoi schimbă subiectul.

— Oki-doki, zice el.

Pariez că nu spune des asta în fața prietenilor lui.

— Helen, povesteşte-mi puțin despre relația ta cu tatăl tău, zice el pe un ton mieros.

Pe un ton amar, zic:

— Ce-i de povestit ?

Cliff aşteaptă. Asta înseamnă că situația e în corzi pe stâncă ?

— De exemplu, ce vă plăcea să faceți împreună ? îmi sugerează el.

— Nu prea multe, zic eu.

Bagă-ți analiza asta în fund. Am umerii aşa de cocoşați, încât mi-au ajuns la acelaşi nivel cu urechile. Mă uit la ceas.

Christoase, vorbesc la telefon cu omul ăsta de treizeci de minute! N-are şi el o viață ? îmi scobesc o misterioasă crustă verde de sub unghia degetului mare de la mâna stângă şi zic:

— Uite ce-i, trebuie să plec. Trebuie să-mi iau un sendviş. Oricum, credeam că telefonul ăsta e în legătură cu mama.

Cliff face o pauză. îl aud cum îşi aprinde țigara. Bănuiesc că e gata să spună ceva pompos. Nu mă dezamăgeşte.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Helen, zice el. Când moare cineva, se deschide o uşă spre o cameră unde se află suferința. S-ar putea să fie mai multe camere. Dacă ai curaj, poți căuta mai departe.

Unii oameni închid din nou uşa.

Apoi începe să bată câmpii despre „închidere" şi mă întreabă dacă vreau să mai spun ceva, dar nu mai e nimic de spus.

Privesc în gol preț de zece minute, apoi încep să sun agenți imobiliari.

Capitolul 30

Azi-dimineață mi-am rememorat toate amintirile mele preferate. Acestea au un lucru în comun. Mâncarea. Cum am fost luată la o petrecere de adulți şi i-am cerut gazdei salată de fructe, „dar doar cireşele", şi le-am primit. Cum am mâncat un ou fiert pe un feribot şi cum n-am putut să-l termin - un ou magic fără fund, care nu se mai termina. Cum bunica lui Michelle ne cumpăra reviste de benzi desenate şi câte un Curly Wurly la fiecare. Cum am mâncat o piersică mare cât o minge în Spania şi cum pielea mea mirosea a caramel la soare. Cum am citit pe

cutia de brânză de vaci a mamei „brânză slabă" şi o întrebam pe mama „cum poate brânza să fie slabă ?", făcând-o să râdă. Toate au fost delicioase.

Dar cele mai frumoase amintiri culinare ale mele sunt legate de Crăciun. Cum am ajutat-o pe mama să facă o prăjitură cu stafide pentru elevii ei şi cum am lins castronul. Cum am copt omuleți de turtă-dulce la şcoală, făcuți cu forme decupate. Cum mă îndopam cu Quality Street (cu excepția celor roşii!) până când îmi venea rău. Cum am cerut şase cartofi copți şi am lăsat trei în farfurie, iar tata era prea vesel pentru a striga la mine: „Ai ochii mai mari decât stomacul". Tata era amuzant de Crăciun. Se strecura în dormitorul meu târziu, în seara de Ajun şi punea o ciocolată Terry's simplă, în formă de portocală, în ciorapul meu. (Eu prefer ciocolata cu lapte, dar el nu ştia.) Ne duceam cu maşina la seră şi alegeam un pom de Crăciun, iar eu inspiram mirosul de pin proaspăt, dar el spunea „jaf la drumul mare!" sau „are o formă ciudată!" şi-şi cumpăra lui un trabuc, iar mie, un pachet de țigări de zahăr şi le fumam în maşină, în drumul spre casă. Fireşte că această tradiție s-a sfârşit când am împlinit şapte ani, dar mă gândesc azi la ea şi-mi vine să-l scot din mormânt.

Urăsc Crăciunul fără el, ca şi mama.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

E de înțeles că bunăvoința lui Vivienne nu e aşa de mare încât s-o invite pe Cecelia la cina de Crăciun. Mai ales acum, când vine cu un accesoriu care nu-i în spiritul sezonului, buni Fio (care e pentru petreceri ceea ce e mixomatoza pentru iepuri). Ştiu că mama percepe asta cape ceva neînsemnat, pentru că, la micul dejun, declară:

— Nu sărbătoresc Crăciunul anul ăsta, stau în pat. Aşa că să nu aşteptați cadouri!

încetez să-i mai dau lui Grasu' pateul lui din curcan şi măruntaie şi exclam :

— Dar, mami, nu putem să nu facem Crăciunul! Până şi Michelle face Crăciunul.

Mama se răsteşte:

— Tatăl lui Michelle e încă în viață!

Sunt gata să spun: „Ascultă, ştiu cât de greu îți e", când mă gândesc la Cliff aprinzându-şi bricheta. Spun calmă:

— Eu sunt încă în viață. Buni e încă în viață. încă. Ce zici de prăjitura pe care am făcut-o împreună ?

Mama trânteşte ceaşca de ceai.

— Nu-mi pasă de prăjitura aia stupidă! se lamentează ea. Nu e la fel fără un bărbat în casă!

într-adevăr, nu e. Nu există puțe care spionează din pantaloni.

— O, mamă, spun cu tristețe, ştiu că nu e. Dar de ce nu putem avea un Crăciun liniştit, doar noi trei ?

Ea îşi scoate buza de jos în afară. Trebuie să fi învățat asta de la unul dintre copiii ei. E aşa de comică - e expresia unui țânc de patru ani, pe chipul unei femei de cincizeci şi cinci -, încât trebuie să-mi muşc limba ca să nu râd.

— Nu mă interesează, zice ea sfidătoare.

— Mamă, spun eu, asta e din cauză că te duci la clinică azi?

Mama pufneşte şi zice:

— Nu. E din cauză că nu vreau să am nimic de-a face cu Crăciunul şi refuz să fac cumpărături de Crăciun. Evit cu bună-ştiință asta!

Bine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— în regulă, Scrooge, spun eu severă, atunci, buni şi cu mine va trebui să sărbătorim singure. Nu-i aşa, buni ?

Buni Fio, care tocmai şi-a târşâit picioarele înăuntru, aducându-şi sticla ei cu apă fierbinte, ridică din umeri şi mormăie:

— Nu-i nimic de sărbătorit.

Mă simt prost fiindcă am crezut că buni mă va ajuta.

Nu face prea multe ca să ajute oamenii. Nici măcar pe sine.

îmi amintesc Crăciunul trecut când, într-o izbucnire de bunăvoință, am cumpărat bilete pentru noi, ca să vedem Mizerabilii. (Nu ştiam sigur despre ce era vorba, dar suna perfect. Şi mă simțeam vinovată că n-o mai vizitasem de

şase luni.) Fiindcă lucram în ziua aceea, am sugerat să ne întâlnim în foaier. M-a sunat la 5.45 p.m. şi m-a anunțat că nu poate veni fiindcă, „dacă n-ai avut timp să vii să mă iei, ce rost are ?" Asta din partea unei femei care călătoreşte cu autobuzele de când s-au inventat!

Mă uit la buni Fio, în pantofii ei negri, urâți, în colanți bej şi cu un halat cenuşiu şi cu broşa de opal la gât, care ține totul laolaltă, şi mă întreb dacă a fost vreodată fericită.

Şi nu o spun doar aşa. Chiar mă întreb.

— Buni, zic, când crezi că ai fost, ăă, când crezi că ai fost cel mai fericită ?

Fața suptă a lui buni Fio pare şi mai lipsită de culoare decât de obicei.

— In ziua nunții mele, spune ea.

— Desigur, murmur eu. Ei, mă duc la serviciu acum, ne vedem mai târziu.

Ies în grabă pe uşă, admonestându-mă singură pentru enorma mea prostie. Buni Fio s-a căsătorit cu bunicul Gerald la cea de-a optsprezecea ei aniversare, cu două săptămâni înainte ca Hitler să invadeze Polonia. La o săptămână după ce a fost declarat războiul, bunicul Gerald a fost recrutat. La două luni după aia, bunicul Gerald a fost făcut fărâme de un obuz, în timpul instrucției.

Cred că buni Fio şi-a pus durerea în cutie.

încă mai meditez la bunica mea, căreia i-a fost răpit iubitul înainte să aibă ocazia să fie curajos şi să înfrunte inamicul ca un leu, când Michelle mă sună să mă informeze că ea şi Marcus s-au logodit. Cuvintele ei exacte sunt:

— Cred că ai fost ultima lui aventură!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Şi cred că mă gândesc la fâşiile rămase din bunicul, întinse pe Câmpia Salisbury, pentru că - atunci când îmi recapăt puterea să vorbesc - în loc să zic: „Vrei să-ți recomand un şarlatan specializat în mărirea penisului ?" zic că sunt încântată şi că sper să fie fericiți. Tonul meu e înalt şi subțire, dar sper că nu şi isteric. Michelle - care cu

siguranță s-a pregătit pentru un scandal enorm - pare luată prin surprindere. Spune: „O!" Apoi, adaugă pe un ton dezumflat:

— Sigur, mulțumesc. Şi sper că şi tu vei fi fericită cu tipul ăla, deşi e un nesimțit absolut. I-a stricat cămaşa logodnicului meu. Şi era Armani!

Spun, înainte să mă pot opri:

— Michelle, cunosc cămaşa şi a fost un cadou de la mama lui Marcus, care a cumpărat-o de la Bhs. Iar Tom nu e un nesimțit şi, oricum, nu suntem împreună.

Zbang! Urechile lui Michelle se ciulesc ca ale unui câine dingo.

— Da ? zice ea. De ce ?

Eu şi gura mea bogată. Zic scurt:

— N-a mers.

Leşul aventurii mele nefericite nu va fi întors pe toate părțile de degetele subțiri ale Ivanei celei Groaznice.

— Nu mai spune! De ce ? vrea ea să ştie.

— Michelle, mă răstesc eu, nu discut pe tema asta.

Ea pufneşte în receptor.

— Bine, linişteşte-te!

Urmează o pauză, înainte de a adăuga în şoaptă:

— Te-a bătut ?

Țip:

— Să mă bată! ? Ai înnebunit ? E veterinar!

Michelle e nedumerită.

— Atunci, ce s-a întâmplat ? încearcă ea să mă tragă de limbă.

Ce tenacitate are! E ca un ogar care adulmecă pe cineva între picioare.

— Am spus, zic eu pe un ton dur, că nu vreau să discut asta.

Michelle se răsteşte.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Cu siguranță că e ceva ce nu-mi spui.

Fac o grimasă şi spun cu şiretenie:

— Deci Marcus ți-a dat un inel de logodnă ?

Răspunde veselă:

— II duc, adică el mă duce la Tiffany, în după-amiaza asta.

Zâmbesc în timp ce-mi imaginez o casă căzând pe portmoneul lui Marcus.

— O, zic eu, ce noroc pe tine!

Scenariul îmi reaminteşte de gluma preferată a tatălui meu: cea în care doamna Goldblatt se urcă în avion şi bărbatul de lângă ea îi admiră inelul cu un diamant uriaş.

„Da, este frumos, spune doamna Goldblatt, dar, din păcate, acest frumos inel cu diamant e însoțit de un blestem. De domnul Goldblatt". Mie, personal, nu mi s-a părut niciodată amuzantă, dar acum pare o glumă potrivită. Ştiu că Michelle va interpreta greşit întrebarea, dar tot i-o trântesc:

— Michelle, îl iubeşti pe Marcus ?

Tăcere. Apoi, un hohot de râs vesel şi cuvintele triumfătoare:

— Eşti geloasă!

Spun pe un ton neutru:

— Nu chiar.

Dar Michelle insistă şi sunt prea indiferentă ca să mă cert cu ea, aşa că las lucrurile cum sunt.

— Ai putea să te întorci la Jason, spune ea exultând.

— La Jasper! exclam eu, fiindcă, în sfârşit, mi-a sărit țandăra. Michelle, nu mă întorc în cloaca aia. Acordă-mi puțină încredere! Oricum, mă simt bine singură.

Michelle mă face mincinoasă şi spune că nunta va fi un „eveniment select", aşa că, dacă nu primesc o invitație, să nu mă simt jignită.

— Michelle, zic eu înainte să extirp o dată pentru totdeauna această tumoare din viața mea, să încheiem aici.

Termin procesul de purificare cu un espresso dublu.

Nici unul dintre cei patru agenți imobiliari pe care i-am sunat nu m-au sunat înapoi. Nu e o mare surpriză.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Când am sunat la JI&Fiii, în Kentish Town, puştanul de la celălalt capăt al firului a zis:

— Ce vă interesează ?

I-am spus, iar el a zis:

— Aţi încercat la biroul nostru din Surrey Quays ?

Răspunsul de la Wideboy Estates a fost:

— Cea mai ieftină casă pe care o avem în clipa de faţă e 200 000 de lire, iar cei de la Gitfinger Properties au întrebat:

— Cu atât vreţi să închiriaţi pe săptămână? A, să cumpăraţi...

De departe cel mai politicos a fost cel de la Snatchit&Co., care a zis:

— Vă fac legătura cu colegul meu care se ocupă de apartamente. Eu mă ocup numai de proprietăţi de peste 300 000, apoi m-a lăsat să aştept până când s-a întrerupt legătura.

Aşa că, atunci când Lizzy, care a fost la o şedinţă foto toată ziua ieri şi care „abia aşteaptă" să afle ce „noutăţi" mai am, mă invită să luăm prânzul împreună, mă folosesc de scuza asta ca să amân căutarea unui apartament. Numai după ce am acceptat invitaţia, îmi dau seama că n-am chef să vorbesc.

— Spune-mi totul! îmi cere Lizzy. Nu omite nimic!

îmi muşc buza.

— Vei fi dezamăgită, zic eu.

îi cade faţa.

— De ce ? ţipă ea, animată de o îngrijorare sinceră, îmi încreţesc nasul şi spun:

— Tom şi cu mine ne-am certat şi am ţipat la el. Am ţipat tare.

Mă crispez, amintindu-mi de furia mea frenetică.

Lizzy izbucneşte:

— O, nu! De ce ? în legătură cu ce ?

îi spun. Sau mai degrabă îi spun ceea ce vreau eu să ştie. Nu-i spun despre mizeria îmbibată de suferinţă care a ţâşnit din mine ca sângele dintr-o arteră secţionată.

Prefer să nu cred în ea până când nu se va estompa. Aşa că eviscerez şi disec adevărul şi-i ofer lui Lizzy rămăşiţele.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lizzy e sfâşiată. Parțial, fiindcă nu poate vorbi de rău pe nimeni. Dar şi pentru că-i fac lui Tom o descriere jalnică, în cele din urmă, spune cu părere de rău:

— Ce mare păcat. Părea atât de drăguț. Poate că n-a vrut să se amestece. Deşi trebuie să spun că nu-i frumos să critici părintele altcuiva. Mai ales că tatăl tău a fost un om atât de drăguț.

Conştiința mea - care-şi petrece cea mai mare parte a vieții dormind - îmi dă un ghiont în acest moment şi murmur:

— N-a fost numai vina lui Tom. Şi eu m-am plâns de tata. N-am dat dovadă de prea multă loialitate, nu-i aşa ?

Lizzy îmi alungă tristețea cu o replică nonşalantă:

— Nu fi atât de dură cu tine! Toată lumea se plânge din când în când de părinți, ştiu că eu fac asta tot timpul!

(Lizzy vorbeşte despre mama şi despre tatăl ei numai în hiperbole elogioase.)

Oftez.

— Ai dreptate, zic eu. Nu trebuie să le spui oamenilor ce să facă. E o intruziune.

Lizzy, care caută disperată un final fericit, spune:

— Eşti sigură că nu era doar preocupat de soarta ta ?

îmi amintesc remarca jignitoare a lui Tom în legătură

cu apartamentul şi sunt prea îngrozită ca să mă confesez prietenei mele celei mai bune.

— Foarte sigură, mârâi eu.

Lizzy e tăcută.

— Eşti sigură că nu puteți să vă împăcați ?

Eu răspund:

— N-a fost o ceartă prostească şi lipsită de importanță, Lizzy. A fost o neînțelegere serioasă.

Ea spune dezamăgită:

— Atunci, poate că e timpul să luați o pauză.

Aprob dând din cap, dornică să schimb subiectul înainte

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

ca Lizzy să mă asalteze cu alte întrebări. Dar fiecare subiect la care mă gândesc e blocat de un mare semn cu

269

„NU E VOIE ACOLO". Urăsc să discut despre cum e să stau în Musswell Hill, pentru că asta ar putea duce la bunici făcuți bucățele sau la asistenți psihiatrici. Sunt reticentă să întreb despre Brian, pentru că am putea ajunge înapoi la Tom. Prefer să n-o menționez pe Michelle, fiindcă mi se face pielea de găină când mă gândesc la Marcus şi la sindromul fantomei tatălui meu. Capul meu e o uriaşă barieră rutieră. Izbucnesc:

— Liz, crezi c-o sufoc pe mama ?

In loc să-mi răspundă, Lizzy mă strânge de braț presupun c-o face ca să-mi arate că se gândeşte la întrebarea mea - şi țipă:

— Tina! Tina!

îi urmăresc privirea şi o văd pe Tina refugiindu-se într-un magazin de pantofi.

— S-o invităm să ia prânzul cu noi! exclamă Lizza, repezindu-se după ea.

Dacă „Copacul-de-departe" ar exista, îmi spun eu, Lizzy cea făcută din zahăr s-ar potrivi foarte bine în lumea lui.

— Aştept afară, spun eu.

După câteva secunde, Lizzy iese, ținând-o de braț pe Tina.

— Doamne! Ce s-a întâmplat cu nasul tău ? suspin eu.

Lizzy răspunde în locul Tinei.

— Voia să ia o conservă de fasole fiartă de pe raftul de sus şi a căzut pe ea. Biata de ea!

Zic:

— Te doare ?

Tina clatină din cap.

îmi dau seama că nu e prea fericită să ia prânzul cu noi.

Nici Lizzy nu se simte în largul ei, fiindcă încearcă să destindă atmosfera glumind.

— Asta nu face decât să dovedească cât sunt de nesănătoase conservele.

Nimeni nu râde. Şi din acest punct, dispoziția intră în cădere liberă. Tina pare să fi făcut un jurământ al tăcerii.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Iar eu mă feresc s-o întreb pe Lizzy de weekendul ei, ca

să nu se ajungă prin ricoşeu la al meu. Aşa că, prosteşte, iau o fâşie de sfeclă de pe farfuria lui Lizzy, mi-o lipesc pe nas şi spun:

— Cine sunt ?

Lizzy tace. Tina mă priveşte. O privesc şi eu şi sunt şocată de revolta care i se citeşte în ochi. îmi iau sfecla de pe nas şi murmur:

— A fost o glumă proastă, îmi pare rău.

Tina spune rece:

— întotdeauna spui asta, dar nu te schimbi niciodată, nu-i aşa ? Eşti ca un nenorocit de disc stricat.

îmi cade falca.

— La naiba! chiţăi eu. N-am vrut să zic nimic cu asta, bine ? Ce e cu tine ? Eşti foarte agresivă. Nu mai pot să spun nimic fără să-mi sari la beregată. Expresia Tinei reflectă furie pură, dar eu îi dau înainte: De când dragul de Adrian a apărut pe scenă - Adrian! Adrian! - nu mai suntem suficient de bune pentru tine!

Tina izbeşte cu pumnul tăblia de metal, făcând-o pe Lizzy să sară în sus, împreună cu farfuriile.

— Fato, eşti deplasată! se răsteşte ea. Eşti rea! Ce mai e de data asta ? Tom ? Jasper ? Marcus ? O, scuză-mă, le-am pierdut şirul.

Mă cuprinde furia şi-i arunc:

— De fapt, nu, nu e vorba despre un bărbat, ci despre tata.

Pentru prima oară, rostesc adevărul absolut.

Mă aştept ca asta să-i închidă gura. Dar ea ripostează.

— Şi despre restul!

Apoi, sare în picioare şi şuieră:

— Nu-l folosi pe tatăl tău ca pe o pârghie emoţională asupra mea, Helen. Nu l-ai plăcut niciodată! Ai lungit-o destul până acum! Dă dovadă de respect, lasă-l să se odihnească în pace!

Ăsta e, fără îndoială, cel mai urât lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată în viaţa mea. Nici Michelle, în cele mai sălbatice vise ale ei, nu mi-a spus ceva asemănător.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Faptul că Marcus m-a făcut „târfă" e o nimica toată! Furia e atât de mare, încât vreau s-o lovesc pe Tina în față. Din fericire pentru ea, pleacă din cafenea înainte de a apuca să-i trag un pumn. Sunt atât de oripilată, încât nici nu mă pot uita la Lizzy. Stau acolo şi tremur. îmi strivesc şervetul şi îl strâng într-o minge, întrebându-mă cum s-a ajuns la asta. Iau guri uriaşe de aer, dar nu pot să-mi recapăt suflul, în cele din urmă, simt o atingere uşoară pe spate şi Lizzy spune blând:

— Te simți bine ?

Aprob din cap şi-i îndepărtez mâna. Şopteşte:

— Tina n-a vorbit serios.

Asta mă face să-mi revin din amorțeală şi izbucnesc:

— Ba da. Şi să nu creadă că voi alerga şi de data asta după ea, fiindcă n-o voi face. Am terminat-o cu ea.

îmi trece prin minte gândul neplăcut că îndepărtez prieteni şi cunoştințe într-un ritm de patru pe săptămână şi încă n-au trecut zilele de miercuri, joi, vineri şi sâmbătă.

Lizzy inspiră, apoi spune:

— Nu cred că Tina e fericită. în ciuda lui Adrian. Altfel, nu cred că ar fi spus aceste lucruri.

Ridic din umeri:

— Cum zici.

Lizzy insistă:

— în legătură cu ce a spus despre tatăl tău, ei bine, în primul rând, e dreptul tău să simți ceea ce simți. Chiar dacă nu ați fost atât de apropiați, ceea ce nu pot să cred.

Şi, în al doilea rând, poate că reiki te-ar putea ajuta ?

Chicotesc. Şi mă întreb: dacă un nebun mi-ar tăia un picior cu toporul, oare Lizzy s-ar oferi să mă pupe ca să-mi treacă? Mă forțez să par veselă şi spun:

— Lizzy, ştii că nu-mi place să fiu atinsă.

Lizzy răspunde:

— Ei bine, nu ştiu...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi aduce aminte de mine ademenindu-l pe Grasu' să iasă din gaura boilerului cu un castron cu suc de ton. Şi trebuie să spun că dă rezultate. Mă simt puțin mai calmă. Mormăi:

272

— Am spus chestia cu tata doar ca s-o fac pe Tina să se simtă prost. Are dreptate. Sunt într-o dispoziție mizerabilă.

Lizzy oftează şi zice:

— Dar de ce ? Dacă nu e vorba de tatăl tău, atunci e vorba de Tom ?

Ştiam că prânzul nu era o idee bună. îmi arunc şervetul pe masă şi spun:

— Tom bagă mâna în fundul câinilor şi are o maşină mai proastă decât a mea. Nu e vorba de Tom.

Lizzy zice iritată:

— Helen, tu nu dai doi bani pe maşini! Şi el e plătit să-şi bage mâna în fundul câinilor!

Mormăi:

— Şi ce, asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine ?

Lizzy îşi țuguiază buzele şi zice:

— Poate că-ți va face bine dacă vei fi singură o vreme.

Țâțâi zgomotos şi spun pe un ton plictisit:

— De ce ?

Lizzy îşi tamponează gura cu şervetul (rujul ei perfect rămâne perfect) şi, ca un arhiepiscop care spune concluzia unei predici televizate, declară:

— Trebuie să fii fericită singură înainte de a putea fi fericită cu altcineva.

Mă las pe spate, îmi încrucişez brațele şi încerc să par agnostică:

— Liz, zic eu, ai citit asta în Girltime ?

— Poate că da, spune Lizzy nonşalantă. Şi ce-i cu asta ?

Ii răspund cu seriozitate:

— Eu am scris asta.

Capitolul 31

E nevoie de două sute de mii de încruntaturi pentru a face un rid pe frunte. Privesc ridurile adânci de pe

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

fruntea mamei şi mă întreb câte din cele două sute de mii de încruntaturi şi mirări au fost cauzate de mine. încerc din răsputeri să fiu impasibilă, aşa că n-o căinez, ci sunt doar curioasă. Nu-mi pot imagina nimic mai stresant decât să fii părinte. Trebuie să fie chiar mai rău decât s-o ai pe Laetitia drept şefă.

Să fii răspunzător pentru sănătatea şi fericirea unei ființe vii. înfricoşător. Am cheltuit patruzeci şi cinci de lire pe cărți despre pisici şi alte cincizeci pe un tatuaj cu o pisică, înainte de a îndrăzni să cumpăr orfanul portocaliu de la Battersea şi supraviețuirea muntelui lui de grăsime încă mi se pare un miracol. Toate plantele pe care le-am cumpărat vreodată au murit în două săptămâni, chiar şi cactusul. Şi la mama e la fel. Nu există plante în casa ei şi nici n-au existat vreodată. îşi cumpără singură flori, dar asta e altceva - te aştepți ca acestea să moară după o săptămână —, aşa că nu ştiu cum s-a descurcat cu un bebeluş mirositor şi plângăcios. De fapt, ştiu - a angajat o au pair1.

Isabellei îi era frică de aspirator şi purta nişte pantofi albi cu tocuri cui absolut minunați, care lăsau urme pe parchetul lăcuit al mamei. O plăceam foarte mult. O dată, la vârsta de cinci ani, când eram slăbănoagă, m-am văicărit Isabellei că sunt grasă, pentru că o auzisem pe Vivienne plângându-i-se mamei de asta. Isabella şi-a ridicat tricoul portocaliu, dând la iveală colăcei de carne măslinie şi a declarat fericită:

— Tu nu grasă! Asta grăsime!

Am fost fermecată şi, după aceea, grăsimea n-a mai fost ceva de care trebuia să mă tem. Ii mulțumesc lui Dumnezeu pentru Isabella. M-a salvat. Fără Isabella şi exuberanța ei stângace - „eu mare grijă Helen, duamna

1 Au pair - persoană tânără, care studiază peste hotare şi care e găzduită la o familie în schimbul unor servicii: gospodărie, babysitting etc.

Bradhsaw, tu duce la magazin!" - cred că mama ar fi suferit o depresie. Şi probabil că aş fi suferit şi eu una.

Aşa, treizeci de lire pe săptămână plus mâncarea (ceea ce ducea probabil la un total de o sută treizeci de lire) au eliberat-o pe mama de munca de sclav a unui părinte, de care ea a fugit. Aşa că încercarea ei de a reveni la munca asta după douăzeci şi şase de ani e amuzantă. Dumnezeu s-o aibă în pază, dar nu se

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

pricepe deloc. Vin de la serviciu şi ea mă agață în hol. Primul lucru pe care mi-l spune e:

„Florence vrea să se mute!" Şi al doilea e: „îmi pierd toată familia!" şi al treilea e: „Ți-am făcut ceai!" îmi trântesc geanta pe podea şi încerc să nu par alarmată. De asemenea, încerc să răspund corect la toate afirmațiile ei.

— Buni se mută din cauza mea ? zic eu.

Mama vântură mâinile, ca şi cum ar vrea să alunge ideea.

— Oarecum, zice ea.

Ştiam eu. Exclam:

— Nu m-am gândit! Isuse, unde e ? Mă duc să-i explic!

Mama pare nedumerită. Spune:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! E vorba despre furtul sardelelor.

Chițăi:

— Ce furt al sardelelor ?

Reiese că, în dimineața asta, buni şi-a pus felul de mâncare preferat, trei sardele şi o felie de pâine albă, pe masă, să se „aerisească". Zece minute mai târziu, l-a găsit pe Grasu', al cărui motto e „ce-am găsit al meu să fie", ghemuit lângă farfurie, ronțăind a treia sardea. Asta i-a confirmat toate prejudecățile pe care le avea față de traiul sub acelaşi acoperiş cu un „dăunător" şi, ca rezultat direct, Buni se întoarce în cartierul ei de case înşirate la prima oră, mâine dimineață.

— îmi pare rău, murmur. O să încerc s-o opresc dacă vrei.

Mama clatină din cap şi spune veselă:

— E în camera ei, împachetează! Nu te mai obosi! Eşti aici acum! Şi ți-am făcut ceai!

—Dar eu nu beau ce... încep să zic când intru în bucătărie.

Spre surpriza şi consternarea mea, masa e plină, plină cu sendvişuri şi prăjiturele - combinații despre care nu mai credeam că există, ca Wagon Wheels de ciocolată şi fondante fantezi, roz şi galbene. E pe masă chiar şi un tort Battenburg.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— L-am făcut pentru tine! repetă ea, ca un copil de şase ani care a făcut un pampon monstruos la şcoală, din carton şi lână, şi se aşteaptă ca mama lui să şi-l prindă la cea mai frumoasă pălărie.

— E foarte drăguț din partea ta, zic eu, aşezându-mă pe scaunul pe care mi-l scoate ea.

Stă jos entuziasmată şi se uită cu ochi de vultur în timp ce eu mă întind după un sendviş cu Marmite1. Nu-mi place Marmite. Iau o muşcătură mică şi mă întreb ce naiba se întâmplă.

— Ce mai faci ? mă întreabă mama.

— Bine, zic, încercând să înghit sendvişul fără să vomit.

Ea oftează cu subînțeles, ca şi cum acesta ar fi răspunsul greşit şi zice tăios:

— Nu, cum te simți ?

Aud propoziția asta si totul devine clar. Ticălosul de Cliff!

— Mami, mârâi eu, ce ți-a spus Cliff ?

Ea pare vinovată şi zice bosumflată:

— Nimic! Absolut nimic!

îndrept un deget spre ea.

— Nu mă întrebi niciodată cum mă simt! Trebuie să-ți fi spus ceva! Ce-ați discutat voi doi în dimineața asta ?

Mama se foieşte supărată pe scaun şi zice:

— Că nu-mi place să mă duc la clinică, fiindcă toți cei din sala de aşteptare sunt nebuni!

Mă las antrenată în această discuție secundară.

— O! Cum aşa ?

Mama se apleacă înainte şi țipă:

1 Marmite - extract de drojdie şi legume, folosit la sendvişuri sau ca bază pentru mâncăruri.

— A fost de-a dreptul kafkian, n-am mai văzut în viața mea aşa ceva! Toți erau psihotici! Nu-mi venea să cred că mă aflu acolo! Era aşa de urât! Şi de mizerabil! A fost dezgustător! Mai rău decât la şcoală! Femeia asta, femeia asta

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

care purta o pungă de plastic pe cap, mormăia în sinea ei şi ţipa la tavan, avea o pungă plină de morcovi şi, şi, şi mi-a cerut bani!

Biata de ea. Să fie aşa de bolnavă mintal, încât să creadă că mama - cu cocul ei îngrijit şi cu geanta pe care o ţine strâns în mână - ar da măcar cincizeci de pence fără să audă măcar un „vă rog". Zic:

— Probabil că era disperată, mami. Sper că i-ai dat ceva.

Mama clatină din cap şi zice:

— I-am spus să plece şi să mă lase în pace. Mirosea ciudat.

Oftez. Şi când te gândeşti că educaţia morală a unor

copii impresionabili se află în mâinile moi şi totuşi brutale ale acestei femei. Şi e considerată cea mai bună educatoare din şcoală!

— Şi despre ce-ai mai discutat cu Cliff ? o întreb.

— N-a mai fost la fel de drăguţ de data asta, răspunde ea. Nu mi-a mai plăcut aşa de mult.

Pun sendvişul cu Marmite pe farfurie.

— Mamă, îi spun, clinica nu-i agenţie matrimonială.

Nu trebuie să-l placi. Deci ce-a spus ?

Dar mama e hotărâtă să nu-mi spună şi devine agitată.

— Nu contează! insistă ea. Doar spune-mi cum te simţi! Şi nu te opri din mâncat!

Iau o fondantă fantezi, jupoi glazura roz şi ling un strop de cremă de pe ea. Dacă mama mă tratează ca pe un copil, măcar să profit cât pot de mult.

— Cum mă simt în legătură cu ce ? oftez eu, în timp ce nervii dinţilor mei se revoltă împotriva zahărului.

— Nu ştiu! strigă ea. In legătură cu tot!

Iau o gură de limonada (şi pe asta a cumpărat-o) şi încerc să mă gândesc. Ce să-i spun, care să n-o supere ?

Că nu-mi pasă de Crăciun ? Că aditivii sunt delicioşi ? Că

n-ar trebui să-şi facă griji în privinţa lui buni Fio ? Că nu mă mut decât dacă vrea ea să mă mut ? Că mă bucur că se întoarce la şcoală în ianuarie ? Toate gândurile astea sunt anodine, inofensive şi sigure. Sentimentele sunt mai periculoase. Dar asta vrea ea, sentimente. Şi, dacă nu-i spun, nu va afla

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

niciodată. N-are pic de imaginație şi, dacă ceaiul ăsta prostesc e o dovadă, n-are nici simțul realității. Bine. A întrebat. îmi dau seama că mama se uită la mine şi în acelaşi timp realizez că mă legăn cu scaunul şi că dau din cap ca o bătrânică. Dar mi-e greu să vorbesc. Sunt îngrozită că durerea la care vreau să mă gândesc ca la o vânătaie care dispare va fi diagnosticată drept gangrena.

In cele din urmă, exclam:

— Simt că mi-e dor de tata!

Mama pocneşte din palme şi exclamă triumfătoare:

— Asta simt şi eu!

îmi ascund un zâmbet. Mama are cincizeci şi cinci de ani şi nu se va schimba niciodată. Cliff a venit cu cincizeci de ani prea târziu. Voiam să adaug: „Da, dar tu ai tot dreptul. V-ați iubit" şi să văd - din apogeul accesului ei de empatie - ce înțelege din asta. Dar decid că ar fi mai bine să-mi dau mai întâi eu însămi un răspuns.

Când sună telefonul şi aud vocea lui Luke la celălalt capăt al firului, aproape că-l asurzesc, aşa de puternică e bucuria mea de a fi smulsă din închisoarea fondantelor fantezi şi a sentimentelor.

— Pari bucuroasă că mă auzi, zice el încântat.

— Sunt! chițăi eu. Ce mai faci ? Mi-e dor de tine!

Luke zice timid:

— Şi mie mi-e dor de tine. Nu mai e la fel fără tine.

Sugerez:

— E mai ordine ?

El râde:

— Mult mai multă!

Zâmbesc.

— Deci ce mai faci ? zic eu.

Luke face o pauză.

— Ai auzit despre Michelle şi Marcus ?

Răspund:

— Da! Nu ştiu pentru cine să-mi pară mai rău!

Părând surprins, Luke zice:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Deci nu eşti supărată ?

Tonul meu e ascuțit:

— Doamne, nu! chițăi eu, apăsându-mi vârful nasului ca să-l opresc să crească.

Aud zâmbetul din vocea lui Luke.

— Grozav! Deci, ăă, ce mai face Tom ?

E rândul meu să fac o pauză.

— Nu l-am mai văzut de duminică, spun eu scurt.

— E abia marți! zice Luke. Dă-i omului o şansă!

Mă simt obligată să pun lucrurile în ordine.

— Nu ne mai vedem, zic eu. Ne-am despărțit.

Luke răspunde:

— O! Păi, poți să ne dai numărul lui ? Ies cu băieții vineri şi mă gândeam să-I invit şi pe el.

Sunt împărțită între fascinație (cum e posibil să fii aşa de interesat de fotbal şi aşa de puțin interesat de relațiile umane ?) şi admirație (e aşa de blajin, dar atât de nesimțit - oare nu-i asta culmea autoconservării?).

— Stai puțin, îi spun intrând în hol, golindu-mi geanta pe podea şi răscolind prin gunoaiele din ea.

In cele din urmă, găsesc agenda telefonică. îi citesc lui Luke numărul lui Tom şi încerc să nu par nefericită.

— Deci ce faci de Crăciun ? zice Luke.

Talentul lui de a pune degetul pe rană atunci când supurează e ieşit din comun.

— Nu sunt sigură, zic. Dar tu ?

Luke răspunde:

— Ca de obicei. Mă duc la părinții mei, unde va fi prea multă băutură şi un scandal monstruos în familie.

Zic: „Ce drăguț!" şi vorbesc serios.

Apoi, mă întorc în bucătărie, unde mama se uită nefericită la Battenburg.

— Lasă-le, mamă, strâng eu.

Ea răspunde supărată:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Abia dacă ai ciugulit ceva! Mă duc să mă spăl pe cap!

Strig după ea:

— Ii duc câteva şi lui buni, sus! Nu se va irosi nimic!

Mă ascult ce spun. Parcă aş avea nouăzeci de ani. Cu

cât se mută buni mai repede, cu atât mai bine.

Ciocănesc timid la uşa ei.

— Cine e ? zice ea cu voce ascuțită.

„Grasu'!", îmi vine să-i răspund pe acelaşi ton ascuțit, dar n-o fac.

— Helen! strig eu.

îşi târşâie picioarele până la uşă şi o deschide.

— Da ? întreabă ea.

Ridic farfuria cu prăjituri la nivelul nasului.

— Ți-am adus nişte prăjituri, întinde o mână şi le ia.

— Mulțumesc, zice ea şi dă să închidă uşa.

Bag un picior în intervalul îngust.

— Buni, zic eu cu voce clară, ştiu că eşti ocupată, dar pot să intru o clipă ?

Ridică din umeri şi zice:

— Dacă trebuie... şi nu deschide uşa mai larg.

îmi sug burta şi mă strecor. Puținele ei haine sunt împachetate ordonat, într-o valiză uzată, care zace deschisă pe pat. Pardesiul ei mov-ciuline e atârnat frumos pe un scaun. Buni stă pe scaun şi începe să înfulece prăjiturile.

Observ că degetele ei umflate sunt uscate şi crăpate la încheieturi şi, deodată, îmi vine să plâng.

— Buni, zic eu în grabă, îmi pare rău că pisica mea ți-a furat mâncarea şi...

Mă întrerupe:

— I-am spus mamei tale că nu e igienic să ai creatura aia murdară în casă, dar crezi că m-a ascultat ?

în sinea mea, cred că a lăsa sardelele să se „aerisească" e mai puțin igienic decât Grasu', dar, deşi accept că e neplăcut să-ți mănânce un animal prânzul - îmi păstrez

părerea pentru mine însămi. îmi cer din nou scuze. Apoi, spun:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Şi, buni, te rog să mă ierți că ți-am amintit de bunicul, n-am vrut. Şi sper că nu pleci din cauza asta.

Buni scoate un hârâit din gât şi, pentru o clipă neplăcută, cred că va muri înecată cu prăjitură. Când îmi dau seama că e un hârâit de superioritate, sunt uşurată. Ar fi prea crud ca doi soți să moară, unul făcut fărâme, iar altul, din cauza prăjiturii. Bunica zice:

— Nu trece o zi fără să mă gândesc la Gerald al meu.

Sunt recunoscătoare - deci nu i-am amintit eu! -, dar

nu ştiu sigur cum să reacționez. Aş vrea s-o întreb despre el, dar mă tem să n-o tulbur. Aşa că (după cum am stabilit) îi spun: „îmi pare rău."

Buni răspunde, nu fără bunătate:

— Asta-i viața şi trebuie s-o înfrunți. Am luat partea bună a lucrurilor.

Face un semn către uşă. înțeleg că trebuie să plec şi mă îndrept spre uşă. Nu îndrăznesc să-i răspund, dar mă gândesc la ce-a spus. Aşa ai făcut ? îmi zic.

Felul meu de a lua partea bună a lucrurilor e să fug de ele. Şi nu-mi pasă de ce spune lumea - consider că e un drept elementar al omului. Mă trezesc miercuri, devin conştientă de o senzație neplăcută de gol în stomac şi-mi amintesc că eu şi Tom nu ne-o mai tragem şi îmi doresc să nu fie aşa. Mă duc la serviciu şi mă confesez lui Lizzy, care zice:

— Păi, sună-l.

Am o idee mai bună:

— Hai să ne îmbătăm!

Lizzy se bosumflă.

— Cu suc de portocale! adaug eu, ştiind că şansele de a o face pe Lizzy să pună gura pe alcool sunt slabe. Ne îmbătăm dintr-un surplus de vitamina C! Uraaa! exclam eu, ca s-o tentez şi ca să nu mă dezumflu.

Lizzy nu pare convinsă, aşa că zic:

— Brian e în Hong Kong, la convenția de tai chi, ai fost la sală ieri, alaltăieri şi probabil şi răsalaltăieri. Prea mult exercițiu strică! O să-ți macini oasele bazinului!

Beac! Gândeşte-te la artrită!

Stau cu brațele încrucişate şi aştept.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ți-am spus că Marcus şi Michelle sunt logodiți ? zic eu, într-o încercare vicleană de a-mi promova cauza.

— Poftim ? Nu! Doamne Dumnezeule! zice Lizzy. Bine, adaugă ea reticentă, dar să nu crezi că nu ştiu că e şantaj.

Zic:

— Asta e o dublă negație, dar e bine.

Şi încep să-mi fac planul.

Perspectiva de a o ademeni pe Lizzy să bea e aşa de înălțătoare, încât sunt inspirată să sun un agent imobiliar.

Spre surpriza mea, Adam are să-mi arate două proprietăți.

Amândouă sunt în Kentish Town şi în jurul prețului oferit de mine. îmi descrie unul dintre apartamente drept: „Bine amplasat pentru toate utilitățile locale". Celălalt e „spațios şi bine poziționat". îi spun că sunt ocupată în seara asta, dar poate ne vedem mâine, iar el face o criză.

— Sunt mulți oameni care fac vizionări! strigă el. Eşti serioasă în privința asta sau nu ? Nu mai e nimic altceva!

Vor dispărea uite-aşa! aud pocnetul degetelor şi bănuiesc că Adam e ceea ce bunica lui Michelle ar numi un „meshuggener". Dar sunt de acord să văd apartamentele în seara asta oricum.

îi dau vestea lui Lizzy la şase şi ea nu se supără deloc.

— Va fi distractiv! spune ea.

Luăm metroul până la biroul lui Adam şi ne anunțăm prezența. Adam e ocupat, vorbeşte la telefon şi ne face semn să luăm loc. Patru minute mai târziu, sare în picioare, scutură bărbăteşte o legătură de chei în fața noastră şi se uită pofticios la Lizzy. îmi dau seama că e impresionat de ea, iar noi suntem date pe spate de el sau mai degrabă de aftershave-ul lui teribil de puțitor.

— E Joop! şopteşte Lizzy, când Adam se duce să-şi ia Mondeoul. Dar nu trebuie să-ți dai cu atât de mult pe tine.

îmi şterg ochii înlăcrimați şi murmur:

— Nu mai spune!

O clipă mai târziu, o rablă albă, cu portiera pasagerului îndoită frânează brusc în fața noastră. Sărim în spate, ca să nu ne pierdem degetele.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Lizzy, stai tu în față, zic eu dulce, dar ea refuză.

Aşa că eu ajung să stau lângă Adam, care, cu freza lui

geluită, cu inelul cu monogramă şi cu egoul supradimensionat, devine rapid irezistibil. Glumesc. îmi mişc picioarele şi încerc să nu deranjez ecosistemul fragil al maşinii, care constă în doze goale, cutii de carton şi exemplare din FHM. în lipsă de altceva, spun:

— O, Doamne! Ți-au furat casetofonul!

El răspunde:

— Da, e naşpa, nu-i aşa ? şi-şi aprinde o țigară.

Deşi e miezul iernii, coboară geamul şi se prinde cu

mâna de capotă - probabil ca s-o împiedice să zboare.

Din fericire pentru toți cei implicați, sună telefonul lui Adam. Adam îşi petrece următoarele zece minute strigând lucruri de genul:

— Nooo! Donna! E bucată bună! Da! E bine dotată!

La Harvester! S-a făcut!

Iar eu tremur în pardesiul meu şi-i zic lui Lizzy:

— Nu-mi vine să cred că fac asta.

Ea gângureşte:

— De ce nu! E minunat să locuieşti singură! îmi place!

Imaginează-ți! Să nu trebuiască să împărți baia cu nimeni!

încuviințez din cap şi spun:

— Probabil.

Apoi, maşina opreşte şi Adam sare din ea.

Cincizeci şi nouă de secunde mai târziu, stăm din nou cu toții în maşină, bosumflați. Mă uit urât la pantofii de piele neagră ai lui Adam, amândoi ornați cu câte o placă metalică în vârf, şi chițăi:

— Bine amplasat pentru toate utilitățile locale! E deasupra unui restaurant care vinde peşte cu cartofi prăjiți!

Adam nu înțelege care e problema.

— Dulceațo, zice el, pentru banii tăi, asta vei primi pe-aici. Şi nu vei suferi niciodată de foame!

Zic bănuitoare:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Asta înseamnă că celălalt e lângă o stație de benzină deschisă toată noaptea ?

Adam e impresionat.

— De unde ştii ?

— In East Finchley e drăguț, zice Lizzy ca să mă consoleze, în timp ce Adam pleacă în trombă. N-ai putea să cauți acolo ?

Strâmb din nas.

— E prea aproape de mama, zic eu. Hai să găsim un loc unde să stăm jos.

După cincisprezece minute, stăm la o masă, în fața unei sticle de vin roşu. Eu dau pe gât de zor, iar Lizzy - care a fost convinsă „doar de data asta" - soarbe încet.

E nerăbdătoare să audă inevitabila poveste a lui Marcus şi a lui Michelle şi țipă „Nu!" de fiecare dată când încerc să sar nişte episoade. Golim sticla de vin extrem de repede.

Sau, aşa cum spune Lizzy - după două pahare mici -, „jepede". E o companie jalnică, atâta pot să spun despre ea. Comand a doua sticlă şi Lizzy sughițe:

— Nu fac niciodată aşhta în timpul şhăptămânii! chicoteşte ea.

— N-o faci nici în weekend! zic eu.

Conversația deviază spre Crăciun. Anunț că nu voi

face „absolut nimic", iar Lizzy spune că va ajuta „la o sucătărie pentru băraci". Râdem în hohote.

— Uau! Bravo ție! Dar asta nu te întristează ? zic eu, când ne mai calmăm.

— Nu, spune Lizzy, e groşhav. E înălşhător! E aşa cum tjebuie să fie Crăşhunul!

Mai torn câte un pahar.

— Cum ? îi hărțuieşti pe cei fără adăpost ca să te simți tu superioară şi să-ți eviți familia ? zic eu.

Lizzy pare nedumerită, iar eu adaug repede:

— Glumesc. Dar nu te vezi cu Brian ?

Aşa dau tonul unui discurs dezlânat de o oră despre Brian, timp în care Lizzy comandă încă o sticlă şi eu mă gândesc: „Brian e aşa de bătrân."

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Brian e aşa de bătrân! declar şi-mi astup repede gura cu palma.

Lizzy mă loveşte în glumă peste braț şi țipă:

— Te-am auzit! Nu e bătrân! Mă rog, e mai bătrân, dar ce dacă!

Zbier:

— Dar e ca şi cum ai ieşi cu tatăl tău!

Din fericire, Lizzy alege să găsească remarca mea amuzantă în loc să mă pocnească peste față. Zgâlțâie masa, se cutremură de râs şi chițăie:

— Nu seamănă deloc cu tata! Ciudato! E mai bătrân, dar ce dacă!

E posibil ca volumul de alcool care circulă prin mine să-mi fi afectat creierul, pentru că mă simt incapabilă să-i contest afirmația.

— Da! Ce dacă! repet eu.

Lizzy ia o gură de vin şi-şi aruncă părul de pe față, apoi chicoteşte:

— Eşti amuzantă! Eşti în faza de negare! Aşa zice psico, psicol... aşa zice prietenul meu!

Lizzy e aşa de ocupată să-şi fluture părul lucios şi să încerce să pronunțe cuvântul „psiholog", încât nu-mi observă expresia uluită.

— In legătură cu ce ? zic eu, cu râsul oprindu-mi-se în gât.

— Nu ştiu! strigă Lizzy, legănându-se în scaun. Cu Tom, pobabil! chicoteşte ea.

Chicotesc şi eu şi strig:

-Rahat!

Apoi, chicotim pe seama cuvântului „rahat". Nu-mi vine să mă opresc din râs, aşa că hârâi:

— Dar el, dar el...

Lizzy hăhăie şi icneşte:

— ... îşi bagă mâna , si continuăm în cor:

— ... în fundul câinilor!

Apoi, spun ceva care pare o idee bună atunci când o rostesc. Sugerez să mergem amândouă la barul preferat al lui Tom.

— Locuieşte în apropiere! E chiar mai jos, pe stradă!

zic eu.

— Dacă-i doar mai joş pe şhhtradă, zice Lizzy, hai şă merrgem!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Plătim şi ieşim clătinându-ne.

— Am pichoaaele ca de cauşşuc! cântă Lizzy în timp ce înaintăm ținându-ne una de alta ca să nu cădem.

— Nu trebuie să țipi, urlu eu, sunt chiar lângă tine!

Când te surprinzi gândindu-te „Sunt proastă rău când mă îmbăt", atunci când chiar te îmbeți, nu există nici o îndoială că eşti foarte proastă când te îmbeți.

— Aici e! exclam eu. Hai să ne uităm pe geam.

Lizzy deja saltă în sus şi-n jos. Parcă ar fi Zebedee cu

perucă.

— Nu văd n'ic! se plânge ea. Hai şă intăm! şi zicând asta, deschide uşa cu piciorul şi mă trage după ea.

Viața mi se prăbuşeşte de pe o stâncă şi se face țăndări într-o secundă. îl vedem pe Tom. Tom ține de mână o femeie elegantă. Lizzy strigă:

— Uite-l! şi se prăbuşeşte.

Toată lumea din pub, inclusiv Tom şi femeia, se uită la noi. Mă trezesc instantaneu şi o ridic pe Lizzy de pe podea. Ea îşi foloseşte o mână ca să se echilibreze şi pe cealaltă ca să arate cu ea şi strigă:

— Helen nu te mai plase Tom că baji mâna în fundul câinilor!

Ca o mică consolare, după ce ne aruncă, pe mine şi pe Lizzy, afară pe uşă, toată lumea din localul lui Tom se uită la Tom.

Capitolul 32

Unul dintre cele mai folositoare obiceiuri e să dai vina pe alți oameni. E foarte enervant să te cerți pe tine însuți şi sunt sigură că-ți slăbeşte sistemul imunitar. Dar, din păcate, când mă trezesc salivând pe canapeaua tare, făcută de comandă a lui Lizzy, la ora 7.00 dimineața, şi-mi amintesc cu o tresărire tragedia de aseară, nu încape nici o îndoială că Dezastrul „Fundul Câinelui" îmi aparține.

Lăsând la o parte alcoolul şi nebunia, ce m-a apucat?

Ce-mi pasă mic dacă Lizzy bea suc de răchitele ? Nu sunt eu destul de mare, de urâtă şi de rea ca să mă îmbăt de una singură ? Şi ce drog luasem de am sugerat să ne fofilăm pe lângă pubul lui Tom ? Oare ce-o crede el despre mine ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

De ce-am făcut-o ? Sunt nebună ? N-am nici un pic de ruşine ? Ce toantă. Simt că mă paşte o răceală.

Mă uit prin bovindoul lui Lizzy şi văd soarele palid de iarnă cum face Tamisa să sclipească şi mă întreb de când se vede Tom cu femeia aceea. Nici măcar faptul că temerile şi cinismul meu au fost justificate nu mă poate consola.

Dacă aş fi fost Tom, şi eu m-aş fi întâlnit cu ea. Părea elegantă, sclipitoare şi echilibrată. Spre deosebire de neglijentă, proastă şi scăpată de sub control. Simt un nod dureros în suflet, dar sunt prea obosită ca să lupt. Teama mă invadează şi eu o las. Sunt învinsă. Contemplu posibilitatea emigrării în Noua Zeelandă, apoi strâng din dinți şi şuier sfidătoare: „Şi ce dacă ?" Voi fi bărbată la faza asta. Când Lizzy intră în livingul spațios purtând un halat alb, de

prosop, şi având pe față o expresie îndurerată, mă scobesc în nas.

îmi dau seama că se pregăteşte să se scuze. Ridic o mână:

— Nu! zic eu. A fost vina mea. Iar tu ai fost foarte simpatică.

Lizzy nu zâmbeşte. Pare gata să izbucnească în lacrimi.

Exclamă:

— îl pot vizita la serviciu, să-i explic! O să-l vizitez!

O să...

O întrerup:

— Ba nu! Isuse, asta ar înrăutăți şi mai mult lucrurile.

Lizzy adoptă o postură de madonă (şi nu mă refer la „Material Girl", ci la Mama lui Christos) şi-şi pune dosul palmei pe fruntea ei netedă. E incredibilă. Până şi mahmureala îi vine şic.

— Nu-mi vine să cred ce-am făcut! se vaită ea. Eu nu beau! Eu nu sunt aşa! Mă simt cumplit! Trebuie să mă detoxifiez!

Scot un chicotit nervos - am dus-o pe Fecioara Maria pe căi greşite - şi behăi:

— Dar, Lizzy, ai băut doar patru pahare. în toată viața ta! Te duci la dezintoxicare atunci când bei vodcă în loc de micul dejun!

Lizzy îşi urcă fundulețul pe o masă mare de sticlă şi-mi explică cu răbdare diferența dintre detoxifierea într-o clinică pentru alcoolişti şi detoxifierea cu o cură de trei zile cu sucuri naturale. Clinica pentru alcoolici pare mai distractivă şi

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

jur în sinea mea că, dacă mă prind vreodată că mănânc conopidă crudă la prânz şi şase caise „ca să mă răsfăț", mă voi apuca imediat de băutură, ca să-mi sporesc respectul față de propria persoană.

Lizzy se târăşte tristă în bucătărie şi face un ceai de mentă pentru ea şi un espresso dublu pentru mine. E nefericită fiindcă trebuie să sară peste micul dejun („cea mai importantă masă a zilei"), pentru că are grețuri, dar încearcă să fie curajoasă. îi refuz oferta de duş şi/sau musli cu

conținut scăzut de zahăr şi mă prăbuşesc din nou pe canapeaua care-ți învinețeşte fundul, până când Lizzy sugerează să plecăm la serviciu.

— Cred că ar trebui să tragi chiulul pe motiv că eşti bolnavă, zic eu, studiindu-i fața palidă, în ton cu moda.

— N-aş putea! şopteşte ea, de parcă i s-ar fi ars lampa cromată cu halogen.

Ridic din umeri, îmi iau mobilul şi o sun pe mama.

— Da ? zice ea cu o voce neclară.

— Mamă ? Sunt Helen! zic eu. Am rămas la Lizzy peste noapte.

Pare nedumerită.

-Şi?

Fac o pauză, pe urmă spun:

— Păi, n-am vrut să-ți faci griji. M-am gândit că te întrebi poate pe unde sunt.

Ea răspunde:

— O! O! N-am observat. Am lăsat-o pe Florence acasă la ea, ieri. Am fost foarte obosită şi m-am dus la culcare mai devreme. Am adormit. Tu m-ai trezit.

în acest moment, îmi pierd interesul în continuarea conversației. Zic:

— Mamă, e practic miezul zilei. Vrei să-l hrăneşti tu pe Grasu' când o să te scoli ?

Zice că da şi închide.

— E bine ? întreabă Lizzy.

— E leneşă, asta e, spun eu.

Lizzy nu ştie cum să răspundă, aşa că schimbă subiectul.

— Mă întreb dacă vine Tina azi, spune vioaie.

Eu tac, aşa că ea adaugă:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Crezi că e bine ?

Mă răstesc:

— Nu ştiu, nu-mi pasă.

Lizzy oftează şi spune:

— Ştiu că a fost foarte nepoliticoasă cu tine, dar sunt sigură că era nervoasă din altă cauză - n-a venit la birou ieri. Dacă nu vine nici azi, o sun.

încuviinţez din cap. Nu ştiu ce să cred despre Tina.

Ştiu atâta lucru: că ea nu e sadică, aşa, ca Michelle. Decid că, dacă se umileşte, o iert. E teribil de nervoasă, dar e, până la urmă, o prietenă adevărată şi nu vreau s-o pierd.

Deşi mă doare ce mi-a spus, încerc să raţionez. E posibil să fiu o ipocrită notorie. Dar nu mă pot abţine să simt ceea ce simt. Chiar dacă n-are nici o logică şi dacă e mai mult o surpriză pentru mine decât pentru oricine altcineva. Măcar Tina bătea câmpii - aş fi fost mult mai supărată dacă ar fi spus toate astea când se putea controla.

Poate că o s-o sun mai târziu.

— Deci când se întoarce Brian din Hong Kong? o întreb pe Lizzy, care e disperată (îmi dau seama după cum arată puritatea ei devastată) să se mântuiască de păcatul de aseară, când l-a hărţuit pe Tom.

— Curând, zice ea nefericită şi apoi continuă: Te rog, lasă-mă să-i explic lui Tom!

îmi strâng fruntea în palme şi zic:

— Nu mai contează ! Oricum, n-are nici un rost. Ai văzut că era cu cineva.

Lizzy se văicăreşte:

— Dar putea să fie o prietenă! Sau sora lui! N-ai de unde să ştii!

Fac o grimasă şi spun, ca şi cum aş vorbi cu un copil foarte prost:

— Liz, o ţinea de mână.

Lizzy începe:

— Da, dar să te ţii de mână poate însemna...

îmi vede faţa ameninţătoare şi se opreşte. în felul ei inocent, e dezamăgită de mine. Se bosumflă şi scoate cu greu o sticluţă maronie din geantă. O desface, apasă pipeta din vârful acesteia şi-şi toarnă două picături în gură.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ce e aia ? zic eu, adulmecând.

— Bach Rescue Remedy, răspunde ea scurt.

— Miroase a whisky, mârâi.

— E cu ierburi, mârâie şi ea la mine.

— Dresură pentru mahmureală, mormăi eu.

— Poftim ? zice Lizzy.

— Nimic, spun eu dulce, aminteşte-mi doar să nu te mai îmbăt niciodată.

— Mie nu trebuie să-mi aminteşti, se răsteşte ea.

Mă uit la fața ei supărată. Poartă un pardesiu roşu, mânuşi

maro din piele întoarsă şi arată exact ca o păpuşă de porțelan bosumflată. îi lipsesc doar buclele ciufulite.

— A! spun eu. Ştii care-i cel mai bun leac pentru mahmureală ?

Lizzy mă priveşte plină de speranță.

— Care ? expiră ea.

— Un mic dejun prăjit, zic eu dulce.

Ea nu spune nimic, dar mă ciupeşte puțin - însă remarcabil de dureros - de mână.

— Terrrmină! chițăi eu şi izbucnim amândouă în râs.

Apoi, cădem într-o tăcere prudentă până la birou.

Mă prăbuşesc la birou şi decid s-o sun pe Tina mâine.

Am mult prea multă treabă de făcut astăzi. Trebuie să mă cert cu agenții imobiliari, cu mame şi cu veterinari. Laetitia e într-o şedință, aşa că îmi petrec treizeci de minute aflând detalii despre debarale de la tineri cu nume ca Richard şi Costas, care sunt ofensați la auzul sumei mizere pe care o am de cheltuit şi sunt reticenți să-şi piardă timpul lor valoros cu plevuşcă.

Apoi, o sun pe mama. De data asta, e trează.

— Alo ? zice ea cântat.

— Mamă, zic eu, poți să-mi faci un serviciu ?

Urmează o pauză alarmată, înainte de a spune fără chef:

— Despre ce e vorba ?

Mă chinui să găsesc o frază potrivită şi emit:

— Am nevoie de ajutor.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Aştept să văd dacă e recepționată de vreun neuron.

Tăcere. Continui.

— Vreau să-l duci pe Grasu' la veterinar.

Mama răspunde:

— La Tim, veterinarul ?

291

Zic:

— Da, la Tom.

Spune entuziasmată:

— Ce băiat încântător! Stângaci, dar atât de încântător.

Mă întreb cum să procedez.

— Mamă, zic în cele din urmă. Grasu' e bolnav. Doarme mult şi mă tem să nu aibă, ăă, boala somnului. Aşa că trebuie dus la Tom urgent, preferabil azi.

Mama nu e convinsă. Declară:

— Dar pisicile dorm între şaisprezece şi optsprezece ore pe zi! Şaizeci şi şase-şaptezeci şi cinci la sută din douăzeci şi patru de ore! Au perioade de somn superficial, care durează cam treizeci de minute, de unde avem şi noi expresia „pui de somn", şi apoi, dacă nu le tragi de coadă, trec într-o fază de somn mai profund, care e o funcție biologică esențială! Ele...

întrerup lecția, țipând:

— Mamă!

Se opreşte în mijlocul propoziției şi spune bosumflată:

— Am avut un proiect despre asta trimestrul trecut.

Norocul meu.

— Sunt sigură că ai dreptate, spun, încercând să rămân politicoasă, dar aş vrea ca Tom să-l vadă oricum.

Mama spune repede:

— De ce nu-l duci tu ?

Chițăi:

— Ce vrei să spui ?

Ea răspunde:

— Nu sunt proastă, Helen. Voi fi intermediarul tău dacă vrei, dar nu sunt proastă!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

E o afirmație nedreaptă şi foarte inoportună. Femeia face pe Clouseau toată viața ei şi alege tocmai acum să fie Sherlock! Trăsătura asta - numiți-o transfer de IQ - e doar una dintre multele care o fac pe mama atât de enervantă.

— Bine, spun reticentă. Dar promite-mi că nu vei spune nimic care să mă facă să mă simt prost.

Spune cu o voce tunătoare:

292

— Sigur că nu! Spune-mi de ce nu-l duci tu!

Nu am de ales şi-i spun.

— Tom şi cu mine ne-am certat, spun cu grijă. Tom m-a făcut pe mine să mă simt prost, când n-am greşit cu nimic!

Oricum, Lizzy şi cu mine am ieşit în oraş aseară şi am dat peste el. Aăă, mamă, te rog să nu mai spui altcuiva, dar Lizzy l-a insultat, pentru că era cu altă femeie.

Mama trage scurt aer în piept şi mă aştept la o tiradă lungă despre moravurile libertine ale generației mai tinere, dar ea exclamă:

— Si ce-i cu asta ?

Țip:

— Ce-i cu asta?! Mamă! Atâta m-a vrăjit, ca apoi să văd că mă înşală!

Răspunde răstit:

— Te-ai culcat cu el ?

Francheța ei mă doboară şi, în încercarea de a o proteja de adevărul sordid, behăi:

— Aăă, nu!

Mama pufneşte tare în urechea mea şi exclamă:

— Nu! De ce nu ? Care-i problema lui ? E homosexual ?

Aproape că-mi înghit limba (a doua trăsătură - preconcepția „anomaliei") şi zic tremurat:

-Nu!

Mama e nedumerită. Spune scurt:

— Dacă nu se culcă cu tine, care-i problema ? Când eu eram de vârsta ta, mă întâlneam cu trei bărbați o dată şi fie acceptau asta, fie o lăsau baltă! Totul e permis în dragoste şi în război, până când cineva te cere în căsătorie.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Interesant. N-o contrazic. Spun doar:

— Vreau doar să afli ce părere are Tom despre mine în clipa de față şi, dacă poți, să afli cine e femeia.

Adaug solemn, dorindu-mi să am un dispozitiv pe care să i-l pun la mână:

— Mă bazez pe tine.

Mama îşi ține din nou răsuflarea şi spune mândră:

293

— Totul depinde de mine! Dă-mi adresa! Mă simt ca un detectiv!

îmi dau ochii peste cap şi spun în glumă:

— Grozav, numai să nu uiți să-l iei pe Grasu'.

Urmează o pauză şi mă străduiesc să nu râd. Dar ea

spune:

— Gra... A, da, desigur!

închid telefonul şi mă întreb care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla ?

Sunt distrasă timp de două minute, fiindcă Richard sună, deoarece are „o proprietate fantastică, o bijuterie" pe care vrea s-o văd.

— Ce e în neregulă cu ea ? întreb.

— Nimic! zice el pe un ton jignit.

— Ceva trebuie să fie, spun eu.

Mărturiseşte că „are nevoie de îmbunătățiri". Dar nu e deasupra unui restaurant cu peşte şi cartofi prăjiți, aşa că mă învoiesc s-o văd diseară. Când pun telefonul în furcă, îl aud zicând: „Daaa!" Apoi, îmi smulg o pieliță de pe buză şi mă rog ca mama să nu facă nici o prostie la veterinar. Oare tocmai i-am dat un pistol unui cimpanzeu ? Aştept şi aştept, petrecând o oră în supermarketuri, în căutarea unei plante numite „iarbă grasă" pentru petrecerea Laetitiei. (Când mă întorc disperată şi cu mâna goală, ea țipă la mine: „Eşti complet inutilă! E o plantă etnică!") Aştept şi aştept, răspund la telefonul unui pervers, care vrea să-i citesc titlurile din Girltime (numărul de luna asta conține cuvântul „orgasmic"), aştept şi aştept, dactilografiez un articol despre celulita vedetelor („conține sfaturi pe care le-ai putea folosi!" cântă Laetitia când îmi pune în față articolul de trei mii de cuvinte), aştept şi aştept şi, când nu mai pot să aştept, o sun pe mama.

Răspunde.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

—- Mamă! strig eu. De ce n-ai sunat ?

Ea spune nervoasă:

294

— De-abia am intrat pe uşă şi am stat ore întregi în sala de aşteptare! Ce neplăcere! Mi-a luat o veşnicie să găsesc cotoiul! Era afară şi vâna. Am stat în prag şi l-am strigat timp de douăzeci de minute! Şi poştaşul s-a uitat ciudat la mine.

Bănuiesc că asta se datorează faptului că refuză să-l strige pe Grasu' pe nume şi insistă să-l strige „pusi". Dar nu-i spun asta, pentru că sunt disperată să aflu despre Tom.

— Deci l-ai văzut pe Tom ? o întreb.

— Pfui! răspunde mama, care savurează puterea şi ar fi incredibilă în rolul unui personaj negativ din seria Bond.

Pisica aia cântăreşte o tonă! Lasă-mă să-mi trag răsuflarea!

Nu, nu era acolo. Altcineva a consultat pisica. Nu are boala somnului, dar are purici. Iar Tom e în concediu cu prietena lui.

Capitolul 33

Aşa cum spun întotdeauna oamenii cărora nu li s-a întâmplat nimic rău, din orice lucru iese şi ceva bun. Aşa că, atunci când mă duc la centrul de închirieri video şi văd un tânăr care traversează strada cu un exemplar din Sun şi cu un pachet de patru role de hârtie igienică, zâmbesc pentru că-mi aminteşte de Luke şi de cât de apropiați am devenit în cele şase zile de când m-a evacuat Marcus. Şase zile de când nu l-am văzut pe Tom! Pare o veşnicie. Oricum, Luke e mult mai distractiv acum, că nu mai locuim împreună. Pentru prima oară după mulți ani, am petrecut amândoi trei ore împreună fără să ne scoatem ochii.

Vivienne o invitase pe mama la ceaiul de sâmbătă „Un ceai de compasiune! Ca să compenseze fiindcă nu

295

m-a invitat de Crăciun. Dar nu compensează absolut deloc!" - aşa că l-am sunat pe Luke şi i-am sugerat să vină pe la mine. Scuza mea a fost că Grasu' ceruse ca Luke să-şi exercite dreptul de vizitare (o minciună, pentru că afecțiunea

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

lui Grasu' pentru cineva se evaporă din clipa în care înghite ultima urmă de pateu).

Adevărul e că, deşi voiam să-l văd pe Luke, eram şi mai nerăbdătoare să ştiu dacă Luke îl văzuse pe Tom în seara anterioară, când ieşiseră împreună cu băieții.

Voiam doar să fiu sigură. Dar Luke e atât de încântat de invitație - „să aduc o cutie de ton în suc propriu sau sardine în sos tomat?" -, încât mă simt instantaneu ruşinată de duplicitatea mea.

— Adu-te doar pe tine însuți! exclam eu vinovată şi dau fuga să cumpăr două tuburi de Pringles Cheese & Onion. (Mottoul lui Luke: „Chipsuri, chipsuri! Hrana zeilor!")

Când soseşte Luke, cu sardine şi ton, îl îmbrățişez strâns şi mă simt mai bine pentru prima oară după multe zile. Fac cafeaua, pun chipsurile pe masă şi-l recuperez pe Grasu' din noul lui culcuş (capota albastru-metalizat a Volvoului din vecini). II urmăresc pe Luke cum îl urmăreşte pe Grasu' care înghite lacom sucul de ton, trage un căscat roz şi se furişează să se întindă într-un loc însorit. Apoi, îl întreb pe un ton absolut normal:

— Şi cum a fost aseară ?

Luke se scarpină adânc în ureche şi-şi şterge degetul de cămaşa lui albastră boțită, lăsând o dâră galbenă de ceară. Chipul i se destinde într-un zâmbet larg.

— Da! A fost grozav. Ne-am distrat de minune, începe să înşire o poveste lungă, care începe cu zece halbe de fiecare într-un pub funcțional, fără pretenții, şi continuă cu un prânz fabulos într-un restaurant indian, unde amicul lui Luke, Gobbo (care pare un dulce, deşi n-am avut niciodată plăcerea), se lasă pe spătarul scaunului şi-i spune tipului de la masa alăturată: „Mai tacă-ți gura,

tâmpitule, sau îți înfig masa aia în gaura curului" şi continuă cu Gobbo lovindu-l cu pumnul pe Luke în rinichi şi cu Luke gata să lase să treacă de la el, până când amicul lui Luke, Parky, a zis: „Doar nu-l laşi să scape aşa uşor, nu ?" şi Luke a făcut mişcarea aia pe care a învățat-o dintr-un film cu Jackie Chan şi l-a aruncat pe Gobbo peste cap, iar Gobbo a aterizat pe spate, ca o țestoasă şi Parky se strica de râs şi Gobbo, roşu la față, a zis că Luke ştie un rahat şi Parky

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

râdea şi Gobbo credea că râde pentru că a zis el ceva amuzant, când de fapt Parky râdea fiindcă Gobbo credea că el râde că a zis ceva amuzant şi...

— A fost şi Tom acolo? zic eu după douăzeci de minute.

Luke se opreşte în mijlocul propoziției.

-Nu.

Pare mirat de întrebare.

încerc să par relaxată, dar capul îmi zvâcneşte involuntar înainte şi cuvintele ies rostogolindu-se brusc:

— Dar credeam că îl inviți şi pe el.

Răspunsul lui Luke e să-şi vâre şapte Pringles în gură şi urmează o scurtă bătălie între fălcile lui şi masa de chipsuri şi, până când Luke îşi recapătă controlul şi fălcile îi revin la forma normală, sunt obligată să aştept. Luke înghite şi răspunde:

— Am vorbit cu el, dar pleca din oraş.

Se uită la mine neliniştit.

— Zău ? spun eu. A spus şi când pleacă ?

Luke clatină din cap.

— Sau cu cine ?

Luke clatină din nou din cap şi scobeşte în tubul de Pringles cu atâta forță, încât mâna îi e imobilizată timp de câteva secunde încordate. în timp ce se zbate s-o elibereze, abandonez orice aparență de demnitate şi întreb:

— Deci Tom iese cu cineva ? în afară de mine, adaug în grabă, nu se mai vede cu mine, îți aminteşti ?

Luke zice repede:

— Nu-i mai place de tine ?

Zic, cu un efort:

-Nu.

Luke crănțăne tare, devine conştient de sunetul asurzitor al crănțănelii lui în toată bucătăria şi încearcă să ronțăie mai încet. Apoi tuşeşte, scuipând pe masă o pulbere fină de Pringles.

— îmi dai nişte apă, te rog ? cârâie el.

Luke dă paharul de apă pe gât şi apoi spune lent:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Se poate să se vadă cu cineva, nu ştiu.

Eu chițăi:

— Se poate! Ce înseamnă asta ?

Luke toarnă o omidă de cartofi pe masă şi începe s-o devoreze agitat, inel cu inel.

— Luke! zic eu stânjenită. Chestia e că-mi place de el, de-aia am întrebat. Cred că am dat-o în bară.

îi povestesc despre seara cu Fundurile Câinilor, în speranța că vor sclipi nişte informații suplimentare în întunericul din capul lui.

Luke e gata să se scobească în nas, se gândeşte mai bine, se sprijină în mâini şi spune trist:

— N-a spus. Am vorbit despre fotbal.

Mă simt ca o vrabie care sapă cu ciocul în beton, în speranța că va găsi un viermişor. Frec o pată imaginară de pe masă şi zic:

— Nu cred că a pomenit despre mine, nu-i aşa ?

Luke vrea cu disperare să spună da, pentru că are o

inimă bună ca o cremă cu căpşune. Aşa că, atunci când spune: „Nu", îmi oferă şi un Pringle, ca să atenueze lovitura.

Zâmbesc şi spun:

— Nu contează.

Şi adaug veselă:

— Aşa cum spunea mama altcuiva, are balta peşte!

Luke zâmbeşte şi spune:

— Da, dar cine vrea să i-o tragă unui peşte ?

După acest dialog filozofic, decid să nu-l mai menționez pe Tom niciodată-niciodată şi stăm pe covorul din living şi Luke cântă „Snake Style v Cat's Claw" cu Grasu'

- care pare un luptător de sumo, dar, dacă mă iau după mâna distrusă a lui Luke, are aptitudini pentru kung fu.

îl fac pe Luke să-şi spele rănile la robinet, îi explic că Grasu' n-a vrut să fie disprețuitor, ci doar competitiv - ca un fel de Gobbo felin, adaug într-un acces de inspirație

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

- şi, după asta, Luke se înveseleşte şi vorbim despre Crăciun.

Luke nu are idee ce să le ia părinților lui, aşa că l-a sunat pe taică-su să-l întrebe dacă ştie ce cadou şi-ar dori mama lui şi ta-su i-a zis că mama bătuse apropouri că şi-ar dori mobilier de baie din lemn de pin şi aşa că el se gândise să-i ia un colac de toaletă din lemn de pin şi că, dacă Luke voia să cumpere o clanță care să se asorteze, era foarte bine. Tata credea că „va fi o mare surpriză!"

Pufnesc în râs şi chicotesc până când observ că Luke pare nedumerit.

— Ce e? zice el zâmbind pe jumătate, la modul „nu-prea-pricep".

— Cum adică, ce e ? râd eu. Glumeşte, nu-i aşa ?

Luke clatină din cap, bagă în gură, panicat, patru Prin-

gle şi aprinde şi o țigară în acelaşi timp şi zice (deşi cuvintele sunt înăbuşite):

— Nu crezi că va fi încântată ?

Bat cu palma în blatul mesei şi strig:

— Luuuuuke! Jur pe viața mea că nu va fi încântată!

Doamne, acum ştiu pe cine moşteneşti!

îi explic lui Luke regulile de aur ale cumpărării de cadouri pentru femei (ghid rapid: chestii ieftine şi funcționale = dispari, ticălos zgârcit, obiecte mari, frivole şi alese intenționat să fie scumpe = excelent, bărbat superb ce eşti), când sună telefonul.

E Lizzy. Poate să treacă pe la mine ?

— Desigur! strig eu. E şi Luke aici!

Lizzy zâmbeşte la telefon:

— Ce drăguț! Ne vedem imediat!

Pun receptorul în furcă, zâmbind.

— Lizzy şi-a cumpărat toate cadourile cu luni în urmă, îi spun lui Luke - a cărui minte e şi acum deraiată de bomba cu scaunul de toaletă -, o să-ți spună ea cum se face.

întâmplător, Lizzy nu-i spune lui Luke cum se cumpără cadourile. îi arată. încă mai face o penitență autoimpusă pentru seara cu „fundul câinilor" - deşi eu i-am iertat crima de vreo treizeci de ori - şi e dornică „să ispăşească", aşa cum spune ea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu e nimic de ispăşit, idioato! zic eu, când îmi înmânează un pachet mare. Nu trebuia să faci asta, adaug trebuie să spui asta, dacă cineva îți dă un cadou şi ai peste douăzeci şi cinci de ani -, dar e foarte drăguț din partea ta.

Lizzy bate din palme şi şopteşte:

— Chiar sper să-ți placă! L-am rugat pe Brian să-ți aducă din Hong Kong! El a găsit pe Staunton Street, în partea veche a cartierului Central.

Lizzy şi Luke privesc cu răsuflarea tăiată cum ridic învelitoarea delicată şi un puternic parfum de tămâie pluteşte deasupra mirosului stătut de morcovi din bucătăria mamei.

Lizzy mă prinde de braț şi zice:

— Este, ei bine, eu... eu m-am gândit că e mai mult un cadou pentru tatăl tău decât pentru tine! Dar mi-am zis că ar fi potrivit pentru amândoi.

Ridică din umeri.

Mă opresc din despachetat.

— Ce vrei să spui ? mă bâlbâi eu.

Lizzy mă strânge de braț şi mai tare şi zice:

— Sper că am făcut ce trebuia! Deschide-l şi o să-ți explic.

Pun ambalajul deoparte şi ridic cel mai mare obiect.

E un pachet de bomboane înfăşurat în celofan - „Hichiload, batoane de ciocolată cu lapte umplute cu cremă cu

diverse arome" scrie pe lateral. Pachetul e uşor ca aerul şi spune că conține mici cutiuțe cu gumă de mestecat şi biscuiți. Zâmbesc slab şi nu ştiu ce să zic. Şi-a pierdut Lizzy mințile ? Glumele ei sunt, de obicei, de un gust impecabil.

Ce se aşteaptă să fac - să risipesc firimituri pe piatra rece a mormântului tatei ?

Luke ia un teanc din ceea ce par să fie bani de jucărie, de asemenea înveliți în celofan.

— Bancnote de un milion de dolari! exclamă el. Corporația Banca Iadului promite să plătească purtătorului, la cerere, la Sucursala sa de aici, Un milion de dolari!

Ridic privirea, el flutură banii şi zice defensiv:

— Aşa zice aici.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă întorc spre Lizzy, care izbucneşte:

— E un obicei budist din China!

înşfacă un alt pachet de plastic şi-l aruncă spre mine.

Arată ca un set de jucării pentru copii - o pereche de ochelari de aur, un ceas din argint şi aur, inscripționat „Rolex" pe față, o brățară de argint, o tabacheră din aur, un stilou şi un inel de aur şi un lănțişor de aur, toate cu nişte bucățele verzi lipite pe ele - toate făcute din hârtie tare şi lipite pe un carton roşu.

— Le arzi! strigă Lizzy. E un set, un cadou bărbătesc!

Un inel de jad! Şi banii, vezi? Şi, uite, o cutie de țigări cu brichetă de hârtie şi, uite!, un Mercedes de hârtie! Nu ştiam ce maşină conducea tatăl tău, aşa că i-am zis lui Brian să ia una elegantă! - tu pui totul în săculeț şi-l dedici tatălui tău, vezi, uite, aici e săculețul - caută prin grămadă şi flutură un săculeț gri de hârtie, imprimat cu desene chinezeşti şi cu beţigaşe votive de ars - pui totul în săculeț şi-l sigilezi cu panglica asta galbenă - e un timbru ceresc - spiritul va şti că e pachetul lui când îl va primi şi... în acest moment, se uită la mine şi ezită - poți să lipeşti panglica de săculeț cu Pritt Stick, e în regulă dacă procedezi aşa, şi scrii data la care arzi totul pe un bilet pe care-l lipeşti pe săculeț şi, ei bine, cred că ar fi un lucru reconfortant.

Mai ales de Crăciun. Nu te superi, nu ?

301

Arată spre bancnotele de la Banca Iadului şi zice în grabă:

— Ştiu că scrie Iad pe ele şi nu cred că asta înseamnă că el e în iad, pe toate scrie aşa, pe toți banii pe care-i arzi, doar că, cred că, ăă, oamenii se află în diverse locuri în viața de apoi şi, îmm, ei acoperă toate posibilitățile.

Mă priveşte direct în față.

— Eşti bine ?

încuviințez, îmi las capul în mâini şi hohotesc de plâns:

— E aşa de minunat e aşa un huu-huu lucru frumos Liz e aşa drăguț din partea ta o Doamne ce lucru uimitor!

în acest moment, cineva mă izbeşte în coloana vertebrală atât de tare, că sunt aruncată în față şi aproape că-mi scot un ochi cu o lumânare.

— Mulțumesc, Luke, îngaim eu, nu trebuie să mă mai bați pe spate, sunt bine acum.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lizzy aleargă într-o parte a bucătăriei, rupe un pătrat de hârtie din rolă şi mi-l dă. îmi tamponez ochii şi încerc să nu mă gândesc la cât de mişcată sunt, pentru că nu vreau să încep să hohotesc din nou. îmi şterg nasul, mototolesc şervetul de hârtie şi zic smiorcăită:

— O lumânare pe un băț de lemn.

Lizzy oftează şi zice:

— O, da! Lumânarea roşie simbolizează mâncarea!

Luke împunge un pachet lung, de plastic, şi strigă:

— Beţişoare parfumate! îmi amintesc de vremea când eram student!

Spun caustică:

— Mai degrabă, îţi aminteşte de săptămâna trecută, iar el zâmbeşte, uşurat că m-am oprit din plâns.

Lizzy surâde şi spune:

— Arzi mai întâi beţişoarele parfumate, trei dintre ele, şi asta-i atrage atenţia tatălui tău.

Spun:

— Nu pot doar să mă prefac că-mi voi face un tatuaj ?

302

Lizzy chicoteşte şi spune:

— Păi, dacă vrei să fii foarte sigură...

Fac un semn cu mâna în dreptul feţei, ca să-i arăt că tac din gură, şi gesticulez, îndemnând-o să continue. Apoi, mai observ ceva în pachet.

— Ce-i asta ? E minunat. Uite, Luke, snopi de argint şi frunze de aur pe o foiță de hârtie foarte subțire!

Arunc o privire întrebătoare spre Lizzy, care suspină beatificator şi spune:

— Sunt bani tradiționali chinezeşti - îi arzi şi pe-ăştia.

Mai întâi, îi împăturești, în forma unui tael de aur - unitatea chinezească de măsurat greutatea pentru un lingou de aur. Uite, aşa, în forma unei plăcinte cu răvaş. Aşa!

Eu cred că arată prea frumos ca să le arzi, dar e plăcut să te gândeşti că-i trimiți tatălui tău lucruri atât de frumoase!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

încuviințez din cap. Mi se pare ruşinos să spun că tata nu observa lucrurile frumoase nici când era în viață faptul că nu-i plăcea galbenul scotea din ecuație floarea-soarelui, lanurile de grâu şi narcisele - aşa că nu spun nimic.

Poate că moartea l-a mai înmuiat.

— Unde arzi toate astea ? zic eu.

Lizzy face o pauză.

— Ei, bine, zice ea, oriunde. în Hong Kong, poți să le arzi pe palierul blocului, dacă vrei. Nu trebuie să te duci cu ele la mormânt. Poți s-o faci pe marginea drumului, deşi poate că, în Anglia, ar fi mai bine s-o faci la tine în grădină.

M-am gândit că țigările ar fi bune pentru tatăl tău - tu spuneai că fuma mult.

Zic:

— Dar tu urăşti fumatul!

Lizzy ridică din umeri şi spune stânjenită:

— Da, dar dacă e deja mort, cred că e în regulă.

Mă uit la Luke, care încuviințează din cap înțelept şi răcnesc:

— Tu eşti încă viu! Aşa că nu cred că regula asta ți se aplică şi ție!

Luke scoate limba şi-şi aprinde o țigară. Lizzy continuă.

303

— Poți şi să pregăteşti felul de mâncare favorit sau gustarea preferată a tatălui tău - n-o arzi, dar poți s-o mănânci mai târziu. Dar vrei să-ți scriu totul ?

Zic: „Da, te rog," şi-mi trec uşor un deget peste frunza aurie şi lucioasă. Mă uit la frunza aurie timp de trei minute încheiate, în timp ce Lizzy scrie frenetic pe o bucată de hârtie. Apoi, mi-o dă, iar eu o citesc şi zâmbesc. A scris:

Ritual

1. Aprinde trei beţişoare parfumate, să-l invoci pe tata.

Concentrează-te asupra numelui lui. Lasă beţişoarele să ardă trei minute. (Poate fi şi de Anul Nou Chinezesc, dar nu e esențial.)

2. Aprinde lumânările roşii. Spune câteva cuvinte spune-i spiritului ce va primi.

3. Pune nişte obiecte în săculeț, scrie data pe săculeț şi arde-l într-un tomberon de oțel sau, dacă ți-e mai uşor, arde fiecare obiect pe rând. NU folosi

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

apă ca să stingi focul. Trebuie să se stingă singur. (Apa împiedică obiectele să treacă dincolo.)

4. Pregăteşte gustări (ex. alune) dacă vrei (mănânci mai târziu).

Oftez şi zic:

— E un gest aşa de adorabil, Lizzy.

Lizzy încuviințează tăcută. Se uită la mine ca şi cum ar vrea să vorbească.

— Ce e ? spun eu.

Ea se încruntă şi ciripeşte:

— Trebuie să fii atentă când îl arzi. Asta e cauza principală a incendiilor în Hong Kong!

Râd, apoi mă uit la ea bănuitoare şi spun:

— Asta voiai să-mi spui ?

Lizzy îşi muşcă buza. Apoi, spune:

— Nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun asta, dar... eu ridic din sprâncene bine, spune ea. Ei bine, oamenii

fac asta într-adevăr ca să aibă grijă de morții lor, dar e şi o chestie puțin egoistă - o faci ca să intri în grațiile spiritului. Ca să aibă grijă de tine şi să-ți aducă noroc. Arzi obiectele şi ca să ții spiritele rele la distanță, ceea ce ar putea părea un fel de mită, dar evident nu e cazul aici.

însă m-am gândit că ar trebui să-ți spun, ştii, ca să fii conştientă de ceea ce faci. întotdeauna cred că e bine să fii conştient de ceea ce faci.

O strâng pe Lizzy de mână. Nu vreau să-i răspund, de teamă că am vocea sugrumată. Ridic pachetul de beţişoare parfumate şi le adulmec mireasma bogată, apoi mă ridic să-i fac lui Lizzy o cafea decofeinizată. Şi nu-i spun asta lui Lizzy, dar sunt deja conştientă că, dacă ard bani de la Banca Iadului, ca să-i trimit tatei, va fi un gest egoist.

Va fi egoist, pentru că nu e vorba de tata. Lui nu-i pasă. E mort. E vorba de mine. Care nu vreau ca el să fie mort.

Şi îi trimit un Rolex de hârtie, pentru că nu vreau să cred că moartea e sfârşitul. Vreau să mai fie conştient, ca mine.

Vreau să se bucure când primeşte un cadou prin poştă, ca mine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lucru care, întâmplător, îmi aduce aminte că, în dimineața asta, l-am prins pe poştaş opintindu-se şi gâfâind şi încercând să bage cu forța un pachet de dimensiuni medii prin fanta micii cutii de scrisori a mamei, aşa că am deschis uşa şi am zis:

— Puteai să suni!

Aşa că, pentru binele tatei, sper ca poştaşii din viața de apoi să fie niţeluş mai răbdători. Ai putea produce pagube mari încercând să bagi un Mercedes într-o cutie de scrisori.

Când pleacă Luke şi Lizzy, îmi strâng setul pentru morți şi, probabil pentru prima oară în viața mea, simt un val de recunoştință copilărească - față de cine, nu sunt sigură - pentru prietenii mei. Mă duc la telefon şi o sun pe Tina. Răspunde imediat, cu voce slabă.

— Tina! şoptesc eu, cu o voce la fel de joasă ca a ei.

Ce mai faci ?

Sunt aşa de încântată s-o aud, încât uit că sunt supărată pe ea.

— Ce faci în seara asta ?

— Nimic, zice ea.

— Vin pe la tine! strig eu.

— O, nu veni, te rog! zice ea repede.

Ceva din tonul ei îmi dă o strângere de inimă şi spun:

— Tina, îmi pare rău că am zis lucrurile alea despre Adrian, a fost urât din partea mea şi uneori chiar sunt un disc stricat - dar sunt, ăăă, în proces de reparație.

Fac o mică pauză ca să spun că asta e poate cea mai nobilă minciună pe care am rostit-o vreodată - dar m-a înmuiat aşa de tare bunătatea lui Lizzy şi a lui Luke, că-mi doresc să fiu o sfântă şi să iert. Tina spune ceva nu foarte departe de „Ha!" Adaugă repede:

— Să nu-ți pară rău, Helen.

Aştept să văd dacă mai urmează ceva, dar nu mai zice nimic, aşa că zic eu:

— Ce-ar fi să aduc nişte casete cu Istoria năpârcii negre şi nişte chipsuri cu aromă de şuncă afumată ?

Mai iute decât viteza sunetului, Tina zice nu.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— O, nu în seara asta, nu, nu cred, altă dată, eu...

Dar dorința mea de a ierta întrece dorința Tinei de a

fi lăsată în pace, ceea ce cred că e iarăşi un gest egoist, dar, la urma-urmei, care nu e ? Nu poți să simți durerea altora, numai pe a ta. Mitraliez:

— Vinlatineînpatruzecideminutebinepa! şi închid telefonul.

Ea mă sună imediat înapoi, dar o ignor. Ii las mamei un bilet şi mă grăbesc spre centrul de închirieri video.

Patruzeci şi opt de minute mai târziu - traficul e îngrozitor - sun la Tina. Ştiu că e acasă, aşa că sun şi sun şi, când nu răspunde, mă aşez pe prag şi aştept. După doişpe minute, deschide uşa încet.

306

75087

— Care-i problema cu tine, nebu... îmi încep eu întrebarea, dar n-o mai termin.

Problema cu Tina e la fel de clară ca şi buza ei spartă şi ca vânătaia urâtă, violet, de pe bărbie. Simt înțepături în pleoape şi, deşi neg realitatea, ştiu adevărul. Spun:

— Doamne, nu. Spune-mi că ai avut un accident. De ce nu mi-ai spus. Tina, Tina, biata mea Tina, îi rup gâtul, nenorocitul, o, Doamne!

Ura se revarsă din mine şi mă tem să ating această coajă spartă a strălucitei, splendidei mele prietene. întind brațele şi ea se prăbuşeşte în ele şi plânge pe umărul meu şi mă aud pe mine însămi miorlăind de milă şi de furie în timp ce ea hohoteşte:

— Dar mă iubeşte cu adevărat.

Capitolul 34

Acum câțiva ani, mă plimbam prin parcul Heath cu Lizzy - care are neplăcutul obicei de a-i forța pe oameni să iasă la plimbare - şi am văzut o femeie alergând la trap cu trei ogari mici. Unul dintre câini ne-a văzut pe câmp, a alergat pe toată distanța, până la noi, şi s-a ghemuit la picioarele mele. Flatată de această inexplicabilă demonstrație de încredere, m-am aplecat şi l-am mângâiat. Lizzy era încântată.

— Parcă ar fi ştiut că o să-l protejezi! a strigat ea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Deşi prefer incontestabil pisicile, egoul meu a fost măgulit de romantismul dulce-amar al momentului. M-am convins că animalele aveau un instinct pentru oamenii bunicei.

Apoi, l-am cumpărat pe Grasu', a cărui aversiune față de orice persoană drăguță mi-a răsturnat complet presupunerea dubioasă. Dar îmi plăcea teoria mea şi nu voiam

s-o abandonez. Am rămas fixată pe incidentul cu ogarul ca şi cum ar fi fost un semn. Preferabil, un semn că eram deosebită. Poate că avem o senzualitate frustă, la care animalele erau sensibile ? (M-am prins! Miroşi! a exclamat Marcus.) Am dat peste o idee care mi se potrivea. Dacă eram acordată spiritual cu sufletele vulnerabile şi ogarul a simțit asta ? La urma urmei, mi-am dat seama că mama era mai nevoiaşă decât oricine altcineva de pe planeta asta pe la vârsta de şase ani. Asta era! Eram binecuvântată cu un talent unic! Chiar eram.

Mă mai desfătam din când în când cu prostia asta, până în ziua în care am dat cu ochii de Tina şi am văzut că angelicul ei prieten alb-rozaliu - despre care eu presupuneam veselă că ar fi încântător pentru că arăta bine şi pentru că avea o slujbă gomoasă - o bătea de-o snopea. Asta mi-a şters zâmbetul de pe față, vă spun sigur. Cuvintele rizibile:

„Dar Adrian nu e genul" țopăiau şi săreau şi mi se fugăreau prin minte în cercuri.

— Vreau să juri că nu vei mai spune nimănui, m-a implorat Tina.

Abia când am jurat pe „viața mamei tale - nu, pe a lui Grasu"' a vrut să vorbească.

Stătea țeapănă pe marginea canapelei ei galbene şi ochii îi fugeau mereu în jur. îmi amintea de o şopârlă prinsă într-un borcan. Am ascultat în tăcere. îmi venea destul de greu să împac impresia pe care mi-o făcusem despre Adrian cu bărbatul pe care-l descria ea. Şi-mi era aproape imposibil să-mi recunosc prietena obraznică şi plină de succes în această epavă jalnică de femeie care stătea cocoşată în fața mea. A vorbit în şoaptă şi spre covor, aşa că a trebuit să-mi încordez auzul ca să înțeleg ce spunea.

— Nu ştiu dacă data asta se pune, pentru că a fost doar o ceartă. Toată lumea se mai ceartă. Şi i-a părut atât de rău, încât a plâns. Iar eu sunt o

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

adevărată harpie când mă dezlănțui. Nu poți să-l condamni. Era vorba de maşină.

Ar fi trebuit s-o duc la service, dar m-am zgârcit. încercam

să economisesc nişte bani. Fusesem la şeful lui Adrian, să luăm cina, iar eu am mâncat o boabă de mazăre călită din farfuria mea. Cu degetele, înainte ca toată lumea să fie servită. A fost penibil pentru Adrian. Ca şi cum ar fi ieşit cu o neica-nimeni.

în fine, am ieşit din casă şi el era distant. Şi rece. Nu ştiam ce făcusem. Poate că ar fi fost în regulă, dar maşina nu voia să pornească. Credeam că m-a lăsat bateria. Şi nu ne luaserăm telefoanele mobile. Adrian nu voia să se ducă şi să sune la uşa şefului lui, ca să cheme un taxi. Stricasem totul. A început să strige la mine şi să dea cu şutul în maşină. Am strigat şi eu la el, aşa că m-a tras de păr, ca să mă calmeze. Ştiu că n-a vrut, dar m-a durut - mi-a smuls un smoc mare - şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. El zice că m-a tras doar în joacă.

Dar i-a părut aşa de rău, a şi plâns. A făcut-o doar pentru că nu i-a plăcut să mă vadă făcându-mă de râs în public.

A fost foarte, foarte supărat. A lovit cu pumnul în bord şi motorul a pornit, aşa că m-a iertat. A doua zi, mi-a adus flori şi micul dejun la pat. E aşa un scump! îi pasă foarte mult! A fost trist că ne-am certat, aşa că am încercat să-l consolez şi să-l fac să se simtă mai bine. Abia dacă mă loveşte. Nu o face în mod continuu. Cu siguranță, nu mai mult de o dată la fiecare, hmmm, şase săptămâni. în cea mai mare parte a timpului e grozav, ştii - e amuzant. Mă face să râd. Şi e aşa de deştept.

N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E foarte stresat la muncă. E greu pentru el. E crucial să facă o impresie bună şi eu am pus asta în pericol. Aşa că înțelegi. Ne-a fost bine după asta. Bine. Până când, până când am făcut o chestie stupidă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ne-am dus la Dog & Duck, ceva mai sus pe stradă. Ne-am întors băuți şi eu am uitat unde pusesem cheia de la uşă. Adrian era mort de oboseală. Avea o întâlnire cu un client a doua zi şi era imperios necesar să se culce la timp. Am dat-o în bară.

Mi-a zis curvă urâtă şi m-a lovit cu piciorul şi m-a dat cu

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

capul de uşă. Am leşinat şi m-am trezit în pat. Găsise cheia în buzunarul lui. Ii părea aşa de rău. A fost aşa de bun. M-a îngrijit şi mi-a pus gheaţă şi comprese pe rană. Şi mi-a luat o pastilă pentru dureri de cap şi mai multe comprese de la o farmacie deschisă toată noaptea. Şi şi-a pierdut din timpul de somn cu mine. Mi-a cumpărat flori şi ciocolată toată săptămâna. A cheltuit o avere. A reparat uşa. E aşa de generos.

încă mai am dureri de cap, dar s-a întâmplat o singură dată. Nu e ca şi cum n-aş fi meritat-o. Face asta doar pentru că-l provoc. în rest, e foarte blând. E greu de înţeles dacă nu-l cunoşti. Nu pot să explic. Ştiu că va fi mai bine. Va fi în regulă, atâta timp cât voi bea mai puţin. Şi voi învăţa mai mult despre cum să mă comport în public. Aşa că-mi pare rău că nu m-am mai văzut cu tine şi cu Lizzy prea des. Doar că încerc să fac să meargă relaţia cu Adrian, îmi dau silinţa şi ştiu că am fost nervoasă. Vreau ca relaţia asta să devină mai bună. Aşa că nu trebuie să spui nimănui.

E treaba mea, nu-i aşa mare problemă. îl fac să se simtă frustrat şi îşi pierde controlul. Pentru el îmi pare rău, bietul băiat. S-a pricopsit cu mine, încearcă să facă din rahat bici...

A mai spus şi alte lucruri, dar aţi înţeles situaţia. Rănile de săptămâna asta i-au fost provocate când Adrian a izbit-o în faţă cu telefonul. îi pusese lapte în ceaiul de iasomie (aruncase cu ceaşca în ea, dar ratase). Trebuie să fi făcut un lucru foarte rău, pentru că, în mod normal, el nici n-ar visa s-o lovească în faţă. Ce drăguţ din partea lui, mă gândesc, pentru că e chiar vulgar să mergi cu prietena pe stradă şi ea să aibă nasul spart, ca toată lumea să vadă şi să aibă ce bârfi - e mult mai rafinat să te limitezi cu bătăile la braţe, la picioare şi la bust, unde toate echimozele trădătoare pot fi acoperite cu un top elegant de caşmir şi cu nişte pantaloni eleganţi, de lână.

Mă uit la faţa hotărât inexpresivă a Tinei şi sugerez cu blândeţe că Adrian e un bătăuş rău şi violent, care ar

trebui caftit zdravăn şi că ea n-a făcut nimic rău şi, mai mult, nu există nimic care s-o facă demnă de a fi lovită.

Niciodată. Nu există nici o scuză pentru asta. Nici una.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îmi pare rău şi florile nu te fac bine. Şi nici n-o să fie mai bine. Dacă ea tolerează asta, el va continua s-o facă. Nu înțelege chestia asta ? Spun totul pe un ton liniştit, relaxat, pentru că mi-e teamă că-şi va acoperi urechile şi mă va da afară. Tina e prizoniera cultului lui Adrian şi cuvintele mele sunt o blasfemie. Se simte vinovată că a vorbit cu mine, spune ea. Lipsită de loialitate. îşi încrucişează brațele cu un gest smucit şi murmură că nu mai poate gândi, că e confuză, că nu mai ştie ce simte. Continuă să repete „O să fie mai bine" ca pe o incantație.

Când încerc să pun faptele într-o lumină clară şi lucidă, ca să nu le poată nega, le neagă. E ca şi cum n-ar înțelege ce spun. Şocată, îmi dau seama că se autoamăgeşte. E ca şi cum ar vedea lumea prin ochii lui. Realitatea ei e o stare modificată. Nici nu-mi vine să cred că vorbesc cu Tina.

E ca un suflet pierdut, din desene animate. Mă simt jefuită.

Femeia care şi-a petrecut trei luni călătorind singură prin Africa, care a determinat un Hell's Angel să-i cedeze locul în metrou unei bătrâne, care a alergat un hoț pe o alee şi l-a forțat să-i dea înapoi poşeta, care a condus un grup de treizeci de turişti americani prin Roma fără să fi pus vreodată piciorul în acel oraş înainte (citise trei ghiduri turistice în săptămâna anterioară), crede că e neînsemnată. Dar, pe de altă parte, având în vedere că tot ea consideră că un bărbat care-i ține capul prietenei lui sub apa din cadă timp de două minute, în timp ce ea dă din mâini şi se zbate să respire, e „o glumă" - bănuiesc că sistemul ei de valori e complet dezechilibrat.

Şi nici nu mă lasă s-o ajut. O întreb dacă nu e furioasă pe Adrian pentru tot ce i-a făcut şi ea ezită, spune că „poate, o dată", dar că acum e furioasă doar pe ea însăşi, îmi creşte tensiunea şi întreb tăioasă dacă Adrian ştie că ea are trei frați şi, mai la obiect, ştiu cei trei frați ai ei despre Adrian? Atunci mă simt groaznic, pentru că e aşa de

speriată, încât geme şi geamătul ei îmi dă fiori şi ea îmi spune că trebuie să-i promit din nou să nu spun un cuvânt, pentru că, pentru că... Ezită şi mie mi se strânge inima şi nu pricep cum poate să fie aşa, dar o aud.

Tina îmi spune că şi-a luat liber de la serviciu până de Anul Nou, dar să n-o sun. E bine, chiar e bine, doar că e cam dărâmată, vrea să se odihnească şi să aibă linişte.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Când fața ei se va mai vindeca, o să se ducă acasă, la părinții ei. Adrian schiază în Val d'Isère, cu prietenii lui. A invitat-o şi pe Tina, dar a avertizat-o că nu e mediul ei, aşa că a refuzat invitația. Pojghița diplomației mele se sparge şi exclam :

— Tina ! Ascultă-te ce spui ! Nu-mi vine să cred că te laşi abuzată în halul ăsta !

îmi regret izbucnirea instantaneu, nu în ultimul rând pentru că Tina se răsteşte :

— Scuză-mă ! Jasper ? Marcus ? Allooo ! Nu cred că eşti în măsură să-mi ții predici, Helen, nu-i aşa ?

Nu-mi imaginez ce vrea să zică, dar mă întorc acasă repede, la 3.00 a.m., gândindu-mă la dracu', la dracu', la dracu'. Sunt paralizată. E ca şi cum Adrian ar fi prietenul meu şi m-ar lovi pe mine. Mă duc direct la computerul mamei, intru pe Internet şi răsfoiesc o lungă listă de cărți despre abuzuri, care include şi evidentul titlu Violența domestică pentru începători.

Comand patru titluri. Tinei n-o să-i placă, dar tocmai i-am cumpărat cadoul de Crăciun. Inima îmi bate puternic când anunț, în întunericul tăcut:

— Tina, tu încă nu ştii asta, dar îl vei părăsi pe ticălosul ăsta nenorocit, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care o să-l fac.

Duminică dimineața, sun la poliție şi întreb ce pot face ei dacă o femeie e lovită de partenerul ei. Replica rece e că nu pot face nimic dacă victima nu depune personal o plângere. O sun pe Tina şi duminică, şi luni, şi marți, fiindcă sunt hotărâtă s-o fac să deschidă ochii şi să-l părăsească

pe Adrian săptămâna asta, dar ea nu răspunde, iar eu nu vreau să las un mesaj şi, apoi, e deja Crăciunul.

In dimineața de 24 decembrie, mama şi cu mine primim de la Vivienne o invitație de ultim moment la prânzul de Crăciun. O refuz, deoarece nu mă văd stând în preajma unei familii complete. M-aş simți ca o piesă de schimb.

Ceea ce - acum, că nu mai am tată - poate că sunt. Şi mama refuză invitația, dar apoi se răzgândeşte, fiindcă, altfel, „va sta acasă şi va fi nefericită". Ăsta e un eufemism, având în vedere că până şi Grinch şi-ar dori să vadă beculețe dacă ar intra pe uşă. Mama vrea să-i demonstreze ceva lui Dumnezeu.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nici n-a expus felicitările pe care le-a primit - zac toate într-o grămadă dezordonată pe masa din bucătărie. Aranjez felicitările într-un şir ordonat înainte de a pleca la lucru şi sugerez să aprindem lumânări de Hanuka, la naiba, orice lumânări - sincer, mi-aş da singură foc dacă aş crede că aş face casa mai puțin mohorâtă -, dar ea nu vrea să audă. Găseşte tichetul pe care i l-am cumpărat pentru salonul de frumusețe, ascuns în sertarul cu şervețele, şi se bosumflă şi-mi zice că i l-am cumpărat doar ca s-o fac să se simtă prost. In acest moment, răbdarea mea ajunge la capăt şi îi răspund tăioasă că singura persoană care o face pe Cecelia să se simtă prost e chiar Cecelia. Şi am dreptate. A respins bucuria. Aşa că, ieri, am cumpărat un curcan, un sac de cartofi şi un borcan de sos de răchitele (eram să aleg o pungă de mazăre înghețată, când m-a cuprins un val de apatie şi mi-am zis la naiba cu mazărea) şi le-am băgat sfidător în frigider.

La ora 2.00 în după-amiaza de Crăciun, îmi urmăresc colegii care se învârt prin birou într-o nebuloasă de beteală, vin fiert şi voie bună şi mă simt detaşată. Mă întreb ce face Tom acum şi dacă-l voi mai vedea vreodată. Mă gândesc la noi doi împreună şi mi se pare că mi-am

imaginat totul. Ştiam că nu va dura. Privesc în gol când ceva zboară prin aer şi aterizează cu un zgomot surd.

Tresar şi văd că domnul Grouch, portarul, a pus un buchet mare de trandafiri pe biroul meu. Flori! Eu nu primesc niciodată flori! Sunt o zonă liberă de flori.

— Pentru Laetitia ? spun eu uluită.

Domnul Grouch se încruntă şi zice:

— Tu eşti Helen, nu-i aşa ? şi pleacă.

îmi fierbe sângele în cap şi-mi spun: „Tom ?" „Tom!" Flori de la Tom, pentru a-mi da de înțeles că mă place din nou. Arunc o privire piezişă la scara de incendiu, pentru cazul în care a urcat pe lângă clădire, â la Richard Gere, şi aşteaptă acolo, cu intenția de a mă lua pe sus. N-a făcut-o. Dar, trandafiri! Simbolul iubirii romantice! îi pare rău că a urlat la mine! Are remuşcări, iar eu am dreptate!

Caut cartea de vizită şi rup plicul. Am mâinile umede şi tremurătoare în timp ce citesc mesajul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

„Dragă Helen, a trecut prea mult timp. Cu dragoste, Jasper, pupici."

Speranțele mi se năruie şi mă simt ca James, din Piersica uriaşă, când scapă punga magică cu viermi care prelungesc viața şi ăştia s-au împrăştiat şi au dispărut în pământ. Ar fi putut să mi se întâmple lucruri minunate, dar am dat greş şi acum nu mai am nimic. Mă uit fix la bilet şi mă întreb ce vrea Jasper. Pufnesc furioasă pe nas. Are tupeu.

Totuşi florile sunt frumoase. Zâmbesc reticentă. Ticălos obraznic. Bănuiesc că nu e atât de rău. Nu se compară cu Adrian. E doar un derbedeu. Cel puțin nu mă bate la cap în legătură cu aranjamentele mele locative. Miros trandafirii. Nu cred că ar fi prea rău dacă ne-am întâlni să bem ceva. Ating petala moale şi roz a unui trandafir.

Trandafiri roz. Asta înseamnă că sunt gay ?

Inspir mireasma trandafirilor mei roz, aşa cum alți oameni inspiră oxigen, când sună mama, ca să-mi spună pe un ton morocănos că-i pare rău că e morocănoasă şi că, dacă nu vreau să se ducă mâine la Vivienne, nu se va duce. Nu vrea să-mi petrec Crăciunul într-o casă goală.

Ştie sigur că lui Morrie nu i-ar fi plăcut. (Pentru un necredincios, îndrăgea surprinzător de mult Crăciunul.) Când spune asta, simt ceea ce simt majoritatea mamelor normale atunci când copilul lor face primul pas.

— Mamă, spun blând, e foarte frumos din partea ta, dar m-aş simți îngrozitor dacă nu te-aş lăsa să te duci la Vivienne. Vreau să te duci.

La care ea răspunde:

— O, bine! şi închide telefonul.

Mă gândesc dacă e posibil să te ciupeşti şi să te trezeşti într-o altă dimensiune, când apare Lizzy țopăind şi mă întreabă dacă vreau să-i ajut diseară pe ea şi pe Brian să facă bradul. Planul e să mâncăm plăcinte din făină integrală cu carne tocată, să aranjăm decorațiunile şi să participăm la slujba de la miezul nopții. Deşi mi-ar plăcea, mi se pare că m-a invitat din milă şi n-am nevoie de milă, aşa că pretind că sunt ocupată.

— Dar vin cu tine mâine, la cantina săracilor! zic eu înainte să mă pot opri.

Lizzy îşi duce mâna la gât şi exclamă:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— O, Helen, nu se poate! Am sunat şi au deja mai mulți voluntari sezonieri de cât au nevoie!

Mă fac stacojie şi murmur:

— Nu contează, oricum i-aş fi deprimat pe vagabonzi.

Lizzy face o pauză, apoi se retrage şi văd în minte o caricatură cu mine sub formă de curcan care mănâncă curcan singur. Cu inima grea, o sun pe bunica, să văd dacă vrea să mi se alăture la ceea ce prevăd cu convingere că va fi cea mai deprimantă masă festivă din viața mea.

Spre uşurarea mea, buni îşi petrece ziua la prietena ei, Nora, mulțumesc, şi-au plănuit la ce să se uite la televizor şi seara vor juca bingo cu cei de la Fellowship Club1.

1 British Fellowship Club - asociație a foştilor şi actualilor bursieri care au studiat în Marea Britanie prin intermediul Consiliului Britanic.

După cum spune chiar ea, nu avem ce sărbători, aşa că, anul ăsta, nu va trage cu artificii. Va fi acasă, de Boxing Day, dacă vreau s-o vizitez, dar să nu vin între 2 şi 3.30, pentru că va urmări un film cu Cary Grant. Şi, dacă - aşa cum i-a menționat Cecelia - i-am cumpărat un ornament de porțelan cu capul prințesei Diana, nu-l vrea, pentru că are deja cinci şi nu mai are loc pe polița căminului.

In zorii zilei de Crăciun, mă simt ca un Grinch şi mă gândesc să pregătesc curcanul, să-l arunc în Toyota, să gonesc până la cimitir şi să-l arunc pe mormântul tatălui meu.

Ei bine, dacă încurcătura asta nu-i vina lui, atunci a cui e ?

Capitolul 35

Având o gură mare şi o durată a atenției limitată, îmi amintesc foarte puține din ce am învățat la şcoală, ceea ce nu înseamnă prea mult. Dar îmi amintesc o poveste pe care am tradus-o în ora de franceză, pentru că, aşa cum se spune în basme, mi-a răpit inima. Era despre un muncitor din fabrică, atât de sărac, încât nu-şi permitea să-i cumpere fetiței lui un brad de Crăciun. Aşa că a amânat Crăciunul.

Şi, când toate familiile bogate şi-au aruncat brazii de Crăciun în New York, s-a furişat la groapa de gunoi şi a luat unul. Şi aşa, fetița lui a avut un brad de Crăciun şi a petrecut cel mai frumos Crăciun din viața ei.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nu am multe în comun cu fetița aceea, cu excepția faptului că, anul ăsta, şi Crăciunul meu e o să fie mai încolo.

Ziua propriu-zisă nu e nici ea prea rea. E surprinzător de paşnică sau liniştită. Joc rolul de consultant vestimentar pentru mama, care e disperată s-o întreacă în strălucire pe Vivienne.

316

— Eşti sigură că nu vrei să vii şi tu ? spune într-un acces de entuziasm. Vor fi şi persoane de vârsta ta - nişte veri, cred, şi Jeremy şi prietenul lui, Simon.

Oftez şi spun:

— Jeremy şi iubitul lui, Simon. Vivienne e în faza de negare.

Pentru o clipă, mă gândesc să merg - Jeremy e bun, apropiat şi de o veselie de nestăpânit, un Prozac cu formă umană -, apoi decid că Vivienne e acid sulfuric cu formă umană şi că am nevoie să fiu singură. Ii dau mamei tichetul de înfrumusețare, iar ea îmi dă o pijama de mătase sângerie care se electrizează.

— N-ar trebui să dormi într-un tricou vechi şi mototolit, îmi explică ea cu bunătate, bărbaților nu le place.

Nici una dintre noi nu aduce vorba despre tata.

Dansăm în jurul absenței lui, ceea ce poluează aerul ca un smog dens. Efortul e istovitor şi o conduc uşurată la uşă pe mama mea, cea îmbrăcată prea elegant. Apoi, mă înfăşor în plapumă şi-mi citesc cadoul pe care mi l-am făcut - Dalia neagră, de James Ellroy - cu televizorul fără sonor. Nu mă ostenesc să pregătesc curcanul, aşa că fac sferturi de cartofi în coajă şi-i înmoi în sos de răchitele.

Mă mai întrerup din citit şi din mâncat pentru a trage câte un pui de somn. Mă întreb ce-o face Tina. Mă rog ca Adrian să intre cu schiurile într-un copac şi încerc, dar nu reuşesc, să-l fac pe Grasu' să devină interesat de noul său şoarece mecanic. (Stă lângă el, îşi ridică piciorul ca o balerină şi începe să se lingă la ceea ce spune Luke că ar fi „teaca puței" lui.)

Şi Boxing Day e liniştită. Buni Fio sună să-şi retragă invitația, pentru că are stomacul deranjat. Nu e o mare surpriză, ea are întotdeauna stomacul deranjat de Boxing Day, fiindcă priveşte prânzul de Crăciun ca şi cum ar fi ultima ei masă. Aşa că o provoc pe mama la un joc de Monopoly, ceea ce e o greşeală, pentru că ocupă închisoarea, se supără că am cumpărat Mayfair şi devalizează

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

banca. Pacea e restabilită doar când pierd. Apoi, îmi citesc cartea, iar mama deschide uşa, deoarece crede că se poate să ningă şi vede că Grasu' ne-a adus un cadou de sezon, o frumoasă prigorie cu pieptul roşu, moartă. Pacea e făcută țăndări până când văd că pe BBC1 e gata să înceapă în reluare Numai nebunii şi caii. Şi gata cu clopoțeii de Crăciun.

Adevărata distracție începe zece zile mai târziu.

Mama se întoarce la muncă. Eu îmi găsesc un apartament. Michelle îl forțează pe Marcus să se epileze pe spate.

E prea mult - de unde să încep ? De fapt, e o întrebare retorică, fiindcă dacă mai țin fie şi o singură clipă pentru mine Descoperirea înțelesului Durerii de către Marcus o să-mi explodeze capul de atâta triumf acumulat. Aud povestea de la Lizzy, care a auzit-o de la Brian, care a auzit-o de la Sara, o cosmeticiană de la clubul lor de sănătate. Şi eu mă gândesc: slavă Ție, Doamne!

Marcus a fost trimis de logodnica lui să se epileze pe spate şi Sarei i-au trebuit pentru asta patruzeci şi cinci de minute! Şi era îngrozită pentru că el țipa! Țipa! Cuvinte obscene, atât de tare, când erau şi alți oameni în celelalte încăperi, să-şi facă masaj! Ea a pus ceara pe el şi el a început să țipe că era clocotită! Când abia dacă era fierbinte!

Sara a zis: „Acum, ştii prin ce trec femeile!" şi el a zis că e imposibil ca o epilare inghinală să se compare cu asta, pentru că era vorba „doar de două fâşii" ! Iar lui Sarah a încetat să-i mai fie milă de el şi a zis: „Te asigur că nu sunt doar două fâşii!" Şi era aşa de păros, încât, după aia, părea că poartă un tricou fără mâneci! Ea nici nu ştia dacă să continue şi pe brațe! Apoi, s-a dovedit că el lucra la altă sală de gimnastică, dar că i-a fost prea ruşine să se epileze acolo!

Şi că o făcuse doar pentru că-l forțase logodnica lui!

Lizzy bârfeşte rar, dar renunță la principiile ei, pe criteriul că nu sunt vorbe din auzite, ci un reportaj. In secret, o bănuiesc că nu l-a iertat pe Marcus fiindcă a forțat-o să admită în public că penisul fostului ei prieten era „mediu".

Această privire aruncată noii vieți a lui Marcus în tabăra de instrucție aproape că-mi trezeşte simpatia. Dar reuşesc să mi-o înăbuş şi mă cutremur doar

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

la gândul unicei şi scurtei mele tăvăleli cu Spate de Gorilă şi mă întreb ce - în afară de disperare - m-o fi apucat atunci, când sună telefonul.

E mama. Sună din cancelarie. Toată lumea a fost aşa de drăguță. Toți i-au simțit lipsa. Copiii i-au făcut un banner cu Bine Ați Revenit din hârtie creponată colorată.

Toți se comportă excelent. Crede că a vorbit doamna Armstrong cu ei. E aşa de încântată că s-a întors. Iar doamna Armstrong a pus-o să-i promită că, dacă la un moment dat simte că nu mai face față, îi va spune asta instantaneu şi că doamna Armstrong va face totul ca s-o ajute. Are grămezi de lucruri de făcut, orarul e aiurea, dar ei nu-i pasă.

Oricum, trebuie să mă lase acum, are oră de matematică.

Când mama pune receptorul în furcă, stau şi mă minunez. Ori Prozacul, ori Cliff au o influență bună asupra ei. Sau e azi o zi norocoasă. Marcus îşi primeşte pedeapsa şi aflu şi eu povestea. Toți cei treizeci de țânci de patru ani din clasa Ceceliei Bradshaw se abțin să vomite pe bluze, să-şi ude chiloțeii sau să facă caca pe picioare. Cred că trebuie să fie soarta. îmi consult zodiacul, să văd dacă mi-e favorabil. (Cred în horoscopul meu, atâta timp cât mă flatează - în clipa în care începe să mă admonesteze, îl resping ca fiind o bălmăjeală absurdă.) Se pare că Jupiter, „planeta creşterii şi oportunității", se învârteşte în jurul semnului meu zodiacal, aşa că trebuie să mă aştept la „evenimente interesante".

Mă aplec asupra paginii, aprobând din cap. Adevărul e că, atunci când locuieşti în casa părintească, ai o slujbă ingrată şi nu ai dragoste sau viață socială, torturarea unui fost amant şi mulțumirea trecătoare a unui părinte-problemă capătă proporții înfiorătoare. îmi rontăi buza şi mă întreb dacă ar trebui să mai încerc o dată la Tina în după-amiaza asta. A reuşit cu succes să ne evite, pe mine şi cărțile mele de autoajutorare, în ultimele două săptămâni, dar

în zodia ei scrie că Jupiter se mişcă în forță în zona hărții ei astrale care „accentuează structura" existenței ei şi că e „posibil să aducă schimbări". Perfect. O s-o sun după prânz.

E 12:02 şi sunt gata să-mi încep lucrul, când Adam cel înecat în Joop! mă sună să-mi spună că a găsit proprietatea perfectă pentru mine, mi se potriveşte perfect, trebuie s-o văd imediat, e destul de ieftină, fără fast-fooduri, spațiul e

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

folosit fantastic de bine, e perfect, se află într-o locație foarte căutată, transportul în comun e aproape, i-ar prinde bine nişte îmbunătățiri, sute de oameni sunt interesați, dacă nu mă grăbesc, se dă, şi are absolut toate alea prin preajmă şi voi fi satisfăcută. Deja ştiu prea bine cât de liber interpretează Adam Legea prezentării eronate a proprietăților şi nu cred o vorbă. Dar, pentru că Jupiter îmi suflă în ceafă, decid că ar trebui să văd şi acest apartament (din câte-mi dau seama) minuscul, devastat, preistoric, situat sub un pod de cale ferată.

— Bine, zic. Ce spui de 6.45, în seara asta ?

— Da ? spune Adam, care, fără îndoială, se aştepta să mă opun. Excelent! Avem o întâlnire!

— Nu, nu avem, zic eu.

Lizzy şi cu mine ne întâlnim cu el în biroul lui, la 6.32.

Adam mă ignoră şi se holbează la Lizzy, care poartă o fustă scurtă. Nu mă deranjează - pe de o parte fiindcă am fost ignorată de bărbați situați mult mai sus în lanțul trofic decât Adam şi, pe de altă parte, pentru că, dacă aş fi fost un tip, aş fi ales eleganța suplă şi bronzată a lui Lizzy în locul unei tipe palide şi scunde. Dar, în principal, indiferența mea provine din faptul că mă frământ dacă să-i spun sau nu lui Lizzy despre Tina. Ştiu că am promis să păstrez secretul şi că viața corpolentă a lui Grasu' depinde de asta. Dar sunt convinsă că, dacă ar fi să-i spun lui Lizzy despre Tina, măcar o dată în viața mea aş divulga informații strict secrete pentru o cauză nobilă. Fiindcă,

atunci când ara sunat-o pe Tina în după-amiaza asta, a fost de acord, cu reticență, să se întâlnească cu mine mâine, la mine acasă, cu condiția să „nu mă dau la ea". Aşa că mă întreb cum să mă dau la Tina fără ca ea să observe şi, cum Lizzy e regina diplomației, iar eu sunt săraca diplomației, îmi trebuie sfatul ei. Totuşi, oricum aş justifica-o, cuvintele aspre „dar ai promis" nu-mi dau pace. în cele din urmă - chiar când Adam ocheşte un loc de parcare şi izbeşte violent bordura - mă hotărăsc asupra unui compromis.

Zic în şoaptă:

— Lizzy. II ştii pe Adrian, prietenul Tinei ? Ce-ai zice dacă ți-aş spune că am vorbit cu o femeie care a ieşit cu el acum câtva timp şi care mi-a spus că el a, ăăă, a cam bruscat-o nițel ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Recunosc, e o adaptare slabă-slăbuță a adevărului şi sunt conştientă că oricine altcineva ar fi decodificat-o într-o picosecundă. Dar intoleranța lui Lizzy față de rău (e opusul lui Grasu' în sensul ăsta) e un înger păzitor care înlătură imaginațiile neplăcute. Nu i-ar trece prin cap că vorbeam despre Tina.

Aşa că ridică spre mine o față uimită şi spune repede:

— Nu pot să cred! Adrian e aşa de drăguț! Nu poate fi adevărat!

Surprinsă de vehemența ei, spun moale:

— Mă rog, aşa mi-a zis.

Lizzy răspunde, cu tonul incredul al unui copil care aude că bebeluşii nu sunt aduşi de barză:

— E sigură ?

Să fiu sinceră, sunt luată prin surprindere. Mă aşteptam la şoc, oroare şi urechi ciulite. Nu obstinație. Spun:

— Nu cred că a inventat ceva, Lizzy, sincer, nu cred.

Dar Lizzy spune ferm:

— Adrian e aşa de drăguț! Şi politicos! Probabil că şi-a imaginat ea. Şi, zău, nu cred că e frumos din partea acestei persoane să-ți spună asemenea lucruri urâte.

Cu asta, Lizzy deschide portiera, iese din maşină şi trânteşte uşa. Mă simt de parcă aş fi încercat să-i vând termopane.

Nefericită, mă uit la împrejurimi. Stăm în fața unui şir frumos terasat de case etajate. Toate sunt albe, cu bovindouri frumoase şi cu uşi vopsite în culori vii. Adam deschide poarta singurei case placate cu piatră sfărâmată.

Arată cu adevărat ca vaza de sticlă şlefuită printre cadourile de nuntă.

— Poate reuşeşti să aduci un constructor, să dea jos piatra, şopteşte Lizzy, şi să ia frigiderul ruginit de pe peluza din față.

încuviințez din cap şi zâmbesc. încă nu am încredere în mine să vorbesc cu ea. Aşa că-i zic dulce lui Adam:

— Nu ştiu sigur de ce ne-ai adus aici, doar dacă nu e o glumă, dar vrei să suni la uşă de data asta, ca proprietarul să nu trebuiască să fugă sus în chiloți ?

Adam tuşeşte şi răspunde:

— Proprietarul nu mai locuieşte aici.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Deschide uşa şubredă de la intrare şi înțeleg de ce.

Proprietarul s-a uitat la decor într-o zi şi a murit de frică.

Scările sunt strâmbe, scârțâitoare şi fără covor. Pereții sunt acoperiți cu ceea ce pot descrie doar ca un travesti țipător de tapet şi, inexplicabil, la fel e şi tavanul. In ciuda contrastului uluitor între spiralele portocalii şi maro, efectul e tern. Lizzy murmură:

— Ce... ăăă... deosebit!

Trag adânc aer în piept, ca să nu mă sufoc.

— Are mult potențial, zice Adam vioi.

Oftez şi-l urmez în ceea ce trece drept bucătărie.

— Proprietarul avea, evident, un fetiş pentru maro, zic eu, privind acră linoleumul de culoarea noroiului. Şi o alergie la curățenie, adaug, văzând blatul mizerabil.

— Dar avantajul acestui apartament e că plânge după tine, să-ți laşi amprenta personalității tale asupra lui!

răspunde Adam. Sub acest linoleum se află o podea veche de lemn!

îi arunc o privire şi zic plină de speranță:

-Zău?

El încuviințează din cap.

— Da, păi, e o podea, nu ?

în acelaşi timp, Lizzy strigă:

— Helen! Cred că ăsta poate fi un aragaz original New World Gas Range! Doamnedumnezeule! Aş muri să am un aragaz ca ăsta! Nu-mi vine să cred! Trebuie să aibă cel puțin cincizeci de ani! Adam, ăsta vine împreună cu apartamentul ?

Adam se uită cu jind la Lizzy şi zice:

— Da. Lux, nu-i aşa ?

Pufnesc şi spun: „E o vechitură nenorocită", dar Lizzy insistă că e „o antichitate". Apoi, descoperă că PAL-ul melaminat are - sub stratul lui de mizerie - picățele aurii.

— E incredibil! strigă ea piţigăiat. E o comoară! N-a fost schimbat din timpul războiului!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Eu mârâi:

— Da, de la Războiul de o sută de ani.

Adam ne pofteşte în baie, care e aşa de mică, încât doar doi dintre noi pot intra simultan în ea. Lizzy aşteaptă afară.

— Faianță originală! şopteşte ea. Helen, trebuie să-l iei!

Mă uit la ea şi zic răstit:

— E o văgăună!

Dar apoi, văd dormitorul şi, deşi tencuiala se fărâmițează şi covorul e destrămat şi ferestrele sunt murdare şi crăpate, ceva dinăuntrul meu tresare.

Mă imaginez smulgând covorul şi ceruind podelele de lemn, revopsind pereții în galben şi curățând ferestrele largi, ca să pătrundă lumina soarelui.

— Să vedem livingul, spun eu.

— Şemineu original, zice Adam când intrăm în camera mică şi plină de pânze de păianjen. Şi nu-i nici un fast-food.

După ce faci necesarul, te poți muta în câteva săptămâni!

Eu zic:

— Nu fi ridicol, e de nelocuit! dar n-o spun cu prea multă convingere.

Inima îmi bate puternic şi mă simt aprinsă de nerăbdare. Nu ştiu de ce, dar îl vreau.

A doua zi dimineață, fac o ofertă pentru apartament.

Adam spune cu răceală: „Te contactez eu". Lizzy spune liniştitor că face pe durul şi îmi dă numărul avocatei ei.

Iar Tina sună să-mi spună că-i pare rău, dar că „a intervenit ceva" şi că nu ne vom întâlni în seara asta. O întreb cum se simte, dar închide telefonul. Aproape imediat, telefonul sună din nou şi—1 înşfac repede:

— Tina ? spun cu răsuflarea tăiată.

— E adorabila Helen ? zice o voce tărăgănată.

Mi se face pielea de găină.

— Jasper ? şoptesc.

— Hei, iubito, zice el, n-ai mai sunat să-mi spui despre flori. Asta înseamnă că s-a terminat ?

Chicotesc.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ce să se termine ? zic eu. N-a existat nimic ca să se termine.

Jasper trage brusc aer în piept, ca şi cum ar fi jignit de observaţia mea.

— Au! face el.

— Jasper, ai pielea groasă ca un umăr de hipopotam, aşa că nu te mai preface, spun severă.

El râde.

— Helen, dulcele meu înger, mi-e dor de tine! Ce mai faci ? Cum e noul apartament ? Ce-ai zice să mai stăm şi noi de vorbă ? Ce-ai spune de o cină ?

Mă gândesc: aş spune că da, atâta timp cât promiţi să nu mai vorbeşti ca un cavaler medieval.

— Păăăăiiii, zic eu...

Iar el mă întrerupe.

324

— în seara asta! Te iau de la serviciu la şapte, cu un taxi şi te răpesc!

Sunt gata să mă lansez în nişte proteste simandicoase, când linia se întrerupe. Aşa că mă gândesc: ce obiecţii aş putea avea la înlocuirea unei seri cu paste semipreparate în faţa televizorului, la The Bill, cu un cotoi portocaliu băşindu-se lângă mine, cu o cină somptuoasă la lumina lumânărilor, în faţa lui Jasper Sanderson, cu piciorul lui suplu care să-mi alinte glezna avidă de dragoste ?

Nu-i ca şi cum aş face sex cu el.

Capitolul 36

Uneori, Grasu' uită de el însuşi şi îmi arată puţină afecţiune. Aceste crize sunt la discreţia lui şi se produc inevitabil când sunt ocupată. Mai ales când citesc ziarul.

Sare pe masă şi se întinde languros peste titluri, acoperind fiecare cuvânt. Dacă-l ridic şi—1 pun pe podea, sare din nou, exact la acelaşi articol, şi se întinde iar.

Singurul compromis pe care-l acceptă e să stea la mine în poală. Stă cocoţat acolo, cu spatele drept, îşi înfige ghearele în picioarele mele, toarce ca o elice şi mă frământă cu ghearele. Senzaţia e identică, cred, cu aceea pe care o obţii dacă-ţi înfigi zece ace ascuţite în piele, iar şi iar, în acelaşi loc care devine din ce în ce mai dureros. Acţiunea scoate inevitabil nişte fire şi-ţi distruge

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

pantalonii. Dar suport durerea şi sacrific pantalonii, pentru că afecțiunea lui Grasu' e devastator de rară - ceea ce, pe piață, o face cu atât mai prețioasă.

Cred că accept să mă văd cu Jasper din motive similare.

Şi, în ciuda a orice altceva, e plăcut să-l văd. S-a dat - nu râdeți - cu Egoiste, ceea ce mă face să vreau să-l muşc.

— Miroşi bine, zic eu, fără să vreau.

325

— Ştiu, spune el zâmbind.

Observ o bucățică de ceva alb, care i-a rămas între dinți. îmi trec şi eu limba peste dinți şi-i sug, deşi m-am spălat înainte de a pleca. Deodată, mă simt ca o proastă şi aroganța fățişă a lui „ştiu" îmi sună aspră în urechi.

Jasper e la fel de frumos ca întotdeauna, dar e şi foarte mulțumit de sine însuşi. Decid să-i fac viața grea. Oricum, mai grea decât se aşteaptă el. în timp ce ne plimbăm pe Long Acre, îşi pune o mână pe umărul meu. Mă gândesc să ridic din umeri, ca să i-o îndepărtez, dar nu vreau să par prea neprietenoasă. Aşa că mâna rămâne acolo, grea şi incomodă, până când chemăm un taxi.

— Deci unde mă duci ? spun eu, în timp ce înaintăm cu greu prin traficul Londrei.

— E surpriză! zice el. Şi ce mai faci ? Nu ne-am mai văzut de mult!

încuviințez şi zic:

— Bine, bine! şi încerc să nu fiu iritată de expresia „nu ne-am mai văzut de mult".

— Da' tu ? îl întreb. Ce mai face Louisa ?

Jasper îşi încrețeşte nasul şi zice, cu pasiune:

— Eu fac bine, ea e o cățea proastă!

Ciudat - sau nu - asta nu mă miră.

— O ? Şi de ce spui asta ? zic eu rece.

Mă simt inexplicabil vexată în beneficiul Louisei.

Jasper îşi umflă nările, pufneşte şi dă ochii peste cap.

Imaginea unui cal panicat.

— Ah, mă enervează, nu pot s-o sufăr pe femeia asta!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ea... - din tonul lui, mă aştept la o bârfă lungă şi jignitoare, dar ezită, apoi schimbă macazul - eaa... of, e în regulă. E fată bună. E, ăă, de treabă, eu, ăă, îi urăsc gusturile muzicale.

Ridic din sprâncene şi spun:

— Jasper, tu urăşti gusturile muzicale ale tuturor. De ce, ce anume îi place de te-a jignit atât de tare ?

El se cutremură şi scuipă numele ca pe laptele stricat:

326

— Madonna.

Țip:

— Madonna! Ce ai tu împotriva Madonnei ? E fantastică ! îmi place Madonna!

Jasper se răsteşte:

— E o mâncătoare de bărbați!

Țuguiez buzele şi zic candidă:

— înțeleg. Asta-i afectează muzica, nu-i aşa ?

Jasper - ca orice bun politician - ignoră întrebarea

şi răspunde:

— Muzica ei e abominabilă!

Cred că Jasper se aşteaptă Ia alte comentarii, dar eu tac. în cele din urmă, murmură:

— Nu suport astfel de fete.

Ştiam eu. Mă străbate un fior de furie şi zic repede:

— Eu nu pot să suport băieții cu astfel de opinii.

După asta, rămânem într-o tăcere de gheață timp de

cinci minute încheiate, până când Jasper se predă.

— Hei, iubito, spune el încet. N-am vrut să te supăr.

Ți-am spus ce bine arăți ? Chiar foarte bine.

în vocabularul meu, „arăți foarte bine" e un mod politicos de a spune „pari foarte grasă". Aşa că spun în derâdere:

-Ha!

Jasper persevereză:

— Nu, serios. Ai mai slăbit, sau ce ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Aş prefera să rămân morocănoasă, dar zâmbesc fără să vreau.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, bombănesc eu, nu m-am mai cântărit de zece ani.

Jasper, simțind un uşor dezgheț zice vesel:

— Poți să te cântăreşti la apartament dacă vrei.

Holbez ochii ca o veveriță Disney:

— Ce apartament ? chițăi eu. Credeam că mă duci să luăm cina.

— M-am gândit să-ți pregătesc o cină specială, la mine acasă, zice el.

Mârâi:

— La Louisa acasă, vrei să spui. Ea o să fie acolo ?

Jasper răspunde calm:

— Louisa e la Chicago, cu afaceri. Vom avea, ăă, bucătăria doar pentru noi.

Decid să-l testez.

— Şi ce plănuieşti să-mi găteşti ?

Jasper tuşeşte în mâna făcută pumn.

— Frittata di cheddar e erbe d'estiva, spune el, zâmbind.

— Uau! zic eu, încântată că a făcut un efort. Sună uimitor ! Ai fost la o băcănie de specialitate ?

Jasper râde.

— Aşa cred, zice el.

Jasper s-a ostenit pentru mine. Sunt tâmpită de încântare. Restul călătoriei trăncănim despre slujba lui Jasper şi despre faptul că e pe punctul de a fi promovat. Eu îi spun că sunt pe punctul de a fi retrogradată şi îmi spune că trebuie să învăț „să joc jocul". Ce-o mai însemna şi asta... Taxiul parchează pe o stradă micuță, ca de oraş de jucărie, în Kensington.

— Ooof! zic eu. Zău că Louisa s-a descurcat bine!

— Da, spune Jasper. Unii au mare noroc.

Ai tu noroc, mă gândesc eu. Părerea nu mi se schimbă când vizitez apartamentul. Louisei îi place roşul. Pereții sunt un roşu-sângeriu intens, covoare uriaşe, stacojii, acoperă podelele şi ferestrele sunt încadrate de draperii grele, de catifea roşie. Livingul e aglomerat cu lumânări ornamentale, cu mese vechi, de lemn, cu scaune, cu o canapea uzată, lila, cu o bibliotecă

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

supraîncărcată - mi-ar plăcea s-o disprețuiesc, dar efectul e cald, moale şi indiscutabil atrăgător.

— E fantastic! oftez eu.

— E ca şi cum ai locui într-un pântece, strigă Jasper din bucătărie. Vrei un sherry ?

Ii strig şi eu:

— Scuză-mă, dar îți par o mătuşica de o sută de ani ?

Urmează o pauză, după care Jasper zice vioi:

— Cum vrei, eu beau unul.

îmi bag nasul pe după uşa bucătăriei.

— Nu ai o bere ? Jasper clatină din cap. Vin ? Jasper clatină din cap.

— Vreau un pahar cu apă atunci, te rog, spun eu.

— Doar de la robinet, răspunde el. Noroc! Şi, spune-mi, cum e noul tău apartament ?

Sorb din apă şi zic:

— Ce apartament nou ?

Jasper pare nedumerit.

— Credeam că-ți cumperi un apartament.

Zic repede:

— Cumpăr, cumpăr. Mă mut cam, ăăă, în cinci săptămâni.

Nu e chiar o minciună, pentru că, înainte să plec de la lucru, azi, m-a sunat Adam să-mi spună că oferta mea fusese refuzată, dar că, între noi doi fie vorba, dacă o măream cu şase mii, apartamentul 55 b mi-ar intra în sac.

„Da, şi e aşa de al naibii de mic, că ar şi încăpea", am murmurat, după ce am închis telefonul.

Jasper îşi arată interesul față de investiția mea imobiliară ridicând dintr-o sprânceană, aşa că-i spun totul despre apartament (lăsând la o parte faptul că nu l-am cumpărat încă) în timp ce el găteşte ceea ce pare a fi o omletă cu brânză. De ce oare, în aceste vremuri postmoderne, toți bărbații pe care-i ştiu eu gătesc doar omlete ?

— Credeam că o să faci ceva complicat, zic eu supărată.

— Asta este ceva complicat, iubito, răspunde el şi-mi face cu ochiul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ne mâncăm omletele stând pe canapea şi Jasper e foarte atent. încearcă să-mi dea omletă în gură cu furculița lui - îi fac pe plac, deşi sunt capabilă să mă hrănesc singură de aproape douăzeci şi cinci de ani -, iar el scotoceşte prin raftul cu reviste al Louisei, ca să găsească un exemplar recent din Case şi interioare. Ne uităm prin el şi, deşi nu e nimic acolo care să-mi placă sau pe care să mi-l permit,

329

mă simt mişcată de interesul lui. Totul e perfect, până când ceasul bate ora zece şi Jasper încearcă să mă sărute.

— Mi-e dor de tine, iubito, murmură el cu gura pe gâtul meu. Iubito, mi-e dor de tine.

Mă împinge uşor, dar ferm înapoi, pe canapeaua lila şi încearcă să-mi scoată topul. Stau nemişcată şi îl las să mă sărute, dar îi desprind mâinile bâjbâitoare de pe topul meu. Jasper mă sărută pe toată fața, scoțând plescăituri sonore. Stomacul mi se revoltă de dezgust şi-mi feresc fața.

Ar trebui să simt nevoia să plescăi şi eu şi să-l sărut, dar nu simt nimic. Poate că nu mi-a căzut bine omleta.

— Eşti aşa de ruşinoasă, murmură Jasper, întorcându-mi din nou fața în zona de pupat. Nu-ți stă deloc în caracter.

Mă ridic repede şi mă îndepărtez de el.

— Ce vrei să spui cu asta ? zic eu pe un ton înghețat.

Jasper îşi trece o mână prin păr şi spune:

— Ia-o uşor, dulcele meu înger, a fost o glumă.

Mă uit la el şi zic:

— Şi, ce să vezi, eu n-o prea pricep.

Jasper îmi răsuceşte nasul şi sare în picioare.

— Ce mai face Grăsuțul ? zice el.

— Grăsuțul! ridic eu tonul, neplăcut impresionată.

Numele lui e Grasu' şi îi merge foarte bine, mulțumesc.

Jasper râde şi, cu o voce joasă, răguşită, spune:

— Eşti sexy când eşti furioasă.

Clatin din cap şi zic:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Iar tu eşti imposibil. Şi nu-mi servi replica asta, e veche cam de cincizeci de mii de ani. O foloseau şi dinozaurii.

Jasper îşi freacă fruntea şi mă tratează cu un zâmbet larg, iar eu chicotesc şi spun:

— Of, încetează! în mod normal, aş sări pe tine, dar simt că mă ia o durere de cap.

Jasper se uită la mine şi, fără prea mult regret, zice:

„Aaaaa!" apoi adaugă:

— Hei, iubito, ți-am luat un cadou.

330

Scotoceşte prin servieta lui şi-mi aruncă o carte viu colorată, în format de buzunar. De vorbă cu pisica mea.

Imediat îmi dau seama că a şutit-o de la serviciu.

— Am şi alte interese, zic eu enervată.

El ia De vorbă cu pisica mea, se trânteşte pe canapea, se întinde, îşi pune capul la mine în poală şi începe să citească extrase. Pentru că lui Jasper îi plac pisicile la fel de mult cum îi plac şi lui buni Fio, apreciez sacrificiul.

— Fiecare viață ar trebui să aibă nouă pisici, declară el ca şi cum ar crede ce spune, iar fața mea împietrită se mai înmoaie şi simt că încep să torc în sinea mea.

închid ochii, îi ascult vocea şi-l mângâi pe păr. Mă răsfăț în căldura intimității noastre, când el lasă cartea, mă prinde de mână şi zice:

— Helen, mi-e dor de noi. Te rog, hai să fim iar împreună.

Nu ştiu ce să spun, aşa că spun: „Ol" şi-i spun că o să mă gândesc la asta. Apoi plec.

Încep să cred că planeta Jupiter s-a înşelat şi că al meu Crăciun întârziat nu a venit şi că am fost păcălită de nişte idioți să salut zorii unei noi ere, când oferta mea pentru apartamentul 55b e acceptată. Adam îmi relatează vestea minunată ca un gunoier care aruncă un sac cu gunoi la tomberon. Apoi, întreabă dacă vreau să ieşim să bem ceva şi s-o aduc şi pe păsărică aia elegantă cu care ies mereu. Îi spun lui Adam că Lizzy iese doar cu agenți imobiliari care se ocupă de proprietăți de peste trei sute de mii. Apoi, îi dau vestea împroprietăririi mele

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

lui Lizzy, care sare în sus de bucurie şi sugerează să angajăm un expert în feng shui.

— Urăsc asta, zic eu când închid telefonul, după ce am vorbit cu cel mai şmecher broker de credite ipotecare din țară. Sunt țepuită!

Lizzy face tot posibilul să pară plină de compasiune şi ciripeşte:

— Dar gândeşte-te, va merita în final!

Suspin şi zic:

— Da. Voi fi mândra proprietară a unui bun ipotecat.

îmi rontăi buza şi murmur ca pentru mine:

— Măcar Tom va fi mulțumit, tontul ăla care face pe sfântul.

Tom e ca un jingle la radio - enervant şi de neuitat.

De când l-am văzut pe Jasper — şi probabil înainte de asta -, mă gândesc la Tom. Îi compar pe cei doi bărbați obsesiv.

Ochii, glumele, piepturile, vocile, umorul, spiritul practic, talentul la prepararea omletei, penisurile, temperamentele, gusturile, inteligența, stilurile de chemare a chelnerilor, slujbele... Compar majoritatea lucrurilor legate de ei şi, în consecință, nu-l sun pe Jasper.

Dar ard de dorință să-l văd pe Tom.

Recunosc, sunt disperată să mă distrag de la iadul formalităților pentru transferul de proprietate şi de toate lipitorile implicate în asta. Dar motivul principal e că eu şi Tom avem de pus la punct nişte afaceri neterminate.

Şi, deşi o partidă de sex ar fi un bonus bine-venit, nu la sex mă refer acum. Dacă vreau să-mi văd înainte de viața mea - expresie pe care n-o suport, fiindcă pare că viața e ca un zbor de cursă lungă pe care să-l înduri la clasa economic, dar pentru care voi face o excepție de data asta -, trebuie să vorbesc cu Tom.

Nu vreau, dar trebuie. Încă-mi mai amintesc fața lui uluită din Seara Fundurilor de Câine. Partea mea cea mai slabă ar vrea să se arunce la picioarele lui şi să-i explice, dar partea mea rebelă vrea să urle la el până când se aruncă la picioarele mele. Cum îndrăzneşte să-mi predice mie despre fapte rele, când el mă înşela pe la spate ? Cum a putut să spună tot ce-a spus, fără să creadă o iotă ?

Cum am putut fi aşa de naivă şi să cred că, doar pentru că a spus acele lucruri, vorbea serios ? Ce credea că face, fiind aşa de drăguț ? De ce n-a fost

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

cinstit ? Nu-şi dă seama că suport ticăloşia atâta timp cât nu e deghizată în sinceritate ? întrebările astea alunecoase, viermănoase mă rod şi se zvârcolesc şi mă împiedică să particip la balamucul zgomotos al calculării facturilor de către Laetitia. Aşa că

înşfac telefonul, sun la Megavet, anunț că Grasu' a rămas fără mâncarea specială şi fac o programare de urgență pentru 6.45, în seara asta.

Mama e supărată fiindcă nu i-am arătat încă apartamentul - motivul: nu îndrăznesc -, aşa că reuşesc să-l smulg pe Grasu' de pe Volvo, să-l vâr în Voyagerul lui şi s-o şterg la veterinar fără să fiu interceptată. în timp ce Toyota tuşeşte şi vibrează când mă opresc pe Golders Green Road, mă rog ca Tom să fie încă în vacanță. Trag adânc aer în piept, îmi verific părul în oglinda retrovizoare (aşa cum credeam, e turtit), îl recuperez pe Grasu' de pe bancheta din spate şi mă târăsc spre uşa de la Megavet.

Mă sprijin în ea cu toată greutatea, împing cu fundul şi mă împleticesc cu spatele în sala de recepție. Nu e o intrare demnă şi mă bucur să văd că nu sunt oameni şi animale care să aştepte şi că Celine nu stă în spatele biroului de recepție. Din păcate, e Tom.

Scrie ceva în ceea ce presupun că e registrul de programări şi pare obosit şi răvăşit. Se holbează la mine, de parcă nu i-ar veni să creadă ce-a adus pisica, şi mă salută înclinând scurt capul. Muşchii gâtului mi se încordează şi mă uit şi eu la el şi-l salut cu o înclinare scurtă a capului.

Grasu' miaună şi zgrepțăne.

— Deci, zic eu acră, ne întâlnim din nou.

Tom trânteşte pixul pe birou, închide registrul de programări şi zice fără intonație:

— Tu urmezi. Poți să intri dacă vrei.

II târăsc pe Grasu' în sala de operații şi Tom închide uşa în urma noastră, iar mie mi se face frică. Mă tem de ce-ar putea să spună, aşa că vorbesc eu, înainte s-o facă el.

—Ai avut o vacanță plăcută ? spun eu excesiv de dulceagă.

Tom pare surprins de această politețe şi zice:

— Da, mulțu...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îl întrerup cu un urlet:

— Cu prietena ta!

333

Furia şi şocul se luptă pentru supremație pe chipul lui slăbit, iar el şuieră:

— Poftim ?

Semăn cu Grasu', în sensul că nu-mi place în mod deosebit să se şuiere la mine, iar furia şi resentimentul se combină şi mă aprind ca un chibrit.

— Poftim! Nu-mi veni mie cu „poftim", ca şi cum n-ai şti despre ce vorbesc! Prietena ta! Ştii, cea cu care ai fost în vacanță ? Cea cu care ți-o trăgeai când mi-o trăgeai şi mie! Aia!

Tom scrâşneşte din dinți şi mârâie:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! Ce prietenă ?

În acest moment, mă iau cu mâinile de păr, ca să mă împiedic să-l scutur şi urlu:

— Nu mă minți, m-am săturat să fiu mințită! Prietena cu care te-am văzut la pub, tembelule!

Tom rămâne cu gura căscată.

— Ce e ? zic eu nervoasă.

Tom se uită la mine furios şi strigă:

— Copil tâmpit, aia era soră-mea!

Asta-i absolut imposibil şi sunt gata să i-o spun. Dar apoi îmi amintesc un comentariu persuasiv făcut de Lizzy curând după incidentul de la pub, ceva de genul: „Putea să fie sora lui". Apoi, îmi amintesc şi că Tom mi-a povestit despre sora lui. Şi, brusc, ideea că femeia din pub era sora lui Tom pare mai puțin imposibilă decât la început. Dacă e adevărat, poziția mea e demolată. Dar nu voi ceda fără luptă.

— Mamei i s-a spus că eşti în vacanță cu prietena ta!

mă răstesc eu.

Tom clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu înțeleg, zice el. De ce discuta mama ta aranjamentele mele de vacanță ?

Zic repede:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Pentru că eu eram ocupată la lucru, Grasu' era bolnav, aşa că l-a adus ea la veterinar.

334

Tom zice rece:

-Zău? Şi?

Ridic din umeri.

— Aşa că te ştie, aşa că a întrebat unde eşti! Cred că...

i-a spus Celine.

Când spun cuvântul slinos „Celine", mi se formează în minte o teorie înfiorătoare, dar plauzibilă. Se formează şi în capul lui Tom.

— O-o-o! zice el acid. Celine i-a spus mamei tale că eu eram plecat cu prietena mea.

Face o pauză de o secundă, apoi urlă:

— De ce eşti aşa de egoistă? De ce nu slăbeşti pe nimeni ? Nu-i nici o modalitate de a-ți face pe plac, nu ? Nu mi-o poți spune în față, ca un adult! O, nu! Ar fi prea uşor! Tu...

Bat din picior aşa de tare, încât aproape că mi-l rup.

Vocea îmi tremură de furie.

— Nu țipa la mine, pomposule, că nu tolerez aşa ceva!

In secret, sunt paralizată până în măduva oaselor din

cauza erorii cu prietena, dar să fiu a naibii dacă Tom va afla. Zbier:

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să-mi dai ordine!

Te crezi aşa de superior!

Tom se stropşeşte:

— Ce tot vorbeşti ?

Bat iar din picior - mai uşor, de data asta — şi mă răstesc:

— Nu te preface că nu ştii! Mi-ai ținut predici despre ce-ar trebui să fac, ce-ar trebui să-i spun mamei, ce să simt față de tata! Unde ar trebui să locuiesc! Tu...

Acum, Tom bate cu palma în masă şi mă face să tresar.

Țipă:

— Nu ți-am ținut predici despre nimic, proastă mică ce eşti! Am făcut o sugestie, pentru că nu voiai să te gândeşti tu însăți la asta! Am încercat să te

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

ajut, dar nu m-ai lăsat! Tu eşti cea care fuge! Eu n-am plecat nicăieri! Aşa că nu da vina pe mine, drăguță! Eşti ca un nenorocit de

yo-yo! Şi mă tot întrebam cu ce-am greşit! Când n-am greşit cu nimic! Ar trebui să te maturizezi, drăguță!

Sunt aşa de uluită de intensitatea furiei lui, încât abia dacă aud ce spune. Nu pentru prima oară simt nevoia să-l plesnesc. Aşa că mă agăț de „am încercat să te ajut" cu un zbieret ascuțit:

— Ba nu, n-ai încercat! Ştiai că aveam nevoie de un loc unde să stau! Nu te-ai oferit! Nu ți-a păsat!

Tom se loveşte în frunte cu podul palmei. Asta mă ia prin surprindere şi zic:

— D-de ce ai făcut asta ?

El oftează şi spune:

— Pentru că mă faci să vreau să plâng!

întreb bosumflată:

— De ce ?

El răspunde cu o voce înceată, obosită, grea:

— Nu m-am oferit, Helen, pentru că chiar îmi pasă.

Sau îmi păsa. Nu sunt un nenorocit de serviciu de urgență.

Acum, mai pot să fac ceva pentru cotoiul tău supraalimentat în mod iresponsabil, sau l-ai târât până aici într-o cutie doar ca o scuză să țipi la mine ?

Ca majoritatea criminalilor mărunți, care rămân fără alibi, privesc în gol şi tac.

— Aşa mă gândeam şi eu, zice Tom, privindu-mă cu ochii lui albaştri şi reci.

Deschide brusc uşa. Eu mă strecor afară.

— Pisii-caa! strigă el după mine pe un ton cântat, nesuferit.

Mă strecor înapoi, înşfac cutia Voyager şi mă strecor iar afară. Mă întorc să spun ceva oribil, dar Tom îmi închide uşa în nas. Mă uit spre recepție şi văd că un terrier Jack Russell şi stăpânul lui se uită la mine cu o fascinație mohorâtă, aşa că împing uşa de la intrare cu fundul şi mă strecor în stradă. Cireaşă otrăvită de pe glazura de plastic a tortului mucegăit e un telefon de la Tina pe mobilul

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

meu. De fiecare dată când am abordat-o la lucru, mi-a ciripit: „Nu acum, iubita, sunt ocupată!" şi mi-a făcut

336

semn s-o las. Toate e-mailurile mele atent compuse sunt ignorate. Dar, în seara asta, alege să mă contacteze. Sună tonul pentru mesaje când îl împing pe Grasu' pe uşa de la intrare. Sun la serviciul de mesagerie şi tresar auzind veselia exagerată din glasul Tinei: „Bună, Helen! Voiam să-ți spun, ca să ştii şi tu! Adrian a făcut o promisiune foarte serioasă să se schimbe, şi totul s-a rezolvat, e în regulă! Aşa că nu te mai agita! Nu-i nevoie să mă suni!

Pa!" închid uşa cu piciorul, îl eliberez pe Grasu' din închisoarea lui portabilă şi spun cu amărăciune:

— Doamne, tu eşti şi mai proastă decât mine.

Nici nu pot să râd când mama strigă din bucătărie:

— Dragă, vorbeşti cu mine ?

Capitolul 37

Buni spune că, atunci când se întâmplă ceva rău, afli cine-ți sunt prietenii. Lizzy spune că, atunci când se întâmplă ceva bun, afli cine-ți sunt prietenii. Ideea e că habar n-am cine-mi sunt prietenii. Jasper încă mă mai urmăreşte, ca o vulpe după o găină, Tina devine din rezonabilă distantă, iar eu nu mă pot hotărî ce s-a întâmplat.

Singura veste e că, după patru săptămâni obositoare de studiat amănunte şi de smuls părul din cap, avocata mea mă sună să-mi spună că suntem gata să facem schimb de contracte pentru apartamentul 55b. îi spun lui Lizzy că, în mai puțin de o lună, voi fi proprietăreasă şi mă prăbuşesc pe birou. Ea nu înțelege.

— Nu te bucuri ? Ce s-a întâmplat ? Zău, e super! Va trebui să mergem să cumpărăm vopsea!

Nu sunt sigură ce e mai deranjant - faptul că găsesc cumpărarea vopselei o perspectivă fericită sau că sunt hotărâtă ca, de acum, să locuiesc singură într-o cutie

337

minusculă, terasată şi dărăpănată, dintr-o zonă neîngrijită din Kentish Town. Cel puțin Toyota se va simți ca acasă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Iar purgatoriul discuțiilor cu băncile şi brokerii şi irosirea banilor pe evaluări şi căutări şi evaluatori şi ridicarea prețurilor de către nişte oameni mai bogați decât mine şi umilirile şi asupririle vor lua curând sfârşit.

Dar mă gândesc la grajdul care e apartamentul numărul 55b şi stomacul mi se întoarce pe dos ca o clătită. Când l-a văzut, mama aproape că a izbucnit în lacrimi.

— De ce nu poți să stai cu mine? a exclamat ea. E dezgustător! E ca o casă condamnată şi locuită ilegal.

Am fost tentată să-i zic: „E ciudat că spui asta", apoi, m-am gândit mai bine. Adam s-a albit şi a încercat să sugereze că avea un aspect agresiv, dar a tăcut când mama a zbierat: „Ceeee?" Pentru prima oară, am impresia că mama vorbeşte cu bun-simț. Ce naiba fac ?

— Da, bine, mă aud spunându-i avocatei. Mâine, ora unsprezece dimineață, în fața biroului dumneavoastră, bine, ne vedem atunci, la revedere.

În ultima lună, am muncit la fel de mult ca un sclav egiptean, ca să-mi iau gândul de la Tom şi de la lucrurile crude pe care mi le-a spus, aşa că Laetitia e drăguță şi-mi acordă o dimineață liberă. Singurul ei comentariu e:

„Kentish Town ? N-a fost cineva înjunghiat mortal recent acolo ?" Râd nervos.

Între timp, Lizzy e dulce ca o zână - deja mi-a dat numărul „senzaționalilor" ei constructori şi al „superbului" ei electrician şi al „îngerului" de instalator - şi e uşor să uit că mă enervează. Nu mă pot abține. Sunt tristă fiindcă Lizzy e prea încrezătoare - pentru binele ei şi al celorlalți.

Felul în care vede ea lucrurile e singurul posibil. Poate că e bună, dar are vederi uimitor de înguste. Lizzy are dreptate că ghimbirul e bun pentru circulație şi e posibil să aibă dreptate în legătură cu menta, care e bună pentru micoze, dar se înşală teribil în legătură cu Adrian şi automulțumirea ei de preferata învățătoarei mă scoate din sărite.

■

Aşa că plec de la birou fără să-mi iau rămas-bun şi, când mă sună seara acasă, îi şoptesc mamei să-i spună că sunt plecată.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Zice că e plecată, spune mama, forțându-mă să-i smulg telefonul din mână şi să fiu totuşi politicoasă.

— Îmi pare rău pentru asta, zic eu cu o veselie forțată.

Şi-a petrecut toată ziua țipând la copiii ei. A surzit.

Lizzy nu-i prea convinsă.

— S-a întâmplat ceva ? spune ea precaută. Pari schimbată.

Pentru că prefer să înfrunt un camion în viteză decât mila îngrijorată a lui Lizzy, spun nepăsătoare:

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Sunt puțin îngrijorată în legătură cu ziua de mâine, ştii, îmi asum o mare răspundere.

Aşa cum mă aşteptam, Lizzy se grăbeşte să-mi alunge temerile şi spune cântat:

— Nu-ți face griji! Totul e foarte simplu! O să te descurci!

Întâmplător se înşală. Din nou.

Ziua schimbării contractului începe prost când mama pleacă ca o furtună la lucru, fără să-mi spună la revedere, încerc să nu mă enervez şi nu reuşesc. Ştiu că o face doar pentru că ar vrea să stăm împreună pentru totdeauna, ca într-un spectacol bizar - prințesa şi nenorocitul de bob de mazăre.

— Madama! mormăi eu. Ar trebui să înceteze să se mai poarte ca un copil şi să se maturizeze.

Imediat ce spun asta, îmi dau seama că-mi sună cunoscut şi că Tom mi-a spus acelaşi lucru.

— Ha! zic eu, pornind televizorul şi lăsându-mă să cad pe canapea. Poate să se ducă la naiba. La naiba! Să țipe la mine în halul ăla!

Spun asta cu voce tare, sperând să sune mai puțin dureros, dar nu merge. Mintea mea masochistă continuă să scoată la iveală amintiri drăguțe. Hei, Helen! Uite ce

zâmbet are, cu dinți de lup! Buchetul de urgență cu crăițe albastre! Disecarea lui Stephen King în timp ce mâncam pizza! Gluma cu elefantul! Cum a avut grijă de tine în seara cu tequila! Cum i-a ciufulit blana lui Grasu' ca să semene cu un punkist! Cum ți-a ciugulit fărâma de cremă de brânză din colțul gurii! Adorabil, nu ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dar nu e vorba doar de lucrurile mărunte, ci de suma lor. Nu pot să neg asta. încerc să mă montez singură împotriva lui Tom, dar nu reuşesc. Vreau să-l disprețuiesc, pentru că mă place, dar nu pot. Vreau să susțin că mi-a spus acele lucruri din răutate, dar nu mă mai pot preface.

Nu petreci secole cojind o portocală, decât dacă vrei s-o mănânci. îmi amintesc disperarea lui la ultima noastră întâlnire şi mă îndurerează. L-am rănit. Ceea ce dovedeşte că am dreptate. Dacă-ți pasă, pierzi. Iar eu nu mă pricep să pierd. E ca şi cum mi-aş fi smuls inima şi aş fi călcat pe ea. Ca pedeapsă, mă uit nouăzeci de minute la Shopping Channel, ca să-mi amintesc că există şi oameni mult mai nefericiți decât mine. Apoi, sar în Toyota şi pornesc spre avocata mea.

Biroul avocatei e în cel mai întunecat colț din nordul Londrei şi are fațada din sticlă. Asta mă face să intru în panică. Exploratorii arctici şi oamenii din Colorado fac oftalmie de la zăpadă. Eu fac oftalmie de la uşile de sticlă.

Sunt şase din care pot să aleg şi, în timp ce urc treptele, încep să transpir, pentru că ştiu că cea pe care o voi încerca va fi încuiată şi că va trebui să mă retrag de-a lungul treptelor ca un crab, împingând şi încercând toate uşile pe rând, în timp ce portarul şi băiatul cu corespondența stau rezemați de biroul de la recepție şi râd şi râd şi mă consideră proastă.

Desigur, previziunea mea se adevereşte şi, după o serie de gesturi deconcertante pentru Domnul Muncălagreu — care priveşte cu mult interes cum mă zbat, dar nu vrea să-şi părăsească scaunul ca să mă ajute - deschid a patra uşă şi intru, roşie la față şi agitată. Apoi, aştept şaptesprezece minute pe canapeaua de piele neagră şi-l

ascult cum îşi trage nasul. După ce şi-l trage a douăzeci şi şaptea oară, îmi vine să-i strig: „Suflă-ți nasul!", dar sunt chemată la întâlnire tocmai atunci.

Pe avocata lui Lizzy o cheamă Dorothy Spence şi Lizzy o laudă mereu pe Dorothy că e „meticuloasă". Şi chiar că e meticuloasă. E meticuloasă peste o oră, citind clauza asta, şi pe cealaltă, şi înțeleg eu ce înseamnă obligația asta financiară şi importanța acestei clauze restrictive şi a întrebat şi despre asta şi despre cealaltă, dar toate întrebările ei au primit un răspuns satisfăcător şi mai am întrebări şi, dacă nu, ea îmi cere un depozit de nouă mii de lire.

Sunt gata să cad de pe scaunul meu rotativ.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Cum, acum ? mă bâlbâi eu.

— Da, vă rog, spune Dorothy repede.

— Dar eu, eu nu mi-am dat seama, behăi eu. Eu, eu am crezut că era... înainte de încheiere... Am înțeles greşit, n-am mai făcut asta până acum, aşa că am crezut...

Dorothy îmi aruncă o privire - aceeaşi privire pe care mi-a aruncat-o şi portarul mai devreme - şi mă opresc.

Sunt momente în care am atât de puțină încredere în propriile mele capacități, încât mă dedic singură eşecului.

Şi ăsta e unul dintre acele momente. Am făcut o eroare prostească. In ignoranța mea nerăbdătoare, am presupus că depozitul de zece la sută era plătibil la încheierea contractului. Recunosc, Dorothy mi-a trimis o scrisoare acum o săptămână, detaliindu-mi ce se cerea de la mine, dar - aşa cum îmi amintesc acum - m-am uitat puțin la ea, am băgat-o în geantă, ca s-o citesc mai târziu şi am uitat de ea. (Ignor cu regularitate scrisorile înspăimântătoare, dar companiile de cărți de credit mă încurajează să-mi înfrunt temerile, sunându-mă şmechere şi foarte devreme în diminețile de sâmbătă.) Dorothy nici nu mi-a trimis o înştiințare roşie. Ca rezultat, banii se înmulțesc într-un cont cu dobândă mare şi nu pot să scot nici un sfanț fără înştiințare prealabilă. Sunt o escroacă fraieră, care imită un adult de încredere şi ce era mai rău s-a întâmplat.

Am fost expusă drept ceea ce sunt.

— Pot să dau un telefon ? o întreb pe Dorothy cu o voce slabă.

Ea îşi priveşte ceasul cromat, încuviințează severă din cap şi se lasă pe spate, în scaunul ei bine tapițat cu piele neagră. O sun pe mama pe mobil şi mă rog să răspundă.

Nu răspunde. Aşa că sun la şcoală şi cer transferul în cancelarie.

— Cecelia Bradshaw e acolo ? spun eu cu răsuflarea tăiată. Sunt fiica ei.

O voce îndepărtată răspunde: „Un moment". Patruzeci de momente mai târziu, încă mai aştept şi Dorothy Spence bate darabana cu degetele pe picior.

Apoi, conexiunea se întrerupe. îmi muşc buza, îi zâmbesc slab lui Dorothy şi formez din nou.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Am sunat acum un minut şi s-a întrerupt, spun eu, vorbind dur şi tare, ca să nu mi se spargă vocea. Trebuie să vorbesc cu Cecelia Bradshaw. E urgent.

Treizeci de secunde mai târziu, mama e la telefon. Răsuflu uşurată. Mă ciupesc de nas ca să nu plâng şi-i explic.

Umilirea trece prin mine în unde de şoc. Când termin de declamat, mama tace.

Apoi, spune pe un ton gen „minunea-de-tine":

— Nici o problemă, draga mea. Sun la bancă chiar acum şi aranjez un transfer electronic în contul care trebuie.

Dă-mi-o pe avocată, să vorbesc cu ea.

Mă scufund într-o transă de recunoştinţă şi îi înmânez receptorul lui Dorothy.

După cincisprezece minute chinuitoare, mă îndrept spre casă în Toyota. Fiindcă orice formă de reflecţie e dureroasă, petrec întregul drum zicând „la la la" tare şi monoton, ca să alung orice gând. Mă strecor în birou la 2.30 p.m. şi, în primul rând, încep să scriu scrisorile de respingere ale Laetitiei pentru toate ideile de editoriale trimise la nimereală, fără să mă întrerup dacă nu era nevoie timp de două ore. Spre uşurarea mea, Lizzy nu e în birou -

şi, pentru că Laetitia nici nu visează să mă întrebe cum a decurs dimineaţa mea, aşa cum n-ar visa să cumpere pantofi de la C&A, lucrez fără să fiu deranjată până la 6.36.

Apoi plec, fără să vorbesc cu nimeni. Stau în metrou şi mă simt dezbrăcată. Sunt convinsă că toată lumea se uită la mine, că vorbeşte despre mine, că rânjeşte la mine.

Mă simt cuprinsă de claustrofobie şi-mi vine să ţip.

Când ajung acasă, sunt o epavă tremurătoare. Intenţionez să mă ghemuiesc în pat şi să dorm, dar, când mă strecor sus în vârful picioarelor, mama apare ca un djin sclipitor în hol şi exclamă:

— Helen! Vino aici şi vorbeşte cu mine!

Fără un cuvânt, pivotez pe vârfuri şi cobor. Mă simt cocoşată şi rea ca o tarantulă. Mama, între timp, e luminoasă şi dinamică şi energică, la fel ca o regină a frumuseţii adolescentă. Singura diferenţă e că nu poartă panglică.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Zâmbeşte şi-şi aranjează părul şi-şi ridică mâinile şi spune cu o voce zglobie:

-Deci?

Stau în fața ei şi buza de jos începe să-mi tremure. Mă încrunt la covorul cu model şi-mi prind brațele pe la spate.

Şi zic cu patos:

— Dacă tata ar fi fost aici, ar fi ştiut ce să facă.

Îmi înfig unghiile în palme şi aştept. Nu ştiu la ce să mă aştept. La nervi. La țâțâituri. Nu la râs. Dar mama hăhăie şi zice:

— Da, dar m-am descurcat bine, nu ?

încuviințez din cap şi şoptesc:

— Mi-e dor de tata.

Mama tace, iar eu mă simt ca o băşină la o nuntă cu dichis. Apoi, se uită la fața mea ca şi cum ar face-o pentru prima oară şi zice încet:

— Ştiu că ți-e dor, draga mea, şi sunt sigură că şi lui îi e dor de tine.

Şi, deodată, face un pas înainte şi mă îmbrățişează strâns şi mă pierd şi mă regăsesc într-un damf de Chanel. Gama

343

de sunete disponibilă pentru mine, ca om, pare inadecvată şi-mi doresc să fiu lup, ca să-mi dau capul pe spate şi să urlu, au-uuuuuuauauuu, au-auuuuuauuuuu, să-mi abandonez trupul şi sufletul rezonanței suferinței.

In loc de asta, închid ochii şi plâng tăcută, absorb căldura puloverului mov al mamei şi-i simt brațele subțiri strânse în jurul meu.

Capitolul 38

Mă agăț de mama aşa cum îmi imaginez că se agață un alpinist salvat de un Saint Bernard. O, Doamne, mă vaier în sinea mea, de ce e aşa de rău, de ce ? Nimeni nu mi-a spus că va fi aşa. Sunt o piele goală pe dinăuntru şi umplută cu lame care îmi taie corpul din interior, până când mă sufoc cu propriul meu sânge. Mă agăț de mama atât de tare, încât genunchii i se flexează şi ne prăbuşim încet pe podea, unde mă mângâie pe păr şi scoate sunete liniştitoare.

— Nu ştiu ce să fac, suspin eu. Nu ştiu ce să faaahaaac!

Chiar în clipa în care behăi cuvintele astea, mă simt

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

îngrozită de această prăbuşire jalnică în faţa persoanei care are nevoie de mine să fiu invincibilă.

Dar mama mă leagănă şi zice:

— E aşa de greu, draga mea. Şi ştiu că nu ţi-am fost de prea mare folos. Dar ai fost foarte curajoasă.

Şi brusc, am iarăşi cinci ani şi sunt consolată după ce am căzut şi mi-am julit genunchiul. Zâmbesc slab şi mă şterg la ochi.

— Plângi, dacă vrei, îmi comandă mama. Copiii urlă constant şi eu le spun mereu: mai bine dai afară decât să ţii în tine!

Lacrimile curg fierbinţi şi repede şi clatin din cap, fără un cuvânt. Această tărie neaşteptată e ca şi cum ai găsi o

castană lucioasă în mijlocul descompunerii generale a toamnei.

Mama zâmbeşte, văzându-mi stupefacţia şi zice încet:

— Haide, draga mea. îţi fac ceva fierbinte de băut.

O las supusă să mă ridice în picioare şi, brusc, izbucneşte furioasă:

— Băuturi fierbinţi stupide! Tatăl tău e mort şi tot ce putem face noi e să pregătim o nenorocită de băutură fierbinte!

Râd trăgându-mi nasul şi zic:

— E de tot rahatul, nu ?

Mama se strâmbă şi umple ibricul. Stăm în tăcere, bând ciocolată fierbinte şi contemplând faptul că moartea e un afront monstruos faţă de cei vii şi n-ar trebui permisă.

După un timp îndelungat, mama mă bate uşor pe mână şi-mi spune încet:

— Ţine minte, draga mea. Poate că tati s-a dus, dar va fi întotdeauna cu tine.

Ridic privirea, cu colţurile gurii tremurând, şi văd că şi ea plânge. Şi-mi dau seama că, dintre dărâmături, am mai salvat câte ceva.

Cred că şi mama îşi dă seama de asta, pentru că, în săptămânile care au urmat izbucnirii mele, relaţia noastră a trecut de la tensionată la placidă ca tăcerea uimită de după o furtună cu tunete. Când îmi povesteşte despre un succes avut la serviciu şi îi zic „bravo", observ cu surprindere că roşeşte. Parcă am fi în luna de miere după o idilă fulgerătoare - scufundate în intimitate după ce

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

vârtejul pasiunii a trecut - şi ea e brusc timidă, pentru că ceea ce cred eu despre ea contează. Urc repede la etaj, zâmbind în sinea mea, şi mă gândesc la un lucru de neconceput : acela că mâine, când mă voi muta în apartamentul meu, o să-mi lipsească.

E ciudat. După ce am plătit avansul pentru apartament, mă aşteptam ca mama să mă evite cel puţin două săptămâni, dar, în schimb, ea s-a oferit să mă ajute să vorbesc cu constructorii pentru devize. Am presupus că

o face doar ca să se uite pofticioasă la nişte bicepşi, dar s-a dovedit a fi un aliat isteț şi eficient. Entuziasmul ei nu s-a stins, aşa cum o face de obicei. A respins recomandarea lui Lizzy (omul voia bani lichizi) şi a sunat la firma angajată de Vivienne să-i redecoreze bucătăria şi să construiască o seră.

— Vivvy n-a putut să le găsească cusur! mi-a explicat mama.

Normal, am presupus că trebuie să fie excelenți - pentru că majoritatea celor angajați de Vivienne sunt dați în judecată şi abia dacă scapă de faliment - şi, spre uşurarea mea, erau excelenți.

Anul trecut, Laetitia s-a mutat în Barnes şi constructorii ei au tărăgănat o lucrare de două luni timp de cinci luni, apăreau când şi dacă aveau chef, beau echivalentul greutății lor în ceai îndulcit (Laetitia a trebuit să cumpere special un pachet de zahăr) şi apoi îl pişau pe pardoseala de mozaic turcoaz a toaletei ei, i-au crăpat noua şi exorbitant de scumpa ei cadă din fontă, i-au ciobit oglinda antică aurită de pe perete, i-au făcut o varză din panourile ei trompe l'oeil în stil suedez, i-au instalat boilerul în aşa fel, încât emitea gaze toxice în bucătărie, i-au îndoit maşina de gătit Aga, i-au zgâriat şifonierul Provencal, i-au vărsat vopsea pe covorul Aubusson, au uitat să strângă mufele care uneau două țevi, aşa că au transformat întregul apartament într-o mare mlaştină la comandă, au dat găuri prin cablurile electrice, au blocat accesul la țevile de gaz, au instalat un comutator cu intensitate variabilă în dormitor, pentru a reduce lumina în living şi în birou şi i-au făcut un deviz de 3 500 de lire, dar au taxat-o cu 19 000 de lire. Laetitia venea la serviciu în majoritatea dimineților scuturându-şi praf alb din păr şi mormăind că era „ca şi cum ar veni de la război".

Aşa că mi-am apreciat norocul de începătoare.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

După şase săptămâni de muncă pe rupte, constructorii mei au retencuit, au refăcut țevile, au refăcut rețeaua electrică şi mi-au resuscitat micul apartament. Au fost

supravegheați de Terry, care, aşa cum spune el însuşi, „conduce o navă disciplinată". Iar mama şi cu mine am petrecut cel puțin treizeci de ore colindând prin Londra Mare, în căutarea a ceea ce numeşte ea „accesorii". Fiindcă mă pricep la fel de bine la găsirea cărămizilor de sticlă ca şi la rezolvarea cuvintelor încrucişate din The Times, nu, nu vă mint, sau a oricăror altor cuvinte încrucişate, mama a fost uimitoare. A abordat redecorarea apartamentului ca pe un proiect şcolar. A cumpărat o grămadă de reviste lucioase şi mi-a ordonat să le răsfoiesc şi să fac însemnări.

De fiecare dată când vedeam ceva ce-mi plăcea, făcea plinul Peugeot-ului şi mă obliga să trasez o rută. Echipată cu o ruletă şi cu o schiță cu dimensiunile bucătăriei şi ale băii, gonea spre cel mai potrivit magazin şi se târguia cu personalul vânzător.

In afaceri, are scrupulele unui broker de rinichi şi, dacă un magazin nu-i oferea un târg avantajos, pleca. (Eu deja eram afară, fiindcă alergam în stradă stacojie de ruşine.) Eu, personal, nu m-aş târgui nici pentru prețul mărgelelor de sticlă dintr-un târg marocan şi aş fi plătit o groază de bani pentru plăcile de granit pentru podea fără să crâcnesc. Insă mama ar fi strigat şi după Dumnezeu pentru prețul unei aure şi L-ar fi făcut să-i ofere o reducere, de ruşine.

N-am zis că n-a fost stresant. Mai ales că Lizzy presupusese că rolul de supraveghetoare-adjunctă îi va reveni.

Am liniştit-o cu o excursie la magazinul de vopsele şi în timp ce se străduia să accepte că toate cumpărăturile vor fi făcute din Crown, nu din Farrow & Ball - a admis implicarea superioară a mamei ca o compensație de văduvie. Această scuză față de Lizzy era parțial adevărată.

În urma decesului soțului ei, mama are o grămadă de emoții rebele care o încearcă şi pe care trebuie să le organizeze. Până de curând, n-a fost capabilă. Însă cheia îi zdrăngăneşte în broască de vreo lună şi, în fine, pare să se fi răsucit. Transferul electronic şi urmările lui tumultuoase au ajutat-o pe mama să-şi dea seama - la un nivel destul

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

de vag - că, dacă mă tot îndepărtează, până la urmă o să plec. Aşa că, da, interesul ei faţă de apartamentul meu e în interesul ei. Dar ar fi mai drept să spun că înţelege că am cu adevărat nevoie de ea.

În consecinţă, pentru prima oară în - la o estimare aproximativă - douăzeci şi şase de ani, mi-a făcut pe plac.

Când am aruncat pe podea Elle Decoration şi am anunţat că m-am săturat de femei plicticoase îmbrăcate în Nicole Farhi, care-şi arată casele grozave şi goale, dându-şi ifose cu scaunele lor din stejar masiv, pe care le-au „luat cu două lire bucata de la un magazin cu obiecte la mâna a doua", mama s-a ridicat la înălţimea provocării. După trei zile şi douăzeci de lire - mi-a dat chitanţa - eram mândra proprietară a două scaune de stejar masiv. (Nu cumpărase mai multe, fiindcă nu era destul loc în apartament: „Nu-i aşa că-s deşteaptă?")

Când am decis că bucătăriile de mai multe milioane de lire îngropate în inox erau imperative, altfel aş fi prea stânjenită ca să invit pe cineva la mine, a consultat revista Living Etc. şi a sugerat o vizită la „The London Metal Centre — uite, draga mea! Vând foi de inox începând cu cinci lire pe picior pătrat! Le pui peste chestia aia de plăci aglomerate şi arată exact la fel!" L-am zărit pe Terry chicotind pe înfundate, dar cred că, în secret, era impresionat.

Sunt mulţumită că debordează de energie. Sunt hotărâtă să nu mă gândesc la cât de mult va dura sau nu va dura. în mare parte, reuşesc. Aşa că, poate, m-am schimbat şi eu. Mă simt mai calmă. E ca şi cum aş sta cu nasul strivit de o pictură abstractă, luptându-mă, gâfâind, zbătându-mă să obţin o perspectivă superbă. însă abia acum, când am făcut un pas înapoi, pot aprecia pictura. E o revelaţie neaşteptată şi, când îmi amintesc de incredibila privelişte a mamei angrenate într-o discuţie animată cu Terry în legătură cu furnizorii de produse la comandă, simt un uşor fior de încântare.

Mă aştept ca mutarea să fie o chestie ceremonioasă, dar, deşi îl car pe Grasu' în braţe peste prag, nu e aşa. Poate şi pentru că am doar şapte obiecte mari: două scaune, o masă, un televizor, un pat, o ţintă de darts şi o bară pentru agăţat hainele, aşa că lui Luke şi mie ne ia cam şapte minute să cărăm toate

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

lucrurile sus, pe scările scârțâitoare şi să le aranjăm. Acum, că au plecat constructorii, apartamentul pare gol - aşa cum pare gol un cap sec.

— Helen, zice Luke, e aşa de ordine la tine!

După ce pleacă Luke - are o întâlnire de urgență cu Gobbo şi cu o consolă PlayStation -, trec din cameră în cameră (îmi ia nouă secunde), atingând pereții galbeni, adulmecând mirosul cretos de nou, mângâindu-mi inoxul meşteşugit lucrat şi corpurile de bucătărie din MDF. Apoi, fierb apă în noul şi strălucitorul meu ibric - datorat mamei, care l-a scos cu şosele şi momele de la John Lewis, drept compensație pentru o priză defectă - mi-am făcut o cafea, m-am aşezat pe un scaun şi m-am uitat la pardoseala de lemn lustruită. Tăcere.

Apoi, după trei ore de muncă intensă, în care mi-am aranjat plapuma, am mutat patru căni şi trei farfurii dintr-un dulap de sus într-un dulap de jos, am băgat furculițe într-un sertar, mi-am aliniat colecția de romane polițiste într-un şir pe podeaua dormitorului, cu grămezi de cărămizi drept proptele la capete, am frecat baia, am dezinfectat cu clor toaleta, am măturat podeaua, mi-am pus periuța de dinți albastră pe chiuvetă şi am făcut o listă cu lucruri de care am nevoie, dar pe care nu mi le permit fără o nouă carte de credit, sunt sătulă de gospodărit şi o sun pe Lizzy.

Mi-am mascat dezamăgirea față de Lizzy. Ea mi-a simțit răceala şi a fost vizibil rănită. Acum o săptămână, mi-a spus - cu o voce dură, exersată, care m-a făcut să bănuiesc că se gândise mult la asta:

— Helen, sper din tot sufletul că nu crezi că nu mă mai poți suna doar pentru că ies cu Brian. Nu suntem o singură persoană. Nu facem totul împreună.

Am râs vinovată şi am spus:

— Lizzy, sigur că nu cred asta. Doar că am fost teribil de ocupată cu apartamentul, asta-i tot.

Patosul acestui schimb de replici mi-a rămas în minte şi am început să mă întreb dacă fusesem dură. La urma urmei, nu-i prezentasem lui Lizzy faptele concrete, aşa că poate nu era drept s-o condamn. Desigur că ar fi vrut s-o ajute pe Tina, dacă ar fi ştiut adevărul. Şi - oricât ar fi ea de sfântă - îmi era dor de Lizzy. îmi era dor de ea din acelaşi motiv pentru care nu-mi plăcea de ea. O voiam pe Zâna cea Bună din nou în viața mea, să arunce peste tot cu praf de zâne. A

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

doua zi, am abordat-o la redacţie şi am întrebat-o dacă i-ar plăcea aragazul New World Gas Range, pentru că se dărâma de atâta rugină şi era gata să fie aruncat. M-a luat în braţe de parcă i-aş fi oferit viaţa eternă şi a venit să-l ia în aceeaşi seară. Amin.

Lizzy e încântată de telefonul meu şi apare imediat, strângând în mână un buchet de narcise şi o vază suplă de sticlă. Vaza e frumoasă — e de un portocaliu cald, ca lumina soarelui.

— E superbă, chiţăi eu, completează camera!

Lizzy zâmbeşte larg.

— E plăcerea mea! Acum, arată-mi casa! exclamă ea.

Nu-mi vine să cred că e acelaşi apartament. E aşa de cochet!

Spre ruşinea mea, ne-am petrecut următoarele două ore discutând serios despre vopseaua cu sclipici şi despre praful de curăţat vopseaua şi despre maşinile de sablat.

M-am trezit că trăncănesc cu disperare, neîncetat - de parcă ridicarea unui zid de cuvinte o putea împiedica să plece. Dar, la 6.00 p.m., Lizzy se hotărăşte să se smulgă (mătuşa lui Brian dă o petrecere pe ponton), iar eu şi Grasu' rămânem singuri. Seara se întinde înaintea noastră ca un tunel întunecat.

Dau drumul la televizor şi nimeresc Songs of Praise', închid televizorul, mă întreb dacă apartamentul meu e mai

1 „Imnuri de laudă", emisiune pe teme religioase a televiziunii BBC, având la bază imnuri tradiţionale creştine.

mare decât căsuţa păpuşii Wendy, mă trântesc pe pat, îmi fixez privirea în tavan, văd un păianjen-de-baldachin în colţ, alerg la bucătărie să găsesc o mătură cu care să-l gonesc, îmi dau seama că nu am mătură, alerg înapoi, nu văd păianjenul, ştiu că se furişează prin dormitor, bănuiesc că e borţos şi că depune ouă de păianjen şi intru în panică. Sunt gata s-o sun pe mama, când îmi aduc aminte că Vivienne a luat-o la o fermă de produse sănătoase, organice, pe durata weekendului. Mă trântesc la loc în pat şi mă simt nefericită.

Când sună telefonul, aproape că mă extaziez de recunoştinţă.

— Alo ? şoptesc, sperând să nu fie o greşeală.

— Iubito ? spune o voce limpede.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Jasper! chiți eu. Ce mai faci?

Sunt conştientă că par neobişnuit de bucuroasă. Fără ştirea lui Jasper, încântarea mea n-are nimic personal, pentru că l-aş fi întâmpinat şi pe un comis-voiajor cu un elan la fel de mare. Dar Jasper fiind Jasper, o ia personal.

— Hei, uşurel, dulcele meu înger!

Deoarece cred că orice bărbat care spune cuvintele „Hei, uşurel, dulcele meu înger!" fără ironie ar trebui să se sinucidă instantaneu, ca să scape de ruşine, mă înec de râs şi fac o pauză, înainte să răspund.

Zic:

— Hei şi ție, încrezutule! Vrei să vii să-mi vezi noul apartament ?

Se lasă tăcerea şi mă întreb dacă Jasper o să mă refuze - s-a mai întâmplat - cu un strigăt de genul: „Sunt devastat, îngerul meu dulce! Mi-ar face plăcere, dar, din păcate, nu pot! [accentul e ridicat, ca şi cum ar pune o întrebare].

O însoțesc pe Monique, supermodelul ? Cea cu doctoratul la Harvard ? Care scrie cărți despre teoria jungiană ? La hâm! Paris ? [ar pronunța Pariis] pentru o seară de amor la Georges Cinq? Ce sincronizare nesuferită!"

In schimb, răspunde:

—Absolut, iubito! Unde eşti ? Urc chiar acum într-un taxi.

O oră mai târziu, Jasper şi cu mine stăm la masa mea, pe scaunele mele de stejar masiv, luptându-ne cu rămăşițele

mâncării chinezeşti. Jasper poartă o şapcă de baseball albastru cu alb, al cărei rost nu-l văd. Chiar şi aşa, arată fermecător. îi explic cum dispunerea plăcilor de gresie pe diagonală va da senzația de spațiu, când observ că Jasper îşi înăbuşă un căscat.

— Scuză-mă, spun eu indignată, te plictisesc ?

Ochii lui Jasper se măresc şi zice tărăgănat:

— Iubito, aş putea să te ascult o veşnicie, îi spun că e un mincinos. Oftează.

— Poftim? zic eu, surprinsă că am avut un impact asupra lui.

— O, nimic, iubito, rien.

Clatină din cap a jale.

Pufnesc.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Dacă recurgi la franceză, e clar că s-a întâmplat ceva.

Cee?

Jasper se reazemă în coate şi spune încet:

— Aş prefera să nu spun.

Normal, rămân cu gura căscată.

— Jasper, oftez, trebuie să-mi spui!

Îmi scormonesc creierul, să-mi aduc aminte cum se zice asta în franceză, dar e un mare loc gol, acolo unde ar trebui să fie cunoştinţele.

Jasper se foieşte în scaunul lui şi mormăie:

— Nu-i cinstit.

Strâng marginile mesei, ca să nu mă reped la el şi să-i scot secretul din gură manual.

— E vorba de slujba ta ? zic eu.

— NU! zice Jasper cu voce energică. Doamne, nu! Slujba e în regulă.

Încerc din nou.

— E vorba de, ăăă, faptul că nu poţi să conduci ?

Jasper pare jignit. Ricanează:

— Helen, doar nu crezi că mi-ar păsa de un lucru atât de banal, nu-i aşa ?

Fiindcă am aflat răscolindu-i prin sertarul noptierei că a picat la examenul auto de cel puţin şase ori (de aia e falit în mod constant) decid să nu răspund. Zic: „hmm" şi apoi:

— E vorba despre Louisa ?

Jasper îşi trece o mână prin păr şi se lasă pe spate. îmi ţin răsuflarea.

— Intr-un cuvânt, da, spune el.

în acest moment, îmi dau seama că mi s-a adunat un strop de salivă în colţul gurii şi că, dacă nu înghit instantaneu, voi saliva ca un basset. înghit în sec şi chiţăi:

— Ce s-a întâmplat ?

Jasper îşi întinde buzele într-o grimasă şi tendoanele gâtului parcă ar fi nişte funii pentru cort. Apoi, spune:

— Ea, ăă, a vrut să fim din nou împreună, îmi cade falca.

— Nu! zic eu. Ce, ce i-ai spus ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Jasper oftează din nou şi spune:

— I-am zis că, dacă aş putea, aş face-o. Dar că n-ar fi cinstit față de ea.

Se opreşte, apoi adaugă:

— Pentru că îmi place - oftează - de altcineva.

Îl privesc şi el roşeşte. Şi îmi dau seama imediat că Jasper a făcut o pasiune întârziată pentru mine. Fac ochii cât farfuriile, încerc să-mi păstrez vocea la un nivel normal.

— Şi Louisa ce-a zis ?

Jasper pare să se simtă stânjenit.

— Ei bine ? solicit eu.

El zice liniştit:

— Aş prefera să nu spun.

Lovesc cu pumnul în masă.

— Haide! răcnesc eu. Nu poți să nu-mi spui acum!

Îl forțez să-mi spună detaliile. Deşi nu mi-a menționat numele, nu trebuie s-o facă. îi privesc gura când vorbeşte.

Şi când îmi spune povestea dureroasă a iubirii neîmpărtăşite a fostei sale prietene, mă trezesc că-mi vine să-l sărut.

Fac la fel şi cu puloverele. Studiam unul cu en-coeur în Warehouse, pipăind materialul şi întrebându-mă dacă dă mâncărimi, când o femeie înaltă şi bronzată a venit şi l-a luat din raft. Imediat am tânjit după anchiorul acela aşa cum un dependent de nicotină tânjeşte după o țigară într-un zbor în care n-are voie să fumeze. M-am ținut după Femeia cu En-coeur prin tot magazinul, în cabinele de probă, afară din cabinele de probă şi, când mi-a aruncat o privire urâtă şi a aruncat puloverul pe o balustradă, l-am înşfăcat şi, tremurând de nerăbdare, l-am cumpărat. Sunt materialista fraieră la care visează toți agenții de publicitate.

Sunt indiferentă la o persoană sau la un produs, până când îl vrea altcineva. Apoi, imediat, îl doresc şi mai mult.

Aşa că, atunci când Jasper îmi spune cu o săptămână înainte de Crăciun, că Louisa i-a dat trei luni ca să se mute din cauză că nu putea rezista agoniei de a-i vedea fața, fără să o poată săruta, exclam:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Jass! Jass! Am o idee strălucită! Până-ți găseşti un loc - de ce să nu stai la mine timp de câteva zile ?

Jasper se uită la mine ca şi cum ar fi vorbit Grasu'.

—Doar nu vorbeşti serios ? zice el pe un ton plin de uimire.

Dau din cap viguros. Orice e mai bine decât să trăiesc într-o izolare strâmtă. Fața lui dăltuită se destinde într-un zâmbet cu gropițe, îmi ia mâna şi mi-o sărută.

— îngerul meu dulce, murmură el, eşti o stea luminoasă.

Şi apoi:

— Hei! Ştiu! Ce-ar fi să mă duci în Kensington cu maşina, să-mi aduc lucrurile acum! Ar fi distractiv!

Deşi nu-mi dau seama cum ar putea fi distractiv să fac pe taximetrista pentru Jasper până în cealaltă parte a Londrei şi să-i car pe scările mele sumbrele picturi cu nave, nu prea pot să-l refuz. Pentru că nu există nici un loc de parcare în Kensington, aştept în Toyota, în timp ce Jasper o umple cu lucrurile lui. Haine. Picturi. O combină muzicală. Şi două scaune hidoase de răchită şi o măsuță de cafea, tot din răchită. Exclam:

354

— Credeam că mobila asta jegoasă aparținea proprietarului tău!

Jasper râde şi spune:

— Iubito, astea sunt piese coloniale originale! Oricum, nu înțeleg de ce te plângi. Vor arăta fantastic în camera ta de zi!

Nu sunt sigură de asta şi bănuielile mi se confirmă când scaunele sunt puse acolo. Fiecare stă gheboşat deasupra podelei, ca şi cum ar fi o lăcustă-călugăriță, iar răutatea țepoasă a răchitei lor domină încăperea. Deşi e grozav să am companie, mă simt enervată.

Mă simt şi mai enervată când Jasper se strecoară în spatele meu, mă prinde de şolduri şi-mi şopteşte:

— Hei, iubito, ce-ai zice să botezăm apartamentul ?

Îi țin severă mâinile în mâinile mele şi spun cu dulceață forțată:

— Sigur, Jass. Doar că ar trebui să-ți spun că trec printr-un ciclu foarte dificil. Uf, e vorba de un adevărat diluviu! Sincer, parcă mi se scurge uterul din mine, aşa că te avertizez că va fi foarte-foarte murdar, ca şi cum ai face sex într-

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

un abator, dar văd că ți-ai adus prosopul din bumbac egiptean, îl putem pune pe pat, ca un fel de absorbant, ca să rețină efluviile...

Jasper doarme pe podeaua camerei de zi şi nu mă mai deranjează.

Capitolul 39

Aveam cam paisprezece ani şi mergeam pe stradă, când un bărbat burtos, cu părul ca paiul, între două vârste, m-a oprit şi mi-a spus :

— Dacă nu te superi că-ți spun, puloverul ăsta nu ți se potriveşte.

Luată prin surprindere, am chițăit:

— O! ăă, mulțumesc că mi-ați spus.

Am fugit acasă, m-am uitat în oglindă la mine şi la umerii mei rotunzi în puloverul meu cu dungi roşii şi albe şi mi-am zis, îh, în ce hal arăți.

Au trecut câțiva ani buni până să-mi dau seama că un adult care opreşte o adolescentă pe stradă ca să-i critice felul în care se îmbracă trebuie să fie un tâmpit şovin şi dus cu pluta. Apoi, iarăşi, a trebuit să mă întreb - de ce naiba purtam un pulover dungat cu roşu şi alb ? Lucram la o frizerie ? Eram eu un supermodel gen Lolita bosumflată, care putea să poarte haine de păpuşă şi să numească asta „kitsch ironic" ? Când m-am aventurat afară deghizată în clovn dungat, am avut măcar o fărâmă de obiectivare ? Nu.

Când îmi văd baia imaculată profanată de țepii rămaşi în urma bărbieritului lui Jasper şi podeaua mea nouă de gresie transformată într-o baltă pentru pinguini şi marea mea oglindă pătrată aburită ca uşa cuptorului cu microunde şi-mi dau seama că nu va mai fi apă caldă pentru a patra oară săptămâna asta şi e abia joi, mă încrunt şi mă gândesc că, în ultimii doisprezece ani, n-am învățat oare nimic ? Evident că nu.

Deşi în ultimele patru zile a fost interesant. Noțiunea mea romantică despre traiul - aşa cum ar spune Jasper , ă deux , a fost destrămată în câteva minute. In secundele prosteşti de dinaintea invitației mele pripite, fantazmasem despre o mulțime de lucruri drăguțe. Să schimb mesajul de întâmpinare de pe robotul telefonic în „Helenjasper nu sunt aici acum". Să-mi umplu coşul la supermarket cu obiecte jasperiene, ca vânat afumat şi suc de portocale proaspăt stors, dar şi cu batoane Dime şi nisip pentru pisici.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Să ne ghemuim unul lângă altul pe podea, urmărind Armă mortală. Parfumul comestibil al apei de colonie Egoiste, care împrumută un iz de masculinitate apartamentului meu de burlăciță.

Unde mi-o fi fost capul ? În clipa în care am văzut scaunele alea jegoase de răchită poluându-mi teritoriul, am ştiut că făcusem o greşeală. Îmi plăcea să am un robot telefonic cu un mesaj doar pentru mine. Nu voiam un Bambi mort la mine în frigider. Preferam să văd Armă mortală de una singură, mai ales că - spre deosebire de anumiți oameni - eu n-aş exclama tare, într-un moment crucial al filmului: „Asta e un gunoi ridicol, facil, hai să vedem un film decent, cum ar fi Cetățeanul Kane." Şi, dacă eram aşa de disperată după un parfum masculin, puteam să-i dau lui Grasu' o porție mare de pate de curcan cu măruntaie şi să aştept inevitabila putoare. Ce-i cu mine ?

— Dar nu-i pot spune să plece, behăi eu în fața lui Lizzy, la prânz. Nu are unde să se ducă.

Lizzy, care-şi inspectează cu grijă salata verde, în căutare de limacşi, zice:

— Zău, Helen, nu ştiu de ce l-ai invitat. E un bărbat egoist care, dacă mă întrebi pe mine, suferă de constipație emoțională şi nici nu e drăguț cu tine.

Îmi împung lasagna cu furculița şi mă gândesc la ce taler cu două fețe e drăguța de Lizzy. îmi amintesc o vreme, nu cu mult timp în urmă, când împărțea un apartament cu prietenul ei psiholog pe o stradă în stil stucco din Camden. Psihologul a plecat la o conferință, s-a întors după două zile şi a descoperit - cam ca Tata Urs - că dormise cineva în patul lui. A reieşit că lui Lizzy i se făcuse milă de tânărul fără adăpost care dormea pe o bancă, în capătul străzii. Aşa că nu înțelegea de ce era psihologul aşa de enervat.

— Dar tu nu-l foloseai! a zis Goldilocks. Şi aveam de gând să spăl eu cearşafurile, dar mă aşteptam să te întorci abia mâine.

Alung episodul din minte şi încerc să-i răspund la întrebare. De ce i-am cerut lui Jasper să stea cu mine ?

— M-am simțit singură, după ce ai zburat ca o lebădă spre petrecerea de pe ponton, spun eu bosumflată. Şi era o vreme ploioasă şi eu eram singură într-un apartament gol.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lizzy îşi scutură buclele şi zice:

— Dar mie tocmai asta-mi place! Să fiu cuibărită într-un apartament cald, să privesc ploaia! Şi era prima ta seară în propria ta casă. Nu erai nerăbdătoare ?

Oftez. Apoi, spun cu o voce morocănoasă:

— Da, dar am văzut un păianjen uriaş. Şi mi-a fost milă de el. De Jasper, vreau să zic.

Lizzy îşi ţuguiază buzele.

— De ce ? întreabă ea.

Mă simt înfierbântată şi supărată. Mă răstesc:

— Pentru că Louisa l-a dat afară!

Lizzy răspunde:

— Dar i-a dat preaviz. Nu-şi putea găsi un apartament al lui?

Mârâi:

-Nu.

— O, zice Lizzy. De ce nu ?

Ridic din umeri şi spun:

— Cred că nu prea are bani.

Lizzy nu e convinsă. Spune:

— Ei, e norocos că te are pe tine, ca sprijin. Eşti foarte bună, Helen, dar tot cred că e dreptul tău să-i spui lui Jasper să plece, dacă te-ai răzgândit în privinţa găzduirii lui.

Ceva din ce-a zis Lizzy adineauri îmi irită calmul. Zic nervoasă:

— Ţinem unul la altul. Şi îmi pare rău pentru el, fiindcă ştiu cum e să locuieşti cu cineva cu care ai avut o relaţie care a mers prost.

Lizzy emite un pufnet uşor, elegant şi răspunde:

— Păi, Helen, acum ştii cu siguranţă!

Ţâţâi din buze şi o ignor.

Lizzy e în toane proaste pentru că mâine face douăzeci şi opt de ani. In mod normal, asta n-ar fi o problemă, dar a rezervat un separeu la un restaurant ca să serbeze cu prietenii şi, ieri după-amiază, Tina i-a trimis un e-mail, să-i spună că nu va putea să participe. Nu a dat nici o explicaţie. Asta

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

a şocat-o pe Lizzy şi a sunat-o pe Tina acasă, seara, ca s-o întrebe de ce. A răspuns Adrian. Pot doar să presupun că Lizzy l-a vrăjit pe ticălos, pentru că acum vin şi el, şi Tina.

Insă Lizzy e tot supărată. O consideră pe Tina drept una dintre cele mai bune zece prietene ale ei şi s-a scuzat de nenumărate ori, pentru că în ultima vreme a fost la fel de prietenoasă ca un polițist de la circulație cu gută.

Potrivit lui Lizzy, Tina a fost „incredibil de presată", pentru că redactoarea adjunctă de la Modă a prins un post la Cosmopolitan şi încă n-a fost înlocuită, aşa că Tina e „îngropată în muncă". De asemenea, Tina e „nebună după Adrian", dar „amândoi muncesc atât de multe ore", aşa că „Tina vrea să-şi petreacă fiecare minut prețios cu el".

A fost foarte uşor pentru Lizzy să-şi creadă propria iluzie, fiindcă ea e una dintre acele persoane dezgustător de populare, care nu e posesivă cu prietenii ei (are o grămadă şi o sună toți, întotdeauna). Dar, în timp ce e o prietenă liberală, e o fascistă în privința zilelor de naştere. Asta pentru că familia lui Lizzy a făcut mereu mare caz de zilele de naştere - săli închiriate, magicieni, torturi-clovn, sculpturi din baloane, ținută elegantă, cadouri cu fundă, pungi de cadouri pline cu dulciuri (eu n-am primit nimic din toate astea când am împlinit douăzeci şi şase de ani) - şi Lizzy continuă să privească ziua de naştere ca pe un eveniment sacrosanct. Aşa că încercarea Tinei de a se eschiva de la cina în onoarea zilei de naştere a lui Lizzy e un păcat de neiertat. Iar faptul că Tina e forțată acum să participe nu şterge jignirea. Deschid gura să întreb: „Câți oameni ai invitat ?", când Lizzy deschide şi ea gura şi zice:

— Helen, te superi foarte tare pe mine dacă nu-l invit pe Jasper ?

Sunt uluită. Lizzy roşeşte şi adaugă în grabă:

— O fac doar pentru că eu cred că nu s-ar distra deloc.

Of, sper că nu eşti jignită, doar că...

Îmi revin din surpriză şi spun:

— Liz, sincer, e în regulă. De fapt, nu poate să ajungă, pleacă cu nişte băieți din echipa lui de cricket din facultate mâine-seară. Aşa că nu-ți face griji.

Chiar când îmi scapă de pe buze aceste cuvinte, alte o mie se zbat în mintea mea. Să-mi cred urechilor ? Deci Jasper a primit bilă neagră, dar

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

bătăuşul de neveste e invitat cordial! Asta e erezie! E ca şi cum ai spune că Dumnezeu îi zice lui Adam că Eva nu e invitată Ia petrecerea din Grădina Lui, dar că l-a invitat pe Şarpe.

Schițez un zâmbet slab şi încerc să nu mă simt jignită.

Nu vreau ca Jasper să vină la Lizzy - ar şti doar să critice mâncarea şi oaspeții şi muzica şi localul -, dar ca Lizzy să nu vrea ca el să vină, asta e cu totul altceva. E dreptul meu să-l discriminez pe Jasper, fiindcă e fostul meu prieten.

Dar Lizzy nu are nici un drept de proprietate anterioară asupra reputației lui Jasper, aşa că sunt obligată s-o consider deplasată. (In mintea mea, desigur, nici n-aş visa să-i spun aşa ceva în față.)

— însă l-am invitat pe Luke, spune Lizzy. Ştiu că-l adori şi e aşa un scump.

Sunt uluită pentru a doua oară în două minute.

— O! spun.

Nu sunt sigură dacă sunt încântată (măcar Luke nu va vorbi despre astrologia karmică toată seara) sau enervată (Lizzy are un milion de prieteni, de ce îi acaparează pe ai mei ?). îi spun lui Lizzy că e în regulă, dar să fie bună şi să mă scuze, fiindcă trebuie să dau un telefon. Apoi mă duc înapoi în birou şi fac bot. Dispoziția nu mi se îmbunătățeşte nici când ajung acasă şi constat că Jasper şi-a făcut un sendviş cu brânză şi roşii în bucătărie şi l-a mâncat în living - sertarul cu tacâmuri e deschis, o farfurie acoperită cu firimituri e abandonată pe masă, un cuțit pentru pâine zace în chiuvetă, o codiță de roşie care seamănă cu un păianjen a fost aruncată pe podea şi rămăşițele unei bucăți de Cheddar (neîmpachetate) se oxidează alături.

— Are tupeu! îi zic lui Grasu', care-şi roade labele şi nu-mi dă nici o atenție.

Mă întreb dacă Jasper mi-a lăsat vreun bilet ca să-mi spună unde e. După o căutare de trei secunde, în care scanez tot apartamentul, descopăr că nu mi-a lăsat. Spăl farfuria

şi cuțitul, închid sertarul, iau codița de roşie şi Cheddarul crăpat şi le arunc în coşul de gunoi, bombănindu-i în tot acest timp pe colegii de apartament leneşi şi dezordonați care-şi mută greutatea de colo-colo, ca Henric VIII, se aşteaptă ca alții să strângă dezordinea şi murdăria în urma lor şi îşi lasă pliculețele de ceai Earl Grey în chiuveta de inox şi o pătează. Mă învârtesc prin

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

casă vreo patruzeci de minute, agitându-mă şi ştergând praful până când mă plictisesc şi o sun pe Tina.

Ştiam că n-ar trebui. Ultima oară când am sunat-o şi am întrebat-o de sănătate, mi-a spus rece că ştia că încercam să-i destram relația şi ştia asta pentru că eram geloasă pe „uimitoarea dragoste" pe care o aveau unul pentru celălalt, ea şi Adrian, iar eu nu înțelegeam asta.

Potrivit Tinei, eu sunt roasă de amărăciune, fiindcă bărbații cu care ies sunt toți niște labagii care nu dau doi bani pe mine. (Numai că ea nu s-a exprimat atât de frumos.)

Deşi am fost jignită, mi-am reamintit că a fost hipnotizată de vrăjitorul cel malefic şi am spus doar:

— La naiba, aşa e. Vreau să-ți distrug relația! Mi-ar plăcea să te desparți de Adrian. E un... dar ea mi-a închis telefonul. De atunci, m-a ignorat, iar cărțile de autoajutorare mucezesc pe podeaua dormitorului meu. Urăsc asta, dar mi-e frică s-o sun, ca să nu-i fac probleme. Dar mă gândesc că pot să pretind c-o sun ca să văd ce-i cumpără lui Lizzy de ziua ei. O singură dată n-o să conteze.

Mobilul Tinei nu funcționează, aşa că o sun pe numărul de-acasă.

— Alo ? şopteşte ea.

— Tina ? spun emoționată. Sunt eu, Helen. Ştii că nu-ți merge mobilul ?

Tina tuşeşte şi spune:

— Nu mai am mobil.

Cum Tina e - sau era cândva - renumită pentru sumele facturilor ei de mobil (aproximativ trei sute de lire pe lună), sunt surprinsă.

— Şi, mă bâlbâi eu, cum poți să trăieşti ?!

Tina tuşeşte din nou. Pare s-o doară gâtul.

— Celularele nu sunt sănătoase, zice ea monoton, îți provoacă tumori cerebrale.

Eu răspund:

— Dar nu e esențial pentru slujba ta ?

Tina nu spune nimic. Simt un val de furie şi zic cu înflăcărare:

— El e de vină, nu-i aşa ? încearcă să te îndepărteze de noi. De ce...

Mă întrerupe. Are un ton aprig:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu-i adevărat! O face doar pentru că ține la mine şi tu nu înțelegi asta! Ce-ar fi să nu te mai bagi şi să mă laşi în pace! Te rog! Va veni în curând, are cheie şi, dacă mă prinde, va forma 1471, dacă va vrea să ştie cu cine am vorbit, cât timp, despre ce am vorbit şi...

Glasul i se frânge.

Fac o grimasă şi încerc să înțeleg. Îi spun că sunt prietena ei, că vreau ce-i mai bine pentru ea şi că trebuie să aibă încredere în mine. îi spun (şi-mi țin singură pumnii strânşi) că respect relația dintre ea şi Adrian, dar că o relație ar trebui să te facă fericit, iar eu nu cred că ea e fericită. O întreb dacă a lovit-o în ultima vreme, iar ea îmi spune că n-a mai lovit-o de mult. Dar ceva din felul în care o spune mă alarmează şi o întreb dacă i-a făcut ceva ce nu i-ar face dacă eu aş fi de față.

Atunci aflu că aseară, după telefonul lui Lizzy, Adrian a luat o spatulă de plastic din sertarul de bucătărie al Tinei, o pungă de plastic M&S de sub chiuvetă, a încuiat-o pe Tina în apartament (spunând că ar putea s-o sune oricând, aşa că avea să ştie dacă suna pe cineva), a făcut o plimbare până în parc, a strâns trei rahați proaspeți de câine în punga M&S, s-a întors în apartament, şi-a pus o pereche de mânuşi galbene de cauciuc, apoi a mânjit-o cu rahat de câine pe Tina pe toată fața, băgându-i şi în gură, în timp ce şuiera: „Asta eşti!"

în afară de asta, a fost un scump.

Capitolul 40

Am fost crescută să cred că binele învinge răul. Surorile urâte ale Cenuşăresei, Cruella de Ville, vânzătoarele arogante din Frumuşica, toate au primit ce meritau fără vreun alt motiv decât acela că meritau. Aşa că atunci când aud despre ultima atrocitate a lui Adrian, vreau dreptate. Vreau un erou de poveste care să sară în ajutor, să-l salveze pe cel bun şi să-l pedepsească pe cel rău. Dar, când o implor pe Tina să mă lase să chem poliția, ezită, apoi spune „nu".

Spune că, în viața reală, lucrurile nu merg aşa. Că nu ştiu cum e Adrian, e mai deştept decât legea. Când spune asta, mă simt neajutorată, slăbită şi îngrețoşată. Rămân fără glas şi fără două decenii de automulțumire.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nu dorm bine joi noapte şi mă trezesc ameţită vineri dimineaţă. Mă târăsc la serviciu şi încerc să mă trezesc.

Dar nu pot. Beau două espresso duble, care-mi biciuiesc trupul, dar care nu au nici un efect asupra letargiei mele.

O văd pe Tina strecurându-se în birou cu capul plecat, îmi sare inima din piept şi decid că nu va fi nevoită să evite contactul vizual cu mine, fiindcă azi o voi ignora. Ştiu că e o copilărie din partea mea, dar sunt atât de furioasă şi de frustrată, încât, dacă vorbesc cu ea, îmi va fi greu să n-o scutur. Uite ce vorbesc. Sunt la fel de rea ca Adrian.

Mă forţez să zâmbesc, când Lizzy ţopăie şi clopoţeşte:

— Aştepţi cu nerăbdare seara de azi ? Cu ce-o să te îmbraci ?

Zâmbetul îmi dispare şi spun:

— Cu asta.

Lizzy se uită la topul meu larg, gri-deschis şi se încruntă.

— Nu poţi purta asta de ziua mea! E ziua mea!

Maturizează-te, aş vrea să-i zic, dar n-o fac.

— N-am altceva, mârâi eu.

Lizzy se uită pe sub biroul meu.

— Hei! chiţăi eu.

— Voiam să văd ce pantofi porţi, explică ea. Şi trebuie să-ţi spun că cizmele astea cu toc gros nu sunt preferatele mele.

Ca să fiu sinceră, cizmele mele cu toc gros nu sunt preferatele nimănui. Cu o vreme în urmă, când Tina încă era ea însăşi, le-a aruncat o privire şi a spus că arată ca nişte saboţi de frână. Dar mie îmi plac.

— Ştiu! cântă Lizzy. O s-o rog pe Tina să-ţi împrumute ceva superb, de la departamentul de modă. Sunt sigură c-o va face când va... Sunt sigură c-o va face.

Lizzy pleacă, se consultă cu Tina şi, peste patru minute, reapare la biroul meu fluturând o pereche de sandale negre cu barete şi toc cui şi un top galben, petrecut, tivit cu dantelă mov.

— Hei, caramba, zic eu supărată.

— Nu fi fraieră, se răsteşte Lizzy, vor arăta minunat cu pantalonii tăi negri.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Eu răspund:

— Da, dar cum vor arăta pe mine ?

Lizzy îmi ignoră mormăielile şi mă obligă să probez topul. Privesc încăpățânată la reflexia mea din oglinda toaletei femeilor, în timp ce Lizzy țopăie în jurul meu ca un spiriduş nebun, trăgând şi aranjând topul. Apoi, spune:

— Helen, arăți divin! Aşteaptă aici!

Iese pe uşă şi, după două secunde, se întoarce cu Tina.

— Ce zici ? cotcodăceşte ea, aruncându-şi brațele în lături, ca o cântăreață de cabaret.

— E grozav, zice Tina, zâmbind palid şi vorbind spre urechea mea stângă.

— Bine, spune Lizzy, atunci, aşa rămâne.

Mă lasă să-mi pun topul gri pentru restul zilei, dar îmi confiscă cizmele „fiindcă n-am încredere în tine". Iese pe uşă în pas de dans, lăsându-ne singure pe Tina şi pe mine.

Mă simt stânjenită, ca atunci când bunica lui Michelle mi-a aranjat o întâlnire cu cel care-i plimba câinele, care era rus („din Rrrrusia, cu dragoste!", m-a amenințat el la telefon) şi care avea chică.

— Bună, zic eu.

Tina îşi roade o unghie şi exclamă:

— Helen, te rog să nu fii distantă față de mine diseară, fiindcă Adrian va deveni bănuitor şi...

Instantaneu, mă simt crudă şi ruşinată, aşa că-i ating brațul, o mângâi uşor cu degetul şi-i strâng mâna. Ochii i se umplu cu lacrimi, se întoarce şi iese.

Pentru că nu vreau s-o dezamăgesc pe Lizzy şi deoarece, când pleacă de la birou, îmi caut disperată cizmele pe lângă biroul ei, dar nu le găsesc, intru în restaurant la 7.30 fix, purtând pantalonii mei negri, topul de carnaval şi sandalele cu barete. Şi prima persoană pe care o văd e Tom.

Stă în colțul îndepărtat al încăperii şi discută cu Brian, care poartă o salopetă de blugi prespălată. Sunt atât de uluită (nu de salopeta de blugi prespălată, care se potriveşte de minune cu tricoul verde-fosforescent), încât mă uit de două ori şi sunt gata să scap cadoul lui Lizzy pe jos. Sărbătorita vine țopăind lângă mine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Surpriză! chițăie ea în urechea mea.

îmi simt fața roşie şi aprinsă.

— Doamne, nebuno! Mai încet! murmur eu, încercând să-mi controlez zâmbetul tâmp de pe față.

Lizzy duce mâna la gură, pentru a-şi înăbuşi un chicotit sonor. Luke apare lângă mine, îmi înfige un cot în coaste şi-mi face cu ochiul.

— A fost subtil, îi zic.

— Tom a venit cu Luke, aşa că nu da vina pe mine, exclamă Lizzy fericită.

Luke plescăie:

— Ne-am dat multă osteneală, aşa că n-o da în bară de data asta.

îmi privesc sandalele cu barete şi murmur încântată:

— Ce copii băgăcioşi!

Luke o ia ca pe un semn de aprobare şi strigă:

— Mă duc să-l aduc, bine ?

E împiedicat să facă asta doar de faptul că-l apuc de cămaşă, îl trag înapoi de ceafă şi şuier: „Nu!", dar chiar atunci Tom traversează încăperea, mă priveşte o secundă şi spune cu îndrăzneală:

— Bună!

Şi ştiu că e îndrăzneț, pentru că se înroşeşte când o spune, iar vocea îi tremură uşor. Deschid gura, îmi dau seama că e uscată ca iasca, aşa că „Bună, Tom" iese ca un cârâit slab.

Tom roşeşte din nou, nu în ultimul rând pentru că Luke şi Lizzy se holbează la noi ca păpuşile Muppets, şi începe să spună:

— Arăți gro... când e întrerupt.

Luke îi dă un ghiont în spate şi exclamă:

— N-ai de gând s-o săruți ?

Îngheț, în timp ce teribilele cuvinte se învârtesc în jurul urechilor noastre ca un bumerang la o înmormântare.

Lizzy - care, trag eu concluzia, n-a înțeles cu cine avea de-a face când s-a înhăitat cu Luke - pare îngrozită. Expresia oripilată a lui Tom se înmoaie şi el rage: „Arrrrrrr!" şi se preface că-l strânge de gât pe Luke.

— Vino acum! ordonă Lizzy tăios ca o bonă care priveşte rinocerii cu un copil de cinci ani, când aceştia intră în rut.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tom şi cu mine rămânem singuri. Mâinile-mi atârnă stinghere pe lângă corp şi nu ştiu ce să fac cu ele. Laba de iepure îmi bate nebuneşte în piept, iar eu privesc chipul lui Tom şi tot ce pot spune e:

— Ce mai faci ?

Tom îşi lasă capul pe un umăr, îl clatină şi murmură:

— Bine, mulțumesc, dar tu ?

Dau şi eu din cap şi spun:

— Bine, mulțumesc. Chiar bine.

Chiar bine! Cine mă cred ? Dolly Parton ? îmi muşc buza, tresar şi, fiindcă încep să intru în panică, spun repede:

— Luke zice lucruri caraghioase, nu-i aşa ?

366

Tom dă din cap nefericit şi zice:

-Da.

Brusc, arată de parcă i-ar veni să plângă şi stomacul mi se face ghem, respir adânc şi spun:

— Dar, uneori, spune lucruri pe care eu nu îndrăznesc să le spun.

Spun asta, nu-mi vine să cred că am spus-o, mă uit în jos şi-mi înşurubez fața la loc, zicându-mi proasto, proasto!

Tâmpito! Proasto! Când îndrăznesc să mă uit din nou la Tom, mă priveşte de parcă ar fi mort de foame, iar eu aş fi un chebap uriaş. Facem un pas înainte în acelaşi timp, îmi apropie blând fața de a lui şi ne sărutăm. Ne sărutăm moale şi cald, ca atingerea catifelei pe catifea, închid ochii şi mă simt sufocată de bucurie. Când îi deschid, ca să arunc repede o privire, el are ochii închişi, aşa că privesc în jur, să-mi dau seama dacă ne-a văzut cineva. Douăzeci de persoane se holbează la noi, aşa că închid ochii şi mă adâncesc şi mai mult în sărut.

— Se uită toată lumea la noi, murmur eu.

— Şi ce ? şopteşte Tom şi mă strânge şi mai tare, iar eu îi răspund la îmbrățişare, privesc în ochii lui albaştri şi simt că amețesc. Pare o nebunie că am fost despărțiți

- nebunesc, prostesc, şi-mi spun „asta nu trebuie să se mai întâmple" şi căldura mă invadează ca lumina soarelui după ploaie. Te iubesc.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nu se compară cu nimic altceva. Tot ce-a fost înaintea lui Tom e foarte bun şi frumos, dar nu reprezintă nimic.

Tom e alesul. II privesc şi mă gândesc la expresia aia demodată „te iubesc din toată inima" - dacă-mi aduc bine aminte, asta-i spune prințul cel frumos prințesei blonde

- şi exact asta simt şi eu. El îmi sărută fața, părul şi spune:

— Îmi pare rău că am fost un ticălos.

Mă retrag atât de brusc, încât aproape că-i scot dinții, lovindu-l cu capul.

— Ție îți pare rău! chițăi eu. Să nu-ți pară! Ai avut dreptate! In tot ce-ai spus. Mie îmi pare rău.

367

Tom clatină din cap. Apoi zâmbeşte.

— Când ai căzut în pub în seara aia, când erai cu Lizzy, deşi ce-a spus ea - în acest moment, dau repede din cap, să-l încurajez să treacă peste asta -, voiam să fug după tine şi să te sufoc cu săruturi.

Mă luminez şi spun:

— Chiar aşa ?

El aprobă dând din cap şi loveşte cu piciorul în pământ ca un copil, zicând cu voce răguşită:

— A fost cumplit fără tine. Nu mi-a plăcut.

Nu-mi vine să cred că Tom spune lucrurile astea, nu un prostănac chel, cu respirație puturoasă, genul de bărbat care mă agață de obicei în baruri, ci Tom. Tom, pe care-l iubesc cu pasiune. Tom, care spune lucrurilor pe nume.

Tom, care mă place pe mine, Helen, chiar dacă am părul lins şi conduc o Toyota. O, Doamne, fă să fie adevărat.

Îndrăznesc să spun că mi se pare că Tom gândeşte cam acelaşi lucru, fiindcă stăm unul lângă altul la cină, iar el îmi zâmbeşte tot timpul, mă sărută, îmi strânge mâna şi aproape că nu mănâncă nimic. Şi, ceea ce nu s-a mai întâmplat, nici eu nu mănânc. Doar stăm de vorbă.

Tom vrea să ştie totul, cum ar fi ce am făcut de Crăciun şi dacă m-am gândit vreun pic la el, şi cum mai e la lucru la mine, şi cum mă mai tratează Laetitia acum (ca pe un şerb), şi ce mai face Grasu' (e aşa de răsfățat, că, dacă-l mai mângâi mult, o să-i iasă un djin pe fund), şi ce mai fac buni şi mama şi cum

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

mai merg lucrurile între mine şi mama - deşi nu trebuie să-i spun - şi cum mi-am găsit apartamentul şi cum l-am amenajat şi dacă mi-a fost dor de el şi cât a durat şi ce-am ales şi cum mă simt şi dacă l-am mai văzut pe Marcus şi se tot uită la mine pierdut, de parcă aş fi o frumusețe inimaginabilă şi eu vreau să ştiu totul despre ce-a mai făcut el, dacă Celine mai lucrează la Megavet (nu, a fost concediată pentru incompetență crasă, după ce a scăpat din mână un hamster şi apoi a călcat pe el), dacă sora lui e bine (grozav: doar ieri i-a spus şefului ei,

domnul Higgenbotham: „Chestia cu numele dumneavoastră e că nu trebuie să-l pronunțați Higgenbottom1 puteți evita asta pronunțându-l Higgenbo-tham!"), dacă mai face box (oarecum, dacă pui la socoteală uitatul la Rocky I, II şi ///), ce mai fac ai lui (bine: tatăl lui vitreg a câştigat o mică sumă la pronosticul sportiv săptămâna trecută şi o duce pe mama lui Tom în Lake District), şi dacă şi-a depăşit teama de a picta (e drăguț din partea mea că mi-am amintit), şi dacă a mai făcut sex cu altcineva după mine (ce obrăznicie, şi poate să mă întrebe şi el acelaşi lucru ?), şi dacă a citit Deja mort (da, a citit - e la fel de suculent şi de îngrozitor ca un Pot Noodle), şi putem să mergem iar în parcul Heath cu Honda şi să mâncăm covrigi ?

Când îl întreb despre parcul Heath, se uită la mine şi zice:

— Aş face orice pentru tine, Helen. Vorbesc serios.

Iar eu nu behăi: „A, dar nu m-ai lăsat să stau în apartamentul tău", pentru că acum înțeleg. Înghit în sec şi şoptesc:

— Şi eu. (Nu sunt la fel de eliberată ca Tom, pentru că propoziția completă „Şi eu aş face orice pentru tine" devine lipicioasă şi, deşi vreau să spun cuvintele, ele se simt mult mai confortabil în capul meu. Oricum, el pare mulțumit cu prescurtarea.)

Continui să mă uit la el şi să zâmbesc şi să mă gândesc că mă place şi ce naiba m-a apucat să-i resping avansurile ca o pisică ce respinge smântână. Zâmbim unul la altul până când ne doare gura. Şi până când surprind privirea lui Luke de partea cealaltă a mesei şi el îşi deschide gura (fără să se obosească să înghită burgerul mestecat) şi-şi bagă un deget în pasta cleioasă, ca să-şi comunice repulsia față de faptul că cea mai apropiată prietenă a lui şi unii dintre

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

amici s-au transformat din nişte oameni normali, într-o pereche îngrețoşătoare de turturele iubărețe.

1 Bottom (engl.) - fund.

Tom îl vede pe Luke şi, provocator, îmi dă un cartof prăjit cu gura lui. Luke se ia cu mâinile de cap, ca şi cum ar suferi nespus. Tom oftează şi spune:

— Ştii că mă va şantaja tot timpul de acum încolo ?

Eu aprob din cap şi spun:

— Deci putem face sex mai târziu ?

Zâmbeşte.

Mă ridic prompt, târşâind scaunul. Tom se uită la mine, ridică o sprânceană şi sare în picioare - şi un chelner aduce un uriaş tort roz şi cu toții trebuie să cântăm „La Mulți Ani, dragă Lizzy". Tom şi cu mine ne pițigăiem cu patos. Schimbăm priviri furişe „s-o ştergem acum" când privesc peste masă, să văd dacă cineva a observat, şi-o zăresc pe Tina.

Şi fericirea dispare. Pare îngrozită. Ghemuită, servilă, ca un câine flămând. Soarbe apă şi mâna îi tremură. Nu ridică privirea. Persoana din stânga ei a renunțat să mai încerce s-o atragă într-o conversație şi vorbeşte cu persoana din stânga lui. Cel din dreapta ei poartă toată vina. Adrian e elegant, cu o cămaşă verde-deschis şi cu un costum gri-închis, frumos croit, iar dinții lui sunt mai albi decât albi şi părul lui blond e aranjat perfect. Vorbeşte animat cu femeia de lângă el. Ii atinge mâna uşor, pentru a-şi sublinia spusele, iar ea îşi dă capul pe spate şi râde frumos. Îmi vine s-o înjunghii.

— Ce s-a întâmplat ? spune Tom, urmărindu-mi privirea.

— A, nimic, zic eu. Cred că Lizzy ne-a ghicit intențiile.

Mai bine o lăsăm pe mai târziu.

Tom mă priveşte şi spune:

— Ceva nu e în regulă.

Clatin din cap şi zic:

— Mă duc să vorbesc cu Liz pentru o clipă. Te descurci, nu ?

În acest moment, Luke apare în spatele lui Tom şi încearcă să-i bage o boabă de fasole în ureche, iar Tom izbucneşte în râs, îl apucă de încheietură şi i-o răsuceşte, încât Luke e obligat să îngenuncheze.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Profit de ocazie şi mă duc repede la Tina.

Ii spun „bună" şi ea pare îngrozită. Zice cu voce pierită:

— Văd că tu şi Tom v-aţi împăcat.

Zâmbesc şi spun: „Da" şi „de ce nu vii să stăm de vorbă ?" Tina se uită fix la mine, iar Adrian se întoarce cu un zâmbet îndatoritor lipit pe faţă şi spune cântat:

— Helen! îmi pare grozav de bine să te văd! Arăţi minunat. Şi-mi place topul tău, ţi se potriveşte foarte bine.

Oricât mi-ar plăcea să-l scuip între ochi, o văd pe Tina tremurând, aşa că mă forţez să-mi ridic colţurile gurii şi spun:

— Da, e un top frumos.

Fac o pauză şi adaug:

— Nu vreau să te întrerup, voiam doar s-o iau pe Tina lângă mine o secundă, ca să-i vadă pe Tom şi pe Luke.

Zâmbetul lui Adrian rămâne fix, în timp ce el răspunde:

— Mi-ar face plăcere, dar - aruncă o privire demonstrativă ceasului Tag Heuer - doamna mea s-a plâns toată seara că e obosită, aşa că o s-o duc acasă, la culcărică, chiar acum. Ridică-te, draga mea, ne aşteaptă taxiul afară!

Tina se ridică în picioare ca un robot şi spune pe un ton chinuit:

— Noapte bună, Helen.

Cei doi o pupă şi o îmbrăţişează pe Lizzy, apoi pleacă.

Nu mă pot relaxa. Lizzy ţopăie spre noi şi spune că ea, Brian şi alţi câţiva se duc la un club şi mă întreabă dacă vreau să vin şi eu. Adaugă repede că nu se va supăra dacă nu vin. încep să mă scuz, dar ea îmi strânge umărul, face un semn din cap spre Tom şi şopteşte:

— Fii fericită!

Tom vede că oamenii se împrăştie, se întoarce spre mine şi spune sfios:

— Vrei să luăm un taxi împreună ?

Îi răspund:

— Desigur.

Luke îşi bagă capul între noi şi exclamă:

— Grozav! Vin si eu!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tom şi cu mine ne uităm urât la el, iar Luke zâmbeşte şi spune:

-Ce-i?

Apoi:

— Staţi liniştiţi, puteţi să mă lăsaţi pe mine mai întâi.

Tom mârâie:

— Aici ai nimerit-o.

Ieşim în stradă şi Tom opreşte un taxi.

Luke îşi ridică picioarele şi-şi aprinde o ţigară, iar Tom mă mângâie pe mână şi spune:

— Eşti tăcută.

Încuviinţez din cap. Nu pot vorbi. Nu mi-aş dori nimic mai mult pe lume decât să-i lipesc lui Luke gura cu bandă adezivă şi să-l las în Swiss Cottage, apoi să mă grăbesc acasă cu Tom, să-i smulg hainele şi să facem dragoste nebuneşte, cu pasiune, pe jos, în hol, şi, după aia, pe masa din living. Am nevoie de asta. Trebuie să fac dragoste cu Tom, să simt legătura aceea dintre noi, aşa cum am nevoie să respir.

Dar cum pot face asta, ştiind că Tina s-a dus acasă cu Adrian ?

Dacă asta e un nou şi strălucit început, vreau să fie perfect. Mă gândesc la groaza prietenei mele şi acest gând îmi diminuează libidoul. Oare ce-i face el în clipa asta ?

Mă doare numai când mă gândesc. Nu am altă opţiune, îl bat pe Tom pe picior şi-i spun adevărul despre Tina şi despre Adrian.

Apoi, ghidez taxiul către Tooting şi mă rog să ajungem acolo la timp.

Capitolul 41

Deşi arăt ciudat în costum de baie şi mă prăjesc inevitabil, iubesc plaja. îmi place să privesc marea şi să am

numai gânduri necomplicate, ca: „Uau, ce de apă!" sau „Doamne, marea e cu adevărat uriaşă". îmi place să văd valurile înspumate, fierbând la ţărm. Sau să-mi îngrop picioarele în nisipul cald şi să-l simt între degete. îmi place să culeg scoici - pe alea spiralate, ca nişte mici coarne de unicorn - şi pietricele gri, netede,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

străbătute de vinişoare albe, de marmură. îmi place să închid ochii şi să ascult zgomotul valurilor care se sparg şi râsul oamenilor. Şi să inspir aerul sărat, simțindu-i gustul pe buze. Cel mai mult îmi place să lipăi prin apa limpede, căutând aur. Văd un grăunte strălucitor şi încerc să-l iau. Sigur că niciodată nu este aur, ci doar un alt grăunte de nisip pe care soarele şi apa îl fac să lucească. Dar nu-mi pasă, pentru că toată bucuria constă în căutare.

Dar nu asta simt când îl pierd pe Tom. După toate căutările, dau de aur şi-l las să-mi curgă printre degete, ca nisipul.

Cu toate astea, în timp ce ne grăbim în apărarea Tinei, ca un escadron de călăreți negri, n-am de unde să ştiu că se va termina aşa cum se termină. Turui jalnica poveste, Tom zice „la dracu'!" şi-mi pune o mie de întrebări. Luke se bâlbâie şi spune: „Nu înțeleg". Se burzuluiesc şi spun:

„Biata, biata Tina" şi spun că-i vor arăta ei lui Adrian.

— Nu e un joc de aventuri pentru băieți, spun împietrită, pentru că sunt îngrozită de ce am declanşat.

Tom zice:

— Helen, vom vedea doar dacă e bine. Faci bine că te interesezi de soarta Tinei. Nu vom face nici o prostie.

Îmi strânge mâna.

Luke adaugă sincer.

— Ai făcut ce trebuia.

Dar eu nu sunt sigură de asta.

în scurt timp, mă răzgândesc. Când taxiul se opreşte în fața apartamentului Tinei - „Adrian are un BMW Z3!" exclamă Luke, „Cum îndrăzneşte ?" - şi coborâm, aud țipetele. E un miracol cumplit, fiindcă inima îmi bate destul de tare cât să mă asurzească. Luke vrea să dărâme uşa,

dar Tom nu vrea ca Adrian să fie avertizat. Ne strecurăm pe uşa principală cu ajutorul femeii care locuieşte la parter.

Curios, sau mai degrabă nu, nu întreabă cine suntem. Pe de altă parte, vecina ei țipă ca un porc căruia tocmai i s-a oferit propriul văr sub formă de rulou cu şuncă, iar asta n-o deranjează, aşa că poate că n-ar trebui să fiu surprinsă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Ne îngrămădim la etaj şi Tom sună la uşă. Se aude un geamăt, agitație, apoi nimic. Sună din nou. Tom stă cu spatele la uşă, ca Adrian să nu vadă cine e dacă se uită pe vizor.

— Cine e ? strigă o voce încordată.

Tom strigă şi el:

— Sunteți proprietarul Z3-ului negru de afară cu cauciucurile tăiate... ?

Se aude o exclamație sonoră şi zgomotul zăvoarelor trase, iar Adrian deschide uşa în forță. Când face asta, Tom dă un brânci puternic uşii, iar Adrian se dă înapoi, clătinându-se. Tom şi cu mine ne repezim la Tina, care e ghemuită în colț. Luke se aruncă spre Adrian în ceea ce bănuiesc a fi un placaj de rugby ca la carte - sau poate că doar se împiedică de marginea covorului - şi, înainte de a putea spune „mai tare", e deja deasupra lui şi-l zgâlțâie, iar capul lui Adrian scoate un încântător sunet: „buf, buf, buf" pe podea.

Când Tom vede în ce hal e Tina, chipul i se crispează.

Adrian întreabă ce naiba se întâmplă şi behăie că am înțeles greşit situația, că Tina şi cu el doar se ciondăneau puțin, când bălmăjeala lui Adrian încetează repede, fiindcă Tom îi presează un punct aparent sensibil de pe gât.

— Taci, zice Tom pe un ton dur.

Adrian tace. Sun la poliție de pe mobilul meu, fiindcă telefonul a fost smuls din perete, iar Tom fuge să aducă gheață şi un prosop pentru Tina. Adrian se chinuie să respire sub cele nouăşcinci de kilograme ale lui Luke, aşa că efortul susținut pe care amicul meu l-a depus în ultimul deceniu, ca să se îngraşe cu pizza cu pepperoni, cu korma cu pui şi cu chipsuri cu brânză şi ceapă, a meritat pe deplin.

— Tina, strigă Luke călare pe Adrian, te simți bine ?

Tina are şapte arsuri proaspete de țigară pe abdomen

şi nu e deloc bine. Rana de la cap i s-a redeschis. Tom îi dă la o parte părul de pe față şi-i tamponează blând firicelul de sânge de pe frunte. Spune:

— Christoase, Tina, e îngrozitor. Nu trebuie să accepți aşa ceva.

Cu o voce tremurătoare, ea glumeşte că nu va purta un top cu vedere la buric vara asta, apoi începe să plângă, ținându-se de mine şi de Tom.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Tina, zic eu, încercând să mă abțin să nu plâng şi eu, a trebuit să vin. Nu mai puteam să te las aşa, îmi pare rău.

Când soseşte poliția, Tina se opreşte din plâns şi îngheață. Polițiştii vor să afle ce s-a întâmplat de la noi toți, dar mai ales de la Tina.

— Te rog, spune-le, o îndemn, fii curajoasă. Suntem cu toții aici.

Tremură şi se uită la Adrian, care se uită fix înainte, ca şi cum s-ar crede Terminatorul din Maida Vale.

Tăcere. Tina nu spune nimic, iar eu îmi țin respirația.

Luke păşeşte în față şi Tina tresare, dar el nu vrea decât să-i ofere o bucată mototolită de hârtie igienică în care să-şi sufle nasul.

— Am folosit-o doar o dată, explică el blând.

Blândețea lui Luke o cucereşte. După multe suspine şi sughițuri, Tina arată spre prietenul ei şi spune:

— El, Adrian, a spus că țigările îmi fac rău, ceea ce e adevărat. Mi le-a stins pe burtă.

Polițistul, a cărui expresie severă compensează mulțimea pistruilor lui, scrie asta în carnețelul lui. Apoi, Tina tace, aşa că polițista, o femeie cu părul de un blond intens, strălucitor şi cu o aură de duritate o duce în camera cealaltă.

Pistruiatul se întoarce spre Adrian.

Adrian începe să spună, pe tonul lui cel mai grav şi mai prietenos, că Tina are probleme cu băutura. Spre bucuria mea, pistruiatul i-o retează:

— În momentul ăsta, nu vreau să-ți aud explicațiile.

Vreau să-i spun Pistruiatului că Tina nu bea decât suc

de portocale, de când Adrian era s-o înece, pentru că „a flirtat" cu un tip la pub (de parcă Tinei i-ar plăcea vreodată un bărbat în salopetă de muncitor). Dar nu vreau să fiu pusă la punct în fața lui Adrian, aşa că păstrez asta pentru mai târziu. În schimb, arăt spre scrumiera plină de chiştoace care presupun că sunt pline de amprentele lui Adrian, deşi el nu fumează. Pistruiatul se conformează şi varsă chiştoacele într-o pungă de plastic, iar eu îi şoptesc încântată lui Tom:

— Am văzut asta în The Bill. Chiar dacă nu e o dovadă incontestabilă, e o dovadă indirectă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Apoi, mă duc în bucătărie, pentru că Tina vrea să stau cu ea. Mă aşez la masa din bucătărie, în timp ce Blondie fotografiază abdomenul şi scalpul Tinei cu un Polaroid.

Pare să înţeleagă că Tina e copleşită de prezenţa ei şi de implicaţiile acesteia, aşa că spune ferm:

— Faci ceea ce trebuie, dragă. N-ai greşit cu nimic. Aşa ceva nu se întâmplă într-o relaţie normală.

Nu sunt sigură dacă mi se permite să vorbesc, aşa că dau din cap aprobator în spatele lui Blondie şi încerc să nu vomit la vederea rănilor Tinei. Blondie îmi spune apoi s-o duc pe Tina la spital. Sun după un taxi. Apoi îmi spun, la naiba, ard de nerăbdare să dau o declaraţie şi o voi face. N-am fost atât de tentată să trăncănesc de când am auzit-o pe Laetitia într-o pauză de prânz întrebând în şoaptă despre liposucţiune.

Blondie îmi face pe plac şi-i dictez până când îşi scutură mâna de parcă are o crampă. Mă simt frustrată, fiind nevoită să admit că, de fapt, nu l-am văzut niciodată pe Adrian lovind-o pe prietena mea.

— Dar am văzut rezultatele, spun neînduplecată.

După care:

— Nu-i luaţi o declaraţie şi Tinei ?

Spune că-i va lua o declaraţie Tinei mâine-dimineaţă.

Tina, care tace mâlc, aprobă dând din cap. Tom şi Luke dau şi ei scurte declaraţii. Când soseşte taxiul, Blondie coboară la parter, să-i pună întrebări vecinei Tinei (ceea ce-mi satisface ranchiuna), iar Pistruiatul îi spune lui Adrian:

— Te arestez pentru atac cauzator de leziuni corporale.

Ii pune cătuşele.

— Ai grijă la manşetele mele, se răsteşte Adrian, ceea ce, sunt încântată să observ, nu-i pică prea bine poliţistului.

Pistruiatul devine, dacă se poate, mult mai puţin grijuliu cu manşetele lui Adrian. Adrian îmi aruncă o privire de bătăuş, iar eu îl provoc, făcându-i „pa" din vârful degetelor. Sper să-l determin să spună ceva incriminator, cum ar fi „Sincer, domnule poliţist, aproape că n-am atins-o!", dar Adrian nu e prost. Nu spune

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

nimic. Speram de asemenea să aud un bubuit „Eşti arestat", dar imaginea încântătoare a lui Adrian cu cătuşe mă mulțumeşte suficient.

El şi costumul lui Saville Row vor petrece noaptea într-o celulă a poliției, iar mâine-dimineață va fi interogat. Apoi, va ajunge la tribunal.

Şi, dacă pot să împrumut o expresie de la buni Fio, nu suficient de devreme.

Tom o înfăşoară pe Tina într-o pătură fiindcă tremură şi o duce în brațe până la taxi. Tot drumul spre spital, îi spunem că a făcut bine, că e foarte curajoasă şi că acesta e sfârşitul lui Adrian. Tina nu pare să audă. Ea murmură în pumni:

— Mi-e atât de ruşine.

Tom, Luke şi cu mine îi răspundem în cor:

— Să nu-ți fie!

Tina râde când ne aude vorbind ca nişte cretini, apoi tresare, pentru că o doare burta.

La Accidente, doctorul cu față de copil întreabă, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ce vede:

— Prietenul tău a făcut asta ?

Tina răspunde, ca şi cum ar explica ceva:

377

— Fumez.

Doctorul - care are nişte ochi verzi pătrunzători şi parcă a coborât din ER, asta dacă ar avea ceva mai multă culoare în obraji - se uită bănuitor la Luke. Luke s-a autointitulat bodyguardul Tinei şi stă lângă ea, cu o expresie de buldog şi cu brațele încrucişate.

— N-am fost eu! exclamă el. Eu sunt Luke! Am grijă de ea!

Tina zâmbeşte înlăcrimată la el şi Tom zâmbeşte la mine. Mă uit la ceas şi descopăr că e 3.23 a.m. - ceea ce înseamnă că am aşteptat în Infernul lui Dante, scuze, la Accidente, timp de trei ore. Pereți jupuiți. Simt un val de epuizare. Mormăi că ies afară o secundă.

Mă împleticesc spre uşă. Mirosul gros şi dulceag de la Accidente şi Urgențe îmi afectează capacitatea mea de a respira. Iar uşile rotative ale spitalului, cu geamurile lor rectangulare, luminile strălucitoare şi copiii care țipă, bețivii care

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

strigă, bătrânii care-şi târâie picioarele pe coridoarele cenuşii, clinice, şi personalul în alb şi albastru, care poartă încălțări comode şi se grăbeşte, totul converge şi se învârteşte în jurul meu ca o mică tornadă şi-l văd pe tata murind din nou şi monitorul bipăie şi perdelele sunt trase şi patul e împins, iar eu sunt smulsă de acolo şi se aud țipete de: „Intră în stop" şi mama se tânguie şi tata a murit şi eu stăteam acolo şi mi-era dor de el şi nu i-am spus niciodată că-l iubesc, pentru că n-am putut rosti cuvintele. Sângele mi se scurge din cap şi simt că mi-e greață şi sunt amețită. Trebuie să mă aşez, ca să nu vomit, şi nu ştiu ce să aleg, aşa că mă prăbuşesc pe o bancă, lângă un bărbat în zdrențe, care bea dintr-o sticlă, apoi fac: bleah!

şi vomit pe trotuar. Normal, bărbatul se mută pe o altă bancă.

Mă țin strâns de marginea băncii, în timp ce lumea se învârteşte în jurul meu. Apoi, Tom îmi dă la o parte părul de pe față şi mă masează pe spate, în timp ce eu am spasme de vomă şi scuip. Continui să icnesc. Cu zgomot. „Ce romantic", murmur cu ultimul icnet răsunându-mi în urechi, în timp ce privesc fix balta gălbuie de vomă.

— Nu, răspunde Tom vesel. Asta-mi trezeşte nostalgii, îmi aduce aminte de prima noastră întâlnire.

L-aş privi, ca să râd, dar îmi curge salivă pe bărbie. Mă şterg de mâneca topului meu exagerat.

— Ce face Tina ? întreb.

— Cred că e încă în şoc, spune Tom. A spus că-i pare rău pentru Adrian, dar doctorul nici n-a vrut să audă. El mi-a spus că bărbații ca Adrian nu se schimbă. A fost blând, dar foarte sincer. Sper să aibă efect asupra Tinei, biata de ea. A, şi Luke e îndrăgostit. Vrea să stea s-o păzească.

Casc ochii mari.

— Luke e îndrăgostit! chițăi eu.

Tom zâmbeşte şi aprobă din cap.

— Foarte, zice el.

Creierul meu o ia razna încercând să absoarbă acest fapt, când Tom adaugă:

— Tina are familie ? Crezi că ar trebui să-i sune cineva pe părinții ei ?

Glumesc:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Ca să-i avertizeze în legătură cu Luke ?

Apoi adaug:

— Cred că da. Are nevoie de tot sprijinul pe care-l poate primi. Şi vreau ca fraţii ei să ştie. Dar ar trebui totuşi s-o întrebăm pe Tina.

Tom dă din cap.

— Tom, zic eu, îmi fac griji pentru Tina.

Îmi fac griji, pentru că-mi doresc ca acesta să fie sfârşitul şi mi-e teamă că nu va fi. îmi fac griji, deoarece, cu câteva săptămâni în urmă, am sunat la un adăpost şi am vorbit cu femeia care-l administra, întrebând-o cum aş putea s-o ajut pe Tina. Ea mi-a povestit despre femei ca Tina. O poveste pe care mi-a spus-o mi-a rămas în minte.

O femeie era măritată cu un bărbat care a împins-o în jos pe scări şi a urinat pe rănile ei. Tot el a legat câinele familiei de un copac din grădină şi l-a lăsat să moară de foame timp de trei săptămâni. Ea şi cei doi copii ai ei, în vârstă

de patru şi şase ani, au fost forţaţi să privească. O dată sau de două ori, au reuşit să se furişeze şi să-i dea câinelui nişte resturi, dar asta n-a făcut decât să-i prelungească agonia. Femeia şi-a denunţat soţul doar când a început să se teamă pentru copiii ei. Apoi şi-a retras declaraţia.

Poliţia l-a pus sub acuzare oricum, dar soţul ei a fost eliberat pe cauţiune şi trimis acasă. Şi-a păstrat slujba, pentru că era un om de bază la firma lui şi negocia un contract important, pe care şeful lui (bărbat) nu voia să-l piardă.

Judecătorul (bărbat) a hotărât să nu-l trimită la închisoare fiindcă, după cum spunea el, nu voia să distrugă carierele oamenilor. Voia ca inculpaţii să fie „reabilitaţi". în cele din urmă, soţia lui a fugit la adăpost, dar el a găsit-o şi...

Faptul că ştiu aceste lucruri mă otrăveşte. Aşa că-i spun lui Tom:

— Pun pariu că Adrian are un avocat bun, spun supărată.

Tom răspunde:

— Da, cred că are. Dar să vedem cum merge. Cel puţin ştim cu toţii despre el acum. Nu mai poate s-o izoleze.

Şi ştiu că pare ciudat, dar Adrian îmi face impresia unui bărbat care ţine foarte mult la reputaţia lui. Şi nu ştii cum e şeful lui Adrian. Iar Tina are trei

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

frați. Trei. Cred că Adrian a dat de bucluc. La naiba, dacă cineva i-ar fi făcut asta surorii mele...

Tom clatină din cap. Eu ridic din umeri. Mă simt atât de descurajată, încât nu mai am încredere în nimeni că va face ceea ce trebuie.

— Ascultă, Helen, spune Tom. E patru dimineața.

Luke s-a lipit de Tina ca o lipitoare îndrăgostită. N-o vor ține la spital, iar Luke va sta cu ea şi o vei putea vizita acasă mâine-dimineață. Ai putea să stai aici, dar eşti în pragul delirului. Ce-ar fi să te duc acasă ? O să dorm pe jos.

Accept cu reticență. Mă duc să văd dacă Tina e de acord, apoi alerg înapoi, la Tom. O mică minune într-o lume rea:

văd că Tom a găsit un taxi negru. Deschide portiera, eu urc şi mă întind ca o păpuşă de cârpe pe bancheta din spate.

— La dracu', zic eu.

— Ce e ? întreabă Tom.

— Urăsc asta, bolborosesc eu. Urăsc ce i s-a întâmplat Tinei. La naiba, am făcut totul prea târziu.

Tom clatină din cap.

— Helen, zice el, numai Tina îl poate îndepărta pe Adrian. Nu puteai s-o forțezi. Dar, în seara asta, l-ai împiedicat s-o rănească, în fine, s-o rănească mai grav. Ai făcut un lucru bun, fii mândră. Eşti o prietenă bună.

Nu pot să-i accept laudele, fiindcă mă simt murdărită şi lipsită de orice merit. Nu voi câştiga nimic din durerea Tinei. Nu vreau nici o laudă. Tom îmi sesizează întristarea, fiindcă spune:

— O vom ajuta pe Tina cu toții.

Apoi, în mod inexplicabil, îmi ia mâna şi mi-o sărută, închid ochii. Un gând nedefinit nu-mi dă pace, dar nu mă pot forța să-l identific şi-l alung.

— Trezeşte-mă când ajungem, şoptesc şi adorm.

Mă trezesc când intrăm pe strada mea.

— Care e casa ta ? întreabă Tom.

— E prea întuneric ca să-mi dau seama, zic frecându-mă la ochi, apoi, spun mai tare:

— Dacă opriți aici, vă rog, e foarte bine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Coborâm din maşină şi zăresc tencuiala de piatră

sfărâmată şi-mi dau seama că apartamentul meu e cel de alături. Sunt pe cale să deschid poarta, când Tom se încordează şi eu mă opresc instinctiv. Privesc prin întuneric şi văd o siluetă ghemuită pe prag. Şi abia când silueta tresare şi se ridică în picioare, gândul meu nedefinit se limpezeşte şi mi se întipăreşte clar, repede şi adânc în creierul meu încă ameţit.

Jasper.

Stau nemişcată ca un stâlp de sare tâmp, în timp ce Jasper clipeşte spre mine. Apoi, clipeşte spre Tom şi mârâie:

— Cine naiba eşti tu ?

381

Tom răspunde calm:

— Nu, cine eşti tu ?

Jasper spune:

— Sunt iubitul ei, care locuieşte cu ea, tâmpitule!

Tom îmi dă drumul la mână, de parcă aş fi o mortăciune. Ii spune rece lui Jasper:

— E greşeala mea.

Mie nu-mi spune nimic. Fluieră după taxiul care se îndepărtează, frânează surprins şi urcă în el.

II văd cum goneşte în noapte şi ştiu că s-a dus pentru totdeauna.

Capitolul 42

Fiind cea mai puţin atrăgătoare adolescentă din clasa mea (vă puteţi imagina), ochelarii nu erau o opţiune.

M-am chiorât vreme de doi ani, până când profesorul meu de matematică - cel mai urâcios om din lume - a prins-o pe mama la o şedinţă cu părinţii şi i-a spus că eram oarbă ca un liliac pensionar şi varză la aritmetică. A doua zi, ea m-a târât la un oftalmolog care mi-a cerut să citesc cu voce tare „literele" de pe o tablă albă, apoi a declarat misterios că vederea mea era „minus cinci şi jumătate".

Când, curând după aceea, mi s-a prezentat o monstruoasă pereche de ochelari pe reţetă gratuită, aproape că am izbucnit în plâns. Dar, când i-am pus la ochi, m-am simţit ca Dorothy când a intrat în Altinia. Vedeam! Lumea era nou-nouţă! Avea muchii ascuţite! Copacii nu erau difuzi!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Erau clari! Aveau milioane de frunze individuale! Plăcuțele de înmatriculare! Aveau numere scrise pe ele! Transformarea a fost totală şi miraculoasă. După ce am trăit atât de mult cu vederea unei camere video subacvatice ieftine, iată-mă, eram binecuvântată brusc cu minunea puternică a văzului perfect.

382

Iar când Tom iese din viața mea, retrăiesc acel moment esențial, când totul se focalizează. Tot ceea ce e ceţos devine clar. Dar, de data asta, e la fel de dureros ca şi cum mi-aş freca sticlă pisată pe ochi. între timp, Jasper strigă şi strigă, dar cuvintele lui trec peste mine şi mă lasă neatinsă.

— Cine naiba a fost labagiul aştept aici de la unu dimineața ți-am spus că mi-am pierdut cheia îmi îngheață curul aici unde dracu' ai fost e o oră ridicolă cum îndrăzneşti să mă laşi aici toată noaptea e inacceptabil nu suport aşa ceva trebuie să mă schimb mergeam spre casă şi nişte tembeli mici şi jegosi au trecut pe lângă mine şi au aruncat cu ouă în mine zona asta în care locuieşti e ca un cartier social cine era tâmpitul ăla cum îndrăznea să mă întrebe cine sunt cine e el vreau un răspuns nu suport să..

Abia dacă-l aud. Mă uit cum taxiul se face mic şi dispare, luând cu el toate zilele mele de mâine. Nu poate fi adevărat. Nu e permis. Nu merit aşa ceva. Mă uit spre orizont, în speranța că Tom va proceda ca în romanele Mills & Boon şi se va întoarce în zbor înapoi. N-o face.

La dracu'. Cum se poate întâmpla asta. îl primesc pe Jasper la mine din bunătate (în mare parte) şi broscoiul râios mă răsplăteşte distrugându-mi viața. Să-l pierd pe Tom o dată a fost dureros. Să-l pierd de două ori. Asta nu-i neglijență, e o obscenitate.

Cum am putut să uit că-mi împart baia cu cel mai rău coleg de apartament de la mine încoace ? Cum a putut fagurele care-mi ține loc de creier să filtreze faptele relevante şi a lăsat să treacă tocmai matca ? Şi Jasper. Cum a putut ? Devine paralizant de evident că-i place să locuiască fără chirie, dar nu i-a plăcut de mine cea mai mare parte a anului. A-l descrie drept iubitul meu, care locuieşte cu mine, nu e doar o contravenție premeditată la Legea reprezentării eronate a proprietății, ci şi o minciună uriaşă, malițioasă şi distrugătoare.

În timp ce viitorul meu se năruie, eu stau nemişcată.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

înghețate din compartimentele lor şi ar produce haos, ca o mie de bile de rulment aruncate pe o podea de marmură.

Durerea mea nespusă va rămâne la locul ei, cât mă răfuiesc eu cu catalizatorul ei. Apoi, mă îndrept încet spre uşa de la intrare - fiecare pas e ca şi cum aş merge prin clei - o descui şi mă uit direct la Jasper.

— Îmi pare foarte rău, îi spun calmă. A fost o urgență.

Dar aşteaptă aici. Am o surpriză pentru tine.

Jasper deschide gura mare, ca să obiecteze, când eu îi închid uşa în nas. Plutesc până la etaj - gândindu-mă: cum de m-am putut întâlni cu un bărbat cu o falcă de velociraptor? - şi mă duc în living, unde aşteaptă scaunele de răchită. Mă duc la teancul meu de CD-uri şi caut un fundal sonor adecvat. A, da. Apoi, deschid larg bovindoul.

Jasper se dă înapoi, se împiedică de o sârmă rătăcită şi îngropată în peluză şi strigă furios:

— Ce naiba se întâmplă ?

E ca şi cum cineva ar fi apăsat un buton de pe ceafa mea, pe care scrie „nebunie". O combinație între şocul provocat de arsurile de țigară ale Tinei şi cel provocat de plecarea lui Tom. Zic pe un ton cântat:

— E o surpriză! O să afli într-o clipă!

Analizez dezastrul care a devenit noul meu living.

Hainele lui Jasper sunt aruncate peste tot pe podea. Apăs play, ridic o pereche de chiloți albi şi-i arunc pe fereastră.

Surprinzător - am fost rezervă în echipa C la netball aterizează direct pe fața lui Jasper. Pare la fel de şocat ca atunci când m-a văzut prima oară că parchez Toyota (sunt, pur şi simplu, sclipitoare).

Mă aplec pe fereastră, să văd ce face. Şi, ca exercițiu antropologic, merită. Jasper îşi smulge chiloții de pe față şi strigă:

— Asta pentru ce naiba a fost? Tu... - face o pauză, nevenindu-i să creadă, în timp ce eu mă retrag înăuntru Lasă-mă să intru, pentru Dumnezeu! Ce naiba ai de gând să faci ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Află în curând. Mă clatin până la fereastră cu valiza lui, mă sprijin bine de pervaz, ca să am stabilitate, şi o împing prin alunecare pe peluză. Aterizează într-o baltă mare. Jasper sare agil în lături, ca să-şi salveze craniul de la terciuire.

— Termină! urlă el. Ce faci, femeie nebună ? Spune ceva! De ce faci asta ?

Aleargă de zor prin grădină, încercând să bage ciorapi, şosete, pantaloni, veste, chiloți şi cămăşi înapoi în valiză, iar eu râd şi cânt:

— Ja-spaar! Eşti gata sau nu ?

Se uită în sus şi zbiară:

— Nuuuuuu! când arunc prima pictură nautică pe stradă, ca pe un frisbee. Scoate un sunet plăcut, când geamul se face ţăndări.

Dau Heart of Glass cât pot de tare şi - într-un fel nebunesc, răutăcios - cânt:

— Îmi place sunetul sticlei sparte!

Jasper lasă să-i cadă fularul cu emblemă universitară - a unei facultăți pe care el n-a urmat-o - şi aleargă în stradă, vorbind incoerent. Strânge cu grijă bucățile ramei poleite şi aproape că-mi pare rău pentru el. Arunc celelalte două picturi în aşa fel, încât să cadă pe stratul de flori.

Apoi, mă duc la combină, mă rog ca vecinii să mă ierte, şi schimb CD-ul. Prefer ceva optimist, care să mă împiedice să mai arunc lucrurile lui Jasper pe geam. După un minut - în care aud țipete de furie emanând din grădina din față - găsesc ce caut. O muzică ce are asupra lui Jasper acelaşi efect ca lumina soarelui asupra vampirilor. O, da.

Muzică country.

Scaunele de răchită ale lui Jasper se prăbuşesc moarte în sunetul melodiei Let Your Love Flow. El imploră şi se roagă de pe trotuar, dar fără efect. Îngân melodia în sinea mea tot timpul (deşi ştiu că e foarte nasoală) şi, când găsesc o altă pereche de chiloți rătăcită, îi rotesc pe deget şi-i arunc prin aer, în timp ce răcnesc versurile de la Ring

of Fire. Grasu', care se spală pe masă, se opreşte din lins, cu laba în aer, şi se holbează la mine. Ating o notă înaltă şi urechile i se lasă pe spate de frică. La

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

la la. Măsuța de cafea din răchită a lui Jasper zboară pe fundalul sonor motivant al lui Stand by Your Man.

— Termină! suspină Jasper, strângând în brațe o bucată ruptă de răchită. Inchide-l! îmi pare rău! Te rog!

Fără tragere de inimă, opresc muzica.

— Slavă Cerului! oftează Jasper (şi toată lumea de pe strada mea.)

Mă aplec pe fereastră şi zâmbesc. Sunt Regina de Gheață şi-mi place. Jasper agită piciorul de răchită rupt şi strigă:

— Uite ce-ai făcut! Tu, tu... ucigaşă de răchite!

Râd pe un ton nesuferit, ceea ce-l face să bată din picior. Urlă:

— Taci! O, la naiba, uită-te la lucrurile mele! Helen!

Încetează! Te comporți ciudat! Te rog! Nu am unde să mă duc! Fii rezonabilă!

Dispar de la fereastră, ca să recuperez prosopul din bumbac egiptean al lui Jasper, care - îmi amintesc brusc - stă în maşina mea de spălat. îl duc la fereastră şi i-l arunc în cap.

— Nenorocito! zbiară el. Ce faci ?

Strig:

— Ce ți se pare că fac, labagiule ?

Văd şapca de baseball albastru cu alb agățată pe un scaun, o înşfac şi urlu:

— Prinde!

Jasper sare, dar, din păcate, şapca aterizează pe un felinar. El îşi prinde capul în mâini, cu disperare, şi strigă:

— Bine! Bine! Îmi pare rău! Te rog! Lasă-mă să intru!

N-am nici un mijloc de transport! Doar până mâine?

Scot capul pe geam şi cânt:

— învață să conduci! Ți-ai luat mobila de rahat şi şapca aia fără rost. Acum, cară-te!

Jasper adoptă o postură care aminteşte de Hugh Grant în cele mai jalnice momente ale lui.

— Dar unde ? behăie el, aruncându-şi brațele în lături.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Urlu:

— Nu-mi pasă! Adio, Jasper!

Apoi, trântesc geamul şi trag perdelele. Mă simt extaziată pentru scurt timp, ca şi cum albatrosul de la gâtul meu mi-ar fi ciugulit scama de pe umăr şi ar fi zburat, şi trec pe Sea of Heartbreak. Sunt liberă. îl înşfac pe Grasu' şi-l învârtesc prin livingul meu eliberat de răchite, într-un dans al sfidării, dar el se luptă, miaună, mă zgârie pe piept şi fuge. Povestea vieții mele nenorocite.

Opresc combina şi mă duc în dormitor în tăcere. Apoi, stau în pat şi mă gândesc la Tom. Tom s-a dus. Ce-am făcut ?

Ce am făcut ? Mă cuprinde groaza - groaza de a fi făcut cea mai cumplită greşeală din viața mea. Am o singură viață şi am distrus-o! Capul mi se învârteşte când mă gândesc la ironia situației, cu Tom şi cu mine în taxi, plecând de la dezastrul Tinei către al meu. Nu mă gândesc decât că am fost în pragul restului vieții mele şi că m-am împiedicat la start. Lacrimile îmi curg şi mă iau singură în brațe şi țip. Țip şi țip până când mă doare gâtul (şi vecinul de alături îmi bate în perete). Apoi, mă uit în gol la pereții mei galbeni şi mă gândesc, care-i rostul ? Mă întreb dacă ăsta-i sentimentul pierderii. Să simți că adevărul e inacceptabil.

Stau în pat până când răsare soarele şi mă doare inima, îmi spun că durerea Tinei e şi mai rea, dar durerea pulsează mai rău ca oricând. Trag perdelele, mă ghemuiesc sub plapumă şi încerc să-mi pierd cunoştința. Când vine somnul, e o uşurare. Nu că n-aş putea continua. Că n-aş putea trăi fără Tom. Oamenii mor şi oamenii care-i iubesc continuă să trăiască. Şi Tom nu e mort. E mort doar pentru mine.

Aşa că, dacă aş spune că n-aş putea trăi fără Tom, n-ar fi adevărat. Sigur că aş putea trăi fără el.

Doar că nu va mai fi la fel de distractiv.

Capitolul 43

Dacă aş avea un electrod legat de degetul de la picior, care să mă electrocuteze ori de câte ori fac o prostie, poate că aş învăța mai repede din propriile greşeli. Fiindcă nu am, fac aceleaşi gafe idioate iar şi iar şi iar şi iar, până când mă satur aşa de tare de consecințe, încât mă enervez singură şi-mi schimb obiceiurile. De exemplu, dacă mă scol noaptea, să mă duc la toaletă, şi-

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

mi înfig piciorul în tocul cui al unui pantof, e nevoie de o duzină de înțepături până să iau pantoful de jos şi să-l bag în şifonier.

Dacă-mi pun ceasul să sune la 7.30, cu intenția să ies să alerg puțin, trebuie să adorm la loc la 7.31 şi să întârzii la lucru de cel puțin nouă ori până să-mi dau seama că singurul lucru pe care-l pot face până la ora 8.00 e să mă confrunt cu perna şi atât. M-a ajutat şi avertismentul verbal al Laetitiei.

Dar întâlnirea neprogramată dintre Tom şi Jasper a fost ceva cu totul deosebit. Nu mi-a trebuit o a doua oară.

Planurile mele pentru următoarele şase decenii au fost date peste cap, ceea ce m-a enervat suficient cât să proiectez nişte soluții. Nu voi mai fi niciodată prinsă pe picior greşit din cauza unei erori personale. Niciodată nu-mi voi mai neglija viața. Grasu' va mânca la ora 8.15 şi încă o dată la 7.30 p.m., cu o gustare aprobată de veterinar înainte de culcare. De acum încolo, rontăitul va fi proscris (pentru ambii membri ai familiei). Voi face cumpărături la supermarket săptămânal, în loc să las o avere în fiecare zi la magazinul din colț. Voi face un b... b...âh, un buget.

O să mă îmbăt doar la ocazii. O să dau mai mulți bani în scopuri caritabile, pentru cauze fără mare răsunet. Voi merge în vizită la muzee şi la buni Fio. O să învăț singură italiană, cu linguafonul. Voi înceta să-mi mai rontăi buza şi voi învăța cum să-mi întrețin maşina. Voi bea douăsprezece pahare de apă pe zi şi mă voi hidrata.

Lista era lungă şi impunătoare, dar în săptămâna aceea am ajuns la timp la serviciu în fiecare zi şi m-am forțat să fiu drăguță cu Laetitia, chiar şi atunci când a exclamat:

— Nu din nou! Vezica ta trebuie să fie cât un degetar!

(îmi înghit replica: „N-am de unde să ştiu, n-am văzut niciodată un degetar.")

Apartamentul meu e aşa de curat, încât am atins stratul neolitic din coşul meu cu rufe murdare. Am încetat să mai discut relațiile altor oameni, în afară de faptul că i-am povestit lui Lizzy despre Tina (cu permisiunea eroinei). Am ascultat buletinul meteo la Radio Four în fiecare seară şi am fost îmbrăcată adecvat pentru vremea de a doua zi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Deşi, dacă m-aş fi îmbrăcat după cum îmi dicta starea mea de spirit, aş fi purtat pânză de sac. Nici măcar vizita la mama, ca să văd Grease, nu m-a înveselit. Nici măcar când ea a cumpărat melodiile de pe coloana sonoră şi mi-a spus:

„Draga mea, crezi că sunt prea bătrână ca să-mi fac o coadă de cal ?" Nici măcar când ne-am dus la pizza şi i-am povestit despre Tina şi ea a strigat: „Şi când mă gândesc că erai o fată foarte egoistă!" Aşa cum îi place fiului lui Vivienne să spună, i-auzi la ea!

Chiar m-am dus cu Lizzy la sala de gimnastică şi am petrecut treizeci de minute încheindu-mi şireturile în vestiar şi ascultând două femeiuşti slabe de le sufla vântul strigând una la cealaltă: „Eu sunt imensă, tu eşti micuță !...

Nu, tu eşti micuță!... Nu, sunt uriaşă!... Nu, nu eşti, eşti micuță!" etc. Inima mea se întreba dacă exista măcar o şansă ca Tom să mă asculte, dacă l-aş suna să-i explic, dar mintea mea zdrobea orice speranță. Deodată, mi-am amintit o regulă din baseball - la trei ratări, eşti eliminat. Eu am ratat. Până vineri, eram nefericită ca păcatul şi plictisitoare ca sfințenia. Am rupt lista şi am aruncat-o la gunoi. Dar tot mă simțeam moartă pe dinăuntru.

Sâmbătă însă, m-am mai înveselit. Nu mult - categoric, nu voi mai cunoaşte vreodată fericirea şi cel mult pot să sper că voi deveni o sihastră care adună gunoaie în casă - doar puțin. Trec de la sinucigaşă supravegheată (metaforic vorbind, pentru că se pare că nu-i pasă nimănui suficient ca să mă supravegheze) la deprimare banală.

Motivul schimbării acestei stări de spirit e acela că primesc veşti de la Luke.

De sâmbăta trecută, Luke nu s-a mişcat de lângă Tina.

În vreme ce eu n-am mai văzut-o de la spital. Am vrut s-o vizitez duminica trecută, dar, m-a informat Luke, se odihnea. Când am sunat mai târziu, Luke mi-a spus că a trecut un polițist în civil pe la ea, dar că Tina a refuzat să dea o declarație.

— Dar de ce ? am strigat eu.

— Nu vrea, a răspuns el.

— Dar trebuie! am exclamat.

— N-o putem forța, a zis Luke.

— Cred că nu, am spus cu tristețe. Pot să vorbesc cu ea ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Luke a zis:

— Nu e în stare să suporte o ceartă, aşa că ţi-o dau, doar dacă promiţi că n-o cicăleşti.

I-am promis şi am fost pasată Tinei, deşi am fost puţin jignită de asta. (Luke crede că sunt o cicălitoare când noi nu ne-am dat niciodată întâlnire ? Reputaţia mea mi-o ia înainte.) Tina m-a informat că se simte mai bine. Şi că poliţia avea oricum să-l pună sub acuzaţie, probabil. Şi că le spusese alor ei. Şi că părinţii ei veneau la ea. O, şi că era aproape sigură că nu voia să-l mai vadă vreodată pe Adrian.

În mod ideal, aş fi preferat ca Tina să-l târască pe Adrian prin tribunale, ca presa să se năpustească asupra cazului şi să-l transmită în toată lumea, cu tot cu titluri ţipătoare pe prima pagină şi cu poze de cazier, iar Adrian să fie alungat din Maida Vale şi ostracizat la Aquascutum. Şi să-şi piardă slujba nu pentru că aducea publicitate negativă firmei, ci pentru că şeful lui - aşa cum le-ar declara sforăitor reporterilor - ar prefera să-şi taie mai degrabă singur prima decât să angajeze un infractor violent. Şi aş fi preferat ca Adrian să-şi piardă slujba oricum, pentru că nu poţi lucra ca arhitect când îţi petreci următorii patruzeci de ani într-o închisoare umedă şi rece.

Dar cred că înţeleg de ce Tina n-a vrut să meargă mai departe. Ce nu înţeleg e de ce Adrian a pledat nevinovat şi a fost eliberat imediat pe cauţiune, ca şi cum crima lui ar fi fost că a uitat să-şi plătească parcarea.

— Dar e incredibil! am ţipat eu, când Luke mi-a relatat scandalul. Ea nu va fi niciodată în siguranţă! Probabil că el va veni în seara asta la ea şi-i va dărâma casa! Isuse! Să n-o laşi să-şi conducă Escortul fără să-i verifici frânele.

Deşi ultima avertizare era valabilă şi cu şi fără amestecul lui Adrian, Luke a obiectat la pesimismul meu. Una dintre condiţiile eliberării pe cauţiune a lui Adrian a fost să n-o contacteze pe Tina. Şi poate că până când ajungea cazul în instanţă, peste trei sau patru luni, Tina s-ar fi putut decide să depună mărturie. Şi, dacă eu Helen, ar fi fost să depun mărturie - „poţi să pariezi pe fundul tău că o voi face" l-am întrerupt supărată - poate că s-ar face dreptate.

— Putem doar să sperăm, am zis cu amar.

între timp, el, Luke, avea grijă de ea acum.

— Luke, m-am răstit eu, cu mai multă răutate decât era necesar. Aşa cum sunt sigură că-ţi dai seama, Tina tocmai a fost scoasă dintr-o relaţie sufocantă,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

abuzivă, cu un tiran dominator. Ultimul lucru de care are nevoie e să fie atrasă într-o altă astfel de relație.

Luke a fost, aşa cum era previzibil, supărat:

— Şşşşt! a şuierat el. O să te audă! Nu-i deloc aşa!

Nu se gândeşte la mine în felul ăsta. E fragilă, Helen, se teme să rămână singură. E speriată. îi fac bine! O protejez, îți promit! încă-i mai place de ticălos! Eu o distrag! Asta-i adevărul! Tina e confuză. Dar are încredere în mine.

Vorbim. Avem multe în comun.

Am fost tentată să răspund: „Nu mă face să râd, accesoriul tău preferat e o geantă sport Head şi pronunți Gucci „Gu-chi".

Dar, ca să rămân fidelă noii mele personalități, nouăzeci şi nouă la sută eliberată de răutăți, m-am abținut. La urma urmei, dacă Luke îi întărea inima Tinei împotriva Celui Rău, nu era un tont trăncănitor şi lipsit de tact, ci un talentat făcător de miracole, care ar trebui lăsat în pace, să-şi încheie procesul de prozelitism.

Realizarea acestui lucru nu m-a împiedicat să mă simt puțin geloasă pe transformarea abruptă a lui Luke, din eternul meu prieten platonic în cel al Tinei.

Cu excepția acestui telefon de urgență, nu mai am veşti de la el. N-o sun pe Tina fiindcă, potrivit noului ei interpret, „E obosită şi n-are chef să stea la taclale. Dar, când o vezi pe Lizzy, mulțumeşte-i pentru fructe şi pentru, ăăă, pentru sunătoare şi pentru ceaiul pentru pipi".

Fac aşa cum mi se spune, stau liniştită şi transmit mesajul. Când îi spun lui Lizzy, zice:

— Of, mă simt groaznic, groaznic! Adrian era aşa de zâmbitor! Şi toate florile alea! Şi toate telefoanele! Cine s-ar fi gândit ? Crezi că ar trebui să-i trimit şi calendula ?

Îi zic că e un gând frumos, dar Tina are deja un jurnal.

Şi, oricum, sunt sigură că ne va contacta dacă are nevoie de ceva. N-o face. Aşa că, atunci când sună Luke, sâmbătă, sunt sufocată de nevoia de informații. Şi, mamă, ce le mai primesc. Deşi Luke e foarte surescitat şi vorbăreț, am nevoie de toată concentrarea ca să-l înțeleg.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Bine, frații Tinei, Max, Sean şi Andrew, au venit scuipând foc când au auzit de Adrian. Au înnebunit, Max mai ales, e cel mai mic, voia să se ducă la el şi să-l cotonogească imediat. Dar Sean a zis nu, trebuia să fie isteți la faza asta, da, pentru că era posibil ca Adrian să facă plângere, aşa că oricum, Tina nu ştie de chestia asta, dar Sean l-a sunat pe un amic al lui, Tony, care îl cunoaşte pe tipul ăsta, pe Ray, iar Ray e un ticălos rău de tot, aşa că Tony a stat de vorbă cu Ray, iar Ray are o firmă de securitate, asigură oameni de ordine pentru cluburi şi alte alea, e fost militar, a fost culturist, e un tip mare, are vreo sută

cincisprezece kilograme şi e amenințător, şi-l poți plăti să-i avertizeze pe oameni că au luat-o pe un drum greşit, da, şi trimite el pe cineva, aşa că, cum ziceam, Sean îi spune lui Ray despre Adrian şi Ray îi urăşte pe cei care-şi bat nevestele, e cea mai nasoală chestie pentru el, îşi spune „Egalizatorul", şi doi dintre oamenii lui apar la uşa lui Adrian la două dimineața, dau buzna înăuntru şi-i leagă mâinile lui Adrian cu propria lui curea şi Adrian zbiară că se duce la poliție şi Ray spune pe un ton blând că Adrian nu vorbeşte până când nu-i spune Ray s-o facă, că Ray e persoana care decide cine vorbeşte aici şi că lui nu-i pasă de poliție şi că, mai mult, poliției nu-i pasă de el şi e clar că Ray ştie unde stă Adrian şi că Adrian va şti când o să vină după el şi că, oricum, mai sunt încă zece ca el, şi atunci, Adrian tace mâlc, iar ei smulg covorul din living, da, şi-l rulează în propriul lui covor şi-i bagă o batistă în gură şi apoi îl scot din casă, da, îl duc cu maşina 4X4 neagră a lui Ray, care are scaune din piele, pentru că oamenii se cacă pe ei, iar Adrian se cacă pe el! Pute! Şi ei îl duc pe Adrian în chestia asta, ca o temniță, ca o pivniță, dar mai rău, şi-l avertizează, Sean a zis să nu-l rănească, doar să-l avertizeze, iar Ray, Ray, care poate ridica un om ținându-l de gât cu o singură mână, fiindcă are mâinile ca nişte farfurii de friptură - pentru fripturi mari, cred, nu pentru frigărui de pui, sau poate că degetul lui mare e cât o frigăruie de pui, nu ştiu -, în fine, şi Adrian a stat acolo, jos, cu ei, timp de trei ore şi apoi l-au aruncat gol în stradă, în fața biroului lui, iar Ray a vorbit cu Tony, care a vorbit cu Sean ieri şi a zis că Ray nu crede că Adrian va povesti ceva cuiva. Şi nici că o va mai deranja vreodată pe sora lui Sean.

Vai de mine. Poate că Adrian ar fi trebuit să asculte când Tina l-a rugat frumos.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Nu-i de mirare că mă gândesc la Tina toată după-amiaza. îmi doresc ca ea să treacă peste asta. Poate că, într-o zi, va privi în urmă şi se va întreba cum de s-a întâmplat

393

aşa ceva. Imaginează-ți. Să fii aşa de oarbă şi să nu vezi adevăratul caracter al unui om. Să-i ierți crimele, ca fiind involuntare, ca pe nişte crize de epilepsie. Să fii aşa de optimistă încât, atunci când acea persoană te omoară, tu să zâmbeşti în timp ce el scoate cuțitul. Stau şi mă minunez la amploarea nebuniei Tinei. Apoi, îmi dau seama. Amândouă jelim nişte relații pe care le-am dorit, dar pe care nu le putem avea.

Nu înțeleg de ce l-a iubit Tina pe Adrian, dar l-a iubit.

Cât despre mine, eu sunt şi voi fi întotdeauna îndrăgostită de Tom. Dar, pentru moment, gândurile mele nu se îndreaptă spre el. Mă gândesc la celălalt bărbat, care nu mai e în viața mea. Şi mă gândesc iar şi iar la acelaşi lucru, ca o incantație. Cred că n-am fost niciodată fata tatei şi, acum, nici nu voi mai fi vreodată.

Capitolul 44

Când o relație se destramă, oamenii declară întotdeauna: „N-a fost vorba de chestiile mari, ci de alea mărunte". Şi dacă relația în cauză ar fi fost cea dintre Marcus şi Michelle, n-aş fi ezitat să fiu de acord cu ei. Dar, în cazul meu, lucrurile mărunte erau în ordine. Relația mea cu Tom s-a destrămat din cauza unui lucru mare - nesfârşita mea prostie. In aceeaşi ordine de idei, lucrurile mărunte sunt cele care mă dărâmă pe mine.

De exemplu, deschid ziarul Observer, citesc primul rând al unui articol scris de un ziarist care a călătorit în Arctica cu o navă a organizației Greenpeace, arunc o privire fotografiei de alături, care are subtitlul: Un urs polar flămând cerşeşte hrană de pe navă şi izbucnesc în plâns.

Cumpăr un pachet mare de chipsuri scumpe de la supermarket, îndes şase în gură şi mă gândesc: „hmm, astea

394

nu-s aşa de crocante", mai bag trei în gură, ca să mă asigur, mă gândesc: „chipsurile astea au un gust ciudat", mă uit în pungă şi văd ceea ce pare a fi un

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

gândac mare şi storcit, dar e mai degrabă o masă de cartofi negri, putreziți. Imaginea îmi rămâne în fața ochilor toată ziua şi nu-mi pot mânca batonul Dime.

Şi o vizitez pe mama şi observ o carte poştală împăturită pe marginea mesei. Pare o invitație la un club pentru o seară în stilul anilor '70, aşa că o deschid şi văd o poză decolorată cu un bărbat bronzat şi o femeie frumoasă râzând şi hrănindu-se unul pe altul cu spaghete - părinții mei, acum douăzeci şi cinci de ani, mâncând la un restaurant ieftin din Portugalia. Durerea mi se coagulează când îmi dau seama că ea trebuie s-o fi căutat într-o clipă - o oră ? o zi ? o săptămână ? - de singurătate. Văd imaginea mamei mele scotocind cu disperare prin cutiile din pod după această amintire firavă şi - oricât de mult încerc s-o alung - imaginea nu vrea să dispară.

N-am mai vorbit despre tata de secole. E ca şi cum, după luni de luptă, mama s-a retras în durerea ei. Ştiu că tristețea creşte în ea ca un chist, dar mi-e teamă s-o zgândăresc, ca să nu țâşnească totul din ea, într-o izbucnire de isterie, şi sunt incapabilă să termin ce-am început.

— Poate că ar trebui să dai încă o petrecere la cină, sugerează Lizzy. Ar putea s-o înveselească.

Oftez şi spun:

— Liz, se va înveseli timp de cinci minute, apoi, se va duce acasă şi se va simți şi mai rău. Şi, de asemenea, nu mi-au mai rămas alți prieteni în afară de tine. Şi am doar două scaune.

Lizzy îmi replică:

— Oamenii pot sta şi pe podea, pe perne!

Spun repede:

— N-ar merge. Am o casă cu o singură pernă.

Lizzy persevereză:

— Tu şi cu mine, Tina şi Luke şi, ăă, mama ta, ar fi minunat !

— Ar fi groaznic, spun. A mers o dată, pentru că toți ştiau că nu va trebui să repete experiența. Ar fi ca... nu ştiu, ca încercarea de a-i recrea pe Beatles.

Lizzy nu vede legătura şi spune nu. O ignor şi spun:

— Şi Brian ar fi forțat să participe la această seară de tortură, sau e scutit de doctor ?

Lizzy se bosumflă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu mai suntem un întreg, spune ea relaxată. Am pus punct.

— Poftim ? strig eu. De ce ? De ce nu mi-ai spus ? Cum îndrăzneşti ? Să nu-mi spui, adică.

Lizzy îmi spune că au încheiat relaţia abia ieri şi că avea de gând să-mi spună, dar am vorbit despre Tina şi despre Luke şi despre mine şi despre Tom. „Tu şi Tom".

Eu şi Tom. Chiar şi când sunt pusă în aceeaşi propoziţie cu el simt că-mi fierbe sângele. Cât de jalnic poate să fie ?

Oftez şi cer o explicaţie.

— A fost din cauza a ceva ce-a făcut Brian ? întreb.

— Oarecum, spune Lizzy.

— Ceva ofensator ? sugerez eu.

— într-un fel, zice Lizzy.

— Ofensator faţă de tine personal ? o iscodesc eu.

— Da, spune Lizzy.

— Respingător ? strig eu.

— Groaznic, zice Lizzy.

— Ceva de care s-ar fi ruşinat şi mama lui ? zic eu, frământându-mă cu un dezgust plăcut.

— Clar, zice Lizzy.

— Isuse! spun eu, cu mintea debordând de scene sălbatice de orgii tai chi şi de încăierări pentru o ultimă pereche de salopete. Ce naiba a făcut ?

Lizzy face o pauză.

— O să crezi că am reacţionat exagerat, spune ea ezitant.

— Nu, n-o să cred, spun eu.

Ba da, insistă Lizzy.

— Elizabeth! exclam eu. Uită-te la mine! Sunt în agonie fiindcă nu ştiu! Termină! Spune-mi pur şi simplu!

Simt broboane de sudoare deasupra buzei de sus.

Urăsc când oamenii îţi agită în faţă perla unei dezvăluiri senzaţionale, apoi ţi-o smulg, pe considerentul convenabil că îi vei judeca.

— Bine, spune Lizzy fără tragere de inimă. Dar numai dacă tu...

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Promit! strig, îmi încleştez mâinile ca şi cum m-aş ruga şi mimez o expresie inocentă.

Lizzy mă crede şi dezvăluie că l-a părăsit pe Brian pe bunul, generosul, blândul Brian, care-i cumpără smochine şi-i sărută mâna - pentru că era iritată de sunetul pe care-l făcea când mânca. Şi credeam că eu sunt superficială.

Altădată, aş fi fost consolată de dezvăluirea lui Lizzy.

Voi trăi în solitudine şi voi muri singură, dar, uraaa, cel puțin am un sprijin. însă vestea nici măcar nu-mi ştirbeşte nefericirea. Cel mult, îmi pare rău pentru Brian. Pedeapsa pare disproporționată față de infracțiune.

— Nu puteai să-i ceri să mestece mai încet ? zic eu.

Lizzy pufneşte şi zice supărată:

— Era mai mult decât atât.

Nu mai rezist:

— Ce ? întreb.

— Felul în care înghițea, spune Lizzy.

Mă dau bătută.

Mai târziu, acasă, încerc să cântăresc ciudatele conexiuni din mintea lui Lizzy.

— Vezi tu, Helen, spun eu cu voce tare în camera liniştită, pe ea n-ar fi deranjat-o asta. I-ar plăcea. Ea prețuieşte propria ei companie.

Abia când spun cuvintele îmi dau seama. Nici pe mine nu mă deranjează. După ce am ascultat raționamentul lui Lizzy, care mi-a pus îngrozitor creierul pe bigudiuri, nemişcarea propriei mele companii e o uşurare.

Îmi pun un CD cu Kate Bush şi petrec restul după-amiezii ştergând orice urmă a lui Jasper din apartament (stropi de spumă de ras pe oglinda din baie, două exemplare

din Country Life lăsate lângă toaletă, trei unghii galbene de pe podeaua livingului şi, de pe dulapul din bucătărie, o cană cu Oxford University, cumpărată dintr-un magazin de suveniruri din Leicester Square). Pe la 11.00 p.m., mă simt mai bine decât înainte. îmi dau seama că, dacă nu-l pot avea pe Tom, nu mai vreau pe nimeni, doar pe mine.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Pentru o clipă, mă gândesc să scot telefonul din priză, ca un simbol al noii mele independențe. Apoi îmi zic: nu fi nebună. Mă duc la culcare devreme şi citesc „C de la cadavru ".

A doua zi, o sun pe mama şi o invit la mine, să bem o cafea.

— Nu mai ai nevoie de mine, acum, că ți-ai aranjat apartamentul, sunt primele ei cuvinte.

— Hai, mami, ştii că nu-i adevărat, spun severă, altfel, de ce te-aş mai invita ?

Urmează o tăcere mohorâtă, până când răspunde:

— Nu ştiu. Mai vrei nişte scaune ?

Încăpățânarea ei ar trebui să mă facă să mă simt frustrată, dar n-o face, fiindcă cred că, acum, simte nevoia să facă asta. Iar luna noastră de miere trebuia să se încheie cândva. Nu că aş plănui să mă întorc la disfuncționalitate.

Spun pe un ton fals iritat:

— De fapt, te invitam doar pentru plăcerea companiei tale, dar n-aş vrea să vii doar pentru că ai impresia că trebuie...

— Vin pe la cinci, se răsteşte mama.

Apare, gata de bătălie. Ştiam că nu va dura. îi ofer cafea („doar dacă e decofeinizată" - nu e); îi ofer ceai („numai dacă e Earl Grey" - nu e); îi ofer apă („numai dacă e minerală" - nu e). Apoi, îmi dau seama că apa de la robinet conține minerale şi strig: „Bine!" şi-i torn un pahar. Când i-l ofer, îl miroase bănuitoare şi-l împinge uşor la distanță.

— Nu-mi oferi nimic de mâncare ? zice ea.

— Da, desigur, zic eu pe un ton jignit, încercând să-mi amintesc dacă am mâncat batonul Dime sau dacă mai e încă în geanta mea. Stai puțin!

Alerg în dormitor, răstorn conținutul genții pe podea şi înşfac batonul Dime din grămada fumegândă. îl despachetez (arată mai frumos aşa) îl pun în centrul celei mai bune farfurii (cea mai bună dintre cele două) şi i-l ofer cu un gest elegant. Ea îl inspectează de la distanță, lungindu-şi gâtul puțin, dar altfel, nici nu se clinteşte, exact aşa cum Grasu' inspectează mâncarea pentru pisici cu marca proprie a supermarketului. Spun vioaie:

— Este un desert de calitate superioară, este...

Mă întrerupe nepoliticos cu:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— E un baton Dime.

Expresia mea dezumflată o face să zâmbească pentru prima oară şi adaugă:

— Bernadette Dickinson mănâncă întotdeauna câte unul la prânz. Ea are cu douăsprezece feluri de umplutură.

Iau această informație prietenească ca pe un semn de pace şi spun:

— Nu pari prea fericită, mamă.

Reacționează ca şi cum aş fi înjurat.

— Fericită! se stropşeşte ea. Fericită! Nu, nu sunt „fericită" ! Sunt extrem de ne-fericită. Soțul meu e mort şi îngropat! Cum pot să fiu fericită ? Sunt văduvă! Întreaga mea viață s-a destrămat!

Tresar şi murmur:

— Scuze, mi-am ales prost cuvintele.

Mama mă priveşte rece. Apoi, izbucneşte:

— A fost ziua tatălui tău şi tu nici nu m-ai sunat!

Izbucnesc şi eu:

— Şi de ce nu m-ai sunat tu ?

Simt că mă încordez.

Mama îşi încrucişează brațele şi strigă:

— Nu mă poți critica, sunt prea supărată!

Scrâşnesc din dinți şi spun:

— Am încercat să vorbesc cu tine de două ori şi erai ocupată de fiecare dată. Mi-am zis că, dacă vrei să vorbeşti cu mine, o să suni. Ştii, aşa cum fac adulții ?

Mama trage aer în piept, ca şi cum aş fi pălmuit-o.

Imediat, îmi pare rău. Spun cu blândețe:

— Îmi pare rău, mamă. N-am vrut să te supăr mai mult decât eşti deja. Ştiu că sărbătorile şi zilele mari sunt dificile.

Ea răspunde obosită:

— Nu-i vorba de zile mari sau de sărbători. E vorba de fiecare zi.

— O, mamă, spun eu tristă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă întind şi-i ating braţul. îşi acoperă ochii cu amândouă mâinile şi plânge cu faţa în palme. Fac o grimasă şi aştept. După aproximativ şase minute (o veşnicie când e vorba de plâns) plânsul se opreşte. Îmi spune că şi-a petrecut trei ore pe Internet, „trăgând cu urechea" pe un chat pentru cei în doliu.

— O, zic eu precaută. Şi nu te-a făcut să te simţi mai bine ?

Mama clatină din cap, ca un câine care iese dintr-un iaz.

— A fost cumplit! strigă ea. Toţi fuseseră împuşcaţi!

Ah!

— Toţi avuseseră morţi mai cumplite decât a mea! exclamă mama. Mult, mult mai rele! M-am simţit ca o prefăcută ! Şi apoi, Creştina a zis să privim spre Dumnezeu şi toţi au început să se certe cu ea!

Simt că ar fi bine să trecem mai departe rapid.

— Mamă, zic, căutând un dram de înţelepciune şi găsind o platitudine, în graba mea. Suferinţa e un lucru privat, interior. Nimeni nu poate spune că durerea lui e mai mare decât a ta, pentru că nu ştie asta. Aşa că poate că nu-i bine să faci comparaţii. Poate că e mai bine să vorbeşti cu oameni care te cunosc. Poţi oricând să vorbeşti cu mine.

Mama îmi strânge mâna în tăcere, dă din cap şi îşi trage nasul. Apoi, izbucneşte în râs printre lacrimi:

— Singura de care mi-a plăcut a fost Emma din Kansas.

Fiica ei adolescentă a murit într-un accident la fermă şi au pus-o în sicriu deschis, iar unul dintre prietenii lor s-a uitat la ea şi a zis: „Arată bine totuşi...!" A fost ca atunci

când mama lui Harold Reel mi-a zis că ar trebui să fiu uşurată, pentru că divorţul e mai rău.

Râd şocată şi exclam:

— Pentru Dumnezeu!

Apoi, râdem împreună de insensibilitatea unor oameni.

Şi începem să vorbim despre tata. Mama îmi povesteşte despre prima lor întâlnire. A dus-o la un restaurant franţuzesc, unde a mâncat melci şi a făcut toxiinfecţie alimentară.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— M-a doborât pentru o săptămână! Mama a insistat să mă mut înapoi acasă. Tatăl tău a trebuit să mă scoată încă de trei ori în oraş ca să-şi repare greşeala! strigă ea, roşind la rememorarea incidentului. Desigur, mama nici n-a crezut că mâncarea era de vină. Ea credea că sunt grețurile de dimineață. Propria mea mamă s-a gândit că am fost „rapidă"! Nu mi-a spus asta, desigur, dar eu m-am strecurat până la balustrade şi am auzit-o şoptindu-i tatei.

Morrie spunea că mama avea o şoaptă care putea sparge timpane! O, ce mă mai făcea să râd. Deşi - se încruntă ea, aproape ca pentru sine, iar eu îmi dau seama că e cufundată în propria ei lume - niciodată nu l-am putut determina să-şi pună ceaşca de ceai în chiuvetă. Niciodată! Şi Doamne fereşte să fi vorbit cu el când era golf la televizor. „Dar nu trebuie să auzi la golf, nu-i aşa ?" îi ziceam eu.

Mama chicoteşte şi eu intervin:

— Mamă, nu vorbea cu noi când era orice la televizor.

Era mai rău decât buni! Mai ții minte când şi-a luat liber ca să se uite la Wimbledon şi eu am intrat fuga în cameră, să-i arăt o cană pe care o făcusem la ora de olărie - cât aveam ? opt ani ? - şi am trecut prin fața televizorului şi el a ratat un punct de meci, aşa că s-a încruntat la cana mea şi a zis: „Asta nu foloseşte la nimic, are forma unui con de brad! Cum o să bei din ea?" Am aruncat-o pe podea şi am fugit sus!

Mama îşi lasă capul pe un umăr.

— Nu-mi amintesc asta, zice ea.

Mă bate pe mână uşor şi spune:

— N-o lua personal, draga mea. Uneori, putea fi foarte bădăran. îl certam din cauza asta. Ca atunci când i-a spus lui Vivienne că haina ei de nurcă pute.

Oftează.

— Of, Helen, mi-e dor de el. Durerea. E mereu acolo.

Tu înțelegi. Uneori, se estompează, iar apoi, îi găsesc cutia ochelarilor într-un sertar şi durerea revine şi mai puternică.

Aprob din cap tăcută. Ce altceva pot să fac ?

Mama oftează din nou.

— Ei bine, zice ea, rupând o bucată mare din batonul Dime, ăsta-i prețul pe care-l plăteşti pentru dragoste.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Mă gândesc la ce a spus, mult timp după plecarea ei.

(Trebuie să treacă Vivienne pe la ea, s-o sfătuiască ce rochie să poarte la cea mai recentă premieră a lui Jeremy.

„Nu ştiu de ce, mormăie mama. Sunt toate roşii cu paiete.")

Simt că eu plătesc preţul pentru dragoste, deşi a zbughit-o înapoi în magazin, înainte s-o pot folosi.

Capitolul 45

Mama n-a decis să fie un părinte rău, pur şi simplu nu s-a priceput mai mult. Sprijinul ei a fost aleator, ca să nu zic mai mult. Când aveam eu unsprezece ani, a făcut mare caz că şi-a luat o după-amiază liberă ca să mă vadă concurând într-o competiţie şcolară de înot. A venit şi eu am ieşit pe locul trei. Dintre patru concurenţi.

— Eram sigură că o să câştigi, a zis, în timp ce eu stăteam amărâtă şi învinsă, în maşină, pe drumul spre casă.

M-am mai luminat când am auzit această dovadă de încredere, până când a adăugat:

— Ceilalţi copii arătau tare schilozi. Ce păcat că te-ai descurcat aşa de rău!

Prudentă, la mai bine de două decenii de la evenimentul ăsta, ezit să-i povestesc despre Tom. E foarte

delicat să te descurci cu asigurările ei pline de capcane.

Totuşi, când cedez şi-i mărturisesc, mama e surprinzător de optimistă.

— Se va întoarce târâş la tine! zice ea. Toţi fac asta, în cele din urmă.

Sugerează să ieşim mai bine la cumpărături.

— Ţi-ar prinde bine nişte haine mai viu colorate, spune ea. Nu-i de mirare că eşti aşa posacă.

Deşi suntem mai apropiate, abilitatea ei de a sări de la sentimentalisme la sarcasm nu încetează să mă uimească.

Când nu sunt insultată de rudele mele, stau cufundată în gânduri acasă. Am adăugat o lampă în living şi nişte magneţi indecenţi frigiderului, iar apartamentul pare mai cald şi mai al meu cu fiecare zi. îmi place să stau în el. Şi profit de fiecare ocazie să stau în el, pentru că nu prea am chef de petreceri. Dacă mă văd cu prietenii, o fac în timpul zilei. (Nici ei nu prea au chef de petreceri.)

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Că tot vorbeam, ieri am văzut-o pe Tina. S-a reîntors la lucru şi, deşi părea fragilă şi nervoasă, primul lucru pe care l-a zis când m-am dus la ea a fost: „Bine, măi, paraşută mare ce eşti!" I-am zâmbit larg şi i-am răspuns veselă:

„Salut, labagioaico!" Apoi, ne-am îmbrățişat. A fost o combinație fericită între Romford şi New Jersey.

Mai târziu, am ieşit pe furiş, să bem o cafea şi Tina a spus că se simte mai puternică.

— Să înțeleg că-ți găteşte Luke, am zis în glumă, uitându-mă la fața ei slăbită.

Spre surpriza mea, Tina a zis cu fervoare:

— Omul ăla e o comoară. Toți ați fost grozavi, mai ales tu. Şi polițiştii au fost buni. Mi-au lăsat fluturaşi. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut, Helen. Eu, Dumnezeu ştie că aveam nevoie de un brânci. Eu... mi-e silă până să şi vorbesc despre asta. Nu pot. E prea curând. Poate mai târziu. Dar Luke... Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. A fost de bază. Fiindcă n-a fost uşor, Helen. E înspăimântător să ies iar în lume. Pare o nebunie, dar mă simțeam în siguranță lângă Adrian. Şi

n-am mai auzit nimic de el, dar mă tem că voi auzi. Cred că e mai furios ca o ceată de draci. Aproape că m-am resemnat. Uneori, mă gândesc că am scăpat după atâtea bătăi, ce mai contează una în plus ? Dar Luke spune că nu-l voi mai vedea niciodată pe Adrian. E sigur de asta.

Aproape că-l şi cred. Ar trebui să mă simt fericită, dar nu sunt sigură de cum mă simt. E ca şi cum ar fi un vid acolo unde ar trebui să fie sentimentele. Poate că mă voi simți altfel după ce se va încheia procesul. Dar nu ştiu dacă aş fi putut să trec peste asta fără Luke. Nici nu pot să-ți povestesc. Fiecare femeie ar trebui să aibă un Luke.

Umilă, am zis:

— Nu, Tina, tu meriți un Luke.

Şi, ca să nu par sentimentală, am adăugat:

— Un Luke cu o igienă decentă şi cu oarece rămăşițe de simț al vestimentației.

Dar Tina a zis liniştită:

— E în regulă.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Instantaneu, m-am simțit josnică. încercând să par glumeață, dar dorind să obțin informații serioase, am ricanat:

— O! Deci aşa stau lucrurile!

Deşi Tina a insistat că lucrurile nu stăteau aşa şi că plănuia să rămână singură foarte mult timp, ştiam că era doar o problemă de timp până când lucrurile ar fi stat aşa.

Şi, în dimineața asta, cât stau aplecată asupra marmeladei mele pe pâine prăjită, mă gândesc: de ce nu poate fi aşa şi pentru mine ? Aş zice că sunt întotdeauna domnişoară de onoare, niciodată mireasă, dar eu n-am fost absolut niciodată domnişoară de onoare. Cum îndrăznesc domnişoarele de onoare să se plângă ? Nici nu ştiu ele ce norocoase sunt, în rochiile lor liliachii, bufante.

În timp ce clocesc gânduri negre față de nerecunoştința unor oameni, aud o bufnitură. Încă o factură usturătoare.

Cobor la parter, ca să fiu falimentată definitiv şi văd un plic mare şi alb zăcând pe podea. îl înşfac, îl desfac şi-i inspectez conținutul. Un bilet scris de mână: „Draga mea, uite

ce-am găsit!" Şi o felicitare decolorată, pentru ziua de naştere. Ilustrația arată un pui de pinguin care poartă o căciulită de lână şi un fular şi duce o floare (aşa cum fac pinguinii). Mesajul este: „Pentru tine, tati, de ziua ta de naştere." O deschid şi simt înțepături în ochi. „Lui dragă tati", a scris o fetiță cu cel mai frumos scris al ei, „Cu multă dragoste şi pipici şi înbrățişări şi bune ururi multe dragoste delà Helen puuupiiiciii."

Aştept până la 9.32, apoi o sun pe Laetitia.

— Alo ? şoptesc, forțându-mă să tuşesc slab. Laetitia, sunt Helen, nu mă simt [geamăt] bine. Am [respirație şuierată] o durere cumplită de cap şi [mă înec] mă simt rău [îmi trag nasul]. O să mă [respir greu] târăsc [hârâi] până la doctor.

Mă simt [respirație întretăiată] îngrozitor.

Aştept strigătul teribil: „Nu mă minți, chiulangioaico !

Vino aici în clipa asta sau te dau afară de urechi!" Dar Laetitia spune doar:

— Nu veni până când nu ştii oficial că nu e contagios.

Sunt de acord, trântesc receptorul şi scandez :

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Iar Premiul Academiei pentru Cea mai bună actriță se acordă domnişoarei Helen Bradshaw! Pentru o performanță remarcabilă ! Ta-naaa !

Apoi, împachetez ce-mi trebuie, îmi iau coşul metalic de gunoi din baie, sar în Toyota şi pornesc în trombă spre cimitir.

Uitasem cât de linişte e. E linişte, cu excepția bâzâitului insolent al avioanelor, din cinci în cinci minute. Vântul nu bate atât de tare, ca în ziua înmormântării tatei, dar cerul este cenuşiu, nu albastru. Privesc peisajul dezolant, presărat cu pietre albe, şi oftez. Cine ar fi crezut. Sper că nu mă vede nimeni ducând coşul. Sau purtând pantaloni.

Privesc în jur, apoi mă ghemuiesc, citesc inscripția de pe o piatră funerară cu aspect străvechi. „Facă-se voia Ta." Presupun că asta înseamnă să te abandonezi în seama destinului altcuiva.

405

Mă plimb, strângând coşul de gunoi în brațe şi uitându-mă la mormintele străinilor. Mă încrunt la unul pe care scrie: „Nu pierdut, ci plecat înainte de vreme." Ai naibii optimişti. Decid că „Păziți-vă, căci nu ştiți când va veni Domnul vostru" e zvonistică răzbunătoare. Şi mă doare să citesc inscripția pentru Joey Steadman, în vârstă de douăzeci şi doi de ani:

„Pentru lume, el era doar o părticică.

Pentru noi, el era lumea întreagă."

Trece un timp, până să mă apropii de mormântul tatei.

În cele din urmă, stau şi mă uit la nume. „Maurice Bradshaw", săpat în granit. Şi primul meu gând este: „Ce dracu' caută numele tatălui meu în cimitirul ăsta!" Mă uit fix la „Maurice Bradshaw" multă vreme şi mă încrunt, încet, mă întind şi ating piatra rece. îmi trec degetul de-a lungul fiecărei litere solemne. Maurice Bradshaw. Rândul lui aproape că s-a umplut cu oameni care au murit după el. Dar mormântul în sine pare golaş. Mă mai uit o vreme şi văd o păpădie încercând să supraviețuiască pe pământ.

— Urăşte galbenul, murmur eu.

Ceva legat de prezența mea aici mă imobilizează. Simt că aş putea să stau aici, holbându-mă, până la lăsarea întunericului.

Continui să privesc fix. Apoi, îngenunchez pe sol, lângă mormântul tatălui meu, scotocesc în geantă, după carnețelul meu de notițe şi după pix şi încep să

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

mâzgălesc. Pietrele îmi intră în genunchi prin pantaloni, dar nu-mi pasă. îmi place să le simt ascuțimea. Când termin, pantalonii îmi sunt uzi de noroi şi genunchii mă dor. încerc să mă curăț, dar nu fac decât să întind noroiul, şi citesc ce-am scris.

„Dragă tată, Sper că eşti bine.

Eu nu sunt. Mi-e dor de tine şi a fost îngrozitor. îmi doresc să fi fost altfel. Sigur că familia nu m-a ajutat deloc. II urăsc pe vărul Stephen. S-a făcut de râs. A fost atât de lacom

la citirea testamentului, încât buni Fio a trebuit să-i spună să tacă. Avea maioneză la colțul gurii şi era dezgustător.

Nimeni nu poate să vadă mai presus de sine, pentru a găsi compasiune şi decență. Buni Fio n-a mai primit veşti de la strămătuşa Molly de secole. Dar ne-am dat osteneala cu buni şi cred că e puțin mai bine. E o femeie puternică.

Mama e ceva mai puțin puternică, dar cred că ai fi mândru de ea (cu excepția incidentului cu venele).

A fost grozavă când m-am mutat în apartament. Vei fi mulțumit să afli că e într-o zonă bună.

Mi-am pierdut încrederea când ai murit. Brusc, nu mai ştiam cine sunt. Ce să fac. Şi, dacă trebuie să ştii, nu mă simt prea bine în clipa de față. Poate că moartea ta MOARTEA TA MOARTEA TA MOARTEA TA EŞTI MORT EŞTI MORT NU-MI VINE SĂ CRED DE CE NU POȚI SĂ TE ÎNTORCI DE CE DE CE DE CE A TRECUT APROAPE UN AN ŞI TOT NU MĂ SIMT MAI BINE. Nu mulți oameni înțeleg. Ei îmi spun cum mă simt, cum ar trebui să mă simt, cum ar fi bine să mă simt în raport cu cât de rău se simte mama... Sunt cu douăzeci şi nouă de ani mai tânără decât ea, aşa că scade suferința la puterea a doua, adună unu pentru... Nu vreau să mă plâng. Sunt bine intenționați. N-are rost să încerc să-i conving că nu-i aşa. Cum ar fi s-o conving pe buni că homosexualii nu sunt aşa pentru a le face părinților lor în ciudă. Dar mama şi cu mine ne înțelegem mai bine, ceea ce e în regulă.

Mi-aş fi dorit să ne fi înțeles, tată. Am suferit că-mi spuneai Grinch. Mi-am dat osteneala cu tine, tată. Te-am iubit. Am vrut să mă iubeşti şi tu. Dacă nu te superi că-ți spun, a fost ca şi cum aş fi încercat să urc cu Toyota un deal abrupt.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Am vrut să-ți spun că te iubesc la spital şi am spus-o în gând. Sper că n-a fost atât de rău să mori, să ne părăseşti şi să te scufunzi singur în întuneric. Sper că joci golf cu bunicul şi că vei ajunge să-l cunoşti. Probabil că ar fi frumos pentru amândoi să vă cunoaşteți, în sfârşit.

M-am întrebat ce-am făcut de nu ți-a păsat de mine.

Dar acum înțeleg că ți-a păsat în felul tău. Mama spune

că erai nepoliticos în general, aşa că e bine de ştiut că n-a fost numai vina mea. Fără supărare, dar nu toți bărbații sunt ca tine. Unii îşi dau mai multă osteneală, ceea ce mă face să mă simt mai bine față de unele lucruri.

Oricum, sper că nu te superi dacă-ți spun astea, dar era timpul s-o fac. încă te iubesc. Şi mă simt mai bine acum. Cu multă dragoste şi pipici şi înbrățişări şi bune ururi multe dragoste dela Helen puuupiiiciii.

(îți aminteşti ?)"

Nu vreau să romanțez prea mult momentul, dar mă simt de parcă mi-am făcut o clismă. Oftez adânc şi împăturesc scrisoarea. Apoi, îmi îndrept atenția spre setul pentru morți. Deschid săculețul gri de hârtie şi pun scrisoarea înăuntru. Pun înăuntru şi Mercedesul de hârtie (pentru a-l duce pe tata la un club de golf ceresc), ceasul auriu cu argintiu pe care scrie „Rolex" (îi place să fie punctual), foița de aur chinezească şi bancnotele de la Banca Iadului (pentru a-şi cumpăra ceva de băut de la bar). Şi cinci pagini rupte de la sfârşitul cărții Single & Single, de John Le Carre (n-a terminat-o). Pun şi ochelarii, stiloul şi țigările. Apoi, scriu numele tatei pe săculeț, scriu data pe un post-it şi-l pun şi pe el înăuntru. Apoi, închid săculețul. Privesc în jur, să văd dacă mă urmăreşte cineva, dar locul e pustiu. Pe furiş, aprind cele trei beţişoare parfumate - mă ghemuiesc în spatele pietrei de mormânt, ca să mă adăpostesc - şi-mi spun: „Tata, tata, tata." Apoi, îmi dau seama că, la naiba, l-aş putea invoca pe tatăl oricui, aşa că spun repede „Maurice Bradshaw, tatăl lui Helen, Maurice Bradshaw, tatăl lui Helen."

După cinci minute parfumate, înfig beţişoarele în pământ şi aprind lumânarea roşie. „Bine, tată", şoptesc eu, simțindu-mă doar puțin deplasată. „Iți trimit țigări, bani şi un Merț, pentru că ştiu că asta vei aprecia, chiar dacă nu sunt foarte zen. Ți-am mai trimis şi pagini din John Le Carre.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dar te rog să citeşti scrisoarea mea mai întâi. Bine, acum ți le trimit."

înfig lumânarea roşie în pământ, chiar în spatele pietrei funerare, ca să nu se stingă. Apoi, mă întreb dacă să ard totul dintr-odată, ca o piromană, sau să fiu obsedată de control şi să le ard bucată cu bucată ? Mai bine să fiu organizată, îi datorez asta listei aceleia stupide. Vărs totul pe pământ. Apoi, aprind mai întâi săculeţul, ca tot ce trimit să fie transportat în ceva. Împăturesc banii chinezeşti aşa cum mi-a arătat Lizzy, îi pun în coşul de oțel şi aprind un chibrit.

Banii ard şi se scorojesc. Scânteile portocalii roind deasupra lor ca insectele, devorând hârtia, până se face scrum.

Privesc vrăjită. Mirosul e dulceag, greu, aproape greţos.

Mă tem ca fumul să nu-i alerteze pe gropari (pe îngrijitorii mormintelor sau cum le-o spune) şi mă uit întruna pe deasupra pietrei funerare, să văd dacă vreun oficial goneşte spre mine cu pumnii ridicați. N-o face. Apoi, aprind bancnotele iadului. Privesc şi aştept până se fac scrum, înainte de a aprinde țigările. (Sper că nu vor ajunge sub formă de chiştoace.) Apoi, aprind stiloul, ceasul, ochelarii, fiindcă nu vreau ca focul să scape de sub control. Tata ar fi îngrozit.

Apoi, e rândul Merțanului, care arde timp de trei ore. Nu la asta mă aşteptam de la o maşină rapidă. Urmează John Le Carre. Şi, în cele din urmă, scrisoarea mea.

— închid uşa după ce dricul a plecat în grabă, glumesc în aerul plin de foşnete.

îmi lăcrimează ochii de la fum şi de la alte lucruri şi-i şterg cu dosul mâinii, înainte de a-mi da seama că sunt murdară. Apoi, privesc în jos şi văd că sunt aşa peste tot.

Arăt ca un cartof ars. Am fața încinsă şi mă mănâncă, fiindcă am stat aplecată deasupra coşului de gunoi, mă ustură gâtul şi am genunchii uzi şi înghețați. Dar nu-mi pasă.

Inima-mi tresaltă în timp ce privesc scânteile zburând.

Capitolul 46

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Conduc până acasă în transă, cu flăcările pâlpâindu-mi în fața ochilor, cu mâinile negre de funingine. Gonesc pe drum, invincibilă. Nu sunt gânduri tangibile în capul meu, doar o imagine a cenuşii dansând în aer, ca o mie de fluturi albi eliberați. Alerg sus, la oglindă, să văd dacă arăt diferit, şi, din ea, mă priveşte un arici murdar. Când inspir, parcă aş fi prinsă într-un corset de oțel. încet, îmi pun mâinile pe piept şi simt bătăile nebuneşti ale inimii. Stau nemişcată. Şi durerea pierderii, care-mi frământă măruntaiele ca un diavol care trage de sufletul meu, pare mai slabă. Mai târziu, când mă cufund în somn, nu mai există urmăritori care să tropăie pe scări, în spatele meu.

Dar soarta compensează absența coşmarurilor. Deschid ochii de dimineață şi, brusc, [geamăt] nu mă simt bine. Primul meu gând e că am luat vreo boală din cimitir.

Cu toți microbii ăia care ies din pământ. Al doilea gând e că sunt pedepsită fiindcă am mințit-o pe Laetitia, caz în care Dumnezeu n-are simțul dreptății şi un gust îndoielnic în materie de femei. Şi al treilea gând e că tocmai am făcut un pas mare în exorcizarea unei stafii - măcar am sacrificat Mercedesul - şi că ar trebui să mă simt uşoară, vioaie şi plină de energie.

În schimb, eu mă simt la fel de săltăreață ca un cangur mort. Mă ridic cu greu în fund şi încerc un delicat „hhhu hh". Bănuiala se confirmă. Am gâtul o rană vie, capul mă doare şi ochii mi-au fost înmuiați în amoniac.

Mă trântesc pe pernă şi fixez tavanul cu privirea. Deci.

La o zi după vizita la mormântul tatei, sunt urmărită de sinistra morală din Petrică şi lupul. Sunt prea bătrână pentru asta, mă gândesc eu, în timp ce-mi schimb poziția, tresărind de durere. Am învățat toate lecțiile din basme pe care trebuia să le ştiu. (Mulțumită Scufiței Roşii şi celor

Trei Țapi Gruff, am crescut cu o frică supusă față de buni Fio şi de podurile cocoşate.)

— Sunt slabă ca un pisoi, cârâi eu autocompătimindu-mă, în timp ce Grasu' aterizează pe patul meu cu forța unei mici clădiri.

Mă clatin până în bucătărie şi vomit când deschid o cutie de conserve. Apoi, sun la serviciu şi las un mesaj răguşit. Sun şi la doctor şi solicit o programare de urgență.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— E în concediu, zice tremurat asistenta în vârstă. Va trebui să veniți la doctorul de gardă, doctorul Sands. E bine la unsprezece şi zece ?

Mă reazem greu de biroul de la recepție un minut întreg, până când una dintre cele trei femei din spatele ei încetează să mai trăncănească şi binevoieşte să mă observe.

Sunt gata să-i spun dulce: „Doamnă Cerber, regret că trebuie să vă spun, dar sunt pe cale să-mi dau duhul", când toată viața din voce îi piere şi ea zice:

— Pot să vă ajut ?

Mă prezint şi sunt trimisă în sala de aşteptare. Stau cât mai departe posibil de toți bolnavii. E o revistă Hello pe masă, dar n-am nici un chef s-o răsfoiesc. înghit cu grijă - e ca şi cum aş înghiți o minge de golf - şi închid ochii.

Pare să treacă o veşnicie până când o voce morocănoasă zice gros: „Helen Bradshaw!" Sar în picioare şi mă grăbesc în cabinet. Eu şi doctorul de gardă ne privim unul pe altul şi inima mi se strânge. Doctorul Sands are cam nouăzeci şi trei de ani, smocuri de păr alb-gălbui, un spate cocoşat şi o atitudine disprețuitoare. încep să-mi descriu simptomele şi el mă întrerupe, de parcă aş fi prea plictisitoare şi prea proastă ca să mă asculte. Se uită în gâtul meu şi zice:

— Nu-i nimic aici.

îmi vine să exclam: „Ce ? Nici un esofag?" Dar n-am putere. Disprețul lui mă sufocă.

Mă reculeg şi zic fermă:

— Tatăl meu a murit recent şi am fost stresată şi tristă, cred, şi poate că...

Doctorul zice:

-Când?

Strâng pumnii şi zic:

— în iulie, şi adaug: Sunt aşa de obosită şi n-am avut nici timp să mă gândesc şi poate că, dacă aş avea o săptămână liber de la lucru...

Doctorul Sands mă întrerupe din nou. Zice rânjind disprețuitor:

— O săptămână n-ar folosi la nimic! Iți pot prescrie o cură de antidepresive...

E rândul meu să-l întrerup.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu vreau antidepresive! mârâi eu. Vreau să-mi înfrunt durerea, nu s-o amorțesc!

Mă uit la fața lui scofâlcită, îi văd plictiseala acută şi-mi dau seama că-mi pierd timpul.

— Of, o să mă descurc, zic eu şi ies.

Tun şi fulger tot drumul până la Toyota, apoi conduc spre casă cu viteza sunetului. Țap condescendent! Şi dacă aveam cancer în gât ? Probabil mi-ar fi sugerat să mănânc un Tune. Am tot felul de gânduri necaritabile, cu doctorul Sands care e trăsnit şi moare în viitorul apropiat.

— E cu un picior în groapă, zic eu cu răutate, adresându-mă volanului, şi vrea să ia pe toată lumea cu el.

Până să ajung acasă, mi-am tocit deja ascuțişul agresivității. Cad în pat şi adorm.

Mă trezesc la 3.00 p.m., ametită. Înghit, ca să-mi testez gâtul. Nu-i rău. Măcar dacă mi-ar dispărea şi ceața din creier. Nu mă pot întoarce la lucru, pur şi simplu nu pot.

Nu mă pot confrunta cu acțiunea. Nu suport realitatea alergăturii după rufele Laetitiei. Am nevoie pur şi simplu să exist. Zac pe spate şi văd flăcările care mistuie bancnotele de la Banca Iadului. Am impresia că mi-am imaginat totul. Iau bluza de ieri de pe podea şi o miros. E murdară de țărână şi duhneşte a fum şi a tămâie. Mă întreb dacă

tata a primit pachetul. Nu mă pot abține să nu zâmbesc, când mi-l imaginez deschizându-l. Poate că ar fi trebuit să trimit ceva şi pentru bunicul Gerald ? Nu. Poate să împartă totul cu tata. Nu poți să te laşi dusă de val chiar aşa. E ca şi cum ai hrăni porumbeii din Regent's Park.

Hrăneşti unul, şi ai un sentiment plăcut, britanic. Hrăneşti doi şi începe o frenezie şi, până să-ți dai seama, te pomeneşti cu găinaț pe cap.

Mai târziu, sun la serviciu. îmi aleg cuvintele cu grijă.

Nu exagerez adevărul. Doar îl modific puțin.

— Laetitia, spun solemnă, am fost la doctor şi e nerăbdător să mă treacă pe antidepresive. Chestia e că asta ar însemna un concediu medical şi n-am chef să te las îngropată în treabă. Mai ales că avem aşa de puțini oameni. Dar sunt

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

sigură că, dacă mi-aş lua săptămâna asta din concediu şi m-aş odihni, m-aş simți mai bine. Crezi că e în regulă ?

Laetitia îmi acordă săptămâna asta liberă şi săptămâna următoare fără să crâcnească.

Lizzy e prima care sună.

— Helen! zice ea cu glas de clopoțel. Eşti bine ?

Alarmată de tonul ei, care sugerează că moartea-mi e aproape, răspund:

— Sunt bine. De ce ?

Lizzy exclamă:

— Laetitia i-a spus redactorului-şef, care i-a spus directoarei de la Frumusețe, care mi-a spus mie, că eşti instabilă şi că trebuie să stai deoparte, ca să nu contaminezi biroul!

Pentru că prevăzusem asta, zic veselă:

— Laetitia e o vacă mare şi mugitoare, care ar trebui să învețe să-şi țină gura închisă.

Tăcere. Lizzy şopteşte:

— Deci e adevărat ?

Chițăi:

— Nu, nu este! Sunt bine. Sunt doar obosită. Am ars setul dc la tine ieri. A ajutat.

Lizzy aproape că explodează în difuzor de bucurie.

— Asta-i minunat! țipă ea. A fost uimitor ? Spiritual ?

Intens ? Eliberator ?

Lizzy, printre alte talente ale ei, e şi o maestră a superlativelor şi imediat mă frământ că ritualul trimiterii coletului n-a fost aşa de intens emoțional cum se specifica.

— A fost destul de intens, zic eu precaută, dar aveam emoții, să nu mă prindă un paznic de morminte.

Ştiu că Lizzy e gata să întrebe: „Un ce ?" şi n-am chef să încep conversația aia, aşa că adaug repede:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— A fost bine. Mă simt mult mai bine pe dinăuntru, dar mi-e şi rău, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mă doare gâtul. Probabil de la fum. Aşa că mi-am luat liber.

Se declanşează gena Blyton şi Lizzy oftează:

— Ce bine de tine! Durerea e probabil psihosomatică.

Sunt sigură că ți-ai luat o mare greutate de pe piept.

Întâmplător, asta-i o expresie pe care o detest, aşa că exclam:

— Sper că nu! Cu silueta mea, nu prea-mi permit.

Lizzy mă ignoră şi reia:

— Relaxează-te şi consolidează ce-ai obținut.

Asta mă face să mă imaginez în postura de cloşcă. Casc şi spun:

— Plănuiesc să dorm.

Lizzy - care e chiar mai evanghelică decât ar fi normal zice:

— Asta-i bine, dar nu trebuie să dormi mai mult de nouă ore. Dacă faci asta şi eşti încă letargică, probabil că ai o carență de fier. Şi mai ştii ceva de Tom ?

Răspund înțepată:

-Nu.

Şi apoi:

— Dar tu despre Brian ?

— A, nu! zice Lizzy, care niciodată nu priveşte în urmă.

În zilele următoare, primesc telefoane de la mama („aer curat, draga mea, şi să bei lapte", „vin cu bicicleta, să-ți aduc chipsuri"), de la Luke („L-am văzut pe Tom aseară şi n-a pomenit de tine. Tina a pomenit de mine ?") şi de la buni Fio.

— Cecelia îmi spune că te simți rău, zice ea. Ți-a venit perioada ?

Dacă n-aş fi stat pe spate când am răspuns la telefon, m-aş fi prăbuşit din cauza şocului. Aşa, îmi vine să mă îngrop în pământ, ca o cârtiță.

— Nu, zic eu, făcând o față sumbră. Nu. M-a durut gâtul, dar acum sunt bine, buni. Mi-am luat liber de la lucru.

Dar nu şi de la rudele mele, adaug în gând. Urmează o pauză lungă, aşa că zic:

— Aş vrea să trec pe la tine. Poate când mă voi simți mai bine ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Buni răspunde scurt:

— Voi fi aici.

După ce-am vorbit cu buni, mă păstrez doar pentru mine vreme de zece zile. Nu mă mai aştept să sune Tom, ceea ce înseamnă că încetez să mai ridic receptorul ca să verific dacă mai are ton. Am dormit câte zece ore pe noapte, plus câte un somnie relaxant după-amiaza (în principiu, ca să-i fac în ciudă lui Lizzy) şi, pentru prima oară, îmi fac manichiura. E extrem de plicticos.

Mai petrec şi mult timp în parcul Heath. Iau cu mine Gustul morții1 şi o pătură şi un covrigel şi un tub de fixativ, contra hoților, şi stau pe o bancă de lemn şi mănânc şi citesc şi mă uit cum îşi plimbă oamenii câinii.

Şi privesc mult cerul. Seara, joc darts în camera din față - m-a captivat - în sunetele celor de la Sandpipers.

Surprinzător, melodia Guantanamera îmi aminteşte de tata, pot doar să-mi imaginez că trebuie să-i fi plăcut. La început, mă face să plâng, dar o pun de douăzeci de ori

1 Roman polițist din seria „Adam Dalgliesh" de P.D. James.

la rând şi devin imună. (Ajută şi faptul că ascult versurile.) Cu două zile înainte de a merge la muncă, mă satur să lălăi „o sută şi optzeeeeci!" şi decid să fiu mai activă. O sun pe Tina şi o întreb dacă vrea să mergem la patinaj pe gheață.

— Patinaj pe gheață ? zice Tina, pe un ton care mă face să mă întreb dacă n-am spus cumva, din greşeală, „explorare speologică".

îi spun că am văzut la televizor şi că va fi excelent şi amuzant. Se predă, dar „numai pentru că ai fost o sihastră în ultimele două săptămâni". Două ore mai târziu, alunecăm amândouă pe patinoarul Queens, cu picioare moi şi cu copii de opt ani care ne taie calea.

— încep să mă pricep! zice Tina, învârtind brațele ca o morişcă.

— Sunt obosită şi mi-e cald şi leşin de epuizare, oftez eu după nouă minute de clătinare. îmi trebuie nişte Kendall's Mint Cake. Cred că au aici, la bar.

Ne îndreptăm nesigure spre margine, să facem o pauză, ceea ce mă conduce spre o descoperire incitantă:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Uite! Pot să patinez cu spatele! strig eu, prinzându-mă de balustradă şi lovindu-mă cu spatele de ea.

— Vreau şi eu să fac asta, declară Tina, arătându-mi o domniță adolescentă într-o rochie sclipicioasă şi cu ghete albe, care s-a poziționat în centrul patinoarului şi se învârteşte ca un titirez.

— Du-te, atunci, zic eu.

— Du-te tu, zice Tina.

— Dar, behăi eu, ea are ghete albe şi eu am chestiile astea albastre şi boante. Iar ea e pe cea mai netedă porțiune de gheață. Porțiunea mea e zgâriată rău. Iar eu port o pufoaică şi pantaloni matlasați. Sunt incapacitată.

Tina se enervează.

— Faptul că te îmbraci ca o gogoaşă n-are nici o legătură. Nu te mai scuza, zice ea.

— Bine! exclam. Bine! M-ai provocat prea tare! Uită-te la mine!

416

Cam trei secunde mai târziu, mă îndrept spre vestiare, cu egoul şifonat şi cu fundul rece şi ud. Tina se clatină lângă mine, ca un mic Yeti.

— Picioarele tale ha ha efectiv ha ha ha au zburat chiar de ha ha ha sub tine, strigă ea, cocoşată de râs. Arătai ca o tembelă adevărată!

Cu cea mai inocentă voce, îi răspund că nu sunt un pinguin şi că de aceea mă voi duce acasă, să mă schimb în haine normale, să beau o ciocolată caldă şi să merg pe podea, ca o ființă normală şi că, dacă n-are nimic drăguț să-mi spună, îi sugerez atunci să nu mai spună nimic.

Dar adevărul e că mi-a plăcut.

Capitolul 47

Ieri, m-am întors la Girltime, mi-am plătit lumina, am sunat-o pe buni Fio, să văd dacă mai trăieşte, am dus-o pe fata care face practică la noi să bea o cafea, după ce Laetitia a făcut-o să plângă, am cerut băncii să-mi mărească creditul (a refuzat), am cumpărat înălbitor şi folie de împachetat, m-am târât prin trei magazine, căutând fără speranță o cască pentru telefonul mobil, am făcut o programare la optician (iar văd plăcuțele de înmatriculare în ceață), am participat la o şedință editorială (am sugerat cincisprezece idei, ca s-o fac de râs pe Laetitia), am programat Toyota la revizie (începuseră cei de la service să se enerveze) şi mi-

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

am zis că acum înțeleg de ce spunea tata întotdeauna: „Zilele de şcoală sunt cele mai fericite din viața ta."

Mă gândesc la cât de obositor e să fii adult şi mă gândesc în urmă, la zilele de şcoală. îmi amintesc cum citeam cu voce tare din Henric IV şi cum a râs de mine toată clasa fiindcă nu pronunțam bine „discreție". Şi cum uram

netballul. Atunci, îmi zic: dați-mi oricând datorii şi o maşină obosită. Măcar fac datorii şi conduc prost cum vreau eu. Şi nu va trebui să mai dau nici un examen. La facultate, îndrumătorul meu de lucrare spunea: „Când prezinți teza, vreau să te uiți prin sală şi să zâmbeşti cu înțeles în sinea ta. Asta va descuraja opoziția!" I-am urmat sfatul şi sunt sigură că cei din opoziție ar fi fost descurajați, doar că zâmbeau şi ei cu înțeles în sinea lor. Asta m-a descurajat pe mine şi am luat 2,2. Niciodată! Din fericire, l-am ignorat pe tata şi n-am încercat să devin avocată.

(Reputația Dreptului e şi aşa destul de proastă.) Iau o sorbitură mare de espresso şi mă calmez. De parcă aş fi renunțat la ceva.

Laetitia e adâncită în lectura revistei Tatler, aşa că încep să fac o listă cu cei de la care am primit ordine, începând de la zece ani (mama, tata, Bufnița Maronie, nouă profesori, Michelle, asta face treisprezece) şi cu cei de la care primesc ordine la vârsta de douăzeci şi şapte de ani (Grasu', Laetitia, banca, service-ul, uneori Lizzy, asta înseamnă patru şi jumătate, dar fac cât optzeci şi patru şi jumătate). Ceea ce înseamnă că, tehnic vorbind, sunt sub două treimi mai puțin călcată în picioare decât eram acum şaptesprezece ani. Am aproape de două ori mai mult control. Nu, de trei ori mai mult! întotdeauna am fost tămâie la fracții - un alt punct în favoarea prezentului. Trebuie să mă duc mai mult la teatru.

Bag lista într-un sertar, apoi mă întorc la primul articol pe care a fost constrânsă Laetitia să mi-l încredințeze. A fost foarte reticentă şi-mi amintea de un spaniel pe care l-am văzut o dată târât în cabinetul lui Tom, pe fund. Tina ne-a văzut ieşind din şedință şi mi-a trimis un e-mail, remarcând că Morticia arăta ca un rac fiert şi mă întreba dacă asta era din cauză că nu-şi făcuse injecțiile pentru turbare.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

I-am răspuns: „Antidotul rabiei a fost făcut inutil de puterea veninului subiectului. Morticia e furioasă pentru că, după ani de supunere umilă, monitoarea deodorantelor s-a revoltat".

418

Tina mi-a răspuns cu un alt mesaj: „îmi place. Dar animalele ținute în cuşcă se dezlănțuie foarte uşor. Ai aici numărul pentru Sprijinul Victimelor, dacă-ți trebuie".

Într-un acces de încredere în mine însămi, i-am răspuns: „Păstrează-l pentru Morticia. I s-a stricat măturoiul! E terminată!"

Ăsta a fost un gând aşa de fantastic (cu toate că neadevărat), încât am lovit tasta enter cu o pocnitură sonoră şi Laetitia a ridicat privirea.

— Ce faci ? s-a răstit ea.

— Cercetare pentru articolul meu despre intimidare, am răspuns fericită.

Laetitia s-a umflat ca o viperă cu sindrom premenstrual, dar s-a întors la Tatler fără alte comentarii.

Tina şi cu mine bem ceva după ce terminăm lucrul, ca să sărbătorim, cum zice ea. Nu sunt aşa de sigură. Laetitia ar publica mai degrabă un articol scris de o maimuță-capucin decât ceva compus de mine, aşa că încă nu mi-am câştigat poza şi semnătura în revistă.

— Dar de când îți pasă ? întreabă Tina.

Ridic din umeri.

— De când m-am plictisit să mă îmbrac ca un tampon.

Tina dă din cap, înțeleaptă.

— Are logică.

Adaug sumbră:

— Şi am nevoie de o mărire de salariu. M-am săturat să nu pot să-mi permit stilul meu de viață.

Tina pufneşte.

— Păi n-o să obții asta cu un singur articol!

— Tina! chițăi eu. Sunt optimistă în fața dezastrului.

Tu nu mă ajuți deloc.

Tina răspunde:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Scuze. Vreau să spun, pe ei, fato! Ține-o tot aşa şi, poate într-un an, o să obții promovarea la „deodorant".

Mă strâmb şi zic:

— Nu se ştie niciodată. Poate că, dacă mi se publică un articol în revistă, voi fi vânată de agenții.

Tina răspunde:

— Asta ar fi imposibil.

De fapt, ceea ce spune este: „Asta ar fi drăguț", dar iese pe tonul „Asta ar fi imposibil".

Mă las pe coate - scaunele de bar sunt făcute pentru cei care stau pe coate.

— Ce simți acum față de Adrian ? încep eu, dar Tina clatină din cap şi sfărâmă în dinți un cub de gheață.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, zice ea.

Văd că are maxilarele încordate şi zic repede:

— Mai ştii ceva de Luke ?

Asta-i smulge o jumătate de zâmbet.

— Rezist, spune ea. E un scump, dar am nevoie de o pauză.

Oftez şi zic:

— Trebuie să fie grozav să fii căutată, totuşi.

Apoi, mă gândesc la ceea ce am spus şi mă bâlbâi:

— Adică, de un tip drăguț.

Tina îmi trage un şut în joacă, ceea ce, venind de la un pantof Prada cu vârf metalic, pare la fel de jucăuş ca o împuşcătură în rotulă.

— Au! zic, iar Tina exclamă:

— Tu ai fost urmărită de un tip drăguț. Nu pricep de ce nu sunteți împreună. Şi pari aşa de relaxată în privința asta. L-ai părăsit tu ?

Mă gândesc la Tom şi simt un fior. Mormăi:

— Nu, nu l-am părăsit eu! Nu vezi că tânjesc ? N-ai observat că am renunțat la batoanele Dime ? Abia pot să mai mănânc, atâta zac şi mă bosumflu ca o proastă mare.

Singurul motiv pentru care nu mă plâng pe tema asta e că m-am plictisit pe mine însămi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— La dracu'! zice Tina. Nu mi-am dat seama! De ce n-ai zis ?

Bravada mea se destramă şi spun tristă:

— N-are nici un rost. Privirea pe care mi-a aruncat-o când Jasper a zis că e iubitul meu, care locuieşte cu mine...

N-ai dori aşa ceva nimănui, nici măcar Laetitiei. A fost la fel de rău ca atunci când am vrut să mănânc un strugure de plastic din fructiera lui Vivienne.

Tina pare iritată. Spune:

— Dar Jasper doar campa pe podeaua ta! L-ai sunat pe Tom, să-i explici ?

Oftez şi spun:

— Am agonizat gândindu-mă să-l sun de un milion de ori. Dar nu există nici o explicație.

Tina îşi trânteşte pe tejghea sticla de bere aşa de repede, încât zboară un strop din ea.

— Ba da, există! strigă ea.

— Ba nu, nu există! exclam eu. Nu se pune problema dacă ne-o trăgeam. Problema e că l-am invitat pe Jass să stea la mine.

Tina se încruntă.

— Dar de ce ?

Zic:

— Are legătură cu mine, care am simțit nevoia să-l am pe Jasper acolo. A fost o prostie.

Tina se înfurie:

— Pentru Dumnezeu! zice ea. Tom e un tip înțelegător. O să-ți ierte o singură...

O întrerup:

— Nu, nu-i asta. Nu-i asta. Au fost multiple greşeli. Ştiu că e înțelegător, dar nu-i vorba de asta. Are legătură cu fac o pauză, să caut cuvântul corect - cu încrederea.

Tina tace. Spun, simțindu-mă puțin ca în romanele Mills & Boon şi dorindu-mi să fi purtat ceva mai potrivit, o pelerină poate ?

— Nu-i vorba că nu mai poate el să aibă încredere în mine. Problema e că nu mai pot eu să am încredere în mine însămi.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tina pare îngrețoşată şi zice:

— Termină, mă faci să vomit!

421

Dar o spune cu bunătate.

Apoi, face tot posibilul să mă înveselească, bagatelizând conversația - ceea ce mă face să mă simt ca un copil plângăcios care e legănat cu disperare pe genunchi. Tina s-a uitat la Bărbați în negru aseară şi să nu-i spun lui Luke, dar l-a părăsit pe Rob Lowe pentru Will Smith, care e clar prototipul bărbatului ideal. Asta, aşa cum ştim amândouă, e semnalul pentru ca eu să spun ceea ce spun de zece ani încoace: eu am descoperit potențialul lui Will Smith cu mult timp în urmă, când se maimuțărea în Prințul din Bel Air şi eu am răspândit vestea cu ani înainte ca el să ajungă mare vedetă şi toți neisprăviții să sară în căruța lui şi, dacă are cineva dreptul la perfecțiunea lui Will Smith, aceea sunt eu şi numai eu.

— Dacă nu ți-am spus de un milion de ori, nu ți-am spus niciodată, spun eu ingenuă şi, oricum, Rob e ca Escortul. Ar fi o ruşine să-l abandonezi după atâția ani doar pentru că ai mirosit un Porsche Boxter.

— Verificam şi eu, zâmbeşte Tina.

După ce pleacă, stau pe scaunul de bar şi mă întreb dacă ar trebui să-l sun pe Tom. Ca fantezie, e grozav. îmi imaginez o reuniune înlăcrimată, cu mine aruncându-mă spre el pe un câmp de piciorul-cocoşului, părul meu - vopsit blond pentru ocazia respectivă ? - fluturând în adierea uşoară a vântului, soarele strălucind auriu deasupra noastră, Tom îndrăgostit şi zâmbitor şi înalt, eu nu calc într-o balegă de vacă şi nu o luăm pe ocolite. Dar, dacă aş transforma asta în realitate, visul s-ar sfărâma. Lăsând la o parte piciorul-cocoşului şi adierea vântului, nu vreau să mă prezint la telefon şi să fiu insultată. Dar firava domniță nu l-a câştigat niciodată pe frumosul cavaler. Mă rog, de fapt, l-a câştigat întotdeauna pe frumosul cavaler, dar, în zilele noastre, cavalerii sunt mai leneşi şi domnițele sunt mai energice. Măcar, dacă l-aş suna, aş şti. Poate că e mai bine să ştii şi să tânjeşti cu convingere. O să-l sun.

Într-o clipă.

422

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Dacă mă duc acasă acum, pe cuvânt de onoare că-l sun pe Tom. Aşa că o să fac altceva. Ce ? O plimbare ? Mai bine nu - aş putea să-mi scrântesc o gleznă. Teatrul - o, la naiba, au început toate spectacolele. La buni? Până şi masochismul meu are limite. După cinci minute, timp în care îmi dau seama că n-am imaginație, decid să fac ceva ce n-am mai făcut până acum. Voi lua cina într-un restaurant, de una singură. Şi, spre deosebire de acei oameni fără prieteni, care comandă inevitabil paella şi apoi o scapă pe costumul lor gri, nu voi lua un roman, ca paravan între mine şi privirile îngrozite ale perechilor.

Iar restaurantul nu poate fi Spud U Like. Trebuie să fie ceva decent. De preferință, unul la modă. Solitudinea mea trebuie să fie ostentativă. Voi merge la Garfunkels, cu fruntea sus, şi voi cere masa din centru! Nu, şi mai bine, un loc la geam! Să încerce numai să mă izgonească într-un colț întunecat şi-i voi da în judecată pentru discriminare!

Puterea lui Alex Simpkinson va cădea asupra lor ca o tonă de dosare! Şi voi mânca trei feluri! Voi prelungi masa, mestecând fiecare îmbucătură de cincizeci de ori! Voi râde singură la propriile mele gânduri, dacă le voi găsi amuzante ! Helen Bradshaw va purta stindardul femeilor care cinează singure!

Apoi, un bărbat îndesat se loveşte de mine şi-mi varsă băutura şi-mi dau seama că stau pe un scaun de bar foarte incomod, cu obrajii roşii (toți patru, cred) şi palmele asudate. Cred că am luat o cină virtuală! E ca şi cum aş fi făcut-o de-adevăratelea. Pot foarte bine să plec acasă.

Mă bag cu forța în primul restaurant pe care-l văd şi care se întâmplă să fie Noodle Bar. Intru, cu o privire rătăcită, clătinându-mă, mă trântesc furioasă pe un scaun de lângă fereastră, ca un manechin mare şi roz, comand tăiței simpli chelnerului extrem de politicos, ignor pe toată lumea, mă holbez la telefonul mobil până când soseşte mâncarea, înfulec tăițeii într-un minut, în timp ce mimez fascinația

față de meniu şi mă simt cea mai mare toantă din întregul univers, plătesc cu bani lichizi şi țâşnesc afară.

Triumf! Mă gândesc, gâfâind de efort, după ce am fugit departe de Noodle Bar, mai repede decât am fugit în viața mea dintr-un loc. Acum pot să-l sun pe Tom.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Respir sacadat, uuuf, uuuf, uuuf, ca să-mi recapăt suflul, înclin capul într-o parte şi într-alta, până când gâtul nu mai pare să-mi fie făcut din beton. Cânt „La, la!" ca să mă asigur că vocea-mi funcționează. Beac, duhnesc a usturoi, încinsă, cu gura mirosind urât şi cu degetele tremurânde, caut numărul lui Tom în agendă.

— Haide! mă cert singură. Tocmai ai mâncat singură într-un restaurant! Asta-i o nimica toată!

Pun agenda pe canapea şi eu mă aşez pe brațul ei.

Apoi, formez numărul.

Ţrr-ţrr! Ţrr-ţrr! Ţrr...

Mă smiorcăi de frică.

-Alo?

Telefonul devine brusc alunecos în mâna mea.

— Alo, Tom ? suspin eu.

— Cine e ?

înghit în sec şi închid ochii. N-am sărit niciodată cu paraşuta, dar cred că aşa trebuie să te simți.

— Nu-ți mai aminteşti ? glumesc eu firav. Sunt eu, Helen.

Tăcere.

— Tom ? şoptesc eu.

-Da?

Vocea lui e de gheață.

— N-a fost ce credeai tu cu Ja... încep eu.

Aud disperarea înfiorătoare din propria-mi voce.

— Eu... zice Tom.

— Te rog, ascultă-mă! îl implor.

Implorarea. Funcționează întotdeauna.

— Helen, zice Tom.

— Jasper şi cu mine n-am fost... spun eu.

Mi-a rostit numele. E un început.

— Helen, zice Tom din nou.

— Da ? respir eu, plină de speranță.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Nu, zice Tom.

— Ce ? exclam.

Mă gândesc că poate n-a înțeles. Ar trebui să fiu mai clară.

— Eu... începe Tom.

— Aş vrea să te invit în oraş! exclam.

Tăcere.

— Tom ? şoptesc eu.

— Mulțumesc, spune Tom. Dar ai întârziat prea mult.

Clanc!

Capitolul 48

De când am făcut pe bona de urgență pentru vecini şi copilul lor m-a muşcat, m-am convins că nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. Adevărul acesta sadic e demonstrat iar şi iarăşi. în ultimul timp, am remarcat că Grasu' manifestă interes pentru pisicuța gri tărcată de alături. Din păcate, burtoiul lui portocaliu o îngrozeşte. Aşa că, în dimineața asta, am încercat să-l îmbăiez, ca să-i sporesc şansele, iar el a mieunat şi s-a zbătut şi a sărit.

— Sunt stăpâna ta! am zbierat în urma fundului lui care dispărea. Nu accept să fiu tratată ca o cunoştință întâmplătoare!

Şi, în după-amiaza asta, mi-am primit răsplata pentru că am fost politicoasă cu Vivienne. Mama mă sună la serviciu, în timp ce eu îmi revizuiesc articolul Cum să bați un bătăuş (când ai 24 de ani). Acum, are 8 236 de cuvinte, aşa că mai trebuie redactat puțin. Laetitia deja bombăne că e puțin loc în numărul ăsta.

— Draga mea? zice mama pe un ton pe care eu îl identific drept linguşitor.

— Da ? zic eu bănuitoare.

— Draga mea, trebuie să-ți cer o favoare. Dar e o favoare amuzantă.

Neîncrederea mea nu vrea să dispară, dar spun:

— Serios ?

Mama se lansează în ceea ce este, evident, o introducere pregătită dinainte:

— Duminica asta, Vivienne organizează ceaiul de după-amiază.

Cuvintele „ceaiul de după-amiază" explică tonul mamei.

Ceaiurile de după-amiază ale lui Vivienne sunt legendare.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Vivienne adoră să organizeze ceaiuri de după-amiază. Ele îi oferă scuza de a-şi pune o nouă rochie roşie cu paiete.

Soțul ei adoarme în fotoliul lui de piele, roz-somon, probabil istovit de atâta cheltuială. Vivienne flirtează cu actualul ei prieten chipeş, oferind astfel fiecărui oaspete suficient material de bârfă pentru toată săptămâna. Şi scanează mulțimea, în căutarea unei femei care să se mărite cu fiul ei.

în acest punct ne întâlnim eu şi ceaiul de după-amiază.

Nu că Vivienne ar visa în cel mai urât coşmar al ei să-l combine pe Jeremy cu mine - mama a auzit printr-o prietenă a unei prietene comune că Vivienne mă consideră nepotrivită pentru măritiş, fiindcă sunt prea „nestatornică".

Asta a jignit-o pe mama, dar nu şi pe mine, pentru că eu îl consider pe Jeremy nepotrivit pentru căsătorie, fiindcă e prea „gay". însă mama lui Jeremy nu se dă bătută, iar eu şi ceaiul de după-amiază ne intersectăm, pentru că până şi cei nestatornici au prieteni.

— A angajat o firmă de catering, zice mama, inutil.

— Mamă, spun eu, întotdeauna face asta. Ultima oară când a copt Vivienne ceva a fost când a adormit în aparatul cu ultraviolete. Continuă.

Urmează o pauză, apoi mama izbucneşte:

— Are şi bufet cald, şi bufet rece.

Oftez. '

— Foarte drăguț. Şi care e artificiul de data asta ?

Vivienne insistă întotdeauna asupra câte unui element

superfluu. Anul trecut, a fost un dans morris1 şi toți cei sub vârsta de pensionare au plecat mai devreme. Cu un an înainte, a fost un grup de actori, prieteni ai lui Jeremy, care au făcut improvizații. îmi amintesc că tata i-a spus unui tip în costum mulat să „se care".

Mama spune țâfnoasă:

— Nu e nici un artificiu. E pictură cu degetele. Eu am venit cu sugestia!

Tocmai mă gândesc ce idee dulce şi tipică şi groaznică este, când mama bolboroseşte repede:

„şiiarplăceasăviicutoțiprieteniităipentrucăiplacesăaibăoamenitineriînpreajmă".

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

E o minciună aşa de sfruntată, încât scot un hohot disprețuitor de râs înainte să mă pot controla.

— Mamă, ştii că nu-i adevărat! Vivienne urăşte oamenii tineri, pentru că o fac să pară bătrână! Doar dacă nu se culcă cu ea. Singurul motiv pentru care suntem invitați e acela că vrea să scape de Jeremy de pe raft, deşi el se distrează foarte bine fără ascunzişuri.

— Draga mea, zice mama, Vivvy nu crede în toate astea. Ea îşi doreşte o nuntă. A fost foarte drăguță când căutai constructori, nu-i aşa ? Iar eu am fost neprețuită, ai spus-o chiar tu!

Recunosc, aşa am făcut şi-mi dau seama cu întârziere că lauda mea va rămâne prizonieră până când se vor usca mările.

— Iar Vivvy a fost foarte bună cu mine, aşa că măcar atât putem face şi noi. Şi ar fi drăguț să mergem la o petrecere, iar eu nu vreau să merg singură şi toți cei căsătoriți să-mi spună: „nu ți-ai găsit pe nimeni încă?" şi nu i-am mai văzut de secole pe Tina şi pe Luke şi nu vreau să stau tot timpul cu buni Fio, vreau să merg cu o taşcă!

1 Dans popular tradițional englezesc, foarte asemănător cu dansul căluşarilor din România.

Munca intensă mi-a afectat auzul.

— Scuze ? Cu ce vrei să mergi ? zic eu.

— Cu o taşcă! urlă mama.

— De piele ? zic eu, uimită.

— Nu! țipă mama. Cu un grup!

— O gaşcă, spun solemnă.

— Aşa am zis şi eu, spune mama nepăsătoare. Deci vii ?

Zic:

— Da, bine. Va fi plăcut să-l văd pe Jeremy. Va trebui totuşi să văd ce program au ceilalți. Te sun eu înapoi.

Mama spune:

— E în regulă, te sun eu.

Când spune asta, ştiu că-şi doreşte foarte mult să mergem la ceaiul de după-amiază al lui Vivienne.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Pictură cu degetele! cântă Lizzy. Ce creativ! Sună încântător! Aveam de gând să fac o şedinţă prelungită de osteopatie craniană, dar pot oricând s-o reprogramez.

Tina zice:

— Ooo, matroană. Eu n-aş face-o.

Apoi, Tina şi cu mine chicotim din cauza feţei lui Lizzy, care nu se amuză deloc.

— Te rog, vino, spun eu. Nu voi fi iertată dacă nu vii.

Lizzy ciripeşte:

— Vin! îmi plac lucrurile astea!

Eu îi răspund: „De fapt, nu cred că-ţi plac", dar zic asta în mintea mea. Cu voce tare, spun:

— Lizzy, o să fie grozav! Tina ?

Tina îşi încreţeşte nasul, îşi aminteşte că e şi Lizzy de faţă şi-l descreţeşte, ca să nu fie certată.

— E mâncare pe gratis, spun eu fără ruşine.

— Nu sunt studentă, se răsteşte Tina.

— Scuze, zic eu repede, apoi: O faci pentru mine ? Pentru miiiiineee ? Of, vino, te rog ? Te roooog ? Te rog frumoo...

— Of, la naiba, bine! strigă Tina.

— Daaaa! răcnesc eu şi încerc să bat victorioasă palma cu Lizzy, care nu ştie ce să facă şi îi iese aiurea, făcându-ne pe amândouă să părem proaste.

— Nu, aşa, toanto! zic eu, luându-i braţul şi arătându-i cum să facă.

Tina îşi acoperă ochii.

— Terminaţi, imploră ea, nu-mi vine să cred că sunteţi prietenele mele. Sunteţi aşa de încuiate!

Revoltător!

— Eu nu sunt încuiată! zic indignată. Ea e de vină!

Eu ştiu cum să bat palma...

Tina se uită la mine pe sub gene:

— Dragă, spune ea, chiar şi faptul că numeşti asta „a bate palma" e stânjenitor. E aşa de jalnic. Nu te mai strădui.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Tina şi Lizzy au fost de acord să vină la ceai. Aşa că, din curtoazie, nu mă mai străduiesc.

Nu-mi mai rămâne decât să-l întreb şi pe Luke. Iată cum prevăd eu că va decurge conversația:

Eu: Bună, te sun ca să te invit la un ceai, duminică, la o prietenă a mamei.

Luke: îți bați joc de mine ?

Eu: Vine şi Tina.

Luke: Care-i adresa?

Când îl sun pe Luke, conversația decurge aşa cum mă aşteptam. Ceea ce mă face şi mai nefericită că n-am prevăzut-o pe noua prietenă a lui Tom înainte să iau o masă jalnică la barul cu tăiței şi să-l sun.

Normal, Tina şi Lizzy m-au susținut şi l-au înfierat pe Tom. Ba nu. Lizzy a fost „dezamăgită" de el, dar poate că ieşea cu cineva " ca o glumă". Iar Tina a fost şi mai lentă în a-l condamna. Cred că-şi aminteşte cât de dulce a fost Tom după ce a dat buzna pe uşa ei. A spus:

— I-ai frânt inima, Helen.

Eram gata să-mi scot țepii, când a adăugat:

— Dar tot e un prost.

Rezultatul e că sunt oficial în doliu. Asta e un avantaj, mă face să am dreptul să fiu tratată cu mănuşi. Nu sunt aşa de nebună. Dacă n-ar fi fost Tom, n-ar fi acceptat nici unul invitația la Vivienne, nici într-un milion de ani. Nici

măcar dacă ar fi fost invitați Will Smith şi un cor de călugări gregorieni.

Vine ziua de duminică şi Tina sună să spună că nu vine.

Nu-şi poate petrece un sfert din weekend cu o grămadă de băutori de gin şi de catatonici, nu-i prea „rock 'n' roll".

— E doar o optime, dacă pui şi nopțile, argumentez eu. Iar Luke va fi devastat, adaug. Ca şi mine.

Tina tace, aşa că zic, cu o voce care seamănă cu un bâzâit de țânțar într-o cameră întunecată de hotel:

— Stăm douăzeci de minute, după aia mergem la pub.

Tot ce spune Tina e:

— Bradshaw, mama ta nu te apreciază. Şi, în clipa asta, nici eu.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Lizzy e prima care soseşte, îmbrăcată şic, cu o rochie neagră de bumbac, fără mâneci.

— Se poate spăla, în caz că vărs culori pe mine, cântă ea. Vor fi din alea solubile în apă, nu ?

Zic:

— Nu ştiu, nu-mi pasă.

Tina apare la trei şi cincizeci de minute, plângându-se că nordul Londrei e „încurcat". La patru, sun pe mobilul lui Luke. Pare agitat şi aud voci care ţipă în fundal.

— Am fost reţinut, aproape că am ajuns! zice el.

— Şi cine mai e cu tine ? întreb.

Vocea lui Luke se înalţă mândră ca un vultur în zbor.

— Marcus şi Michelle, cântă el. Michelle voia să te vadă, a zis că vei fi încântată. Mi-am zis că ar fi o surpr...

la naiba!

Strig:

— Ce surpriză drăguţă! Ce ? Să-i văd pe proprietarul care m-a dat afară şi pe fosta mea prietenă ?

Luke face o pauză şi apoi zice:

— Nu pot să spun nimic rău despre ei, sunt cu mine.

în acest moment, ţipetele devin şi mai intense.

Ţip şi eu:

— Aşa-ţi trebuie! şi închid telefonul.

Tina şi Lizzy mă consolează: „poate dacă porţi tocuri mai înalte şi un machiaj mai agresiv?"... „intonează o afirmaţie de autoafirmare"... „când întreabă de Tom, spui că tu l-ai părăsit pe el"... „sau spui: « Cred că, fiind logodită, consider că femeile singure sunt o ameninţare, pentru că suntem foarte puternice când Fiesta lui Luke frânează scrâşnit şi se opreşte în faţa uşii.

Michelle se revarsă din Fiesta, toată numai puf şi pampoane, ca un norişor de vată de zahăr.

— Helen, dragă, a trecut o veşnicie! strigă ea, cu părul şi sânii săltând la unison.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Auzi, văd că pari sănătoasă, te-ai mai îngrăşat ?

Încerc să scot o ripostă mai spirituală decât „Posibil",

când, iute ca un glonț cu maniere delicate, Lizzy exclamă:

— Prostuțo, Helen e firavă tare!

Iar Tina ciripeşte:

— Dar Michelle, ce te-ai mai împlinit! Ai câte puțin din tot ce-ți place!

Sacoul roz pufos al lui Michelle tremură de parcă ar fi gata să explodeze şi ea mârâie:

— Nici nu ating ceea ce-mi place!

Tina se uită scurt la logodnicul lui Michelle, care stă în urma viitoarei lui soții la fel de umil ca un miel puternic sedat şi îngână:

— Bietul Marcus!

Pentru sănătatea trupească şi mintală a tuturor celor implicați, pornim spre Vivienne în două maşini.

— Oh, haide! țip la maşina din fața mea, care se târăşte cu şaizeci de kilometri la oră. Parcă ar conduce un dric!

— Ajungem bine, nu ? zice Tina.

— I-am zis mamei că ne întâlnim în fața casei la ora patru, behăi eu, o să fie foc şi pară!

Desigur, când ne apropiem de Arcadia, zăresc un spiriduş enervat care execută un dans al războiului pe trotuar.

Când mă apropii mai mult, spiriduşul se transformă în mama, îmbrăcată într-un pulover verde-închis şi cu pantaloni asortați. Buni Fio stă în Peugeot, părând că rumegă, dar probabil că doar mesteca o bomboană mentolată. Fac cu mâna şi cobor din Toyota, cântând:

— E vina lui Luke!

— Grăbeşte-te! răcneşte mama, roşie la față, sub un strat gros de fond de ten. Vor dispărea toate chifteluțele de peşte! Oh! Bună, Luke! Tina! Lizzy! Şi voi doi! Bun, toată lumea e aici. Unde e Tom ?

Fața şi inima mea împietresc şi urechile lui Michelle se lungesc ca pâlniile.

— Stă cu pisica lui Helen, zice Tina.

— Meditează, zice Lizzy.

— L-am părăsit, zic eu.

— Credeam că el te-a părăsit pe tine! spune Luke.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Te-a părăsit! zice Michelle. Vaai, probabil că eşti devastată!

— Probabil că eşti devastată, murmură Marcus, reînviat ca un ecou slab.

Singurul răspuns demn pentru mine e să râd nepăsătoare şi să mormăi „penis mic" în sinea mea. Apoi, fac un gest spre Arcadia, mă prind cu cleştele degetelor de nas şi intonez:

— Gata, eu intru.

Se aude un suspin general când Vivienne deschide larg uşa, îmbrăcată ca un cârnat într-o rochie roşie strâmtă.

— Uau, ce strâmtă pare rochia asta, zice Luke admirativ.

Tina îl calcă puternic pe picior.

— Rochia dumneavoastră e mortală! expiră Michelle.

Vivienne recunoaşte un spirit înrudit şi zâmbeşte larg.

— Vivvy, ai ruj pe dinți, zice mama.

— Versace, murmură Tina. Şase mii, pe puțin.

Buni Fio se foieşte şi zice:

— O să stăm aici toată ziua ? Picioarele astea mă ucid.

Supusă, Vivienne ne pofteşte în holul ei, unde

suntem acostați de o chelneriță cu şorțuleț, care duce o tavă cu şampanie.

— Veniți în grădină, dragilor, aici - făcând semne unei creaturi bronzate, cu dinți fluorescenți - Zak vă va lua hainele.

Mama pare iritată şi face semn în spatele lui Vivienne cum că ar fi luat ceva la bord.

— Aveți suc de răchitele ? întreabă Lizzy politicoasă.

— Niciodată, răspunde Vivienne calmă.

— Vivienne îşi doreşte să fie o Raquel Welch printre soacre, explic eu când păşim în grădină, aşa că tocmai ai fost eliminată de pe lista potențialelor soții pentru Jeremy.

Eşti prea pitorească.

l-l arăt pe Jeremy, care discută cu un chelner.

— Jeremy e elegant, spune Lizzy admirativ.

— Şi drăguț, zic posomorâtă.

Lizzy şi cu mine ne retragem într-un colț umbros şi urmărim spectacolul.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Vivienne înlătură o „scamă" de pe brațul musculos al lui Zak -, iar „scama" se clatină furioasă pe tocurile care țăcănesc, ca să se consoleze cu o vodcă. Michelle şi Marcus se ceartă şuierat lângă masă. Mama flirtează în forță cu Luke, care se ține de mâneca Tinei ca o lindină de firul de păr curat. Buni Fio mănâncă o felie gargantuelică de mereng cu lămâie, apoi trece la tartă.

— Ne apucăm să pictăm cu degetele ? chicoteşte Lizzy după douăzeci de minute de observație captivantă.

— De ce nu ? oftez eu şi o urmez spre uriaşa pânză neagră întinsă spre partea din spate a grădinii, la o distanță sigură de seră.

Organizatorul de petreceri al lui Vivienne a pus un curcubeu de culori în recipiente de plastic şi le-a pus într-un şir ordonat pe peluză. Mai sunt şi o găleată de apă cu săpun şi prosoape de hârtie.

— Crezi că avem voie ? şopteşte Lizzy.

— Vivienne va fi încântată, zic eu. Mama spune că vrea ca fiecare oaspete să-şi lase amprenta palmei şi să facă un colaj. Apoi, îl va înrăma sau îl va vinde la Tate.

Lizzy îşi înmoaie cu grijă un deget în vopsea roşie şi, chiar în mijlocul pânzei, desenează o inimă.

— Ce distractiv e! spune ea zâmbind prosteşte. Haide, Helen, nu vreau să fiu singura!

Mă uit la inima lui Lizzy şi spun:

— Tom picta cândva.

Lizzy zâmbeşte înțelegătoare. Oftez adânc, înmoi un deget în albastru şi adaug un pumnal în inimă.

— O, Helen! spune Lizzy supărată. Nu fi distructivă!

Mă încrunt şi spun:

— Credeam că a fi creativ înseamnă să-ți exprimi sentimentele.

Lizzy îşi înmoaie ambele palme în mov şi face un fluture ciudat deasupra inimii.

— Nu vă pricepeți deloc! spune o voce veselă. Vă arăt eu cum se face.

Dau ochii peste cap şi mă uit la Luke, care e foarte uşurat că a scăpat de mama, şi spun:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Daţi-vă la o parte, să-l vedem pe Leonardo.

Luke îşi înmoaie mâna dreaptă în recipientul cu negru

şi scrie cu litere uriaşe, care acoperă cel puţin jumătate din pânză „Luke şi Tina pentru totdeauna".

Privesc la Tina, care-şi duce mâna la gură, cu ruşine prefăcută.

— Luke, zice ea, nu suntem la şcoală.

Dar are zâmbetul radios al unei femei care ştie că e adorată. Simt o gheară în gât. Şi, luată de val, gândesc: „Luke mă plăcea pe mine cândva". Mă uit la Luke, care s-a întors, aşteptând aplauze. Are o pată mare de vopsea pe frunte.

Cămaşa îi e mototolită şi are o pată dubioasă lângă fermoarul blugilor. Mă uit la labradorul meu preferat cu formă umană, dar el nu mă vede, fiindcă clipeşte timid spre Tina. Iar adevărul mă străbate ca un val rece ca gheaţa.

Îl iubesc pe Luke.

Capitolul 49

Dacă-mi aduc aminte corect, şi probabil că nu-mi aduc, „câinele de la iesle" e o persoană care nu se poate folosi de ceva, dar nici nu vrea ca altcineva să aibă acel lucru.

Cred că este o referinţă biblică, aşa cum i-am explicat lui Jasper după ce i-am zis că e ca un câine la iesle, fiindcă a refuzat să-mi împrumute mănuşile lui pentru şofat.

— Dar tu nu conduci, am strigat, iar eu vreau să văd cum e să conduci purtând mănuşi corespunzătoare!

Jasper a insistat că sunt prea mari pentru mine.

— Nu-mi pasă, am zis. O să conduc doar pe stradă!

Jasper mi-a sugerat să-mi cumpăr şi eu o pereche.

— Nu fi nebun, m-am răstit. Numai fraierii chiar îşi cumpără măn...

Jasper m-a privit rece şi a zis:

— Nu le poţi împrumuta, aşa că nu mi le mai cere.

Aşa că i-am zis că e ca un câine la iesle şi el a zis:

— Ce dracu' e aia ?

Am zis că eu cred că are legătură cu Iosif şi Maria care căutau o iesle în care să se nască Isus şi cu un câine care refuza să-i lase să folosească ieslea lui.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Jasper a sugerat că habar n-aveam despre ce vorbeam şi că era probabil o alegorie, Isus fiind un miel şi câinele fiind un câine şi locul mielului fiind în iesle, iar al câinelui în coteț şi eram eu sigură că acel câine era în iesle şi eram eu sigură că acel câine nu se opunea ca Măria şi Iosif să-l aducă pe lume pe Isus la el în coteț? Deja aproape că zbieram de frustrare.

— Jasper, nu-mi pasă, până la urmă, au obținut ieslea, acum, pot să-mi împrumuți mănuşile ?

Îmi amintesc în mod deosebit această ceartă cu neplăcere pronunțată. Mi-o amintesc pentru că mă întreb dacă nu sunt eu „câinele de la iesle". Poate că sunt cel mai mare câine (nu în sens literal, desigur) din cea mai mare iesle din întreaga lume. De exemplu, dacă l-aş fi vrut pe

Tom doar pentru că-mi place să mi se dea atenție şi, în mod egoist, n-aş fi vrut să-l mai aibă nimeni ? A fost o pasiune trecătoare ? Am fost obsedată de Tom când, tot timpul, eram îndrăgostită în subconştient de Luke ?

E logic. Multe femei se îndrăgostesc de cei mai buni prieteni ai lor. In parte, pentru că asta înseamnă că chiar vă înțelegeți şi, în parte, pentru că libertatea de a te băşi în voie e atât de ispititoare. Cu un prieten obişnuit, trebuie să te abții în primele şase luni.

Strângând la piept secretul meu vinovat şi ziarul Daily Mail, intru în birou luni, sperând s-o evit pe Tina. Nu sunt demnă să respir acelaşi aer cu ea. Din fericire, aflu că nu-i la birou azi şi că Lizzy e la o şedință foto. Mă aşez la biroul meu ca o angajată din Stepford şi, până la prânz, mi-am tăiat fără milă articolul despre bătăuşi la doar 1 200 de cuvinte nenorocite. E mai uşor să faci asta când te urăşti pe tine însăți. (Săptămâna trecută, când încă nu-mi dădusem seama că-l voiam pe prietenul Tinei, am tăiat cu regret douăzeci şi trei de cuvinte din el, dar Laetitia mi l-a aruncat înapoi şi a amenințat că-l anulează dacă nu-l reduc la „o dimensiune citibilă".)

Depun o copie imprimată pe biroul ei şi spun lipsită de orice ton:

— îmi încep noul articol, Cum să-ți continui viața când şefa ta te urăşte. Vrei ceva de afară ?

Laetitia îmi aruncă fulgere din priviri şi se răsteşte:

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— îmi iau singură, nu sunt o handicapată nenorocită, îi arunc o privire oripilată redactoarei-şefe, al cărei fiu de opt ani are scleroză multiplă. Laetitia îmi urmăreşte privirea, o vede pe redactoarea-şefă stând lângă fotocopiator cu braţele încrucişate şi se albeşte. „Hasta la vista, baby", îmi spun, îi fac cu mâna Laetitiei şi plec. Ea nu spune nimic.

A spus deja prea mult, îmi zic calmă în timp ce ies din clădirea înăbuşitoare în aerul rece.

Mă plimb prin Covent Garden ca un suflet rătăcit, după cum îmi imaginez eu. Dar, mai realist, mă plimb ca un turist rătăcit. După zece minute de plimbare, nu-mi mai suport propria blegeală, aşa că mi-l alung pe Luke

din minte şi mă îndrept cu pas vioi spre Broadwick Street, din Soho. Intru în primul magazin de artă pe care-l văd şi încep să caut. Albastru acvamarin, violet intens şi negru cărbune - numele vopselelor sunt seducătoare, dar nu ştiu nimic despre artă şi nu sunt în stare să aleg. Culori meditative sau uleiuri pasionale? O pensulă uriaşă şi ţepoasă, sau una subţire ? Verific preţul unei pânze mari

- nici vorbă de leşin, aproape că dau colţul!

Mai puţin înseamnă mai mult, îmi spun severă - în ciuda faptului că cred cu fervoare că mult înseamnă mult

- şi aleg o mică paletă de culori şi o pânză pătrată. Apoi, alerg înapoi la lucru. Laetitia nu e la biroul ei şi nu apare toată după-amiaza, aşa că sunt scutită de comisioanele obişnuite şi fac o mulţime de treabă. La o estimare conservatoare, Cum să-ţi continui viaţa când şefa ta te urăşte pare că va avea în jur de 9 000 de cuvinte. E ora 6.02 şi mă întreb dacă n-ar trebui să stau mai târziu - până la 6.10, poate ?

- ca să lucrez la el, când sună telefonul.

— Da ? zic plictisită.

— Helen ? spune cel care m-a sunat. Eşti bine ? Vorbeşti ca o femeie bătrână.

Mă simt plină de bucurie şi enervată, totul contopit în aceeaşi minge uriaşă şi confuză:

— Luke! exclam. Ce mai faci ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Luke îmi spune că e bine. Dar pare la fel de nerăbdător ca o furnică care-ți umblă prin chiloți.

— Ce e ? zic eu.

— Trebuie să te văd, zice Luke. Urgent. Putem să ne întâlnim ?

Sângele îmi înfundă urechile şi chițăi:

— Da, sigur. Când ? în seara asta ?

Luke zice:

— Ne vedem în fața biroului, în cincisprezece minute.

Ii spun că ne vedem atunci şi muncesc încă trei minute suplimentare. Urgent. Ce înseamnă asta ? Luke şi-a dat seama că eu sunt aleasa şi vrea să-şi mărturisească dragostea nemuritoare ? Vrea să împrumute cinci lire de la mine ?

Dacă afecțiunea i s-a transferat către mine, probabil că se simte îngrozitor față de Tina.

Brusc, îmi amintesc că am fața lucioasă şi sprâncenele nepensate, aşa că petrec nouă minute efectuând operațiuni cosmetice de urgență. La 6.17, mă trag puțin înapoi, să văd rezultatele şi văd că arăt exact la fel, doar că am tenul mat. Alerg în stradă înjurând şi mă izbesc direct de Luke.

— Uau! face el. Ce fardată eşti în obraji! Ai grijă, domnule Punch1!

Apoi, râde (singur) la gluma lui glumeață.

— Mai bine mergem la barul Punch şi Judy! continuă el. Ha, ha!

Chiar sunt îndrăgostită de acest bărbat ? Mă întreb nedumerită. Tom n-ar fi atât de grosolan. Nu că ar fi aşa de rău să fii grosolan. Iar Tom poate fi şi grosolan. Faza cu ketchupul n-a fost chiar aşa de sofisticată. Dar grosolănia lui Tom mă face să râd şi-mi vine să-l sărut, în timp ce a lui Luke nu are acest efect. Probabil pentru că Tom mă cunoaşte destul de bine, pentru a înțelege că tolerez cu grație dovezi de grosolănie față de alții, dar nu le tolerez sub nici o formă la adresa mea.

Luke şi cu mine coborâm în cazanul în fierbere care este barul Punch & Judy din Covent Garden şi sunt mută de uimire. Luke zâmbeşte şmecher şi spune:

— Am pentru tine veşti care-ți vor plăcea.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

O, Doamne. Sunt aleasa lui. Pleacă să-mi cumpere ceva de băut şi simt o gheară în gât.

Îl privesc pe Luke cum se înghesuie la bar şi se scarpină la spate (bănuiesc că i s-au ridicat chiloții) şi-mi spun:

„nu". Nu-i pot face asta Tinei. Nici acum, nici altă dată.

Există reguli pe care nu le încalci şi nu mă refer la a purta jambiere. Sunt foarte curioasă să aud declarația lui Luke, fiindcă sunt o femeie căreia nu i se cere niciodată mâna, nici chiar din greşeală. Nici un bărbat nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte şi pot număra felicitările de Sf. Valentin pe care le-am primit pe degetul mare de la o mână. (A fost de la mama, în anul în care am împlinit şaişpe ani şi când m-am decis că, de data asta, în februarie, aveam să fac ce făceau toate fetele - doar că eu a trebuit s-o cumpăr, s-o timbrez şi să scriu adresa. Cu toate astea, am supraviețuit până acum fără un „te iubesc" şi cred că voi rezista şi de acum încolo. Nu-l voi lăsa pe Luke să se facă de râs - ar fi mulțumitor, dar nedrept.)

Luke îmi trece o bere pe sub nas şi se aşază, zâmbind ca un nebun în continuare. În Londra, nu zâmbeşti! Când Luke se aşază, sar în sus ca un somon care tocmai a fost muşcat de fund de un păstrăv şi bolborosesc:

— Luke, ştiu ce ai de gând să spui, dar cred că e mai bine să nu aud asta. Ce-ai făcut pentru Tina la petrecerea lui Vivienne a fost foarte drăguț, deşi cam de prost-gust şi, în locul tău, m-aş păstra pentru ea, pentru că ştiu că e dornică, doar că mai are nevoie de timp, în regulă, bine, pa!

Când ies din mulțimea de oameni în costum, privesc înapoi la Luke, o singură dată, şi văd că ține încă în mâini cele două sticle de bere. Expresia de pe chipul lui e de pură nedumerire.

Dar, în mod curios, nu se vede nici urmă de devastare.

Mă prăbuşesc într-un taxi, ținând încă strâns cutia de vopsele pe care am cumpărat-o mai devreme. Țin strâns punga de la magazinul de artă şi-mi spun: „N-am nevoie de nici un tip, vreau doar un martir cu gheață". Aş putea să mă ard singură la stâlpul infamiei. Hei, poate că, dacă m-aş incinera într-un sac, tatăl meu mă va ridica la destinație.

„Da, domnule Bradshaw, aveți un pachet, a trebuit să-l desfacem, să verificăm conținutul, pe el scrie: « Fiica ta », dar arată ca o grămadă de cenuşă. Să-l înapoiem expeditorului ?" îmi imaginez iritarea tatălui meu că a fost distras

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

de la o lovitură divină de golf şi mă ghemuiesc în scaun. M-am împăcat cu tata, dar sunt tot o paria. Am respins avansurile lui Luke la fel de elegant ca o balerină în cizme de cauciuc. Am fost la o frântură de ego distanță de a-mi trăda una dintre cele mai bune prietene. Ei, bine, cel puțin toți

ceilalți vor avea o viață frumoasă. Simt o nevoie imperioasă de a-mi spori suferința, aşa că-l redirecționez pe taximetrist.

— Ce surpriză! zice buni Fio cu glas tremurat, trăgând lanțul greu de pe uşa ei şubredă. Ce pot face pentru tine ?

E o întrebare retorică.

— N-am avut ocazia să vorbesc cu tine ieri, la Vivienne, țip ca să acopăr volumul televizorului, aşa că am venit să te văd.

Buni Fio priveşte jinduitor spre ecran şi spune că va pune videoul să înregistreze.

— Să fac ceai ? întreb, sperând că va zice nu.

Vocea mea sună ciudat, pentru că respir pe gură - lui

buni nu-i place să deschidă ferestrele şi apartamentul ei duhneşte chiar şi după standardele lui Luke.

— Ceainicul e pe margine, zice buni.

Gleznele ei trosnesc când ia TV Times şi îngenunchează cu greu pe covor.

— Să-l programez eu, buni ? spun nerăbdătoare, dar ea mă alungă la bucătărie.

După cinci minute, buni stă din nou în balansoarul ei, iar eu stau ca un papagal paralizat pe marginea canapelei ei.

Dar ştiu de ce sunt aici. Vreau să vorbesc cu buni despre bunicul şi asta nu poate aştepta.

Poate că sunt un parazit care vrea să-şi aline durerea, hrănindu-se cu a ei. Poate că, dacă înțeleg o mică parte din pierderea ei, asta o va face mai suportabilă pe a mea.

Sau poate că vreau să vorbesc cu bunica mea, pentru că m-am săturat de tăcerea din familia noastră.

E de înțeles că pe buni o surprinde interesul meu. Vrea să ştie de ce vreau să ştiu. îi spun o poveste vagă, dar picantă, despre cum am pierdut iubirea vieții

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

mele. (Povestea e vagă, fiindcă nu sunt sigură dacă iubirea vieții mele e Tom sau Luke, dar clişeul acoperă foarte bine ambele eventualități.) Bănuiesc că buni nu mă crede - pufnetul ei răsunător e un indiciu -, dar cel puțin o fac să vorbească.

Florence şi Gerald s-au cunoscut într-o stație de autobuz. El i-a spus că era un burlac convins, apoi, trei zile mai târziu, a privit-o în ochii ei mari şi albaştri, şi a cerut-o în căsătorie. Au fost logodiți timp de zece luni, fiindcă tatăl lui Florence nu le-a permis să se căsătorească mai devreme şi au plecat la Torquay, în luna de miere.

— Era un gard de sârmă ghimpată, dar am trecut prin el şi am intrat în apă. Eram atât de îndrăgostită, încât țopăiam întruna, spune buni sorbind din ceai.

Imaginea e atât de atipică pentru ea, încât îi privesc chipul slab şi supt, încercând să mi-o imaginez pe bunica tânără şi atât de îndrăgostită, încât țopăia întruna. După ce a murit Gerald, a ştiut că nu se va recăsători.

Înghit în sec.

— De ce nu, buni ? întreb smiorcăindu-mă.

— A fost un soț minunat, în scurtul timp cât a trăit, răspunde ea.

Apoi, cu ochii uscați, se uită drept la mine, care plâng pe canapea, şi spune blând:

— Nu l-am putut înlocui.

Buni e mai deşteaptă decât cred eu. Ştie că plâng şi din cauza mea.

— Deci ție ce ți s-a întâmplat ? întreabă ea, redevenind brusc buni pe care o ştiu.

Simțindu-mă ruşinată în prezența unei femei care posedă curajul care mie-mi lipseşte, îi spun despre Tom şi despre Luke.

— Luke? exclamă ea, vocea ei ascuțită fiind atât de puternică şi mirată, încât ceaşca de porțelan se clatină pe farfurioară. Prostii! Prostul ăla cu păr lung! Nu e pentru tine! Eşti geloasă, asta eşti! E drăguț, dar recunosc un tip iresponsabil când îl văd!

în timp ce un taxi mă duce acasă, mă întreb de ce chiar şi cu ochelarii mei noi, de o sută douăzeci de lire - sunt întotdeauna ultima care văd ce e evident. Sincer.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Şi să mai zici că nu sunt proastă.

441

Capitolul 50

Vine o vreme în viața ta când trebuie să încetezi să mai priveşti în urmă şi să începi să priveşti înainte, pentru că, altfel, vei merge pe drum într-o zi şi o să nimereşti într-un stâlp. Dar nu e uşor. Când a murit tata, am simțit ca şi cum covorul neted al existenței mele fusese aşezat cu grijă deasupra unei găuri mari. Până atunci, mă strecurasem fără grijă în jurul ei, fără să ştiu că se află acolo.

Şi, într-o zi nefericită, am călcat pe ea şi am căzut mult, mult, precum Alice în nemiloasa Țară a Minunilor, trăgând după mine tot ce era prost fixat, transformând totul în haos, răsturnând, zdrobind, căzând şi am fost devorată de nebunie, de emoții vijelioase venite de nicăieri, am fost smulsă din presupusa siguranță a casei mele de hârtie, înghițită de un val monstruos, care s-a ivit fără de veste dintr-o mare liniştită ca un lac, distrugând tot ceea ce crezusem şi obligându-mă s-o iau din nou de la capăt. Cum puteam să înțeleg toate astea, dacă nu priveam în urmă ?

Şi, când m-am uitat, am văzut că suferința e o baltă mâloasă, fără fund, şi că, într-un an de bălăceală, abia dacă-ți înmoi vârful unui deget de la picior în apă. Mie mi-era teamă de înec. Am învățat cu greu să înot şi încă mai învăț.

Acum îmi dau seama că, uneori, poți să mergi înainte doar dacă priveşti în urmă. Dar nu pentru totdeauna. Vorbind cu buni Fio, mi-am dat seama cum poate o persoană să fie paralizată de propriul ei trecut şi să rămână acră timp de o sută de ani. Aşa că, a doua seară după ce vorbim, decid să mai arunc o ultimă privire în urmă, înainte să mă târăsc ca măgăruşul. Ca să nu zic ca o măgăriță mare.

Pornesc spre casă simțindu-mă înviorată. Laetitia încă mai are un nor deasupra capului şi vorbeşte ostentativ despre oportunități în altă parte şi, brusc, biroul pare mai puțin un gulag. Şi, în seara asta, am întâlnire cu Tom.

Recunosc, el nu ştie, dar, fiindcă n-am chef să mi se toarne în cap o găleată plină cu dispreț, nu vreau ca el să ştie.

442

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Plănuiesc să vin şi să plec ca Zâna Măseluță într-o aventură de-o noapte. Îi doresc fericire şi vreau ca el să ştie asta.

Dar nu mă pot determina să-i urez fericire şi prietenei lui.

Încerc să accept înfrângerea cu grație, dar tot mai sper ca ea să cheleasc㠄. E posibil să-i urez lui Tom fericire, cu condiția să trăiască de acum încolo ca un călugăr trapist.

(Deşi îşi poate păstra apartamentul şi îi voi permite hainele civile.) Nu poate să se aştepte la mai mult de la mine, de fapt, ar trebui să se considere norocos. Păi, alte femei i-ar coase crevete în perdele! Asta nu-i o opțiune pentru mine, pentru că nu ştiu să cos.

Aştept până se lasă seara. Apoi, îmi prind părul la spate, îmi fac genele (el n-o să mă vadă, dar am făcut prea des greşeala cu „în seara asta nu mă culc cu nimeni, o să-mi pun chiloții vechi") şi mă îmbrac în negru. Arăt ca o tânără văduvă italiană. Ba nu! Apoi, mă grăbesc la maşină, ducând cu mine setul de pictură. Fiindcă e o misiune sub acoperire, mă gândesc puțin dacă să port ochelari de soare şi mi-aş dori ca Toyota să nu semene aşa de mult cu un minitaxi fără autorizație. Dar nu-mi iau ochelarii şi Toyota chiar seamănă a minitaxi. Conduc până pe strada lui Tom destul de repede ca să fac cauciucurile să scrâşnească şi pe un pieton să țipe. Când mă apropii, încetinesc mult şi sting farurile. (Ceea ce e atât de palpitant, încât îmi jur ca, dacă nu prosper la Girltime după iminenta demisie a Laetitiei, mă voi recalifica detectiv particular.

Am citit destule cărți.)

Verific ca strada să fie pustie, apoi mă dau jos din maşină, închid portiera încet şi merg pe vârfuri spre apartamentul lui Tom de la parter. O lumină caldă, galbenă, se revarsă prin ferestrele lui, deşi perdelele sunt bine trase.

Ținându-mi respirația, deschid poarta de metal. Chițăie ca un şoarece la dentistul de şoareci. Tresar şi mă strecor pe aleea din grădină. Piciorul de iepure bate puternic în pieptul meu şi nu ştiu dacă am fața udă de burniță sau de transpirație.

Încet, proptesc punga care conține trusa de pictură şi pânza de tocul uşii verzi a lui Tom. Am lipit pe pungă un plic adresat lui. Să sun la sonerie şi să fug ? Dacă las punga acolo, s-o găsească el, e riscant - dacă şi pe poştaş îl cheamă Tom ? Voi lua o decizie în cunoştință de cauză. Mai întâi, trebuie să localizez

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

subiectul şi să apreciez cât mi-ar lua ca s-o şterg. Arunc o privire spațiului îngust de deasupra perdelelor şi mă enervez pe Tom că are perdele. Crede că e aşa de fascinant pentru lumea de afară ? E paranoic că-l spionează cineva ?

În momentul ăsta, mă întreb dacă n-ar fi trebuit să port pantofi comozi. Un gând pe care-l alung imediat, pentru că pun pantofii comozi pe acelaşi plan cu borsetele. Te etichetează drept o persoană serioasă. Eu sunt destul de serioasă şi fără să marchez acest lucru. Acestea fiind spuse, pantofii comozi sunt utili dacă şi când decizi să te urci pe capacul unui tomberon de metal, ca să te uiți pe deasupra perdelelor fostului tău iubit. Verific ca tomberonul să fie stabil şi mă urc, sprijinindu-mă de tocul ferestrei.

Mă ghemuiesc pe suprafața alunecoasă şi, tremurând ca un jeleu pe o planşă de surf, încerc să mă ridic în picioare.

Capacul cedează instantaneu şi cad împreună cu tomberonul într-un zgomot cacofonic, care se aude prin Kentish Town suficient de tare ca vecinii să intenteze proces.

Zac amorțită pe iarbă cu o carcasă de pui pe burtă şi o coajă împuțită de ou în păr, timp de trei secunde ametite, înainte ca uşa de la intrare să se deschidă şi să iasă Tom.

Nu ştiu care e protocolul când eşti găsită încălcând o proprietate, spionând şi fiind acoperită de gunoaie, aşa că spun:

— Bună.

Tom mă priveşte de parcă aş fi goală şi sunt pe punctul de a-i spune că e nepoliticos să se holbeze, când exclamă:

— Ce faci ?

— Lucrez la un proiect despre tomberoane, nu se vede ?

spun supărată, mişcându-mi glezna, să văd dacă e fracturată.

— Ai pățit ceva ? zice el, aplecându-se.

Are o expresie ciudată pe chip şi nu-mi dau seama dacă zâmbeşte. Clatin din cap. Tom îmi ia carcasa de pui de pe burtă şi-i trage un şut până în partea cealaltă a peluzei.

Aceasta lasă o urmă de grăsime şi bucăți de piele veche pe topul meu negru. Slavă Domnului că mi-am întors genele.

— De ce n-ai sunat ? spune Tom, ghemuindu-se.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Am sunat, chițăi eu indignată, şi mi-ai spus să dispar.

Tom pare stânjenit. îşi priveşte picioarele şi murmură:

— Te întrebam de ce n-ai sunat la uşă acum.

Probabil că nedumerirea mi se citeşte pe chip, pentru că el exclamă:

— Luke nu ți-a spus!

— Ce să-mi spună? întreb, încercând să-mi şterg stropii de ploaie de pe ochelari fără să-mi întind gălbenuş de ou în ochi. Speram să observe punga cu setul de pictură, dar a trecut chiar pe lângă ea. Ceea ce înseamnă că, în loc s-o descopere în mod romantic şi să izbucnească în lacrimi nostalgice, va trebui să i-o arăt eu şi va fi la fel de ciudat ca sexul în cadă. Burta ți se strânge şi estetica se duce naibii.

— Ce să-mi spună ? repet eu, fiindcă Tom pare să-şi fi pierdut glasul.

Şi-l recapătă brusc, turuind:

— Voiam să-ți spun, aveam de gând să-ți spun, dar nu ştiam cum vei reacționa, aşa că l-am rugat pe Luke ieri şi el a zis să nu risc, că-ți va spune el şi apoi nenorocitul a dispărut şi n-am ştiut dacă ți-a spus şi n-am reuşit să dau de el şi voiam să-ți spun chiar eu şi...

— Ce să-mi spui ? țip eu, punându-mi fața la loc şi încercând să-mi amintesc cuvintele exacte ale lui Luke.

Tom culege un bob de fasole de pe umărul meu şi spune:

— Dacă nu ştii, de ce-ai venit ?

Iar începem.

— Ți-am cumpărat ceva, murmur. E lângă uşă.

Tom arată la fel de surprins ca şi cum i-aş fi tras una în cap cu o chiflă integrală. Sare în picioare, vede punga şi rupe plicul, care conține biletul. Citeşte cu voce tare:

„E timpul să te apuci din nou de pictat.

Cu dragoste, Helen."

Şi, spre uimirea mea, deşi ştiam că se va întâmpla asta şi blestemată fie ziua în care Tom a cumpărat un tomberon ieftin, colțurile gurii îi tremură şi clipeşte des. Asta mă face să vreau să plâng.

— Îți curge nasul, zic severă, încercând să înveselesc atmosfera. Vrei să ți— 1 ştergi de mâneca mea ?

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

Trebuie să-mi mai pun la punct manierele de tomberon, fiindcă Tom îşi acoperă ochii cu ambele mâini şi clatină din cap. Privesc cu dor la umerii lui laţi şi la părul ciufulit, dar decid că e mai bine să aştept de data asta.

Simţindu-mă ca o gorilă, îmi culeg bucăţi de pui de pe bluză şi coji de ouă din păr. Apoi, îl ating uşor pe Tom pe braţ şi spun:

— N-am vrut să te supăr.

Tom ridică privirea şi zâmbeşte într-un fel care mă încântă. Spune blând:

— Ai făcut un lucru frumos.

Deşi în rest sunt udă ca o duminică englezească tipică, brusc, îmi simt gâtul uscat. Dumnezeule! Nu culegi o boabă de fasole de pe umărul cuiva pe care-l disprețuieşti şi nu-i zâmbeşti încântător acelei persoane (asta dacă nu treci în goană pe lângă Miniul ei în noul tău Testarossa) - ar putea fi adevărat că, după luni întregi în care am fost izgonită din regatul dragostei, sunt primită din nou prin porţile ei sacre ? înghit în sec şi-l privesc pe Tom, dorindu-mi să spună ceva. Şi o face.

Spune:

— Helen, vreau să-ți spun ceva despre prietena mea.

Sfârşit.

Zâmbetul sentimental care mi se contura pe chip dispare ca un leming de pe o stâncă şi mă ridic furioasă în picioare.

— Mulţumesc, dar nu vreau să ştiu.

Tom zice:

— Nu, aşteaptă, Helen! şi încearcă să mă prindă de braţ, dar mă scutur şi o iau şchiopătând spre poartă.

Ieşirea mea dramatică e cumva ruinată când alunec pe carcasa de pui, dar reuşesc să-mi recapăt echilibrul şi pornesc în trombă spre Toyota.

— Helen, te rog, strigă Tom, în timp ce eu încerc să descui portiera.

De ce mă mai ostenesc ? Vreau să fure cineva maşina asta! Mi-ar face un serviciu, îmi spun cu tristeţe.

— INTRĂ odată! urlu la cheie.

Tom mă ajunge din urmă când deschid portiera, care-l loveşte în genunchi. Foarte bine.

Trântesc portiera.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Helen, oftează el când răsucesc cheia în contact, am inventat-o!

Ce?

Cobor geamul.

— Ce ? strig eu.

Tom adoptă expresia unui cățeluş care tocmai a udat canapeaua. Murmură:

— Voiam să-ți spun, dar mi-era ruşine.

— Şi mie mi-ar fi fost, spun severă.

Tom oftează şi adaugă:

— Am fost un prost.

— Tu ai spus-o, cârâi eu.

— înseamnă că Luke chiar nu ți-a spus ? murmură Tom.

— Cu siguranță că nu, spun eu roşind.

Tom îşi țuguiază buzele şi pare plin de regrete.

— Eram gelos, spune el, cu ochii plecați, spăşit.

— Zău ? zic eu ingenuă.

— Pe Jasper... spune el, tresărind.

— Jasper... încep eu.

— Acum ştiu asta, spune Tom.

Opresc motorul.

— Mulțumesc, spune Tom, era să mă sufoc.

Zâmbesc.

— Îmi pare rău, spune Tom.

Dau din cap regeşte.

— Mă ierți ? întreabă Tom.

Ridic o sprânceană. (Cel puțin încerc, fiindcă n-am reuşit niciodată şi, dacă te chinui să ții nemişcată cealaltă sprânceană, pari carachioasă.)

— Depinde, zic eu.

Tom se ghemuieşte ca să ajungă în dreptul feței mele.

— De ce ? şopteşte el.

— De ce alte minciuni ai mai spus, zic acidă.

— Asta e singura! strigă el. Sunt o persoană cinstită!

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Eşti sigur ? întreb eu. E important.

Tom face o pauză. Apoi, spune:

— Când aveam douăzeci de ani, le spuneam femeilor că sunt scafandru în Marină. Se pune şi asta ?

— Să stau sau să plec ? murmur eu.

Tom îşi reazemă brațele de geamul Toyotei.

Apoi, se apleacă, mă îmbrățişează şi mă trage afară pe geam!

— Vărul leneş al Ducilor Hazardului, spun eu, agățându-mă de el.

— Miroşi a ouă stricate, spune Tom, strângându-mă mai bine.

— Eşti prea sincer, îi spun, zbătându-mă să scap.

Mă uit la Tom, el se uită la mine şi amândoi roşim, în tăcerea care urmează, îmi strâng pumnii, ca să-mi fac curaj.

— Tom, spun încet, n-am apucat să-ți zic niciodată.

— Ce nu mi-ai spus ? zice el blând.

— Despre tata, zic.

Zâmbesc încordată şi dau din cap mai mult pentru mine decât pentru Tom.

— M-ai ajutat, spun. Cu adevărat.

Tom pare uluit.

— Ce-am făcut eu ? oftează el. Te-ai ajutat singură, îmi muşc buza.

— Cu toate astea, zic eu, ai spus lucruri care m-au ajutat.

Tom spune într-o şoaptă abia auzită:

— Am fost deplasat.

Tremurând, răspund:

— Şi eu.

Tom zice:

— Voiam să te fac să te simți mai bine. Ştiam că nu pot, vocea i se frânge, dar asta voiam.

Timp de o secundă, nu pot să vorbesc. Apoi spun:

— N-ai încercat să mă distragi.

Tom înghite în sec.

— Era atâta durere care încerca să iasă la iveală, zice el.

Tresar.

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

— Mai bine afară decât înăuntru, murmur eu.

— Eşti mai puternică decât crezi, spune Tom.

Clatin din cap.

— Nu puteam să accept asta, ezit eu. N-am putut s-o fac multă vreme. Nu sunt deloc curajoasă.

Tom mă priveşte direct şi răspunde:

— Am spus puternică. „Curajoasă" e altceva. E un termen supraestimat.

Ridică o mână şi mă mângâie pe față. Apoi, face un gest spre uşa lui.

— Helen, vrei să intri şi să fac o cafea ? spune el în cele din urmă.

— Da. Da, te rog, răspund eu.

— Ce-ți face piciorul ? întreabă.

— Nu e prea bine, răspund.

— În calitate de doctor, spune Tom brusc, nu cred că ar trebui să conduci cu glezna sucită.

— Îmi pare rău, arăt eu ca o şinşilă? îl întreb. Dar zâmbesc când spun asta.

Mulțumiri

Sunt atât de mulți oameni cărora trebuie să le mulțumesc : lui Phil Robinson, pentru dragostea şi glumele lui, lui Mary Maxted, pentru curaj şi perspicacitate, lui Leonie Maxted, pentru ruşi şi pentru încurajări, lui Caren Gestetner, pentru bunătate, lui Johnny Geller, pentru că e cel mai bun agent, lui Lynne Drew, pentru redactarea de excepție, lui Andy McKillop, pentru că m-a iertat pentru capitolele lipsă, lui Wendy Bristow, pentru prietenie, Emmei Daily, pentru că m-a împins să scriu cartea, lui Jo Kessel, pentru că-i cunoaşte pe toți, de exemplu pe dr. Maurice Kessel, doctorului Maurice Cohen, pentru că a observat cateterul plin, lui Mark Curtis, pentru că mi-a explicat ce înseamnă certificat de autenticitate, lui Jeanette King, pentru înțelepciune, lui Andy Robinson, pentru informațiile despre Hong Kong, lui Evelyn Smith pentru că aşteaptă un roman de la mine de când aveam opt ani, lui Daniel Silver, care nu se dă cu Joop!, lui Jason P. Worsnip pentru că a fost fabulos. De asemenea, mii de mulțumiri: tuturor celor de la Random House, Laurei Dubiner, lui Mandi Norwood, lui Margaret Carruthers, lui Sarah Vassel, lui Heather Blackmore, lui Sybil Sipkin, lui Paul Bern, lui Pauzl „TCB" Burke, lui Hudson şi Gina Britton, lui Sasha Slater, Annei Moore, Lisei Sussman, lui Grub Smith, Aliciei Drake-Reece,

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

lui Martin Raymond, doctorului Raj Persaud, lui Christabel Hilliard, lui Lynne Randell, celor de la Women in Need, lui Sam Leek şi lui James Buchanan.

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România, Cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001, B.C.R. Unirea, Bucureşti

Tehnoredactor LUMINIŢA SIMIONESCU

DTP

LUMINIŢA SIMIONESCU CARMEN PETRESCU

Corectori IULIANA POP MARILENA BĂLĂŞEL

Apărut 2008 BUCUREŞTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.

în colecţia COCRM au apărut

David Nicholls, Cine ştie câştigă

Melissa Bank, Ghid de vânătoare şi pescuit pentru fete

Iain Hollingshead, Douăzeci şi ceva

Chris Manby, Căsătorie din interes

Anna Maxted, Alergând pe tocuri

Caprice Crane, Sunt aiurită şi se ia !

Meg Cabot, Regina gafelor

Jenny Colgan, Amanda se mărită

Melissa Bank, Magic

Sarah Ivens, Ghid de măritiş pentru fete moderne

Debra Ginsberg, Manuscrisul anonim

David Nicholls, Dublura

Anna Maxted, Am scăpat de griji

In pregătire

Kristin Harmel, Cum s-agăţi un star de cinema

FISA DE TERMEN DE KL8TI1UIKI

N		N	
umărul	ata	llITlAl	ni* •
permist	resti	111	«•1..

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com

jitfh	tuir ì>	|i <iiniiiaii lirl	...m
• ZW			

This document was created using SOLID CONVERTER PDF To remove this message, purchase the product at www.SolidDocuments.com